PHILIP PULLMAN

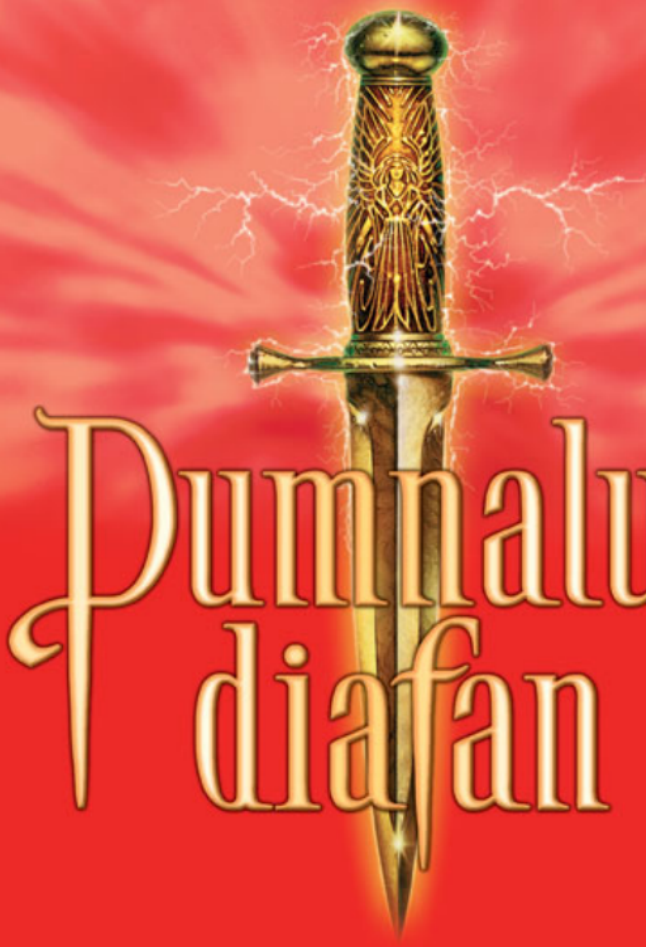

Pumnalul diafan

Al doilea volum al trilogiei
MATERIILE ÎNTUNECATE

HUMANITAS

Philip Pullman s-a născut în Norwich, la 19 octombrie 1946. Cea mai mare parte a vieţii şi-a petrecut-o călătorind de la un capăt la celălalt al lumii, pentru că tatăl său lucra în Royal Air Force. Copilăria şi-a petrecut-o în Australia. De la 11 ani s-a întors în Marea Britanie. A urmat colegiul Exeter, Oxford, unde după câţiva ani revine ca profesor, la Westminster. Nu va părăsi Oxfordul decât pentru a-l regăsi altfel, scriind despre el.

Pentru trilogia *Materiile întunecate* şi pentru activitatea sa ca scriitor pentru copii, Philip Pullman a obţinut: Carnegie Medal Award, în 1996; Guardian Children's Fiction Award şi British Book Award; Whitebread Book of the Year, 2001, premiu acordat prima dată unei cărţi pentru copii, pentru ultimul volum al trilogiei; Reading Award şi International Reading Association Children's Book Award în 1998; Premiul Autorul Anului în 2002 la Premiile Nibbies; Eleanor Faijeon Award în 2002.

PHILIP PULLMAN

MATERIILE ÎNTUNECATE

Volumul II

PUMNALUL DIAFAN

Traducere din engleză de AIDA OPREA

H U M AN ITA S
junior

1. Pisica şi carpenii
2. Printre vrăjitoare
3. O lume a copiilor
4. Trepanaţia
5. Poşta aeriană
6. Zburătorii
7. Rolls Royce-ul
8. Turnul îngerilor
9. Furtul
10. Şamanul
11. Belvedere
12 Limbajul ecranului
13. Æsahættr
14. Alamo
15 Muşchi-de-sânge

1. Pisica şi carpenii

Will o trăgea de mânecă pe mama lui şi spunea:

— Haide, haide…

Mama lui însă stătea în loc. Încă se temea. Will aruncă o privire de-a lungul străzii înguste; de la un capăt la altul, în lumina serii, urmărind şirul de case, dosită fiecare după câte o grădină şi un gard viu, cu soarele reflectându-se pe ferestrele dintr-o parte şi lăsând cealaltă parte în penumbră. Nu mai aveau vreme de pierdut. Lumea era deja la masă şi în curând aveau să iasă şi copiii, care se zgâiau, comentau şi băgau de seamă. Nu era bine să zăbovească, dar tot ce putea face era să încerce să o convingă, ca de obicei.

— Mamă, hai să mergem la doamna Cooper, spuse băiatul. Nu mai e mult de-aici.

— Doamna Cooper? zise ea, nedumerită.

Până să se dezmeticească, băiatul suna deja la sonerie. Fusese nevoit să lase jos sacul, pentru că o ţinea pe mama lui cu cealaltă mână. Poate că era ruşinos ca la doisprezece ani să fii văzut ţinând-o pe mama de mână, dar el ştia ce i se putea întâmpla mamei lui dacă nu făcea asta.

Uşa se deschise şi în prag apăru silueta gârbovită a profesoarei de pian, învăluită în parfum de levănţică, întocmai precum şi-o amintea.

— Cine-i acolo? William? întrebă doamna în vârstă. Nu te-am mai văzut de mai bine de-un an. Ce doreşti, dragule?

— Aş vrea să mă primiţi înăuntru, vă rog, cu mama, spuse el hotărât.

Doamna Cooper se uită la femeia cu părul nepieptănat care zâmbea uşor pierdută şi la băiatul cu privirea îndârjită, tristă, cu buzele strânse şi obrajii încleştaţi. Apoi văzu că doamna Parry, mama lui Will, se fardase la un ochi, iar la celălalt, nu. Şi nici nu băgase de seamă. Nici Will. Era ceva necurat la mijloc.

— Păi atunci… spuse ea, şi se dădu la o parte ca să le facă loc în holul înghesuit.

Will mai aruncă o privire de-a lungul străzii, iar doamna Cooper observă cât de strâns îl ţinea doamna Parry de mână pe fiul ei şi cât de molcom o conduse el în camera de zi, unde se afla pianul (aceea era singura cameră pe care o ştia el, desigur); şi mai observă că hainele doamnei Parry miroseau puţin a mucegai, de parcă stătuseră prea mult în maşina de spălat înainte să fie puse la uscat; şi cât de bine semănau unul cu altul aşa, în lumina de amurg, aşezaţi pe canapea, amândoi cu pometii laţi, ochii mari şi sprâncenele negre, drepte.

— Ce e, William? întrebă bătrâna doamnă. Ce s-a întâmplat?

— Mama are nevoie de un loc unde să stea câteva zile, zise el. E prea greu să am grijă de ea acasă acum. Adică nu e vorba că ar fi bolnavă. Doar că-i puţin confuză şi îşi face griji. N-o să fie greu de îngrijit. Are nevoie doar de cineva cumsecade şi cred că dumneavoastră v-ar veni destul de uşor.

Femeia îşi privea copilul părând să nu priceapă nimic, iar doamna Cooper văzu că are o vânătaie pe obraz. Will nu-şi dezlipise privirea de la doamna Cooper, iar în ochii lui se citea disperarea.

— N-o să vă pună la cheltuieli, continuă băiatul. V-am adus nişte mâncare, cred că o să ajungă. Puteţi să luaţi şi dumneavoastră, dacă vreţi. N-o deranjează să împărţiţi cu ea.

— Bine, dar… nu ştiu dacă se cuvine… n-ar trebui să o vadă un doctor?

— Nu! Nu e bolnavă.

— Da, dar nu poţi găsi pe altcineva? Adică trebuie să fie vreun vecin sau vreo rudă…

— N-avem rude. Suntem doar noi. Iar vecinii sunt prea ocupaţi.

— Păi şi ajutorul social de la stat? Nu vreau să te refuz, dragul meu, dar…

— Nu, nu! Numai să o ajutaţi puţin. Eu n-o să mai pot face asta pentru o vreme. O să… am nişte treburi. Dar o să mă întorc curând şi o s-o iau acasă, vă promit. N-o să dureze.

Mama îşi privea fiul cu atâta încredere, iar el se întoarse şi se uită la ea cu atâta dragoste şi încurajare, încât doamna Cooper nu putu să refuze.

— Păi ce să zic… spuse ea, privind spre doamna Parry. N-o să fie mare lucru o zi sau două. Poţi să stai în camera fiică-mii, dragă, ea e plecată în Australia, aşa că n-o să-i mai trebuiască.

— Mulţumesc, zise Will şi se ridică grăbit să plece.

— Dar tu unde o să fii? întrebă doamna Cooper.

— O să stau cu un prieten, spuse el. O să sun cât pot de des. Am numărul dumneavoastră. Totul o să fie bine.

Mama lui îl privea nedumerită. Iar el se aplecă să o sărute pe obraz, stângaci.

— Nu-ţi face probleme, spuse. Doamna Cooper o să aibă grijă de tine mai bine ca mine, serios. Te sun şi vorbim mâine.

Will o strânse tare în braţe, o mai pupă o dată, îi dădu blând la o parte mâinile din jurul gâtului şi se îndreptă spre uşă. Doamna Cooper îi văzu ochii licărind de tristeţe, dar băiatul se întoarse spre ea, politicos, şi îi întinse mâna.

— La revedere, spuse, şi vă mulţumesc foarte mult.

— William, zise bătrâna, n-ar fi rău să-mi spui ce s-a întâmplat…

— E cam complicat, spuse el, dar mama n-o să vă facă probleme, vă asigur.

Nu asta voia femeia să audă, şi o ştiau amândoi; dar Will părea stăpân pe situaţie, oricare ar fi fost ea. Băiatul acesta era cel mai neînduplecat copil pe care-l văzuse vreodată.

El se întoarse spre uşă, gândindu-se deja la casa goală.

Locul în care stăteau Will şi mama lui era pe o buclă de alee într-un complex modern, cu zece-douăsprezece case identice, dintre care a lor era de departe cea mai amărâtă. Peluza din faţă era doar un petic de buruieni; mama sa plantase nişte gard viu la începutul anului, dar, nefiind udat, se uscase. Îndată ce Will intră pe alee, Moxie, pisica lui, se sculă de la locul ei preferat de sub tufa încă verde de hortensii şi se întinse, scoţând un mieunat de bun venit şi lipindu-se cu capul de piciorul lui.

O luă în braţe şi şopti:

— S-au întors, Moxie? I-ai văzut?

În casă era linişte. În lumina de pe urmă a serii vecinul de vizavi îşi spăla maşina, dar nu-l văzu pe Will, iar Will nu-i dădu nici el atenţie. Cu cât îl băga în seamă mai puţin, cu atât mai bine.

Strângând-o pe Moxie blând la piept, descuie uşa şi intră repede. Apoi ascultă cu grijă înainte să o lase jos. Nu se auzea nimic; casa era goală.

Îi desfăcu pisicii o conservă şi i-o lăsă în bucătărie, ca s-o mănânce mai târziu. Cât avea să mai dureze oare până ca bărbatul să se-ntoarcă? N-avea de unde să ştie, aşa că trebuia să dea zor. Urcă la etaj şi începu să cotrobăie.

Căuta un penar verde vechi, din piele. Chiar şi într-o casă modernă obişnuită, se găseau nenumărate locuri în care putea fi ascuns; nici măcar nu trebuia să ai pereţi falşi şi pivniţe adânci ca să faci un lucru de negăsit. Will căută întâi în dormitorul mamei lui, ruşinându-se la gândul că trebuie să scotocească prin sertarele ei cu lenjerie intimă, şi apoi trecu, în ordine, prin toate camerele de la etaj, chiar şi prin a lui. Moxie veni să vadă ce face, apoi se tolăni lângă el şi începu să se spele, ca să-i ţină de urât.

Dar nu găsi penarul.

Deja se lăsase întunericul şi i se făcuse foame. Îşi puse nişte fasole din conservă pe o felie de pâine prăjită şi se aşeză la masa din bucătărie, gândindu-se cum să caute mai bine prin camerele de la parter.

Nu termină bine de mâncat, că sună telefonul.

Încremeni, iar inima-i bătea să-i spargă pieptul. Numără: sunase de douăzeci şi şase de ori şi se oprise. Puse farfuria în chiuvetă şi începu din nou să cotrobăie prin casă.

După patru ore încă nu găsise penarul verde din piele. Se făcuse unu şi jumătate şi era frânt de oboseală. Se întinse în pat îmbrăcat şi adormi imediat, bântuit de vise urâte şi confuze, cu chipul nefericit şi înfricoşat al mamei lui răsărind mereu, însă fără ca el să-l poată atinge.

Şi aproape imediat, i se păru lui (deşi dormise cam trei ore), se trezi, ştiind dintr-odată două lucruri.

Mai întâi, ştia unde este penarul. Şi doi, ştia că bărbaţii aceia sunt jos şi că tocmai deschid uşa de la bucătărie.

O dădu pe Moxie la o parte şi îi amuţi încetişor mieunatul somnoros de protest. Apoi se ridică din pat şi se încălţă, încordându-şi simţurile ca să prindă fiecare sunet de la parter: sunete foarte uşoare, un scaun mutat şi pus apoi la loc, o şoaptă, scârţâitul vreunei scânduri din parchet.

Mişcându-se cu şi mai puţin zgomot decât ei, ieşi din dormitor şi merse pe vârfuri către camera nefolosită din capul scării. Nu era întuneric de tot şi în lumina fantomatică dinaintea zorilor vedea vechea maşină de cusut cu pedală. Mai trecuse prin acea cameră cu doar două ore înainte, dar uitase de sertăraşul lateral al maşinii de cusut, unde se ţineau bobinele şi modelele.

O atinse uşor, ascultând atent. Bărbaţii se mişcau încoace şi-ncolo la parter, iar Will văzu o licărire de lumină prin crăpătura uşii, poate de la o lanternă.

Apoi găsi încuietoarea de la sertar, o deschise cu un zgomot uşor şi, exact aşa cum ştia c-o să se întâmple, găsi penarul verde din piele.

Şi acum ce putea face?

Nimic, deocamdată. Se ghemui în penumbră, cu inima bătându-i nebuneşte, şi ascultă cât putu de atent.

Cei doi oameni erau în hol. Îl auzi pe unul din ei spunând încet:

— Haide! Îl aud pe lăptar, vine.

— Da, dar nu-i aici, spuse cealaltă voce. O să trebuiască să căutăm la etaj.

— Atunci hai mai repede. Nu mai pierde vremea.

Will se încordă când auzi scârţâitul uşor al ultimei trepte de sus. Omul nu făcea niciun zgomot, dar scârţâitul scărilor n-avea cum să-l împiedice. Apoi urmă o pauză. O rază subţiratică de lumină se strecură pe sub uşă: Will o văzu prin crăpătură.

Apoi uşa începu să se deschidă. Will aşteptă până când omul apăru în prag şi, ţâşnind din întuneric, se-mpinse în burta lui.

Dar niciunul din ei nu văzu pisica.

Când bărbatul ajunsese la ultima treaptă, Moxie ieşise fără zgomot din dormitor şi se aşezase cu coada pe sus chiar la picioarele lui, gata să se gudure. Omul s-ar fi descurcat cu Will, căci era zdravăn şi în

formă, dar pisica îi stătea în drum şi, încercând să facă un pas înapoi, se împiedică de ea. Se rostogoli pe scări cu un icnet, izbindu-se tare cu capul de masa din hol.

Will auzi un trosnet înfiorător, dar nu se uită înapoi: se năpusti pe scări în jos, sărind peste trupul omului care zăcea zvâcnind din mâini şi din picioare la baza scărilor, înhăţă sacoşa mototolită de pe masă şi o zbughi pe uşă înainte ca celălalt bărbat să-l prindă; acesta din urmă ieşi din sufragerie şi se holbă nemişcat.

Aşa grăbit şi înfricoşat cum era, Will se întrebă totuşi de ce al doilea bărbat nu strigase după el şi nici nu-l alergase. Vor veni după el curând, se gândea, cu maşinile şi celularele lor. Tot ce putea face era să fugă.

Îl văzu pe lăptar virând pe alee, cu farurile maşinuţei electrice pâlpâind în geana de lumină a zorilor care colorau deja cerul. Will sări gardul în grădina vecinilor, pe aleea de lângă casă, sări şi peste zidul grădinii de alături, traversă gazonul ud de rouă, prin gardul viu, în hăţişul de tufe şi copaci dintre grădină şi drumul principal, unde se târî sub un frunziş şi zăcu întins, gâfâind şi tremurând. Era prea devreme ca s-o pornească la drum, trebuia să aştepte până când începeau să treacă multe maşini.

Nu-şi putea scoate din minte trosnetul cu care capul omului se izbise de masă, gâtul lui strâmbat şi diform şi zvâcnetul oribil al membrelor lui. Era mort. Îl omorâse.

Nu-şi putea scoate asta din minte, dar trebuia. Avea destule pe cap. Oare mama sa chiar era în siguranţă acolo unde-o lăsase? Doamna Cooper n-ar pârî-o, nu? Chiar dacă Will n-avea să vină când a spus că vine? Pentru că nu se mai putea întoarce, acum, că omorâse pe cineva.

Şi Moxie… Cine avea s-o mai hrănească? Oare n-o să-şi facă griji dacă n-o să mai vină niciunul din ei? Oare o să încerce să-i găsească?

Se lumina văzând cu ochii. Era deja suficientă lumină afară cât să vadă ce are în sacoşă: poşeta mamei lui, cea mai recentă scrisoare de la avocat, harta rutieră a sudului Angliei, ciocolată, pastă de dinţi, şosete de schimb şi pantaloni. Şi penarul verde din piele.

Totul era acolo. Totul mergea conform planului, la urma urmei.

Doar că omorâse pe cineva.

Will îşi dăduse seama că mama lui era altfel decât ceilalţi oameni şi că trebuia să aibă grijă de ea cam de pe la şapte ani. Erau într-un supermarket şi se jucau un joc: n-aveau voie să pună produse în cărucior decât atunci când nu se uita nimeni. Will trebuia să privească de jur împrejur şi să spună „Acum!“, iar ea înhăţa o conservă sau un pachet de pe raft şi îl punea uşor în cărucior. Când obiectele ajungeau acolo erau în siguranţă, pentru că deveneau invizibile.

Jocul a mers bine şi a durat ceva, pentru că era sâmbătă dimineaţă şi magazinul era plin, iar ei se pricepeau şi făceau echipă bună împreună. Aveau încredere unul în celălalt. Will o iubea foarte mult pe mama lui şi îi spunea asta adesea, la fel şi ea.

Când au ajuns la casă, Will era emoţionat şi bucuros, pentru că aproape câştigaseră. Iar când mama lui nu-şi găsi poşeta, îşi zise că asta făcea parte din joc, la fel când spuse că probabil i-au furat-o duşmanii; dar Will începuse deja să obosească şi îi era foame, iar mămica lui nu mai era la fel de bucuroasă, ci părea înspăimântată de-a dreptul; au trecut din nou prin tot magazinul, punând lucrurile la loc pe rafturi, dar de data asta trebuiau să aibă şi mai mare grijă, pentru că duşmanii erau pe urmele lor, folosindu-se de numărul cărţii ei de credit, pe care-l ştiau fiindcă îi luaseră poşeta…

Will era şi el din ce în ce mai înspăimântat. Îşi dădea seama cât de deşteaptă fusese mama lui să transforme tot acel pericol real într-un joc ca să nu se sperie el; şi îşi mai dădea seama şi că acum, odată ce ştia adevărul, trebuia să se comporte ca şi cum nu i-ar fi fost teamă, ca s-o liniştească.

Aşa că băiatul s-a prefăcut că încă se mai joacă, ca să nu-şi facă ea griji, şi au plecat acasă fără cumpărături, dar în siguranţă, departe de duşmani; apoi Will a găsit poşeta pe masa din hol. Luni s-au dus la bancă şi au lichidat contul, ca să se asigure. Astfel, pericolul a trecut.

Cu toate astea, în lunile care au urmat, Will şi-a dat seama într-un târziu, cu amărăciune, că duşmanii aceia ai mamei lui nu se aflau în lumea adevărată, ci în capul ei. Asta nu-i făcea mai puţin reali, mai puţin înspăimântători şi periculoşi; ci însemna doar că el trebuia s-o ocrotească şi mai mult. Şi, începând cu momentul acela din supermarket în care realizase că trebuie să se prefacă pentru ca mama lui să nu-şi facă griji, Will a devenit foarte atent la toate neliniştile ei. O iubea atât de mult, încât şi-ar fi dat viaţa ca s-o apere.

Cât despre tatăl lui, dispăruse de atâta timp, că Will nici nu şi-l mai amintea. Băiatul era teribil de curios în legătură cu el şi o bătea la cap pe mama lui cu întrebări la care ea, de cele mai multe ori, nu-i putea răspunde.

— Era bogat?

— Unde s-a dus?

— De ce-a plecat?

— A murit?

— Se mai întoarce?

— Cum era?

Numai la ultima întrebare îi putea fi de ajutor. John Parry fusese un om arătos, un ofiţer din Marina Regală, viteaz şi deştept, care se lăsase de armată ca să devină explorator şi condusese expediţii în locuri îndepărtate din toată lumea. Will se bucura foarte mult auzind asta.

Tată mai interesant decât un explorator nici că se putea. De atunci, avu mereu la joacă un tovarăş nevăzut: el şi tatăl lui îşi croiau drum prin junglă, priveau marea învolburată cu mâna streaşină la ochi de pe puntea corabiei lor, ţineau torţe în mâini ca să lumineze inscripţii misterioase pe care încercau să le descifreze în peşteri pline de lilieci… Erau cei mai buni prieteni, îşi salvaseră unul altuia viaţa de nenumărate ori, râdeau şi sporovăiau cuibăriţi lângă focuri de tabără până târziu în noapte.

Dar, cu cât creştea, Will începea să-şi pună tot mai multe întrebări. De ce nu avea poze cu tatăl lui în diverse locuri din lume, înconjurat de oameni cu promoroacă în bărbi, pe sănii în Antarctica, sau cercetând ruine acoperite de liane, în junglă? Oare chiar nu mai rămăsese nimic din trofeele şi curiozităţile pe care probabil că le adusese acasă? Nu scria nimic de el prin vreo carte?

Mama lui nu ştia. Totuşi, un lucru pe care i l-a spus l-a reţinut bine.

Îi zisese:

— Într-o zi o să calci pe urmele tatălui tău. Vei fi şi tu un om de seamă. O să-i preiei mantia…

Şi, deşi nu ştia exact ce vrea să spună mama lui, Will înţelesese totuşi unde bate şi imediat prinsese aripi, mândru şi încrezător. Toată joaca lui avea să se adeverească.

Tatăl său era în viaţă, pe undeva prin sălbăticie, iar el urma să-l salveze şi să-i preia rolul… Merita să ducă în spinare povara vieţii, cu un asemenea scop măreţ.

Aşa că nu suflă o vorbă despre problema mamei lui. În unele momente era mai calmă şi cu mintea mai limpede decât în altele, iar Will se folosi de ele ca să înveţe cum să facă cumpărături, cum să gătească şi cum să deretice prin casă, fiindcă trebuia să se ocupe de toate astea în momentele în care ea era confuză şi speriată. Învăţă şi cum să se ascundă, cum să treacă neobservat la şcoală, cum să nu atragă atenţia vecinilor, până şi în clipele în care mama lui era într-o asemenea stare de confuzie şi nebunie, încât abia putea vorbi. Lucrul de care se temea Will cel mai mult era ca autorităţile să nu afle despre ea şi să-i despartă, să o interneze undeva departe, şi să-l pună pe el să stea într-o altă casă, printre străini. Prefera orice alte greutăţi, numai aşa ceva nu. Pentru că erau momente când mintea ei nu mai rătăcea prin întuneric, şi era din nou fericită, şi râdea de propriile temeri, şi îl binecuvânta mulţumindu-i că are grijă de ea atât de bine; şi era atât de plină de dragoste şi de blândeţe, încât el nu-şi putea închipui un tovarăş mai bun şi nu voia decât să trăiască ei doi singuri împreună pentru totdeauna.

Dar la un moment dat au venit oamenii aceia.

Nu erau de la poliţie, nu erau de la asistenţa socială şi nu erau tâlhari – cel puţin din câte putea Will să-şi dea seama. Nu spuneau ce

vor, în ciuda eforturilor lui de a-i ţine departe; nu vorbeau decât cu mama lui. Iar ea era în acel moment plăpândă.

Ascultă la uşă şi îi auzi întrebând-o despre tatăl lui; începu să gâfâie.

Străinii aceia voiau să ştie unde era plecat John Parry, şi dacă-i trimisese ceva, şi când îl auzise ultima dată, şi dacă el luase legătura cu vreo ambasadă. Will o auzi pe mama lui din ce în ce mai agitată şi până la urmă dădu buzna în cameră, spunându-le să plece.

Părea atât de aprig, încât niciunul dintre străini nu râse, cu toate că el era foarte mic. Le-ar fi fost uşor să-l doboare sau să-l ridice într-o mână, dar era neînfricat, iar furia lui era aprinsă şi înverşunată.

Aşa că au plecat. Fireşte, întâmplarea aceea i-a întărit convingerea lui Will: tatăl lui era pe undeva, la ananghie, şi numai el putea să-l ajute. Jocurile sale nu mai erau copilăreşti şi nu le mai juca în văzul tuturor. Se adeverea ceea ce bănuise, şi trebuia să fie la înălţime.

Nu la multă vreme după aceea, oamenii s-au întors, insistând că mama lui are ceva să le spună. Au venit când Will era la şcoală şi unul din ei a ţinut-o de vorbă la parter în timp ce celălalt a scotocit sus prin dormitoare. Ea nu şi-a dat seama ce făceau. Dar Will a venit acasă mai devreme şi s-a răstit din nou la ei, şi atunci au plecat.

Păreau să ştie că băiatul n-o să se ducă la poliţie, de teamă ca autorităţile să n-o ia pe mama lui, şi deveniseră din ce în ce mai insistenţi. Într-un final le-au spart casa, în timp ce Will era plecat în parc după mama lui; starea ei se înrăutăţise şi acum i se năzărise că trebuie să atingă fiecare scândură de la fiecare bancă de lângă iaz. Will o ajuta, ca să termine mai repede. Când au ajuns acasă, au văzut maşina străinilor dispărând după colţ, iar când au intrat în casă au descoperit că scotociseră prin toate sertarele şi dulapurile.

Băiatul ştia ce căutau. Penarul verde din piele era lucrul cel mai de preţ al mamei; lui nici nu i-ar fi dat prin cap să se uite înăuntru şi nici nu ştia unde îl ţine. Dar ştia că în el sunt multe scrisori şi că mama lui le citeşte uneori, şi că plânge când le citeşte, şi că acelea sunt momentele în care îi vorbeşte despre tatăl lui. Aşa încât Will bănuia că asta căutau cei doi oameni şi ştia că trebuie să rezolve cumva problema.

Mai întâi a hotărât că trebuie să-i găsească mamei lui un loc sigur în care să stea. S-a tot gândit, dar nu avea niciun prieten pe care să-l roage să-l ajute, iar vecinii erau din ce în ce mai suspicioşi; singura persoană în care putea avea încredere era doamna Cooper. Odată ce mama lui avea să se mute în siguranţă acolo, Will urma să găsească penarul verde din piele şi să vadă ce-i în el, iar apoi să plece la Oxford, unde putea găsi răspunsuri la unele dintre întrebările sale. Dar oamenii aceia au venit înainte s-apuce să facă ceva.

Iar acum îl omorâse pe unul din ei.

Aşa că poliţia o să-l urmărească.

Ştia foarte bine să se ascundă. Şi acum trebuia mai mult decât oricând să reuşească să treacă neobservat, pentru cât mai mult timp, până ce avea să-şi găsească tatăl sau până ce străinii aceia aveau să-l găsească pe el. Dacă-l vor găsi ei mai întâi, n-o să-i pese câţi mai omoară.

Mai târziu în ziua aceea, pe la miezul nopţii, Will pleca de la Oxford, la vreo şaizeci şi cinci de kilometri distanţă. Era frânt de oboseală. Făcuse autostopul, schimbase două autobuze, mersese pe jos, dar ajunsese la Oxford abia la şase seara, prea târziu ca să mai rezolve ceva; mâncase la un Burger King şi se ascunsese într-un cinematograf (urmărea un film, dar uitase încă din prima clipă ce film era), iar acum mergea pe o stradă nesfârşit de lungă de la periferie, îndreptându-se către nord.

Nimeni nu-l băgase în seamă până acum. Dar ştia bine că trebuie să găsească repede un loc unde să doarmă, pentru că, pe cât se făcea mai târziu, pe atât risca mai mult să fie văzut. Problema era că n-avea unde să se ascundă prin grădinile caselor înstărite de pe stradă şi nici nu se zărea încă vreun câmp deschis.

Ajunse la un sens giratoriu mare, la intersecţia şoselei care-o lua spre nord cu şoseaua de centură a Oxfordului, care-o lua spre est şi spre vest. Era noapte şi treceau foarte puţine maşini, şoseaua pe care se afla era liniştită, cu case elegante de-o parte şi de alta, ascunse dincolo de întinderi mari de gazon. De-a lungul gazonului, la marginea şoselei, străjuiau două rânduri de carpeni, care arătau ciudat cu coroanele tunse perfect simetric, mai degrabă ca în desenele făcute de copii decât ca nişte copaci adevăraţi, iar lumina felinarelor îi făcea să pară artificiali, ca o butaforie. Will era frânt de oboseală şi îi venea s-o ia înspre nord, unde putea să pună capul pe iarbă şi să doarmă sub un copac; dar, cum stătea el nemişcat încercând să-şi limpezească mintea, văzu o pisică.

Era tărcată, ca Moxie. O zbughise dintr-o grădină de pe partea şoselei care dădea înspre Oxford, unde se afla Will. Băiatul lăsă jos sacoşa şi întinse mâna, iar pisica veni să se lipească cu capul de degetele lui, exact cum făcea şi Moxie. Sigur, toate pisicile se gudurau aşa, dar lui Will i se făcu un dor teribil de casă şi îşi simţi obrajii arzând de lacrimi.

În cele din urmă pisica plecă. Era noapte, avea un vast teritoriu de patrulat şi o grămadă de şoareci de prins. Sări peste drum şi o luă către tufele din dosul carpenilor, unde se opri.

Will, care o urmărise cu privirea, o văzu că se comportă ciudat.

Ridică o lăbuţă ca şi cum ar atinge ceva în aer în faţa ei, ceva ce

Will nu putea vedea. Apoi sări înapoi, cu spinarea arcuită şi părul zbârlit, cu coada ţeapănă pe sus. Will ştia cum se comportă pisicile. Privi mai atent, iar pisica se apropie din nou de locul cu pricina, un petic de iarbă dintre carpeni şi tufele unui gard viu, şi din nou dădu cu lăbuţa prin aer.

Iarăşi sări în spate, dar mai puţin de data asta şi ceva mai liniştită. După alte câteva clipe în care adulmecă, pipăi şi îşi răsuci mustăţile, curiozitatea învinse precauţia.

Pisica păşi în faţă şi dispăru.

Will clipi. Apoi se opri lângă trunchiul celui mai apropiat copac, pentru că un camion tocmai întorcea în sensul giratoriu şi îl lumina cu farurile. După ce camionul trecu, băiatul traversă drumul, cu ochii aţintiţi asupra locului pe care-l tot cercetase pisica. Nu era uşor, pentru că nu avea niciun reper, dar, când se apropie şi se uită mai cu băgare de seamă, văzu ceva.

Mai bine zis, văzu ceva dintr-un anumit unghi. Părea că cineva tăiase o bucată din aer, cam la doi metri distanţă de şosea, un petic pătrăţos cu latura nu mai mult de un metru. Dacă stăteai în dreptul pătratului abia-l distingeai, iar dacă stăteai în spatele lui era complet invizibil. Se zărea numai de pe latura dinspre şosea, şi încă nici de-acolo prea bine, fiindcă tot ce se vedea prin el era exact ce se vedea şi în faţa lui: o peluză luminată de felinare.

Dar Will ştia, fără urmă de îndoială, că peluza de pe partea cealaltă era pe altă lume.

N-ar fi putut în ruptul capului să spună de ce. O ştiu dintr-odată, la fel de precis precum ştia că focul arde şi că să fii blând e bine. Avea în faţă ceva cu totul străin.

Fie şi numai pentru asta, se simţi ispitit să se aplece şi să se uite mai de-aproape. Ce văzu îl ameţi şi inima începu să-i bată cu putere, dar nu ezită: îşi azvârli sacoşa înăuntru şi apoi se strecură şi el prin gaura din urzeala acestei lumi, trecând într-o alta.

Se trezi sub un rând de copaci. Dar nu carpeni: aceştia erau palmieri înalţi, înşiraţi, ca şi copacii din Oxford, de-a lungul peluzei. Însă acesta era centrul unui bulevard lat, iar pe margini stăteau aliniate cafenele şi prăvălii, toate luminate puternic, toate deschise, toate complet tăcute şi goale sub cerul plin de stele. Căldura nopţii era îmbibată de miros de flori şi de sare de mare.

Will se uită în jur atent. În spatele lui luna plină îşi arunca lumina în depărtare peste întinderi delurite, verzi, iar la poalele dealurilor erau case cu grădini dese şi parcuri cu pâlcuri de copaci printre care se zărea lucirea albă a unui templu în stil clasic.

Chiar lângă el era un petic gol în aer, care se vedea la fel de greu şi dintr-o parte, şi dintr-alta, dar care sigur se afla acolo. Se aplecă să privească prin el şi văzu drumul din Oxford, din lumea lui. Se întoarse

înfiorat: oricum ar fi fost lumea aceasta în care se afla acum, precis era mai bună decât cea din care tocmai plecase. Se simţea puţin ameţit, ca şi cum ar fi visat treaz fiind, aşa că se ridică şi se uită în jur după pisică, ghidul lui.

Nu era de găsit. Fără îndoială că deja explora străduţele înguste şi grădinile din spatele cafenelelor cu lumini atât de îmbietoare. Will ridică de pe jos sacoşa zdrenţuită şi trecu agale strada, mişcându-se cu mare grijă, ca şi cum totul putea să dispară în orice moment.

Locul acela avea un aer mediteraneean, sau poate caraibian. Will nu pusese niciodată piciorul în afara Angliei, aşa că nu putea face comparaţie cu vreun alt loc pe care-l cunoştea; dar era genul de loc unde lumea vine seara târziu să ia masa, să bea, să danseze şi să se bucure de muzică. Cu singura diferenţă că aici era pustiu, iar liniştea, nesfârşită.

La primul colţ se afla o cafenea cu mese mici, verzi pe trotuar, cu o tejghea din tablă zincată şi o maşină de espresso. Pe câteva dintre mese erau pahare pe jumătate goale; într-o scrumieră zăcea o ţigară care arsese până la filtru; o farfurie cu rizoto stătea lângă un coş cu chifle tari ca piatra.

Luă o sticlă de limonadă din frigiderul din spatele barului şi zăbovi pe gânduri câteva clipe, apoi puse o monedă de o liră în casa de bani. Închise sertarul, dar îl deschise la loc imediat, dându-şi seama că banii care mai erau acolo îi puteau da un indiciu despre numele acelui loc. Moneda se numea coronă, dar nu reuşi să afle mai mult de-atât.

Puse banii înapoi şi deschise sticla cu desfăcătorul agăţat de tejghea; apoi ieşi din cafenea şi o porni în jos pe stradă, îndepărtându-se de bulevard. Mici băcănii şi brutării erau încadrate de florării şi prăvălii de bijuterii, de perdele din mărgele care acopereau uşile unor case cu balcoane din fier forjat pline cu ghivece de flori umbrind trotuarul îngust; liniştea părea acolo şi mai adâncă.

Străzile coborau şi, nu departe, se deschideau într-un bulevard lat cu palmieri înalţi; dosul frunzelor lucea în lumina felinarelor.

De cealaltă parte a bulevardului era marea.

Will se trezi pe malul unui port închis pe partea stângă de un dig şi pe partea dreaptă de un pinten de pământ pe care se înălţa o clădire mare cu coloane de piatră şi trepte late, cu balcoane scăldate în lumină, printre copaci înfloriţi şi tufe. În port stăteau ancorate vreo două bărci cu vâsle, iar dincolo de dig lumina stelelor licărea pe marea liniştită.

Lui Will oboseala îi trecuse ca prin farmec. Acum era treaz ca ziua şi se minuna. Din când în când, mergând pe străzile înguste, mai punea mâna pe câte un zid sau pe câte o uşă sau pe florile din jardinierele de la ferestre, şi le găsea aievea şi convingătoare. Acum voia să atingă tot peisajul care se-ntindea dinaintea lui, pentru că era

atât de vast, încât nu-l putea cuprinde doar cu ochii. Se opri şi inspiră adânc, aproape speriat.

Îşi dădu seama dintr-odată că încă are în mână sticla pe care-o luase de la cafenea. Bău din ea şi simţi exact gustul care trebuia, de limonadă rece ca gheaţa; şi era bine-venită, căci aerul nopţii era înăbuşitor.

Se abătu spre dreapta, pe lângă hoteluri cu intrări puternic luminate, acoperite de marchize şi înconjurate de flori exotice, până ajunse la grădinile de pe pintenul de pământ din port. Clădirea care se zărea printre copaci, cu faţada ornamentată şi luminată de reflectoare, putea fi un cazinou, sau chiar Opera. Se vedeau alei pe ici, pe colo, printre leandri cu felinare atârnate de crengi, dar nu se auzea nimic care să sune a ceva viu: nicio pasăre de noapte, nicio insectă, doar zgomotul paşilor lui Will.

Se mai auzeau numai valurile care se spărgeau ritmic pe plajă dincolo de palmierii de la marginea grădinii. Will se îndreptă într-acolo. Mareea era cam pe la jumătatea plajei, înainta sau se retrăgea, iar un şir de hidrobiciclete erau trase la mal pe nisipul alb şi fin, mai sus de nivelul apei. Tot la câteva secunde, un val se rostogolea uşurel la malul mării şi apoi aluneca ordonat sub următorul. La câţiva metri deasupra apei calme se oprea un ponton.

Will se aşeză pe o hidrobicicletă şi se descălţă, scoţându-şi tenişii cei ieftini care începeau să se rupă şi care-i strângeau picioarele încinse. Îşi dădu jos şosetele, le puse lângă tenişi şi îşi îngropă degetele în nisip. Câteva secunde mai târziu, se dezbrăcase deja de tot şi intra în mare.

Apa era numai bună, nici prea rece, nici prea caldă, înotă plescăind înspre ponton şi, ieşind din apă, se aşeză pe scândurile şubrezite de vreme şi privi înapoi spre oraş.

La dreapta lui se întindea portul apărat de dig. Dincolo de dig, la vreun kilometru şi jumătate distanţă, se afla un far vopsit în dungi albe şi roşii. Iar dincolo de far se înălţau stânci în amurg, şi dincolo de ele se întindeau dealurile vălurite pe care le văzuse din locul prin care trecuse la început.

În apropiere se zăreau copacii încărcaţi de felinare din grădinile cazinoului şi străzile oraşului, faleza cu hoteluri, cafenele şi prăvălii luminate, toate tăcute, toate pustii.

Şi toate lipsite de primejdii. Nimeni nu-l putea dibui aici; omul care-i cotrobăise prin casă n-avea cum să afle; poliţia nu-l putea găsi nicicum. Avea o lume-ntreagă în care să se ascundă.

Pentru prima dată de când ieşise pe uşă în acea dimineaţă, Will începea să se simtă în siguranţă.

Îi era iarăşi sete şi foame, pentru că ultima dată mâncase, de fapt, pe altă lume. Intră în apă şi înotă mai domol înapoi spre plajă, unde

îşi puse la loc slipul şi luă în mână restul de haine şi sacoşa. Aruncă sticla goală în primul coş de gunoi pe care îl găsi şi merse desculţ pe asfalt către port.

Când se uscă puţin îşi trase pantalonii şi începu să se uite după un loc în care ar fi putut să găsească ceva de mâncare. Hotelurile păreau mult prea pretenţioase. Intră în primul, dar era atât de mare, încât se simţi stingherit şi continuă să meargă spre faleză, unde găsi o cafenea micuţă care părea locul potrivit. N-ar fi putut spune de ce; era la fel ca atâtea altele din jur, cu balconul de deasupra intrării plin de ghivece şi cu scaune afară pe trotuar, dar i se păru primitoare.

Barul avea atârnate pe pereţi fotografii cu boxeri în ring şi un portret cu autograf al unui acordeonist zâmbitor. Lângă bucătărie se afla o uşă care dădea spre o scară îngustă acoperită cu un covor înflorat.

Urcă în linişte şi deschise prima uşă care îi ieşi în cale. Era camera de la stradă. Înăuntru era cald şi aer închis, iar Will deschise glasvandul de la balcon, ca să intre aerul tare al nopţii. Camera era micuţă şi mobilată cu piese prea mari şi ponosite, dar era curată şi confortabilă. Aici locuiau oameni primitori. Mai văzu şi un mic raft cu cărţi, o revistă pe masă şi nişte poze înrămate.

Will ieşi şi se uită prin celelalte camere: o baie mică şi un dormitor cu pat dublu.

Ceva îl făcu să i se zbârlească pielea înainte să deschidă ultima uşă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nu era sigur că auzise un zgomot înăuntru, însă ceva-i spunea că acea cameră nu era goală. Îi trecu prin cap că ziua aceea fusese tare ciudată; începuse cu un străin care stătea în pragul uşii unei camere întunecate în care aştepta el, iar acum poziţiile erau inversate.

Cum stătea el şi se gândea, uşa se trânti de perete şi ceva se năpusti asupra lui ca o fiară sălbatică.

Dar îşi aminti de păţania de la el de-acasă, aşa că nu rămase prea aproape de uşă, ca să nu fie doborât la pământ. Începu să lupte din răsputeri: genunchi, cap, pumni şi forţa braţelor împotriva fiinţei aceleia, un el sau o ea.

O fată cam de vârsta lui, feroce, mârâind, cu haine murdare, zdrenţuite, şi cu mâini şi picioare schilave, dezgolite.

Ea îşi dădu seama pe dată ce-i cu băiatul, se smulse de lângă pieptul lui gol şi se ghemui în colţul holişorului întunecat ca o pisică încolţită. Spre uimirea lui, lângă fată se afla o pisică: o pisică sălbatică mare, atât de mare, încât îi ajungea până la genunchi, cu blana zbârlită, colţii rânjiţi şi coada pe sus.

Fata puse mâna pe spinarea pisicii şi îşi umezi buzele uscate, fără să-l scape din ochi.

Will se ridică încet.

— Cine eşti?

— Lyra Silvertongue, spuse ea.

— Aici locuieşti?

— Nu, zise ea hotărâtă.

— Atunci ce e aici? Ce-i oraşul ăsta?

— Nu ştiu.

— De unde eşti?

— Din lumea mea. E unită cu asta. Unde ţi-e daimonul?

Deodată o privi cu ochi mari de uimire. Pisica tocmai făcu ceva uluitor: îi sări fetei în braţe şi acolo îşi schimbă forma. Acum era o hermină brun-roşcată, cu gâtul şi burta bej, şi îl privea la fel de feroce ca şi fata. Însă imediat lucrurile luară o nouă întorsătură, căci îşi dădu seama că amândouă, şi fata, şi hermina, se temeau de el, de parcă ar fi fost o stafie.

— N-am daimon, spuse el. Nu ştiu ce-nseamnă.

Apoi:

— A! Ăla e daimonul tău?

Ea se ridică încet. Hermina i se încolăci în jurul gâtului, iar ochii ei închişi la culoare nu se desprindeau de faţa lui Will.

— Dar eşti încă viu, zise ea, ca şi cum nu-i venea să creadă. Nu eşti… N-ai fost…

— Mă cheamă Will Parry, spuse el. Nu ştiu ce înţelegi prin daimon. În lumea mea demon înseamnă ceva… ca un diavol, ceva rău.

— În lumea ta? Adică asta nu-i lumea ta?

— Nu. Doar am găsit… un loc prin care să intru. Ca şi din lumea ta, bănuiesc. Probabil că sunt unite.

Fata se relaxă puţin, dar tot îl privea fix, iar el rămase calm şi vorbi încet, de parcă se împrietenea cu o pisică străină.

— Ai mai văzut pe altcineva prin oraşul ăsta? continuă el.

— Nu.

— De când eşti aici?

— Habar n-am. Vreo câteva zile, nu-mi aduc aminte.

— Şi de ce-ai venit aici?

— Caut Praf, spuse ea.

— Cauţi praf? Praf de aur? Ce fel de praf?

Îşi îngustă ochii şi nu zise nimic. Will se întoarse să coboare pe scări.

— Mi-e foame, spuse el. E ceva de mâncare în bucătărie?

— Habar n-am, zise ea, şi îl urmă de la distanţă, în bucătărie. Will găsi ingrediente ca să gătească nişte pui cu ceapă şi ardei, dar erau vechi şi miroseau urât de la căldură. Le aruncă pe toate la coş.

— Ai mâncat ceva? o întrebă, deschizând frigiderul. Lyra veni să arunce o privire.

— Nu ştiam că-i ăsta aici, spuse ea. Au! E rece… Daimonul i se

preschimbase din nou şi se făcuse ca un fluture mare în culori ţipătoare, care zbură în frigider repede şi ieşi la fel de repede, aşezându-i-se pe umăr. Fluturele dădea din aripi, încetişor. Will simţi că nu e bine să se zgâiască, deşi i se părea atât de ciudat, încât îl luase ameţeala.

— N-ai mai văzut frigider? o întrebă.

Găsi o cutie de Cola şi i-o dădu, apoi scoase o tăviţă cu ouă. Fata strânse cutia între palme cu plăcere.

— Păi bea-o, spuse el.

Lyra se uita la cutie încruntată. Nu ştia s-o deschidă. Will desfăcu căpăcelul cu un pocnet, iar spuma se revărsă pe marginile cutiei. Ea o linse neîncrezătoare, apoi făcu ochii mari.

— Şi e bună? întrebă fata, iar vocea îi era pe jumătate temătoare, pe jumătate plină de speranţă.

— Da. E clar că au Cola în lumea asta. Uite, beau eu întâi, ca să vezi că nu e otrăvitoare.

Deschise încă o cutie. Când îl văzu că bea, făcu şi ea la fel. Îi era tare sete. Bău atât de repede, încât tot acidul îi veni pe nas şi pufni râgâind tare, apoi se încruntă când îl văzu că o priveşte fix.

— Fac o omletă, spuse el. Vrei?

— Nu ştiu ce-i aia omletă.

— Bun, atunci o să vezi. Sau avem şi fasole fiartă la conservă, dacă vrei.

— Nu ştiu cum e fasolea fiartă.

Îi arătă conserva. Ea căută cheiţa de pe capac, ca la cutia de Cola.

— Nu, trebuie să foloseşti un desfăcător de conserve, zise Will. În lumea ta n-au desfăcătoare de conserve?

— În lumea mea gătesc servitorii, spuse ea dispreţuitor.

— Caută în sertarul ăla.

Fata cotrobăi printre ustensilele de bucătărie, în timp ce el spărgea ouă într-un vas şi le bătea cu furculiţa.

— Ăla e, spuse el, privind la ce fiice. Cu mâner roşu. Adu-l aici.

Înţepă conserva şi-i arătă cum se desface.

— Acum adu-mi tigaia aia mică din cui şi toarnă fasolea în ea, îi zise.

Ea mirosi fasolea şi din nou îi jucau în priviri plăcerea şi deopotrivă neîncrederea. Goli conserva în tigaie şi se linse pe degete, uitându-se la Will cum pune sare şi piper pe ouă, cum taie o bucăţică de unt din pachetul din frigider şi cum îi dă drumul în tigaia de fontă. Will se duse la bar să caute chibrituri, iar când se întoarse o găsi vârându-şi degetul murdar în vasul cu ouă bătute şi lingându-l cu lăcomie. Daimonul ei, din nou pisică, îşi muia şi ea laba în vas, dar o trase repede înapoi când îl văzu pe băiat.

— Nu sunt gătite încă, spuse Will, luându-i vasul. Când ai mâncat

ultima oară?

— Acasă la tata pe Svalbard, spuse ea. Acum câteva zile bune. Nu ştiu. Am mai găsit nişte pâine şi alte chestii pe-aici şi aia am mâncat.

Will aprinse aragazul, topi untul, turnă ouăle şi le întinse pe tot fundul tigăii. Ochii ei urmăreau totul lacomi, privindu-l cum trage bucăţile de omletă deja prăjite către mijlocul tigăii şi cum mută restul de ou crud înspre margini. Se uita şi la el, îi privea faţa, mâinile ocupate, umerii dezgoliţi şi picioarele.

Când omleta fu gata, o împături în două şi o tăie.

— Fă rost de farfurii, spuse, şi Lyra, ascultătoare, se duse să caute.

Părea dornică să-i execute ordinele, care i se păreau logice, aşa că se duse şi să cureţe o masă de la intrarea în cafenea. Băiatul aduse mâncarea şi tacâmurile pe care le găsise într-un sertar şi se aşezară amândoi, puţin stânjeniţi.

Ea îşi mâncă porţia în mai puţin de un minut, apoi începu să se foiască, bâţâindu-se înainte şi înapoi pe scaun şi trăgând de micile fâşii de plastic de la spetează, în timp ce el îşi termina omleta. Daimonul ei se preschimbă din nou şi se făcu cintezoi auriu, care ciugulea nişte firimituri invizibile de pe masă.

Will mâncă încet. Îi dăduse fetei aproape toată fasolea, dar chiar şi aşa îi luă mult mai mult decât ei. Portul din faţa lor, luminile bulevardului gol, stelele de pe cerul întunecat, totul era învăluit într-o linişte nesfârşită, de parcă nu mai exista nimic altceva pe lume.

În tot acest timp era cât se poate de conştient de prezenţa fetei. Era mică şi pricăjită, dar vânoasă, şi se luptase ca un tigru; pumnul lui îi lăsase o vânătaie pe obraz, dar ea o ignora. Expresia ei era un amestec de tinereţe – atunci când gustase Cola pentru prima dată – şi un soi de precauţie tristă. Ochii erau de un albastru-palid, iar părul ar fi fost blond-închis dacă ar fi fost spălat; însă era soioasă şi mirosea de parcă nu se spălase cu zilele.

— Laura? Lara? întrebă Will.

— Lyra.

— Lyra… Silvertongue?

— Da.

— Unde e lumea ta? Cum ai ajuns aici?

Fata ridică din umeri.

— Pe jos, spuse ea. Era ceaţă. Nu ştiam încotro merg. Dar măcar ştiam că ies din lumea mea. Pe asta n-am văzut-o până nu s-a împrăştiat ceaţa. Şi m-am trezit aici.

— Ce ziceai de praf?

— Da, Praf. O să aflu ce-i cu el. Dar lumea asta pare să fie goală. N-am pe cine să-ntreb. Sunt aici de… trei sau patru zile, habar n-am. Şi n-am văzut pe nimeni.

— Dar de ce vrei să afli despre praf?

— Praf special, spuse ea din scurt. Nu praf obişnuit, îţi dai seama.

Daimonul i se preschimbă din nou, într-o clipită, şi din cintezoi se făcu şobolan, un şobolan puternic, negru ca smoala, cu ochi roşii. Will îi aruncă o privire plină de mirare, îngrijorat, iar fata observă.

— Şi tu ai daimon, zise ea hotărât. Înăuntrul tău.

El nu ştia ce să spună.

— Ai, continuă ea. Altfel n-ai fi om. Ai fi… jumate mort. Noi am văzut un pici la care i-au tăiat daimonu'. Tu nu eşti ca ăla. Chiar dacă nu ştii că ai daimon, ai. Şi nouă ne-a fost frică de tine când te-am văzut. Parcă erai moroi de noapte. Da' dup-aia am văzut că nu eşti deloc aşa.

— Noi?

— Io şi Pantalaimon. Noi. Daimonul tău nu-i separat de tine. Eşti tu. Parte din tine. Sunteţi unu' parte din ălălalt. Pe lumea ta nu-i chiar nimeni ca noi? Sunt toţi ca tine, cu daimonul ascuns de tot?

Will se uită la amândoi, la fata slăbănoagă cu ochi palizi şi la daimonul ei şobolan, care acum îi şedea în braţe, şi se simţi dintr-odată tare singur.

— Sunt obosit. Mă duc să mă culc, spuse el. Mai stai în oraşul ăsta?

— Habar n-am. Tre' să aflu mai multe despre ce caut. Nu se poate să nu fie nişte învăţaţi pă lumea asta. Tre' să fie cineva care să ştie.

— Poate nu pe lumea asta. Eu vin dintr-un loc numit Oxford. Sunt învăţaţi cu grămada acolo, dacă asta vrei.

— Oxford? strigă ea. De-acolo vin şi io!

— Aveţi şi voi un Oxford în lumea voastră? Tu n-ai venit din lumea mea.

— Nu, spuse ea hotărât Lumi diferite. Dar şi-n lumea mea e un Oxford. Şi amândoi vorbim englezeşte, nu? E normal să mai fie şi alte şmecherii la fel. Tu cum ai ajuns aici? E vreun pod, sau ce?

— Doar un fel de fereastră în aer.

— Arată-mi, spuse ea.

Era o poruncă, nu o rugăminte. Will clătină din cap.

— Nu acum, spuse el. Vreau să dorm. Şi în plus e miezul nopţii.

— Atunci îmi arăţi dimineaţă!

— Bine, îţi arăt. Dar am şi eu treburi. O să-i găseşti singură pe învăţaţi.

— Asta-i uşor, zise ea. Ştiu totul despre învăţaţi.

Băiatul strânse farfuriile şi se ridică.

— Eu am gătit, spuse el, aşa că tu speli vasele.

Lyra se uită de parcă nu-i venea să creadă.

— Să spăl vasele? pufni ea. Ai milioane de vase curate peste tot! Şi oricum nu-s servitoare. Ia-ţi gându'.

— Atunci nu-ţi arăt cum să treci.

— Găsesc şi singură.

— Ba nu, e ascunsă. N-ai cum s-o găseşti. Uite care-i treaba, nu ştiu cât mai putem să stăm pe-aici. Trebuie să mâncăm, şi o să mâncăm ce-i aici, dar o să facem curat după aceea, şi o să ţinem curat aici, pentru că aşa-i bine. Tu o să speli vasele astea. Trebuie să ne purtăm frumos aici. Acum mă duc la culcare. O să stau în camera cealaltă. Ne vedem dimineaţă.

Se duse înăuntru, se spălă pe dinţi cu degetul, folosind nişte pastă de dinţi din sacoşa jerpelită, se prăbuşi pe patul cel mare şi în câteva clipe aţipi.

Lyra aşteptă până fu sigură că băiatul a adormit, apoi duse vasele la bucătărie, dădu drumul la robinet şi le frecă cu o cârpă până reuşi să le cureţe. Făcu la fel cu furculiţele şi cuţitele, dar cu tigaia nu merse, aşa că încercă s-o spele cu o bucată de săpun galben şi o frecă cu încăpăţânare până o făcu s-arate aşa cum voia. Apoi uscă totul cu altă cârpă şi le aşeză ordonat în suportul de vase.

Fiindcă îi era încă sete şi fiindcă voia să încerce să mai deschidă o cutie, mai desfăcu o Cola şi urcă scările. Ascultă la uşa camerei lui Will şi, cum nu auzi nimic, se duse pe vârfuri în cealaltă odaie şi scoase de sub pernă alethiometru.

Nu avea nevoie să fie aproape de Will ca să întrebe despre el, dar voia să se uite oricum, aşa că deschise uşa cât putu de uşor înainte să intre.

Una dintre luminile de pe faleză bătea drept în cameră; îl privi pe băiat în licărirea care se reflecta de pe tavan. Era încruntat, iar faţa îi era scăldată de sudoare. Era vânjos şi îndesat, încă nu avea alură de bărbat, desigur, pentru că nu era cu mult mai mare decât ea, dar avea să fie foarte puternic într-o zi. Cât de uşor ar fi fost dacă ar fi avut daimonul pe dinafară! Se întrebă ce formă ar putea lua şi dacă e deja fix. Indiferent de formă, arăta probabil o fire sălbatică, politicoasă şi nefericită.

Se duse pe vârfuri până la fereastră. În lumina care venea din stradă, reglă cu grijă limbile alethiometrului, apoi îşi goli mintea şi formă o întrebare. Limba începu să se rotească pe cadran, cu pauze urmate de mişcări atât de rapide, încât de-abia le putea urmări.

A întrebat: *Ce e? Prieten, sau duşman?*

Alethiometru a răspuns: *E ucigaş.*

Când văzu răspunsul, se linişti de-ndată. Băiatul ştia să găsească de mâncare şi să-i arate cum se ajunge la Oxford, iar acestea erau puteri folositoare; cu toate astea, nu ştia sigur dacă e de încredere şi dacă nu cumva e un laş. Însă un ucigaş era un tovarăş de nădejde. Se simţi în siguranţă cu el, la fel cum se simţise cu Iorek Byrnison, ursul în armură.

Închise oblonul peste fereastra deschisă ca să nu-i bată soarele în ochi dimineaţă şi ieşi tiptil.

2. Printre vrăjitoare

Vrăjitoarea Serafina Pekkala, care îi salvase pe Lyra şi pe ceilalţi copii de la staţia experimentală din Bolvangar şi zburase cu ea până pe insula Svalbard, era foarte neliniştită.

În timpul turbulenţelor atmosferice de după fuga Lordului Asriel din exilul său de pe insula Svalbard, ea şi tovarăşele ei fuseseră împinse departe de insulă, kilometri întregi deasupra mării îngheţate. Unele dintre ele reuşiseră să se menţină în apropierea balonului condus de aeronautul texan Lee Scoresby, dar Serafina fusese aruncată în pâclele de ceaţă care începeau să se scurgă din falia pe care o deschisese experimentul Lordului Asriel în înaltul cerului.

Îndată ce reuşi să-şi controleze din nou direcţia de zbor, Serafina se gândi în primul rând la Lyra. Nu ştia nimic despre lupta dintre falsul rege al urşilor şi adevăratul rege, Iorek Byrnison, şi nici ce se întâmplase cu Lyra după aceea.

Aşa că începu să o caute, zburând către marginile poleite ale norilor pe ramura ei de pin-de-nor, împreună cu daimonul său, gâscă polară Kaisa. Se întoarseră spre Svalbard, apoi puţin spre sud, plutind câteva ore bune sub cerul învolburat de lumini şi umbre stranii. Serafina Pekkala ştia, după atingerea neliniştitoare a luminii pe pielea ei, că izvorul acesteia era într-o altă lume.

După ceva timp, Kaisa spuse:

— Uite, daimonul altei vrăjitoare, s-a pierdut…

Serafina Pekkala se uită spre pâclele de ceaţă şi văzu o chiră-de-mare dând roată şi ţipând prin abisul de lumină ceţoasă. Cotiră înspre ea. Când le văzu, chira se repezi înainte agitată, dar Serafina Pekkala se arătă prietenoasă, iar ea se apropie.

Serafina Pekkala întrebă:

— Din ce clan eşti?

— Taymyr, îi răspunse daimonul. Vrăjitoarea mea a fost capturată… Tovarăşii noştri au fost alungaţi! M-am pierdut…

— Cine ţi-a capturat vrăjitoarea?

— Femeia cu daimonul-maimuţă, de la Bolvangar… Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă, mi-e atât de frică!

— Clanul vostru era aliat cu cei care ciopârţeau copii?

— Da, dar numai până ne-am dat seama ce făceau de fapt… După bătălia de la Bolvangar ne-au gonit, iar vrăjitoarea mea a fost luată prizonieră… O ţin pe o corabie… Ce mă fac? Mă strigă şi nu reuşesc s-o găsesc! Ajutor! Ajutor!

— Linişte! spuse Kaisa, daimonul-gâscă. Ascultă ce e jos.

Alunecară în jos, ascultând cu atenţie, iar Serafina Pekkala auzi nu după mult sunetul unui motor pe benzină, estompat de ceaţă.

— Nu pot să navigheze într-o corabie pe o ceaţă ca asta, spuse Kaisa. Ce-or avea de gând?

— E un motor mai mic, răspunse Serafina Pekkala, şi, în timp ce vorbea, se auzi un sunet nou dintr-o altă direcţie: un zgomot asurzitor, ca o explozie înfundată, de parcă o creatură imensă ar fi urlat din adâncurile mării. Mugetul se auzi câteva secunde, apoi amuţi brusc.

— E sirena de ceaţă, spuse Serafina Pekkala.

Se lăsară şi mai jos, chiar deasupra apei, şi începură să caute locul de unde se auzea zgomotul de motor. Îl găsiră pe dată, pentru că ceaţa părea să fie ţesută din bucăţi mai groase şi bucăţi mai subţiri, iar vrăjitoarea dispăru chiar în momentul în care o şalupă se desprinse de corabie şi începu să bată aerul umed. Apa se umfla încet şi greoi ca uleiul, de parcă s-ar fi împotrivit.

Se balansară înainte şi înapoi, cu tot cu daimonul-chiră, care se ţinea de ele cum se ţine copilul de fusta mamei, şi priviră cum cârmaciul schimba uşor direcţia, când sirena de ceaţă izbucni din nou. La prova era o lumină aprinsă, dar nu străpungea ceaţa decât la câţiva metri în jur.

Serafina Pekkala îi spuse daimonului care se pierduse:

— Ziceai că mai sunt vrăjitoare care-i ajută pe oamenii ăştia?

— Cred că da, nişte vrăjitoare renegate de la Volgorsk, dacă n-or fi fugit şi ele, îi răspunse acesta. Ce ai de gând să faci acum? O s-o cauţi pe vrăjitoarea mea?

— Da, dar deocamdată rămâi cu Kaisa.

Serafina Pekkala zbură în jos spre şalupă, până când daimonii nu se mai văzură, şi ateriză pe punte chiar în spatele cârmaciului. Daimonul lui pescăruş ţipă, iar omul se întoarse să vadă ce se-ntâmplă.

— Nu prea te-ai grăbit, din câte văd, îi spuse. Hai, ia-o înainte şi ghidează-mă la babord.

Ea îşi luă din nou zborul. Încercarea îi reuşise: încă mai erau vrăjitoare care-i ajutau, iar cârmaciul crezuse că şi ea e una dintre ele. Din câte-şi amintea, babordul era pe partea stângă, iar lumina de la babord era roşie. Se avântă în ceaţă până când găsi lumina roşie, la câteva sute de metri depărtare. Serafina Pekkala se întoarse şi începu să-i strige cârmaciului pe unde s-o ia, în timp ce el reducea viteza şalupei şi o îndrepta spre scara de coborâre, atârnată chiar deasupra apei. Cârmaciul strigă, iar un marinar îi aruncă o funie de pe punte, în timp ce altul se grăbea să lege scara de şalupă.

Serafina Pekkala îşi luă zborul spre copastie şi se retrase în umbra bărcilor de salvare. Nu se mai vedeau alte vrăjitoare, dar probabil că patrulau pe undeva prin cer; Kaisa va şti ce să facă cu ele.

Dedesubt, din şalupă urcă pe scară un pasager. Era o siluetă anonimă îmbrăcată în blănuri, cu o glugă mare; dar, atunci când ajunse pe punte, un daimon-maimuţă aurie se apucă de copastie şi

aruncă priviri în jur, cu o lucire răutăcioasă în ochii lui negri. Serafina îşi ţinu respiraţia: pasagerul era doamna Coulter.

Un bărbat în haine negre mergea grăbit pe punte în întâmpinarea ei şi se uita ca şi cum s-ar fi aşteptat să mai fie şi altcineva.

— Lordul Boreal… începu el.

Dar doamna Coulter îl întrerupse:

— A plecat altundeva. Au început tortura?

— Da, doamnă Coulter, dar…

— Le-am ordonat să aştepte! izbucni ea. Au început cumva să nu mă mai asculte? Poate c-ar trebui mai multă disciplină pe corabia asta.

Îşi dădu gluga jos. Serafina Pekkala îi văzu clar faţa în lumina galbenă: mândră, pasională şi atât de tânără în ochii vrăjitoarei.

— Unde sunt celelalte vrăjitoare? întrebă ea.

— Au plecat toate, doamnă, răspunse omul de pe vas. Au fugit în ţara lor de baştină.

— Dar una dintre ele ne-a ghidat până aici, spuse doamna Coulter. Ea unde a dispărut?

Serafina se retrase; desigur că marinarul de pe şalupă nu auzise ultimele noutăţi. Preotul se uită în jur, uimit, dar doamna Coulter nu avea răbdare să caute mai cu luare-aminte, aşa că, după ce aruncă o privire de-a lungul şi de-a latul punţii, dădu din cap şi se grăbi să intre, împreună cu daimonul, pe uşa deschisă prin care se vedea lumina gălbuie. Omul o urmă.

Serafina Pekkala se uită în jur ca să vadă unde se află. Era ascunsă în spatele unei guri de ventilaţie pe partea îngustă a punţii, între copastie şi arboret. La nivelul acela, sub puntea de comandă, era un salon care avea pe trei laturi ferestre mari, nu hublouri. Acolo intraseră cei de pe punte. Lumina se pierdea în ceaţa atârnată de velatură şi dezvăluia silueta catargului de la prova şi a bocaportului acoperit cu pânză de cort. Totul era ud şi începea să îngheţe. Pe Serafina n-o putea dibui nimeni în ascunzătoarea ei, dar trebuia să iasă, dacă voia să vadă mai multe.

Nu era prea bine. Ar fi putut să scape pe ramura de pin-de-nor şi să lupte cu cuţitul sau cu arcul. Îşi ascunse ramura în spatele gurii de ventilaţie şi se furişă pe punte până când ajunse în dreptul primei ferestre. Era aburită şi nu se vedea nimic prin ea, şi nici nu se auzea vreo voce dinăuntru. Serafina se retrase din nou în umbră.

Mai putea să facă ceva; nu prea-i venea însă, pentru că ar fi însemnat să rişte foarte mult şi să obosească peste măsură; dar părea că nu are altă şansă. Serafina putea să facă o vrajă ca să fie invizibilă. Nu invizibilă în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă era vorba despre un soi de modestie extremă, care făcea ca persoana care arunca vraja să treacă pur şi simplu neobservată. Dacă menţinea vraja la intensitatea potrivită, putea trece printr-o cameră plină de oameni

sau pe lângă un trecător solitar, fără să fie observată.

Aşa că Serafina îşi adună gândurile, se concentra şi îşi schimbă cu totul ţinuta, ca să nu atragă în niciun fel atenţia. Îi luă ceva timp până să aibă încredere în ea. Ca să încerce vraja, îi ieşi în cale unui marinar care trecea pe punte cu un sac de scule în spinare. Omul se feri ca să n-o lovească, dar nu îi dădu atenţie.

Era gata. Se duse la uşa salonului luminat şi o deschise, dar camera era goală. Lăsă uşa de afară întredeschisă, ca să poată fugi repede în caz că avea nevoie, şi observă o altă uşă la capătul încăperii: ducea la o scară care cobora în străfundurile corăbiei. Serafina coborî şi ajunse într-un coridor unde pe pereţi erau ţevi vopsite în alb şi iluminate cu becuri; coridorul se întindea de-a lungul carenei, iar pe stânga şi pe dreapta erau uşi.

Merse încet, ascultând cu atenţie, până când auzi nişte voci, care păreau să fie într-un fel de adunare. Deschise uşa şi intră.

Vreo douăsprezece persoane erau aşezate în jurul unei mese. Una sau două dintre ele îşi ridicară ochii un moment, o priviră absent şi apoi uitară îndată de prezenţa ei. Serafina stătea lângă uşă şi asculta. Întâlnirea era prezidată de un bărbat în vârstă, în haine de cardinal, iar ceilalţi păreau a fi preoţi de diferite ranguri, mai puţin doamna Coulter, singura femeie prezentă. Doamna Coulter îşi aruncase blănurile pe un scaun; era roşie-n obraji toată, de la căldura dinăuntrul corăbiei.

Serafina Pekkala se uită cu atenţie în jur şi mai văzu pe cineva: era un bărbat slab, cu un daimon-broască, aşezat la capătul unei mese acoperite cu tomuri legate în piele şi grămezi de hârtii îngălbenite. La început crezu că era un funcţionar sau un secretar, până când îşi dădu seama ce făcea de fapt: se uita cu mare atenţie la un instrument de aur, ca un ceas sau o busolă, şi se oprea la fiecare minut să noteze ce afla. Apoi deschidea una dintre cărţi, căuta grăbit la index şi printre referinţe, lua iar notiţe şi apoi se întorcea la instrument

Serafina îşi concentra din nou atenţia asupra discuţiei de la masă, pentru că auzise cuvântul *vrăjitoare*.

— Ştie ceva despre copil, spuse unul dintre preoţi. A mărturisit că ştie ceva. Toate vrăjitoarele ştiu.

— Mă întreb ce ştie doamna Coulter, zise cardinalul. Oare e ceva ce ar fi trebuit să ne spună dinainte?

— Va trebui să vă exprimaţi mai clar, răspunse doamna Coulter cu o voce glacială. Eminenţa Voastră uită că eu sunt o biată femeie, şi nu un cap al Bisericii, ca să înţeleg asemenea subtilităţi. Ce adevăr ar trebui să ştiu despre această copilă?

Expresia cardinalului era plină de înţelesuri, dar nu spuse nimic. După o pauză mai lungă, unul dintre preoţi aproape că îşi ceru scuze:

— Se pare că ar exista o profeţie care se referă la copilă, doamnă

Coulter. Toate semnele s-au împlinit. Mai întâi, circumstanţele naşterii ei. Şi gitanii ştiau ceva despre ea – îi spun uleiul-vrăjitoarei sau foc-de-mlaştină, straniu, mă-nţelegeţi… Şi de aceea a reuşit să-i ducă pe gitani la Bolvangar. Apoi, extraordinara reuşită de a-l da jos de pe tron pe regele Iofur Raknison – nu e un copil ca oricare altul. Fra Pavel ne poate spune mai multe, fără îndoială…

Se uită la bărbatul cel slab care citea alethiometru, iar acesta clipi, se frecă la ochi şi se uită la doamna Coulter.

— Poate sunteţi informată că acesta este singurul alethiometru rămas, cu excepţia celui pe care îl are copila, spuse el. Toate celelalte au fost distruse din ordinul Magisteriumului. Am aflat de la acest instrument că alethiometru care e în posesia copilei a ajuns la ea de la Maestrul Colegiului Jordan şi că fata a reuşit să înveţe singură să-l citească, fără ajutorul cărţilor. Dacă ar fi posibil ca un alethiometru să nu spună adevărul, atunci n-aş crede aşa ceva, pentru că mi se pare de neconceput să citeşti instrumentul fără cărţi. Este nevoie de ani mulţi de studiu pentru a înţelege ceva. Ea a început să-l citească la câteva luni după ce l-a primit, iar acum aproape că stăpâneşte o tehnică perfectă. Nu seamănă deloc cu niciun savant pe care-l cunosc.

— Unde este fata acum, Fra Pavel? întrebă cardinalul.

— În altă lume, răspunse Fra Pavel. Deja e târziu.

— Vrăjitoarea ştie! spuse un alt bărbat, al cărui daimon-bizam rodea un creion. Avem totul pregătit, aşteptăm numai mărturia vrăjitoarei! Eu cred că trebuie s-o torturăm din nou!

— Ce spune profeţia asta? întrebă doamna Coulter, din ce în ce mai mânioasă. Cum îndrăzniţi să ascundeţi aşa ceva de mine?

Puterea ei asupra lor era evidentă. Maimuţa aurie arunca priviri furioase în jurul mesei şi niciunul dintre cei prezenţi nu i se putea uita în ochi.

Numai cardinalul nu schiţă niciun gest. Daimonul lui, un macac, ridică o labă şi se scărpină în cap.

— Vrăjitoarea a amintit de ceva extraordinar, spuse cardinalul. Nici nu îndrăznesc să cred ce am impresia că am înţeles. Dacă este adevărat, atunci am primit cea mai mare răspundere pe care a avut-o vreodată un bărbat sau o femeie. Dar vă întreb din nou, doamnă Coulter, ce ştiţi despre fată şi despre tatăl ei?

Doamna Coulter se făcuse albă la faţă de furie.

— Cum îndrăzniţi să mă interogaţi pe mine? scrâşni ea. Şi cum îndrăzniţi să-mi ascundeţi ceea ce aţi aflat de la vrăjitoare? Şi, în fine, cum îndrăzniţi să presupuneţi că vă ascund ceva? Credeţi că sunt de partea ei? Sau, poate, de partea tatălui ei? Poate credeţi că ar trebui să fiu şi eu torturată ca vrăjitoarea. Suntem cu toţii la ordinele dumneavoastră, Eminenţă. Nu trebuie decât să bateţi din palme şi aş fi sfâşiată în bucăţi. Dar n-o să găsiţi niciun răspuns, chiar dacă o să

căutaţi fiecare bucăţică de carne, pentru că nu ştiu nimic despre nicio profeţie, absolut nimic. În schimb vă cer să-mi spuneţi dumneavoastră ce ştiţi. Copilul meu, propriul meu copil, conceput în păcat şi adus pe lume cu ruşine, dar e copilul meu, şi îndrăzniţi să nu-mi spuneţi ceea ce am tot dreptul să ştiu?!

— Vă rog, spuse nervos unul dintre preoţi. Vă rog, doamnă Coulter, vrăjitoarea n-a orbit încă, o să scoatem mai multe de la ea. Cardinalul Sturrock a zis că ea doar a amintit de ceva important.

— Şi dacă vrăjitoarea nu spune nimic, noi ce facem? întrebă doamna Coulter. Stăm aici şi tremurăm şi încercăm să ghicim?

Fra Pavel îi răspunse:

— Nu, pentru că mă pregătesc să pun această întrebare alethiometrului. O să găsim răspunsul, fie de la vrăjitoare, fie din cărţile de interpretare.

— Cât o să dureze?

El ridică obosit din sprâncene:

— Destul de mult. Este o întrebare foarte complexă.

În acel moment ea se ridică. Cuprinşi parcă de uimire, majoritatea bărbaţilor se ridicară şi ei. Numai cardinalul şi Fra Pavel rămaseră la locul lor. Serafina Pekkala făcu câţiva paşi înapoi, încercând din răsputeri să rămână nevăzută. Maimuţa aurie scrâşnea din dinţi, iar blana ei lucioasă era toată zbârlită.

Doamna Coulter ridică maimuţa pe umăr.

— Atunci să mergem să o întrebăm.

Se întoarse şi porni repede spre coridor, cu toţi bărbaţii mergând grăbiţi în urma ei, împingându-se şi înghesuindu-se în preajma Serafinei Pekkala, care nu avusese timp decât să se dea la o parte din calea lor, tulburată. Cardinalul ieşi ultimul din încăpere.

Serafina avu nevoie de câteva secunde ca să-şi revină, pentru că, din cauza agitaţiei, devenise aproape vizibilă. Apoi îi urmă pe preoţi pe coridor, până la o încăpere mai mică, goală, albă şi încinsă, unde se adunaseră cu toţii în jurul unei privelişti îngrozitoare: o vrăjitoare legată strâns de un scaun de oţel, cu faţa pământie, în agonie, şi cu picioarele rupte şi răsucite.

Doamna Coulter se aplecă deasupra ei. Serafina se aşeză lângă uşă, dându-şi seama că n-o să poată rămâne invizibilă mult timp; era prea greu.

— Spune-ne, ce ştii despre copilă, vrăjitoareo? întrebă doamna Coulter.

— Nu!

— O să suferi.

— Am suferit destul.

— A, mai urmează şi alte suferinţe. Biserica are 1000 de ani de experienţă, putem să-ţi prelungim suferinţa la nesfârşit. Spune-ne ce

ştii despre copilă, zise doamna Coulter, şi se întinse să-i rupă vrăjitoarei un deget. Acesta se frânse imediat.

Vrăjitoarea ţipă, iar Serafina Pekkala deveni vizibilă pentru o secundă; câţiva preoţi se uitau uimiţi la ea, cuprinşi de teamă; dar se controlă din nou, şi ei îşi întoarseră privirea spre locul de tortură.

Doamna Coulter spunea:

— Dacă nu-mi zici, îţi mai rup un deget, şi încă unul. Ce ştii despre copilă? Spune-mi!

— Bine, bine, gata, vă rog!

— Răspunde!

Se auzi un zgomot sfâşietor de ceva rupt şi un val de suspine izbucni din pieptul vrăjitoarei. Serafina Pekkala abia se mai putea controla. Apoi se auziră câteva cuvinte, printre ţipete:

— Nu, nu, vă spun! Vă rog, încetaţi! Copila care trebuia să vină… Vrăjitoarele ştiau cine e înaintea voastră… I-am descoperit numele…

— Ştim cum o cheamă. Despre ce nume vorbeşti?

— Numele ei adevărat, numele destinului ei!

— Şi care e numele acesta? Spune-mi! zise doamna Coulter.

— Nu… nu…

— Dar cum l-aţi aflat?

— Printr-un test… Dacă era în stare să aleagă o ramură de pin-de-nor dintre altele asemănătoare însemna că ea era copila aşteptată, şi asta s-a întâmplat în casa Consulului nostru de la Trollesund, când a venit copila cu gitanii… copila cu ursul…

Vocea i se stinse.

Doamna Coulter scăpă o exclamaţie de nerăbdare, apoi se auziră o palmă şi un geamăt.

— Dar care este profeţia despre copilă? continuă doamna Coulter, cu voce tăioasă, pătimaşă. Şi care-i numele acesta care o să-i hotărască destinul?

Serafina Pekkala se apropie, chiar prin mijlocul mulţimii de bărbaţi din jurul vrăjitoarei, dar niciunul dintre ei nu-i simţi prezenţa, deşi aproape că-i atingea. Trebuia să se termine cu suferinţele vrăjitoarei, cu cât mai repede, cu atât mai bine, dar efortul de a rămâne nevăzută era prea mare. Tremura când scoase cuţitul de la brâu.

Vrăjitoarea suspina.

— Este cea pe care o ştiţi, pe care aţi urât-o şi de care v-a fost teamă de când aţi cunoscut-o! Acum s-a întors, şi n-aţi găsit-o… Era în Svalbard, cu Lordul Asriel, dar a scăpat şi o să fie…

Fu întreruptă înainte să apuce să termine.

Prin fereastra deschisă apăru o chiră-de-mare, înnebunită de groază, care mai bătu o dată din aripile rupte când ateriză pe podea şi apoi se chinui să ajungă la pieptul bietei vrăjitoare torturate, lipindu-se de ea, ciugulind-o, ciripind, ţipând, iar vrăjitoarea strigă îngrozită:

— Yambe-Akka! Vino să mă iei!

Serafina era singura persoană din încăpere care înţelegea despre ce vorbea vrăjitoarea. Yambe-Akka era zeiţa care venea la orice vrăjitoare atunci când aceasta era pe moarte.

Iar Serafina era gata. Deveni vizibilă pe dată şi înaintă zâmbind, pentru că Yambe-Akka era veselă şi zglobie, iar vizitele ei erau prilejuri de bucurie. Vrăjitoarea o văzu şi îşi întoarse faţa plină de lacrimi spre ea, iar Serafina se aplecă să o sărute, înfigând cuţitul în inima vrăjitoarei. Daimonul-chiră privi o clipă cu ochii înceţoşaţi, apoi dispăru.

Acum Serafina Pekkala trebuia să se lupte să iasă din cameră.

Bărbaţii nu-şi reveniseră încă din şoc, dar doamna Coulter realiză imediat ce se întâmplase.

— Prindeţi-o! N-o lăsaţi să scape! strigă ea, dar Serafina era deja la uşă, cu săgeata pregătită în arc.

În mai puţin de o secundă trase cu arcul, iar săgeata ţâşni şi cardinalul căzu la pământ, sufocându-se în convulsii.

Din nou afară, pe coridor, potrivind săgeata şi trăgând, şi un alt bărbat căzu; un clopot asurzitor umplu corabia cu dangătul lui.

Pe scări în sus şi apoi pe punte. Doi marinari îi blocau drumul, iar ea strigă:

— Coborâţi, prizoniera a evadat! Aduceţi ajutoare!

Asta era de ajuns ca să-i ameţească, iar ei stăteau pe loc neştiind încotro s-o ia, aşa că Serafina avu timp să treacă şi să-şi ia ramura de pin-de-nor de unde o lăsase.

— Împuşcaţi-o! striga doamna Coulter din spate.

Şi trei carabine se înălţară în acelaşi timp, dar gloanţele loviră metalul şi ricoşară în ceaţă, în timp ce Serafina săltase deja pe ramură şi o mâna cu viteza săgeţilor. Câteva secunde mai târziu era în văzduh, în siguranţă, învăluită de ceaţă, iar o gâscă mare plutea spre ea dintre vârtejurile cenuşii.

— Şi acum, unde mergem? întrebă.

— Cât mai departe, Kaisa, răspunse vrăjitoarea. Vreau să scap de putoarea oamenilor ăstora.

De fapt, nu prea ştia încotro s-o apuce şi ce să facă. Dar ştia sigur un lucru: în tolba ei era o săgeată pregătită pentru doamna Coulter.

O luară spre sud, departe de lucirea nepământeană a ceţii, iar în mintea Serafinei încolţi o întrebare: oare ce făcea Lordul Asriel?

Toate evenimentele care răsturnaseră lumea îşi aveau originea în activităţile lui misterioase.

Problema era că majoritatea surselor ei de informaţii erau din natură. Putea să urmărească orice animal, să prindă orice peşte, să

găsească cele mai rare fructe de pădure; putea să citească semnele din măruntaiele de veveriţă, să descifreze înţelepciunea ascunsă în solzii de ştiucă sau să interpreteze avertizările ascunse în polenul de brânduşă; dar toate acestea erau odraslele naturii şi îi spuneau adevăruri naturale.

Trebuia să meargă în altă parte ca să afle adevărul despre Lordul Asriel. În portul Trollesund, consulul lor, Lanselius, păstra contactul cu lumea oamenilor, iar Serafina Pekkala se grăbea într-acolo prin ceaţă, ca să vadă ce ar fi putut să-i spună el. Înainte de a ajunge la casa lui dădu roată deasupra portului, unde fuioarele de ceaţă pluteau ca nişte fantome pe apa îngheţată, şi văzu cum pilotul ghida spre port un vapor mare, cu însemne africane. Mai erau şi alte vapoare ancorate în port. Niciodată nu văzuse atât de multe.

Pe când ziua scurtă se risipea în întuneric, Serafina se lăsă în jos în zbor şi ateriză în curtea din spatele casei consulului. Bătu scurt în geam şi Dr. Lanselius însuşi îi deschise uşa, cu un deget în dreptul buzelor.

— Bună seara, Serafina Pekkala, spuse el. Vino repede înăuntru, eşti bine-venită. Dar ar fi bine să nu stai mult.

O pofti pe un scaun lângă foc, după ce se uită pe fereastră printre perdele, şi o întrebă:

— Vrei puţin vin?

Ea bău cu înghiţituri mici din Tokay-ul auriu şi îi spuse ce văzuse şi ce auzise pe corabie.

— Crezi că au înţeles ce le-a zis despre copilă? întrebă el.

— Nu cred că au înţeles tot. Dar îşi dau seama că este importantă. Iar de femeia aceea mă tem, doctore Lanselius. O s-o omor, cred, dar tot mi-e teamă de ea.

— Da, răspunse el. Şi mie.

Iar Serafina îl ascultă povestindu-i zvonurile din oraş. Din toată acea rumoare înceţoşată, câteva fapte concrete începeau să se aleagă.

— Se spune că Magisteriumul adună cea mai mare armată care s-a pomenit vreodată, iar aceasta este numai avangarda. Şi mai sunt nişte zvonuri neplăcute despre unii soldaţi, Serafina Pekkala. Am aflat de Bolvangar şi ce făceau ei acolo – ciopârţeau daimonii copiilor, cea mai necurată afacere de care am auzit vreodată – se pare că există şi un regiment de luptători care au fost trataţi în acelaşi mod. Cunoşti cuvântul zombi? Nu le e teamă de nimic, pentru că nu au minte deloc. Acum sunt câţiva din ăştia şi prin oraş. Autorităţile îi ţin ascunşi, dar s-a răspândit vorba, iar oamenilor le e groază de ei.

— Dar celelalte clanuri de vrăjitoare? întrebă Serafina Pekkala. Ce veşti mai aveţi de la ele?

— Majoritatea s-au întors pe meleagurile lor de baştină. Toate vrăjitoarele aşteaptă cu teamă în suflet să vadă ce se întâmplă în

continuare.

— Dar Biserica ce face?

— Sunt complet ameţiţi. Vezi tu, ei nu ştiu ce are de gând Lordul Asriel.

— Păi, nici eu nu ştiu, răspunse ea, şi nici nu pot să-mi imaginez. Ce credeţi că are în plan, Dr. Lanselius?

Doctorul mângâie uşor capul daimonului-şarpe, cu degetul mare.

— Lordul e un cărturar, spuse după câteva momente, dar nu cărţile sunt cea mai mare pasiune a lui. Nici funcţiile în stat. L-am întâlnit odată şi mi s-a părut că este un om puternic, înfocat, dar nu un despot. Nu cred că vrea să conducă lumea… Nu ştiu, Serafina Pekkala. Poate servitorul lui să-ţi dea mai multe amănunte… Îl cheamă Thorold şi a fost captiv împreună cu Lordul Asriel pe Svalbard. Ar putea să-ţi fie de folos o vizită până la el, ca să vezi dacă are să-ţi spună ceva; deşi e posibil să fi plecat cu stăpânul lui în lumea cealaltă.

— Mulţumesc, e o idee bună, aşa am să fac. Şi o să plec imediat.

Ea îşi luă la revedere de la consul şi zbură prin întunericul din ce în ce mai des ca să i se alăture Kaisei printre nori.

*

* *

Serafina înainta greu spre nord, din cauza confuziei din jur. Toate popoarele din Arctica erau în stare de panică, la fel şi animalele, nu numai din pricina ceţii şi a variaţiilor magnetice, ci şi a crăpăturilor nefireşti din gheaţă şi a zbuciumului de sub pământ. Era ca şi cum pământul însuşi, permafrostul, s-ar fi trezit încet-încet din visul îngheţat.

În toată această confuzie, printre sclipiri ciudate de lumină care apăreau dintre valurile de ceaţă şi dispăreau pe dată, printre turmele de boi moscaţi pe care-i lovea brusc nevoia de a alerga spre sud şi care apoi schimbau imediat direcţia spre vest sau spre nord, printre stolurile ordonate de gâşte care se spărgeau într-un haos asurzitor când câmpurile magnetice după care se ghidau fluctuau necontrolat, Serafina Pekkala îşi aranjă ramura de pin-de-nor şi zbură spre nord, la casa de pe faleza pustie din Svalbard.

Acolo îl găsi pe servitorul Lordului Asriel, Thorold, luptându-se cu un stol de scorpii-de-stâncă.

Serafina văzu forfota înainte să ajungă destul de aproape ca să înţeleagă ce se petrece de fapt. O învârtejire de aripi fără pene şi zgomotele răutăcioase pe care le scoteau acele creaturi răsunau în curtea acoperită de zăpadă. Între ele, o siluetă înveşmântată în blănuri care trăgea cu puşca în toate direcţiile, cu un daimon-câine slab ca un schelet care mârâia şi îşi arăta colţii ori de câte ori vreuna dintre creaturile oribile zbura prea jos.

Nu-l cunoştea pe omul cu pricina, dar o scorpie-de-stâncă era

oricând un duşman. Se lăsă în jos în zbor şi slobozi câteva săgeţi spre învălmăşeala de trupuri. Cu ţipete şi croncănituri, stolul răzleţit se întoarse, îşi văzu noul oponent şi zbură la voia întâmplării. Câteva clipe mai târziu cerul era din nou liber, iar croncăniturile dezamăgite se mai auzeau doar ca un vag ecou dinspre munţi; şi apoi se făcu linişte.

Serafina coborî în curte, pe zăpada bătătorită şi stropită cu sânge. Omul îşi dădu jos gluga, ţinând încă puşca pregătită, pentru că până şi o vrăjitoare putea fi un duşman uneori; Serafina văzu un bătrân cu faţa prelungă şi ochii lui privind-o fix.

— Sunt o prietenă a Lyrei, spuse ea. Sper că putem vorbi. Uitaţi, îmi las jos arcul.

— Unde e fata? întrebă el.

— În altă lume. Mi-e teamă pentru ea. Şi trebuie să ştiu ce face Lordul Asriel.

El lăsă jos puşca şi spuse:

— Intră. Uite, îmi lepăd puşca.

După ce terminară cu formalităţile, intrară în casă. Kaisa plutea pe cer, deasupra lor, şi-i păzea, în timp ce Thorold pusese cafeaua la fiert, iar Serafina îi povestea ce legătură are ea cu Lyra.

— Întotdeauna a fost un copil cu personalitate, spuse el, odată aşezaţi la masa de stejar, în lumina lămpii de nafta. O vedeam în fiecare an, când Lordul vizita colegiul. Mi-era drag de ea, să ştii, era imposibil să nu-ţi fie dragă. Dar nu ştiu care e locul ei în toată povestea asta.

— Ce voia să facă Lordul Asriel?

— Păi, doar nu crezi că mi-a spus mie. Eu sunt servitorul lui şi atât. Îi spăl hainele, îi gătesc şi îi fac curăţenie în casă. Poate că am mai auzit unele lucruri în toţi aceşti ani de când lucrez pentru el, dar numai din greşeală. Nu mi-ar încredinţa secretele lui mai mult decât pământufului de ras.

— Atunci zi-mi ce ai auzit din greşeală, insistă ea.

Thorold era în vârstă, dar era sănătos şi viguros şi se simţi flatat de atenţia pe care i-o acorda tânăra vrăjitoare şi de frumuseţea ei, aşa cum ar fi fost orice bărbat. Era şi destul de şiret însă şi îşi dădea seama că atenţia fetei nu era îndreptată asupra lui, ci asupra a ceea ce ştia; el era cinstit, aşa că nu întârzie prea mult cu răspunsul:

— Nu pot să-ţi spun exact ce face, răspunse el, pentru că detaliile filosofice mă depăşesc. Dar aş putea să-ţi spun ce-l determină să fie ceea ce este, deşi el nu ştie că ştiu. Am văzut de sute de ori lucruri mărunte care mă fac să cred asta. Să-mi zici dacă greşesc, dar eu ştiu că vrăjitoarele au alţi zei decât ai noştri, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

— Dar ai cunoştinţă de Dumnezeul nostru? Dumnezeul Bisericii

noastre, cel căruia i se spune Autoritatea?

— Da.

— Vezi tu, Lordul Asriel nu s-a împăcat niciodată cu doctrina Bisericii, ca să zic aşa. Am văzut cum chipul i se schimonoseşte de silă de fiecare dată când se vorbeşte despre sacramente, căinţă, mântuire şi altele asemenea. Pentru neamul nostru, să provoci Biserica înseamnă moarte, Serafina Pekkala, dar Lordul Asriel a fost întotdeauna un revoltat, de când sunt eu servitorul lui, măcar atâta lucru ştiu.

— O revoltă împotriva Bisericii?

— În parte, da. Era o vreme când se gândea să facă lucrurile în forţă, dar i-a trecut.

— De ce, Biserica era prea puternică?

— Nu, răspunse bătrânul servitor, asta nu l-ar fi împiedicat pe stăpânul meu. Poate c-o să ţi se pară ciudat, Serafina Pekkala, dar eu pe omul acesta îl cunosc mai bine decât l-ar putea cunoaşte soţia lui sau chiar mama lui. De aproape patruzeci de ani este stăpânul meu şi obiectul meu de studiu. Nu pot să-l urmez în sferele înalte ale gândurilor lui, dar îmi dau seama încotro merge chiar dacă n-am cum să-l însoţesc acolo. Nu, cred că a renunţat la ideea de revoltă nu pentru că Biserica e prea puternică, ci pentru că e prea slabă ca să merite să se lupte cu ea.

— Deci, ce face?

— Cred că ţinteşte mai sus. Cred că pregăteşte o revoltă împotriva puterii supreme. A pornit în căutarea locaşului Autorităţii şi vrea să-l distrugă. Aşa cred eu. Şi mă doare sufletul că trebuie să spun asta. Nu îndrăznesc nici să mă gândesc la aşa ceva, dar nu-mi pot imagina un alt plan care să se potrivească cu ce face el.

Serafina păstră tăcerea câteva minute, ca să ţină bine minte ce spunea Thorold.

Înainte să poată răspunde ceva, el continuă:

— Sigur că oricine ar încerca să facă aşa ceva şi-ar atrage mânia Bisericii. Se-nţelege de la sine. Ar fi cea mai mare blasfemie, aşa ar spune ei. L-ar aduce în faţa Curţii Consistoriale şi l-ar condamna la moarte într-o clipită. N-am mai spus nimănui asta şi nici n-o s-o mai spun. Mi-ar fi teamă să-ţi spun şi ţie, dacă n-ai fi vrăjitoare şi deci mai presus de puterea Bisericii; dar asta sună logic, altceva, nu. Asriel vrea să găsească Autoritatea şi s-o distrugă.

— Dar e posibil? întrebă Serafina.

— Viaţa Lordului Asriel a fost plină de lucruri imposibile. N-aş spune că există ceva ce el să nu poată face. Dar în aparenţă e nebun de legat, Serafina Pekkala. Dacă n-au putut îngerii, cum ar putea un om să facă asta?

— Îngerii? Ce sunt aceia?

— Fiinţe pur spirituale, după cum spune Biserica. Biserica ne învaţă că au fost îngeri care s-au revoltat înainte de facerea lumii şi care au fost izgoniţi din ceruri în iad. Au dat greş, înţelegi. Şi aveau puteri de îngeri. Lordul Asriel e un simplu muritor, cu puteri de om, şi nimic mai mult. Dar ambiţia lui e nemăsurată. El are curaj să facă ceea ce nimeni n-a mai făcut până acum: a deschis cerurile, a deschis calea spre o altă lume. Cine a mai făcut aşa ceva? Cine s-ar fi gândit? Aşa că o parte din mine spune că Lordul e nebun, cu minţile rătăcite, Serafina Pekkala. Dar cealaltă parte crede că el nu e ca toţi ceilalţi. Dacă s-ar putea face aşa ceva, el ar fi cel mai potrivit, şi nimeni altcineva.

— Şi de dumneata ce-o să se-aleagă, Thorold?

— Am să stau aici şi am să aştept. O să am grijă de casă până când vine el şi-mi spune ce să fac, sau până mor. Şi acum o să-ţi pun aceeaşi întrebare şi dumitale.

— Eu am să mă asigur că fata e în siguranţă. Poate că va trebui să mai vin pe aici, Thorold. Mă bucur să ştiu c-o să te găsesc.

— N-o să mă mişc din loc, răspunse el.

Serafina refuză invitaţia la masă şi îşi luă rămas-bun.

După câteva minute era din nou împreună cu daimonul-gâscă; acesta nu scoase un cuvânt cât timp se ridicară şi se rotiră pe deasupra munţilor ceţoşi. Era foarte tulburată şi nu era greu de ghicit de ce: fiecare mănunchi de muşchi, fiecare baltă îngheţată, fiecare musculiţă din ţinutul ei natal o chema înapoi. Îi era teamă pentru toate acestea, dar şi pentru ea însăşi, fiindcă şi ea trebuia să se schimbe. Acum se îngrijea de problemele oamenilor; însă zeul Lordului Asriel nu era şi al ei. Oare devenea şi ea om? Îşi pierdea statutul de vrăjitoare?

Dacă da, n-avea cum să se descurce singură.

— Să mergem acasă, spuse Serafina. Trebuie să vorbim cu surorile noastre, Kaisa. Ce se întâmplă acum e prea mult pentru noi două singure.

Şi apucară din nou calea printre valurile de ceaţă înapoi spre lacul Enara şi spre casă.

În peşterile împădurite de dincolo de lac le găsiră pe celelalte membre ale clanului lor şi pe Lee Scoresby. Aeronautul reuşise, cu mare efort, să-şi păstreze balonul în aer după dezastrul de pe Svalbard, iar vrăjitoarele îl conduseseră în ţinutul lor, unde începuse să repare stricăciunile de la coşul balonului şi de la punga de gaze.

— Domniţă, mă bucur să vă văd, spuse el. Vreo veste de la fetiţă?

— Nu, domnule Scoresby. Vreţi să vă alăturaţi sfatului nostru în seara asta şi să ne ajutaţi să vedem ce e de făcut?

Texanul clipi surprins, pentru că nu se mai pomenise ca vreun om să fi participat la un sfat al vrăjitoarelor.

— Aş fi onorat, spuse el. Poate că mai am şi eu vreo povaţă.

Vrăjitoarele sosiră grupuri-grupuri toată ziua, ca nişte fulgi negri de zăpadă pe aripile furtunii, umplând cerul de fâlfâitul mătăsurilor lor şi de foşnetul aerului printre acele ramurilor de pin-de-nor. Vânătorii din pădurile unde zăpada se topea sau pescarii de pe lacurile unde aproape că nu mai era gheaţă auzeau şoaptele din ceaţă şi, dacă cerul era curat, priveau în sus să vadă vrăjitoarele zburând, ca nişte pete întunecate care se adunau într-un loc secret.

Spre seară, pinii din jurul lacului străluceau de lumina focurilor aprinse sub crengile lor, iar focul cel mai mare ardea în faţa peşterii unde se ţinea adunarea. Aici se strânseseră vrăjitoarele după ce mâncaseră. Serafina Pekkala stătea în centru, cu o coroniţă de flori purpurii pe cap. În stânga ei şedea Lee Scoresby, iar în dreapta, un oaspete: regina vrăjitoarelor din Letonia, pe nume Ruta Skadi.

Ea sosise cu numai o oră înainte, spre surprinderea Serafinei. Doamna Coulter i se păruse frumoasă pentru o muritoare, dar Ruta Skadi era la fel de frumoasă ca doamna Coulter şi avea în plus o aură de mister şi de straniu. Se zvonea că are legături cu spiritele, se vedea pe ea asta. Era pasională şi plină de viaţă, cu ochii mari şi negri, şi se spunea că Lordul Asriel fusese iubitul ei odată. Purta cercei grei de aur şi o coroană din dinţi de tigrii-zăpezilor peste buclele negre. Daimonul Serafinei, Kaisa, vorbise cu daimonul Rutei Skadi, care îi spusese că regina omorâse ea însăşi tigrii pentru a pedepsi tribul de tătari care se închina la ei, fiindcă aceştia nu îi arătaseră respect când trecuse prin ţinutul lor. Fără zeii lor tigri, tătarii fuseseră cuprinşi de frică şi deznădejde şi se rugaseră de ea să-i lase să i se închine, dar fuseseră respinşi cu dispreţ: la ce i-ar fi folosit ei asta? Doar tigrilor nu le folosise la nimic. Aşa era Ruta Skadi: frumoasă, mândră şi nemiloasă.

Serafina nu ştia sigur de ce venise, dar o primise cum se cuvine, iar conform etichetei trebuia aşezată la dreapta ei. Când se adunară toate, Serafina începu să vorbească.

— Dragi surori! Ştiţi de ce ne-am adunat aici: trebuie să hotărâm ce facem după cele întâmplate. Universul este frânt în lung şi-n lat, iar Lordul Asriel a deschis calea din lumea noastră către altă lume. Oare ne priveşte şi pe noi, sau ar fi mai bine să continuăm ca până acum şi să ne vedem de treburile noastre? Mai e şi problema Lyrei Belacqua, numită acum Lyra Silvertongue de către regele Iorek Byrnison. Ea a ales corect ramura de pin-de-nor la casa Dr. Lanselius: este copila pe care am aşteptat-o dintotdeauna, iar acum a dispărut. Avem printre noi şi doi oaspeţi, care ne vor împărtăşi gândurile lor. Mai întâi s-o ascultăm pe regina Ruta Skadi.

Ruta Skadi se ridică. Braţele ei albe luceau în lumina focului, ochii îi licăreau atât de puternic, încât până şi vrăjitoarea care stătea cel mai departe îi putea vedea fie şi cea mai mică mişcare a feţei.

— Dragi surori, începu ea, aş vrea să vă spun ce se întâmplă şi cu cine trebuie să ne luptăm. Pentru că vine un război mare peste noi. Nu ştiu cine ni se va alătura, dar ştiu cine este duşmanul nostru. Este Magisteriumul, Biserica. Pentru că în toată istoria ei, care nu-i atât de lungă ca viaţa noastră, dar acoperă multe generaţii de muritori, aceasta a încercat să suprime şi să controleze impulsurile naturale. Şi, dacă nu le poate controla, încearcă să le oprească. Unele dintre voi au văzut ce s-a întâmplat la Bolvangar. A fost ceva oribil, dar nu este singurul astfel de loc şi nici singura practică de felul acesta. Dragi surori, voi nu cunoaşteţi decât nordul, dar eu am coborât şi către sud. Sunt biserici acolo, vă rog să mă credeţi, care îşi ciopârţesc copiii, nu aşa cum au făcut cei de la Bolvangar, ci mai monstruos, le taie organele sexuale fetiţelor şi băieţeilor, le taie cu cuţitul ca să nu simtă nimic. Asta face Biserica peste tot, şi toate bisericile sunt la fel: controlează, distrug, şterg orice sentiment. Aşadar, dacă va fi război şi Biserica va fi de o parte, noi va trebui să fim de cealaltă parte, indiferent cu ce fel de creaturi ciudate ne vom alia.

Vă propun ca toate clanurile noastre să se unească şi să meargă spre nord ca să exploreze această lume nouă, să vedem ce găsim pe acolo. Dacă fata nu mai e în lumea noastră, probabil că a pornit deja pe urmele Lordului Asriel. Iar el este cheia acestei poveşti, credeţi-mă. A fost iubitul meu odată şi îmi voi uni bucuroasă forţele cu ale lui, pentru că el urăşte Biserica şi tot ce face ea. Asta e tot ce am avut de spus.

Ruta Skadi vorbise cu pasiune, iar Serafina îi admira puterea şi frumuseţea. Când regina letonă se aşeză, Serafina se întoarse spre Lee Scoresby.

— Domnul Scoresby este un prieten al copilei şi este deci şi prietenul nostru, spuse ea. Aţi vrea să ne împărtăşiţi gândurile dumneavoastră, domnule?

Texanul se ridică, slab ca un bici şi politicos. Părea să nu-şi dea seama cât era de ciudată situaţia, dar, de fapt, ştia prea bine ce se întâmplă. Daimonul lui, iepuroaica Hester, stătea ghemuit lângă el, cu urechile culcate pe spate şi ochii aurii pe jumătate închişi.

— Domniţă, spuse el, trebuie să vă mulţumesc pentru bunătatea pe care mi-aţi arătat-o şi pentru ajutorul pe care i l-aţi dat acestui aeronaut bătut de vânturile venite din altă lume. N-o să vă încerc răbdarea, aşa că încep:

Când călătoream spre nord, spre Bolvangar, cu gitanii, Lyra mi-a spus ceva despre ceea ce s-a întâmplat la colegiul unde locuia, la Oxford. Lordul Asriel le arătase celorlalţi cărturari capul tăiat al lui Stanislaus Grumman şi i-a convins, nu ştiu cum, să-i dea mai mulţi bani ca să vină în nord şi să afle ce se întâmplase. Acum, copila era aşa de sigură de ce văzuse, că n-am vrut să-i pun prea multe întrebări,

dar ceea ce am auzit mi-a amintit de ceva, nu mi-era prea clar de ce anume, dar avea legătură cu acest doctor Grumman. Şi mi-am adus aminte numai pe drumul de la Svalbard încoace. Un bătrân vânător tungus îmi spusese ceva despre el. Se pare că Grumman ştia unde se găseşte un anumit obiect care îl protejează pe stăpânul lui. Nu vreau să nesocotesc puterile voastre magice, dar acest obiect, ce-o fi el, se pare că are o putere care vi le depăşeşte pe ale voastre cu mult.

Aşa că m-am hotărât să nu mă pensionez şi să nu mă duc în Texas încă, fiindcă îmi făceam griji pentru copila aceea şi fiindcă vreau să-l caut pe doctorul Grumman. Vedeţi, eu nu cred că a murit. Eu cred că Lordul Asriel i-a păcălit pe cărturari. Aşa că mă duc pe Novaia Zemlia, unde am auzit că a fost văzut ultima dată în viaţă, şi o să-l caut. Nu pot să zic nimic despre viitor, însă prezentul mi-e clar ca lumina zilei. Şi mă alătur vouă în acest război, cu toată puterea gloanţelor mele. Dar aceasta este sarcina pe care mi-o asum, încheie el către Serafina Pekkala: să-l găsesc pe Stanislaus Grumman şi să văd ce ştie, iar dacă dau de acel obiect de care are ştiinţă am să i-l duc Lyrei.

Serafina întrebă:

— Aţi fost căsătorit, domnule Scoresby? Aveţi copii?

— Nu, domniţă, nu am copii, dar mi-ar fi plăcut să fiu tată. Înţeleg întrebarea dumneavoastră şi aveţi dreptate. Copila n-a avut noroc cu părinţii ei adevăraţi şi poate aş reuşi s-o ajut cumva. Trebuie să facă cineva şi asta, iar eu mă ofer.

— Vă mulţumesc, domnule Scoresby, spuse ea.

Îşi dădu jos coroniţa şi scoase din ea o floare purpurie, care rămăsese la fel de proaspătă ca atunci când fusese culeasă, cât timp stătuse pe capul vrăjitoarei.

— Luaţi asta, îi spuse ea, şi, dacă aveţi nevoie de mine, ţineţi-o în mână şi chemaţi-mă. Eu o să vă aud oriunde aţi fi.

— Vă mulţumesc, domniţă, răspunse el surprins.

Luă floarea şi o puse cu atenţie în buzunarul de la piept.

— O să invocăm un vânt care să vă ducă la Novaia Zemlia, îi spuse Serafina Pekkala. Acum, dragi surori, cine mai doreşte să vorbească?

Începu adevăratul sfat. Vrăjitoarele erau organizate democratic şi fiecare primea dreptul să vorbească, dar numai regina avea putere de decizie. Discuţiile au durat toată noaptea, multe voci îndemnau cu patimă la o declaraţie de război imediat, altele, dimpotrivă, îndemnau la precauţie, iar câteva, cele mai înţelepte, sugerau o misiune către celelalte clanuri de vrăjitoare, ca să le convingă să-şi unească forţele pentru prima dată.

Ruta Skadi era de acord cu această idee, iar Serafina trimise pe dată mesageri. Cât despre ce aveau de făcut imediat, Serafina alese douăzeci dintre cele mai bune luptătoare şi le ordonă să se pregătească să zboare cu ea spre nord, în lumea cea nouă descoperită

de Lordul Asriel, şi să o caute pe Lyra.

— Dar tu ce-ai să faci, regină Ruta Skadi? întrebă Serafina la final. Ce planuri ai?

— O să-l caut pe Lordul Asriel, ca să aud chiar din gura lui ce are de gând. Şi se pare că şi el a luat-o tot spre nord. Pot să vă însoţesc în prima parte a călătoriei?

— Desigur, şi îţi mulţumim, spuse Serafina, bucuroasă de compania ei.

Şi căzură de acord.

Dar, îndată ce sfatul se termină, o vrăjitoare mai bătrână veni la Serafina şi îi spuse:

— Ar fi mai bine s-o asculţi pe Juta Kamainen, regina mea. O fi ea încăpăţânată, dar ar putea fi important

Tânăra vrăjitoare Juta Kamainen – tânără pentru o vrăjitoare adică, pentru că nu avea decât puţin peste o sută de ani – era încăpăţânată şi ruşinoasă, iar daimonul ei măcăleandru era agitat, zbura de pe umărul ei pe mână şi înapoi, îi dădea roată şi apoi se aşeza din nou pe umăr. Vrăjitoarea avea obrajii roşii şi bucălaţi, era vioaie şi înflăcărată. Serafina n-o cunoştea prea bine.

— Regina mea, începu tânăra vrăjitoare, care nu mai putea să tacă sub privirile mirate ale Serafinei, eu îl cunosc pe Stanislaus Grumman. L-am iubit, dar acum îl urăsc atât de mult, încât, dacă îl văd, o să-l omor. N-aş fi vrut să spun nimic, dar sora mea a insistat.

Se uită cu ură la vrăjitoarea mai în vârstă, care-i întoarse privirea plină de milă: ea ştia ce înseamnă dragostea.

— Bine, spuse Serafina, dacă mai e în viaţă, va trebui să rămână în viaţă ca să-l găsească domnul Scoresby. Ar fi mai bine să vii cu noi în lumea cea nouă, ca să nu existe niciun pericol să-l omori tu mai întâi. Uită-l, Juta Kamainen. Dragostea ne face să suferim. Dar sarcina pe care o avem acum este mai importantă decât răzbunarea. Nu uita asta.

— Da, regina mea, răspunse supusă vrăjitoarea.

Iar Serafina Pekkala şi cele douăzeci şi una de tovarăşe ale sale împreună cu regina Ruta Skadi din Letonia se pregătiră să zboare în lumea cea nouă, unde nicio vrăjitoare nu mai ajunsese vreodată.

3. O lume a copiilor

Lyra se trezi devreme. Visase îngrozitor: se făcea că i se dă vasul vidat pe care-l văzuse în mâna Lordului Asriel, tatăl său, prezentat Magistrului şi învăţaţilor de la Colegiul Jordan.

Atunci când asta se întâmplase în realitate, Lyra era ascunsă în dulap şi se uita cum Lordul Asriel deschide vasul ca să le arate învăţaţilor capul tăiat al lui Stanislaus Grumman, exploratorul rătăcit; însă în vis Lyra deschidea ea însăşi vasul, împotriva voinţei ei. De fapt, era îngrozită. Dar trebuia s-o facă, fie că voia sau nu, şi simţea cum i se înmoaie mâinile de spaimă desfăcând capacul şi auzind cum intră aerul în cavitatea îngheţată. Apoi ridica şi capacul, cu răsuflarea tăiată de fiică, dar conştientă că e musai, că trebuie s-o facă. Şi nu găsea nimic înăuntru. Capul dispăruse. N-avea de ce să se teamă.

Cu toate astea, se trezi plângând, leoarcă de sudoare, în dormitorul mic şi înăbuşitor cu vedere către port, cu lumina lunii licărind lin în fereastră, întinsă în patul altcuiva, strângând la piept perna altcuiva, în vreme ce Pantalaimon-hermină o pupa şi scotea sunete mângâietoare. Ah, ce frică-i era! Şi cât de ciudat era că în realitate abia aşteptase să vadă capul lui Stanislaus Grumman, şi se rugase de Lordul Asriel să mai desfacă o dată capacul vasului ca să vadă; totuşi în vis era îngrozită.

Când se lumină de ziuă întrebă alethiometru ce înseamnă acel vis, dar tot ce îi răspunse fu „Ai avut un vis despre un cap“.

Se gândi să-l trezească pe băiatul cel ciudat, dar dormea buştean, aşa că hotărî să nu-l scoale. Se duse la bucătărie şi încercă să facă omletă, însă douăzeci de minute mai târziu stătea la o masă pe trotuar mâncând arsura care-i scrâşnea în dinţi în timp ce Pantalaimon-rândunică ciugulea bucăţele de coajă de ou.

Auzi un zgomot în spate şi apăru Will, cu pleoapele grele de somn.

— Ştiu să fac omletă, spuse ea. Îţi fac şi ţie dacă vrei.

El i se uită în farfurie şi zise:

— Nu, mersi, îmi pun nişte fulgi. Mai e lapte în frigider, e în regulă. Imposibil să fi dispărut de mult oamenii care trăiau aici.

Ea se uita la el cum pune fulgi de porumb într-un castron şi toarnă lapte peste ei; nici asta nu mai văzuse.

Veni cu castronul afară şi spuse:

— Dacă nu eşti de pe lumea asta, unde e lumea ta? Cum ai ajuns aici?

— Trecând un pod. Tatăl meu a făcut podul şi… am venit după el. Dar el s-a dus în altă parte, nu ştiu unde. Nici nu-mi pasă. Pe pod era aşa de multă ceaţă, că m-am încurcat, cred. Am mers prin ceaţă zile-ntregi mâncând doar nişte mure şi alte chestii pe care le-am mai găsit.

Şi într-o zi ceaţa s-a risipit şi m-am trezit pe dealul ăla.

Arătă în spate. Will privi de-a lungul ţărmului mai departe de far şi văzu cum coasta urcă spre nişte dealuri care se pierdeau în depărtare prin ceaţă.

— Şi dup-aia am văzut oraşul şi am coborât aici, da' nu era nimeni. Măcar erau chestii de mâncat şi paturi de dormit. Nu ştiam ce să facem pe urmă.

— Sigur nu suntem în altă parte de pe lumea ta?

— Normal că nu! Asta nu-i lumea mea, clar.

Will îşi aduse aminte că, atunci când văzuse peluza prin fereastra din aer, fusese şi el sigur că nu era în lumea lui; dădu din cap aprobator.

— Deci sunt cel puţin trei lumi unite, spuse el.

— Sunt catralioane, zise Lyra. Mi-a spus alt daimon. Daimonu' la o vrăjitoare. Nimeni nu le ştie de număr, toate sunt în acelaşi spaţiu, da' nimeni nu putea să treacă dintr-una într-alta înainte să facă tatăl meu podul.

— Şi atunci ce-i cu fereastra pe care am găsit-o eu?

— De aia habar n-am. Poate se mişcă toate lumile una spre alta.

— Şi de ce cauţi praf?

Îl fixă cu privirea.

— Poate-ţi spun la un moment dat, zise ea.

— Bine. Dar cum o să dai de el?

— Găsesc un învăţat care să ştie unde e.

— Adică orice învăţat?

— Nu. Un teolog învăţat, spuse ea. La Oxford ei sunt ăia care ştiu cum stă treaba. Normal ar fi să fie la fel şi-n Oxfordul tău. Mă duc mai întâi la Colegiul Jordan, acolo sunt cei mai buni.

— N-am auzit în viaţa mea de teologie savantă, zise băiatul.

— Ei se pricep la particule şi forţe elementare, explică Lyra. Şi la anbaromagnetism şi şmecherii din astea. Atomologie.

— De care magnetism?

— Anbaromagnetism. Gen anbaric. Luminile alea, spuse ea arătând înspre felinarele de pe stradă, alea sunt anbarice.

— Noi le spunem electrice.

— Electrice… Sună a electrum. E un fel de piatră preţioasă, din clei de pom. Câteodată au insecte înăuntru.

— Vrei să zici chihlimbar, spuse el, apoi repetară în acelaşi timp:

— Inbar… anbar…

Se uitară unul la altul miraţi. Lui Will acel moment îi rămase în cap multă vreme după aceea.

— Bun, electromagnetism, spuse el, ferindu-şi privirea. Teologii ăştia savanţi sună a fizicieni. Vrei să vorbeşti cu oameni de ştiinţă atunci, nu cu teologi.

— Aha, spuse ea precaut, îi dibuiesc io.

Stăteau aşezaţi în lumina limpede a dimineţii, cu soarele lucind blând asupra portului, şi fiecare din ei ar fi avut chef să mai zică ceva, pentru că ardeau de nerăbdare să pună întrebări; însă deodată auziră o voce de pe faleză spunând ceva către grădinile din jurul cazinoului.

Amândoi priviră în direcţia aceea, tresărind. Era o voce de copil, dar nu se vedea nimeni.

Will o întrebă încet pe Lyra:

— De când zici că eşti aici?

— Trei-patru zile, n-am ţinut şirul. N-am văzut nici ţipenie de om. M-am uitat aproape peste tot.

Dar cineva tot era acolo. Doi copii, o fată cam de vârsta Lyrei şi un băiat mai mic veneau pe una dintre străzile care duceau la port. Aveau coşuri în mâini şi amândoi erau roşcovani. Erau cam la o sută de metri distanţă când îi văzură pe Will şi pe Lyra stând la masă în faţa cafenelei.

Pantalaimon se preschimbă din cintezoi în şoarece şi se căţără pe braţul Lyrei ca să se ascundă într-un buzunar. Văzuse că cei doi copii erau ca Will: niciunul din ei n-avea daimon vizibil.

Copiii se apropiară şi se aşezară la o masă alăturată.

— Sunteţi din Ci'gazze? întrebă fata.

Will clătină din cap.

— Din Sant'Elia?

— Nu, zise Lyra. Suntem din altă parte.

Fata făcu din cap că înţelege. Aşa era normal să le răspundă.

— Ce se întâmplă aici? Unde sunt oamenii mari?

Fata îşi îngustă privirea:

— La voi în oraş n-au venit Spectrele?

— Nu, spuse Will. Noi abia am ajuns. Nu ştim nimic de Spectre. Cum se numeşte oraşul ăsta?

— Ci'gazze, răspunse fata, neîncrezătoare. Cittàgazze, bine.

— Cittàgazze, repetă Lyra. Ci'gazze. De ce au trebuit să plece oamenii mari?

— Din cauza Spectrelor, spuse fata, cu teamă în glas. Cum te cheamă?

— Lyra. El e Will. Pe tine cum te cheamă?

— Angelica. Pe fratele meu îl cheamă Paolo.

— De unde sunteţi?

— Din dealuri. A fost ceaţă şi furtună, şi toată lumea s-a speriat şi au fugit să se ascundă la deal. Dup-aia s-a risipit ceaţa şi oamenii mari au văzut prin telescoape că oraşul era plin de Spectre, aşa că nu puteau să se întoarcă. Da' noi, copiii, nouă nu ne e fiică de Spectre. Mai vin nişte pici. Ajung mai târziu, da' noi am ajuns primii.

— Noi şi cu Tullio, spuse Paolo mândru.

— Cine-i Tullio?

Angelica se enervă. Paolo n-ar fi trebuit să-l pomenească, dar acum secretul scăpase.

— Fratele nostru mai mare, spuse ea. Nu-i cu noi. S-a ascuns până… Doar s-a ascuns.

— S-a dus să ia… începu Paolo, dar Angelica îl plesni tare, iar el tăcu mâlc îndată, strângând din buzele care-i tremurau.

— Ce spuneaţi de oraş? întrebă Will. Că e plin de Spectre?

— Da, Ci'gazze, Sant'Elia, toate oraşele. Spectrele se duc unde sunt oameni. Voi de unde sunteţi?

— Winchester, spuse Will.

— N-am auzit de ăsta. Acolo nu-s Spectre?

— Nu. Şi nu văd nici aici.

— Normal! zise ea. Nu sunteţi oameni mari! Vezi Spectrele numai când creşti.

— Nu mi-e frică de Spectre, spuse băieţelul, împingându-şi bărbia mititică în faţă. Trebuie omorâte nenorocirile alea!

— Şi nu se-ntorc oamenii mari? întrebă Lyra.

— Ba da, în câteva zile, spuse Angelica. După ce pleacă Spectrele în altă parte. Nouă ne place când vin Spectrele, că putem să mergem prin tot oraşul, facem ce vrem.

— Dar oamenii mari ce cred că le fac Spectrele? spuse Will.

— Păi când prinde un Spectru un om mare e nasol. Le mănâncă viaţa din ei pe loc. Cred şi io că nu vreau să mă fac om mare. La început se prind ce se-ntâmplă şi plâng şi plâng, dup-aia încearcă se prefacă mereu că nu se-ntâmplă nimic, da' se-ntâmplă oricum. E prea târziu. Şi nu se mai apropie nimeni de ei, sunt singuri. Dup-aia se fac palizi şi nu mai mişcă. Încă sunt vii, da' e ca şi cum sunt mâncaţi pe dinăuntru. Te uiţi în ochii lor şi le vezi în cap. Nu mai au nimic înăuntru.

Fetiţa se întoarse către fratele ei şi se şterse la nas cu mâneca.

— Io şi Paolo mergem să căutăm îngheţată, spuse ea. Vreţi să veniţi şi voi să căutăm?

— Nu, spuse Will, avem altceva de făcut.

— Atunci pa, zise ea.

Iar Paolo spuse:

— Să omorâm Spectrele!

— Pa, spuse Lyra.

De îndată ce Angelica şi băieţelul plecară, Pantalaimon apăru din buzunarul Lyrei, cu căpşorul lui de şoarece ciufulit şi cu ochii jucăuşi.

Îi spuse lui Will:

— Cei doi nu ştiu despre fereastra pe care ai găsit-o.

Era pentru prima dată când Will îl auzea vorbind şi se trezi că-i mai surprins decât de orice altceva de până atunci. Lyra izbucni în râs

văzându-l atât de încurcat.

— A… a vorbit… Toţi daimonii vorbesc? întrebă Will.

— Normal! spuse Lyra. Ce credeai, că-i animal de companie?

Will îşi trecu mâna prin păr şi clipi surprins. Apoi clătină din cap.

— Nu, spuse el spre Pantalaimon. Cred că ai dreptate. Ei nu ştiu despre asta.

— Aşa că trebuie să avem grijă cum trecem, zise Pantalaimon.

Pentru un moment i se păru ciudat că vorbeşte cu un şoarece. Apoi se gândi că nu-i mai ciudat decât vorbitul la telefon, pentru că de fapt vorbea cu Lyra. Dar şoarecele era separat; avea ceva din mimica Lyrei, însă şi ceva în plus. Era cam greu să priceapă ce-i cu el, pentru că se întâmplau prea multe lucruri ciudate la un loc. Will încercă să-şi adune gândurile.

— Trebuie mai întâi să-ţi fac rost de haine, îi spuse Lyrei. Înainte să ajungi la Oxford.

— De ce? zise ea încăpăţânată.

— Pentru că nu poţi să vorbeşti cu oamenii din lumea mea arătând aşa, nici nu te-ar lăsa să te apropii de ei. Trebuie să arăţi ca şi cum ai fi de-a lor. Trebuie să te camuflezi. Eu ştiu cum să fac asta, o fac de ani de zile. Mai bine m-asculţi, altfel te prind şi dacă află de unde vii, de fereastră şi de restul… Vezi, locul ăsta e bun să te ascunzi. Eu… trebuie să mă ascund de nişte oameni. Asta e cea mai bună ascunzătoare pe care puteam să mi-o doresc şi nu trebuie să afle nimeni de ea. Şi nu vreau nici s-o dai tu de gol pentru că arăţi altfel sau pentru că nu ştii să te porţi ca restul lumii. Am şi eu treburile mele la Oxford şi dacă mă dai de gol te omor.

Fata înghiţi în sec. Alethiometru nu minţea niciodată: băiatul era ucigaş şi dacă omorâse pe cineva putea s-o omoare şi pe ea. Încuviinţă din cap, foarte serioasă:

— Bine.

Pantalaimon se transformase în lemurian şi îl privea cu ochi rotunzi, neliniştiţi. Will întoarse privirea, iar daimonul se preschimbă la loc în şoarece şi se strecură din nou în buzunar.

— Bun, spuse el. Acum, dacă tot suntem aici, o să le spunem celorlalţi copii că suntem de undeva din lumea lor. E bine că nu-s oameni mari pe-aici. Putem să mergem unde vrem şi nu bagă nimeni de seamă. Dar în lumea mea trebuie să faci cum îţi spun. În primul rând trebuie să te speli. Trebuie să fii curată, altfel te faci remarcată. Trebuie să fim camuflaţi oriunde am merge. Trebuie să arătăm ca restul lumii şi atât de firesc, încât nici să nu fim observaţi. Aşa că mai întâi spală-te pe cap. Ai nişte şampon în baie. Dup-aia mergem să-ţi găsim alte haine.

— Nu ştiu cum, spuse ea. Nu m-am spălat niciodată pe cap. Asta o făcea menajera la Colegiul Jordan, iar pe urmă n-am mai avut nevoie.

— Atunci o să trebuiască să-ţi dai seama singură cum se face, spuse el. Spală-te peste tot. În lumea mea oamenii sunt curaţi.

— Mmm… murmură Lyra, şi urcă la etaj.

De peste umărul ei îl privea o faţă fioroasă de şobolan, dar Will întoarse privirea nepăsător. O parte din el şi-ar fi dorit să hoinărească în acea dimineaţă însorită şi liniştită ca să exploreze oraşul, o altă parte tremura de grijă pentru mama lui, iar o cu totul altă parte încă era în şoc din cauza morţii pe care o provocase. Şi, adumbrindu-le pe toate, era misiunea pe care o avea de dus la bun sfârşit. Dar era bine să rămână ocupat cu ceva, aşa că, în aşteptarea Lyrei, începu să cureţe prin bucătărie, spălă pe jos şi goli gunoiul în tomberonul de pe aleea alăturată.

Apoi scoase din sacoşă penarul verde din piele şi-l privi cu dor. Îndată ce-i arăta Lyrei cum să intre prin fereastra spre Oxfordul lui, avea să se întoarcă şi să vadă ce era aici înăuntru; dar imediat puse penarul sub salteaua patului în care dormea. În lumea aceasta avea să fie în siguranţă.

Când se întoarse, Lyra era udă şi curată şi porniră să-i caute nişte haine. Intrară într-un magazin universal, ponosit ca toate celelalte, cu haine care lui Will îi păreau cam demodate, dar îi găsi Lyrei o fustă ecosez şi o bluză verde fără mâneci cu un buzunar în care să stea Pantalaimon. Ea refuză să-şi pună blugi; refuză şi să-l creadă pe Will când îi spuse că majoritatea fetelor poartă aşa ceva.

— Ăştia-s pantaloni, zise ea. Sunt fată. Nu fi tăntălău.

Băiatul ridică din umeri; fusta ecosez nu ieşea cu nimic în evidenţă, şi ăsta era cel mai important lucru, înainte să plece, Will puse nişte monede în casa de marcat din spatele tejghelei.

— Ce faci? întrebă Lyra.

— Plătesc. Trebuie să plăteşti pentru ce iei. În lumea ta nu se plăteşte?

— În asta, nu. Pun pariu că nici copiii ăilalţi nu plătesc pentru nimic.

— Poate că ei nu, dar eu plătesc.

— Dacă începi să te porţi ca un om mare o să te ia Spectrele, spuse ea, dar nu ştia dacă să-ncerce să-l mai necăjească sau să-nceapă să se teamă de el.

La lumina zilei, Will văzu cât de vechi erau clădirile din inima oraşului şi cum unele dintre ele ajunseseră aproape nişte ruine. Gropile din asfalt nu erau reparate; multe ferestre erau sparte şi tencuiala cădea. Şi totuşi locul avea frumuseţe şi grandoare: prin gangurile cu arcade se vedeau curţi interioare vaste pline de verdeaţă şi mai erau şi clădiri imense care arătau ca nişte palate, deşi treptele erau crăpate şi uşorii se desprindeau din ziduri. Părea că cetăţenii din Ci'gazze preferau să cârpească clădirile la nesfârşit decât să le

demoleze.

La un moment dat ajunseră la un turn care se înălţa singuratic în mijlocul unei piaţete. Era cea mai veche clădire pe care o văzuseră până atunci: un turn de apărare simplu cu patru etaje. Nemişcarea lui, în soare, era captivantă, iar Will şi Lyra se simţiră atraşi de uşa întredeschisă la care se ajungea urcând treptele; dar niciunul nu zise nimic, şi îşi văzură anevoie de drum.

Când ajunseră la bulevardul cel lat, cu palmieri, Will îi spuse Lyrei să caute cafeneaua mică din colţ, de pe trotuar, cu mese verzi de metal. O găsiră imediat. Arăta mai mică şi mai sărăcăcioasă în lumina zilei, dar era acelaşi loc, cu barul cu tejghea de zinc, maşina de espresso şi farfuria de rizoto pe jumătate goală, care începuse să miroasă urât de la căldură.

— Aici e? spuse ea.

— Nu. E de partea cealaltă a drumului. Vezi să nu fie vreun copil prin preajmă…

Dar erau singuri. Will o duse la gazonul central dintre palmieri şi se uită în jur ca să se orienteze.

— E pe-aici pe undeva, spuse el. Când am trecut ca să vin în locul ăsta se vedea dealul mare din spatele casei albe de acolo şi dacă te uitai încoace vedeai cafeneaua şi…

— Cum arată? Nu văd nimic.

— Nu poţi s-o confunzi. Nu seamănă cu nimic din ce-ai mai văzut.

Se uită în sus şi-n jos. Dispăruse? Se închisese? N-o zărea pe nicăieri.

Şi apoi, brusc, o găsi. Se mişcă înainte şi înapoi, privind marginea. Exact cum o găsise cu o seară înainte, de pe partea cu Oxford, se vedea numai din lateral: când te aşezai în spatele ei era invizibilă. Iar soarele care cădea pe iarbă de cealaltă parte părea exact ca soarele care cădea pe iarbă în partea unde se aflau ei, deşi era cu totul diferit.

— Uite-o, spuse el, după ce se asigură că acolo era.

— Aha! O văd.

Fata privea cu gura căscată; la fel de uimită cum se uitase şi Will când îl auzise pentru prima dată pe Pantalaimon vorbind. Daimonul ei nu mai putea să stea în buzunar; ieşi în formă de viespe şi zbură până la fereastră şi înapoi de câteva ori, în timp ce Lyra îşi trecea mâna prin părul încă umed, făcându-l ţepi.

— Stai într-o parte, spuse el. Dacă stai fix în faţa ei oamenii ar vedea nişte picioare şi asta chiar că i-ar face curioşi. Nu vreau să observe nimeni.

— Ce-i zgomotul ăla?

— Traficul. E pe şoseaua de centură de la Oxford. Sigur e trafic intens. Apleacă-te şi uită-te dintr-o parte. Nu e momentul potrivit din zi să trecem, sunt prea mulţi oameni înjur. Dar ar fi greu să găsim un

loc unde să mergem la miezul nopţii. Treci tu prima. Apleacă-te şi treci repede, pe urmă trebuie să ne îndepărtăm imediat de fereastră.

Lyra avea un rucsac mic, albastru, pe care îl purtase în spate de când plecaseră de la cafenea. Il scoase şi îl luă în braţe când se ghemui ca să se uite prin fereastră.

— A, spuse ea. Asta-i lumea ta? N-arată a Oxford. Sigur vii de la Oxford?

— Normal. Când treci dincolo, o să vezi o şosea chiar în faţa ta. Ia-o la stânga şi apoi puţin mai încolo o iei pe şoseaua care coboară la dreapta. Aia duce în centru. Trebuie să te asiguri că vezi unde e fereastra şi să ţii minte, da? E singurul mod de a te întoarce.

— Da, spuse ea. Nu uit.

Apucând rucsacul în braţe, se ghemui, trecu prin fereastră şi dispăru. Will se ciuci ca să vadă unde se dusese.

Iată că stătea pe iarbă în Oxford cu Pan pe umăr, în formă de viespe, şi din câte îşi dădea seama n-o văzuse nimeni că apare. Se zăreau maşini şi camioane cum trec la câţiva metri distanţă, dar niciun şofer, fiindcă intersecţia era foarte aglomerată; nu avea timp să se uite într-o parte la bucăţica ciudată de aer, chiar dacă ar fi putut s-o vadă, iar traficul păzea fereastra de privirile cuiva care s-ar fi aflat de partea cealaltă a şoselei.

Se auziră un scrâşnet de frâne, un strigăt şi o buşitură. Băiatul se aruncă pe burtă ca să vadă.

Lyra zăcea pe iarbă. O maşină frânase atât de tare, încât fusese lovită de o furgonetă din spate, împingând-o înainte, iar Lyra era acum pe jos, nemişcată.

Will o zbughi după ea. Nimeni nu-l văzu venind; toată lumea era cu ochii la maşini, la bara îndoită, la şoferul care se dădea jos şi la fetiţă.

— N-am avut cum s-o evit, a alergat drept în stradă, spuse femeia între două vârste care conducea maşina. Veneai prea aproape din urmă, mai zise ea, întorcându-se spre şoferul furgonetei.

— Lăsaţi asta, spuse acesta, ce face copilul?

Şoferul furgonetei vorbea cu Will, care era în genunchi lângă Lyra. Will ridică capul şi privi în jur, dar nu se putea face nimic; era răspunzător. Pe iarbă, lângă el, Lyra se uita şi ea înnjur, clipind des. Băiatul îl văzu pe Pantalaimon în formă de viespe cum se târăşte pe un fir de iarbă lângă ea.

— Cum te simţi? întrebă Will. Mişcă din mâini şi din picioare.

— Prostuţo! spuse femeia din maşină. Mi-a ţâşnit în faţa maşinii. Nici nu s-a uitat. Ce să fi făcut?

— Eşti teafără, drăguţă? întrebă şoferul furgonetei.

— Da, spuse Lyra.

— E totul în regulă?

— Mişcă mâinile şi picioarele, insistă Will.

Ea îl ascultă. Nu avea nimic rupt.

— N-are nimic, spuse Will. Am eu grijă de ea. E bine.

— O cunoşti? întrebă şoferul.

— E sora mea, spuse Will. E bine. Stăm chiar după colţ. O duc eu acasă.

Lyra se ridicase în capul oaselor şi, cum era clar că nu fusese rănită grav, femeia îşi îndreptă din nou atenţia asupra maşinii. Maşinile de pe şosea ocoleau cele două vehicule oprite şi şoferii lor se uitau curioşi, cum fac oamenii de obicei. Will o ajută pe Lyra să se ridice; cu cât plecau mai repede, cu atât mai bine. Femeia şi şoferul îşi dăduseră seama că disputa lor trebuia acum rezolvată de agenţiile de asigurări şi făceau schimb de adrese. Will o ajuta să meargă pe Lyra, care şchiopăta.

— Staţi! strigă femeia. Sunteţi martori. Îmi trebuie numele şi adresa voastră.

— Eu sunt Mark Ransom, spuse Will, întorcându-se, iar sora mea e Lisa. Stăm la numărul 26 pe Bourne Close.

— Cod poştal?

— Niciodată nu ţin minte, spuse el. Vreau să mă duc acasă.

— Hai cu maşina, zise şoferul. Vă duc eu.

— A, nu e nicio problemă. Ajungem mai repede pe jos, serios.

Lyra nu şchiopăta prea rău. O porni cu Will pe lângă carpeni şi cotiră după primul colţ care le ieşi în cale.

Se aşezară pe zidul unei grădini.

— Te-ai lovit rău? întrebă Will.

— M-am julit la picior. Şi când am căzut m-am zdrăngănit la cap, spuse fata.

Dar ea era mai îngrijorată pentru ce avea în rucsac. Bâjbâi înăuntru, scoase ceva greu învelit în catifea neagră şi-l despături. Will făcu ochii mari văzând alethiometru; simbolurile minuscule pictate în cerc pe cadran, limbile aurii, limba căutătoare, greutatea bogată a carcasei îl lăsară mut de uimire.

— Ce-i asta? întrebă el.

— E alethiometru meu. Grăieşte adevărul. Cititor de simboluri. Sper că nu s-a stricat…

Dar era întreg. Chiar şi în mâinile ei tremurânde limba cea lungă se mişca cu precizie. Îl puse la loc şi spuse:

— În viaţa mea n-am mai văzut atâtea carete şi chestii din astea… Nici nu mi-a dat prin cap ce repede merg.

— La tine la Oxford nu au maşini şi furgonete?

— Nu aşa multe. Nu ca astea. Nu sunt obişnuită cu astea. Dar acuma e bine.

— De-acum încolo o să avem grijă. Dacă te calcă vreun autobuz sau te pierzi o să-şi dea seama că nu eşti din lumea asta şi o să înceapă să

caute trecerea…

Băiatul era mult mai nervos decât ar fi trebuit. În cele din urmă spuse:

— Bine, uite cum stă treaba. Dacă te prefaci că eşti sora mea, ăsta e un camuflaj bun şi pentru mine, fiindcă persoana pe care o caută ei nu are soră. Şi dacă sunt cu tine pot să-ţi arăt cum să treci strada fără să fii omorâtă.

— Bine, spuse ea, ascultătoare.

— Şi bani. Sunt sigur că n-ai. Normal, cum să ai bani? Cum o să te descurci cu mâncarea şi alte alea?

— Ba am bani, spuse ea, şi scoase câteva monede de aur din pungă.

Will se uită la ele nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Sunt din aur? Sunt, nu-i aşa? E, păi asta ar face pe toată lumea să pună tot felul de-ntrebări, pot să bag mâna-n foc. Nu eşti în siguranţă. O să-ţi dau eu nişte bani. Ascunde monedele alea şi nici să nu-ţi treacă prin cap să le scoţi. Şi ţine minte – eşti soră-mea şi te cheamă Lisa Ransom.

— Lizzie, spuse ea. Am mai zis şi mai demult că mă cheamă Lizzie. Asta ţin minte uşor.

— Bine atunci, Lizzie. Iar eu sunt Mark. Să nu uiţi.

— Bine, spuse ea împăciuitor.

Avea s-o doară piciorul; deja se înroşise şi se umflase unde o lovise maşina şi tocmai îi apărea o vânătaie uriaşă. Cu tot cu vânătaia pe care i-o lăsase pe obraz unde o lovise cu o seară înainte, arăta de parcă fusese maltratată, şi asta îl îngrijora: dacă dădeau cumva peste vreun poliţist curios?

Încercă să nu se mai gândească şi porniră din nou la drum, trecând frumos pe la semafoare şi aruncând doar o privire înapoi spre fereastra de la carpeni. Nu se vedea deloc. Chiar era invizibilă, iar traficul se pornise din nou.

În Summertown, la zece minute pe jos pe Banbury Road, Will se opri în faţa unei bănci.

— Ce faci? întrebă Lyra.

— Scot nişte bani. N-ar trebui să fac asta prea des, dar tranzacţia nu se înregistrează decât la sfârşitul zilei de lucru, cred.

Introduse cârdul mamei lui în bancomat şi tastă PIN-ul. Nimic nu părea în neregulă, aşa că scoase o sută de lire, pe care aparatul îi oferi fără nicio problemă. Lyra privea cu gura căscată. Îi dădu o bancnotă de douăzeci de lire.

— Pentru mai încolo, spuse. Cumpără ceva ca să faci rost de mărunt. Hai să găsim un autobuz să ne ducă în centru.

Lyra îl lăsă pe el să se ocupe de autobuz şi stătu jos foarte cuminte, uitându-se la casele şi la grădinile oraşului care era al ei, şi totuşi nu. De parcă se afla în visul altcuiva. Coborâră în centru lângă o biserică

veche de piatră, pe care ea o ştia, vizavi de un magazin universal mare, de care nu-şi amintea.

— Totul e aiurea, spuse fata. Ca şi cum… Aia nu-i Commarket? Şi asta e Broad Road. E şi Balliol. Şi Biblioteca Boodley's. Da' unde-i Colegiul Jordan?

Acum o apucase rău tremuratul. Poate era o reacţie întârziată de pe urma accidentului sau a şocului de acum, când găsise o cu totul altă clădire în loc de Colegiul Jordan, unde locuia.

— Asta nu-i cum trebuie, zise ea.

Vorbea încet pentru că Will îi spusese să nu mai vorbească atât de tare despre lucrurile care nu erau cum trebuie.

— Asta e alt Oxford, adăugă.

— Păi era clar, spuse el.

Nu se aştepta să vadă expresia atât de neajutorată a Lyrei. N-avea cum să ştie cât timp îşi petrecuse ea în copilărie pe străzile aproape identice cu acelea şi cât de mândră fusese că locuia la Colegiul Jordan, ai cărui învăţaţi erau cei mai deştepţi, cu cea mai bogată vistierie, cel mai mândru dintre toate; şi cum pur şi simplu clădirea nu mai era acolo, iar ea nu mai era Lyra de la Jordan; era o fetiţă pierdută într-o lume străină şi nu-şi mai avea locul nicăieri.

— Păi… spuse ea, împietrită. Dacă nu e, nu e…

Avea să dureze mai mult decât crezuse, atâta tot.

4. Trepanaţia

Cum plecă Lyra, Will căută un telefon public şi formă numărul de la biroul avocatului, scris pe antetul scrisorii pe care o ţinea în mână.

— Alo, aş dori să vorbesc cu domnul Perkins.

— Cine îl caută?

— În legătură cu domnul John Parry. Sunt fiul lui.

— Un moment, vă rog…

După un minut, la telefon se auzi o voce de bărbat:

— Bună ziua, sunt Alan Perkins. Cu cine vorbesc?

— William Parry. Îmi cer scuze că vă deranjez. În legătură cu tatăl meu, John Parry. Dumneavoastră trimiteţi în fiecare lună bani din contul tatălui meu în contul mamei mele.

— Da…

— Aş vrea să ştiu unde e tata, vă rog. Mai trăieşte, sau a murit?

— Câţi ani ai tu, William?

— Doisprezece. Vreau să ştiu.

— Da… Dar mama ta… ştie că suni?

Will se gândi puţin.

— Nu, răspunse. Dar nu stă prea bine cu sănătatea. Nu poate să-mi spună prea multe, şi eu vreau să ştiu.

— Da, înţeleg. Unde eşti? Acasă?

— Nu, sunt la… Oxford.

— De unul singur?

— Da.

— Şi zici că mama nu se simte bine?

— Nu.

— E în spital, cumva?

— Cam aşa ceva. Puteţi să-mi spuneţi, sau nu?

— Păi, aş putea să-ţi spun ceva, dar nu prea multe şi nu chiar acum, adică n-aş vrea să-ţi spun la telefon. Aştept un client peste cinci minute… Ai putea să ajungi la biroul meu la două şi jumătate?

— Nu, răspunse Will.

Ar fi fost prea riscant: poate avocatul auzise că era căutat de poliţie. Se gândi repede şi continuă:

— Trebuie să prind un autobuz spre Nottingham şi nu pot să-l pierd. Dar ceea ce vreau eu să ştiu e simplu de spus la telefon, nu-i aşa? Nu vreau să ştiu decât dacă tata mai trăieşte şi, dacă da, unde îl pot găsi. Asta puteţi să-mi spuneţi, nu-i aşa?

— Nu e chiar atât de simplu. Nu pot să divulg informaţii despre un client decât dacă sunt sigur că acel client ar dori ca eu să procedez aşa. Şi aş avea nevoie de o dovadă că eşti cine pretinzi că eşti.

— Bun, dar îmi puteţi măcar spune dacă mai trăieşte?

— Păi… da, asta n-ar fi confidenţial. Problema e că nu prea pot să-ţi spun pentru că nu ştiu.

— Cum adică?

— Banii vin dintr-un fond familial. A lăsat instrucţiuni să-l folosesc până când îmi spune el să mă opresc. N-am mai primit nicio veste de la el de atunci. Asta ar însemna că… a dispărut. De aceea nu-ţi pot răspunde la întrebare.

— A dispărut? S-a pierdut pur şi simplu?

— E o informaţie publică, de fapt. Uite ce e, vino la birou şi…

— Nu pot, plec la Nottingham.

— Atunci scrie-mi sau roag-o pe mama ta să-mi scrie şi o să-ţi spun tot ce pot. Dar trebuie să înţelegi că n-am cum să-ţi zic prea multe la telefon.

— Da, am înţeles. Puteţi să-mi spuneţi unde a dispărut?

— După cum ziceam, e o informaţie publică. S-a scris şi în ziare la vremea aceea. Ştii că era explorator?

— Mi-a spus mama câte ceva, da…

— Conducea o expediţie şi a dispărut pur şi simplu. Acum vreo zece ani.

— Unde?

— În nordul îndepărtat. Alaska, cred. Găseşti mai multe informaţii la biblioteca publică. De ce nu…

Dar în acel moment fisele lui Will se terminară; nu mai avea mărunţiş. Se auzi tonul. Will puse receptorul în furcă şi se uită în jur.

Tot ce-şi dorea mai mult era să vorbească cu mama lui. Trebuia să facă un efort de voinţă ca să n-o sune pe doamna Cooper, pentru că dacă ar fi auzit vocea mamei i-ar fi fost foarte greu să nu meargă la ea, iar asta ar fi fost periculos pentru amândoi. Dar îi putea trimite o carte poştală.

Alese o vedere din oraş şi începu să scrie: „Dragă mami, sunt bine sănătos şi o să ne vedem în curând. Sper că totul e în regulă. Te iubesc mult, Will.“ Scrise apoi adresa, cumpără un timbru şi strânse vederea la piept înainte de a-i da drumul în cutia poştală.

Era în toiul dimineţii, iar el se afla pe principala stradă comercială, unde autobuzele treceau anevoie prin mulţimea de pietoni. Îşi dădu seama cât era de expus: era în mijlocul săptămânii, iar un copil de vârsta lui ar fi trebuit să fie la şcoală. Dar unde să se ducă?

Nu-i luă mult timp să se ascundă. Will putea să dispară foarte uşor, se pricepea la asta; era chiar mândru de iscusinţa lui. De fapt, ceea ce făcea el semăna foarte mult cu ce făcuse Serafina Pekkala ca să rămână invizibilă pe corabie: se ascundea în văzul tuturor, făcându-se una cu peisajul.

Aşa că, ştiind cum era lumea în care trăia, se duse la o librărie,

cumpără un pix, un carneţel şi o tăbliţă. De multe ori se găseau grupuri de şcolari care mergeau în excursii de studiu prin magazine sau cam aşa ceva, iar dacă se prefăcea că are un proiect de făcut n-ar fi părut că e pierdut.

Se plimbă, prefăcându-se că-şi ia notiţe, cu ochii-n patru după biblioteca publică.

Între timp, Lyra căuta un loc liniştit unde să poată consulta alethiometru. În Oxfordul ei ar fi găsit o mulţime de locuri la distanţă de doar cinci minute, dar aici totul era atât de diferit, încât nu se putea orienta, unele zone îi erau foarte familiare, altele, cu totul ciudate: ce erau liniile alea galbene de vopsea de pe stradă? Ce erau petele alea albe? (În lumea ei nu se auzise de gumă de mestecat.) Ce-or fi însemnând luminile alea roşii şi verzi de la colţul străzii? Erau mult mai greu de înţeles decât alethiometru.

Dar aici erau şi porţile de la Colegiul St John, unde ea şi Roger se căţăraseră într-o noapte să pună artificii în straturile de flori. Şi piatra aceea roasă de la colţul străzii Catte – erau iniţialele S şi P pe care le scrijelise Simon Parslow, erau la fel! Îl văzuse ea când le desenase! Cineva cu aceleaşi iniţiale din lumea asta probabil că făcuse exact acelaşi lucru.

Poate că exista şi un Simon Parslow în lumea asta. Şi o Lyra.

O trecu un fior rece pe spinare, iar Pantalaimon, sub formă de şoarece, tremura în buzunarul ei. Apoi îşi reveni: avea destule mistere de dezlegat, nu era nevoie să-şi mai şi imagineze vreunul.

O altă diferenţă faţă de Oxfordul ei era mulţimea de lume care mişuna pe stradă. Intrau şi ieşeau din clădiri tot felul de oameni; femei îmbrăcate ca bărbaţii, africani, chiar şi un grup de tătari care îşi urmau îndeaproape conducătorul, toţi îmbrăcaţi frumos şi cu nişte cutii negre atârnate de gât. La început se uită la ei cu teamă, pentru că nu aveau daimoni, iar în lumea ei ar fi fost priviţi ca nişte fantome sau mai rău.

Dar (şi asta era cel mai ciudat) cu toţii păreau cât se poate de vii. Creaturile se mişcau încolo şi-ncoace cu vioiciune, aşa cum s-ar fi mişcat oamenii, iar Lyra trebui să accepte că erau, probabil, oameni, iar daimonii lor erau înăuntru, ca şi al lui Will.

După ce rătăci cam o oră ca să înţeleagă cât de cât cum stă treaba cu Oxfordul acela aiurit, i se făcu foame şi îşi cumpără ciocolată cu bancnota de douăzeci de lire. Vânzătorul se uita ciudat la ea, dar era din Indii şi probabil că nu-i înţelegea prea bine accentul, deşi ea ceruse foarte clar. Cu restul cumpără un măr de la Piaţa Acoperită, care semăna mai mult cu adevăratul Oxford, şi o luă spre parc. Acolo se trezi în faţa unei clădiri impresionante, care arăta ca cele din

Oxfordul ei, dar nu exista acolo, deşi s-ar fi încadrat în peisaj. Se aşeză să mănânce în faţa ei şi o privi mulţumită.

Descoperi că era un muzeu. Uşile erau deschise, iar înăuntru văzu animale împăiate, schelete fosile şi cutii cu roci, ca la Muzeul Geologic pe care îl vizitase cu doamna Coulter în Londra ei. În capătul holului mare din oţel şi sticlă era o intrare care ducea într-un alt sector al muzeului şi, pentru că nu se vedea nimeni pe acolo, intră şi ea şi aruncă o privire. Alethiometru era cea mai urgentă sarcină pentru ea, dar în această încăpere se văzu înconjurată de lucruri pe care le cunoştea foarte bine: îmbrăcăminte din Arctica, blănuri ca ale ei, sănii, sculpturi din colţi de morsă şi harpoane pentru vânătoarea de foci, o mie şi una de trofee şi relicve şi obiecte magice, unelte şi arme, nu numai din Arctica, după cum văzu mai apoi, ci din toată lumea.

Ce ciudat! Blănurile astea de caribu erau exact ca ale ei, însă hăţurile săniei erau legate complet greşit. Dar uite şi o fotogramă cu vânători samoezi, identici cu cei care o prinseseră pe Lyra şi o vânduseră la Bolvangar: erau aceiaşi oameni! Chiar şi funia era roasă şi reînnodată în acelaşi loc, ştia ea prea bine, că doar fusese legată cu ea în sanie, câteva ore care parcă nu se mai terminau… Ce era cu toate misterele astea? Era oare doar o singură lume, până la urmă, care visa alte lumi?

Ajunse, în fine, la o vitrină care o făcu să se gândească din nou la alethiometru. În vitrină era o cutie neagră de lemn vopsit, cu cranii umane, iar câteva dintre ele aveau găuri: unele în faţă, altele în lateral, altele în partea de sus. Cel din mijloc avea două. Procesul respectiv, scria cu litere întortocheate pe cartonaşul din faţa lor, se numea trepanaţie. Scria, de asemenea, că operaţia se făcuse în timpul vieţii omului, pentru că osul se vindecase, iar marginile erau netede. La unul dintre cranii nu se întâmplase aşa: gaura fusese făcută de un vârf de săgeată din bronz care mai era încă acolo, iar marginile ei erau ascuţite şi sparte, aşa că se vedea clar diferenţa.

Aşa făceau tătarii din nord şi aşa ceva îşi făcuse şi Stanislaus Grumman, după cum spuneau învăţaţii de la Colegiul Jordan care îl cunoşteau. Lyra se uită rapid în jur, nu văzu pe nimeni şi scoase alethiometru.

Îşi concentră atenţia pe craniul din mijloc şi întrebă: al cui a fost craniul acesta şi de ce şi-a făcut găurile?

Fiind concentrată asupra a ceea ce făcea, în lumina prăfoasă care venea din tavan şi cădea pieziş de-a lungul galeriilor de sus, Lyra nu observă că cineva o privea.

Un bărbat cam la şaizeci de ani, cu o figură dură, îmbrăcat într-un costum de in cu croială elegantă şi ţinând în mână o pălărie de pai, se uita la ea pe sub balustrada de metal a unei galerii de sus.

Părul lui grizonant era pieptănat spre spate, iar fruntea îi era

netedă, bronzată, aproape fără niciun rid. Avea ochii mari, negri, cu gene lungi şi privirea pătrunzătoare; la fiecare minut îşi trecea limba ascuţită şi cu vârful întunecat peste buze, umezindu-le. Batista albă ca zăpada din buzunarul de la piept îi era îmbibată cu un parfum greu, ca acela al plantelor de seră, în mirosul cărora se simte un iz de putregai din pământ.

O privea pe Lyra de câteva minute. Se tot plimbase de-a lungul galeriei de sus urmărindu-i mişcările şi, atunci când se oprise în faţa vitrinei cu cranii, se uitase cu atenţie la fiecare detaliu al ţinutei ei: părul în dezordine, vânătaia de pe obraz, hainele noi, gâtul golaş aplecat deasupra alethiometrului, picioarele goale.

Omul îşi scutură batista din buzunar şi se şterse cu ea pe frunte, apoi o luă spre scări.

Absorbită de ce făcea, Lyra afla lucruri noi. Craniile erau foarte vechi: pe cartonaşul din faţa lor scria simplu Epoca de Bronz, dar alethiometru, care spunea întotdeauna adevărul, îi dăduse cifra exactă; omul trăise cu treizeci şi trei de mii două sute cincizeci şi patru de ani în urmă şi fusese vrăjitor, iar găurile din craniu şi le făcuse ca să poată intra zeii prin ele. Apoi, în stilul său de a răspunde la întrebări pe care Lyra nici nu le pusese, alethiometru îi spuse că în jurul craniilor trepanate era mult mai mult Praf decât în jurul celui cu vârful de săgeată înfipt în el.

Ce-o fi însemnat asta? Lyra ieşi din starea calmă de concentrare asupra alethiometrului şi se întoarse în prezent, observând că nu mai era singură. Un bărbat mai în vârstă cu un costum deschis la culoare şi mirosind dulce se uita la vitrina de lângă ea. Îi amintea de cineva, dar nu-şi dădea seama de cine.

El observă că era privit şi zâmbi către fată.

— Te uiţi la craniile trepanate? întrebă el. Ce chestii ciudate îşi mai fac oamenii.

— Hm, răspunse ea cu o mimică neutră.

— Ştii că se mai practică încă obiceiul acesta?

— Da, răspunse ea.

— Curentul hippie, ştii, d-ăştia. Deşi eşti cam tânără ca să-ţi aduci aminte de hippie. Se spune că e mai eficient decât să iei droguri.

Lyra ascunsese alethiometru în rucsac şi se gândea cum să plece mai repede; încă nu pusese întrebarea principală şi bătrânul avea chef de conversaţie. Părea destul de simpatic şi mirosea bine. Acum se apropiase. Mâna lui îi atinse mâna pe balustradă.

— Te pune pe gânduri, aşa-i? Fără anestezie, fără dezinfectant, probabil cu unelte de piatră. Trebuie să fi fost nişte duri, îţi dai seama. Nu cred că te-am mai văzut pe-aici. Eu vin des. Cum te cheamă?

— Lizzie, răspunse ea cu uşurinţă.

— Lizzie, îmi pare bine. Eu sunt Charles. Mergi la şcoală la Oxford?

Nu prea ştia ce să răspundă.

— Nu, se hotărî până la urmă.

— A, eşti în vizită? Ai ales un loc minunat ca să-ţi petreci timpul. Ce anume te interesează?

Omul acesta o punea în încurcătură mai mult decât oricine. Pe de-o parte era plăcut şi prietenos, îmbrăcat foarte curat şi frumos, dar Pantalaimon, în buzunarul hainei ei, îi atrăgea atenţia să aibă grijă, pentru că şi el dădea semne că-şi aminteşte ceva; şi, de undeva de departe, i se păru că simte nu un miros, ci doar un iz de bălegar sau de putregai. Îi amintea de palatul lui Iofur Raknison, unde aerul era parfumat, dar podeaua era plină de mizerie.

— Ce mă interesează? zise Lyra. Tot felul de lucruri. M-au interesat craniile alea pe moment, când le-am văzut aici. Nu cred că i-ar plăcea cuiva să i se facă aşa ceva. E oribil!

— Nu, nu cred că mi-ar plăcea nici mie, dar trebuie să-ţi spun că se întâmplă. Aş putea să te duc să te întâlneşti cu o persoană care şi-a făcut, îi spuse el.

Şi era aşa de prietenos şi de îndatoritor, că aproape o tentă să meargă. Dar când din gura lui se ivi vârful negricios al limbii, iute ca limba unui şarpe, ea clătină din cap.

— Trebuie să plec, răspunse. Mulţumesc că v-aţi gândit, dar nu e cazul. Oricum trebuie să plec, pentru că mă întâlnesc cu cineva. Cu o prietenă la care stau, adăugă Lyra.

— Da, sigur, spuse el prietenos. Păi, mi-a făcut plăcere să vorbim. Pe curând, Lizzie.

— La revedere, zise ea.

— A, dacă vrei, uite numele şi adresa mea, spuse bărbatul, dându-i o bucăţică de carton inscripţionată, poate vrei să afli mai multe despre toate astea.

— Mulţumesc, răspunse ea nu prea convinsă şi o puse în buzunarul de la spatele rucsacului, înainte să plece.

Pe drumul spre ieşire se simţi privită.

Odată ajunsă afară, Lyra o luă spre parc, unde ştia că era un teren pentru cricket şi pentru alte sporturi, şi găsi un locşor liniştit sub nişte copaci, ca să consulte din nou alethiometru.

De data asta întrebă unde ar putea găsi un învăţat care să ştie mai multe despre Praf. Răspunsul pe care îl primi fu simplu: într-o cameră din clădirea înaltă din spatele ei. De fapt, răspunsul veni atât de brusc, încât Lyra era sigură că alethiometru mai avea ceva de spus; începea să înţeleagă acum că obiectul acela avea stări de spirit, ca un om, şi că-i arăta atunci când voia să-i zică mai multe.

Acum era unul dintre acele momente. Ce spunea era cam aşa: Trebuie să ai grijă de băiat. Misiunea ta este să-l ajuţi să-şi găsească tatăl. La asta să te gândeşti.

Lyra clipi. Era surprinsă pur şi simplu. Will apăruse de nicăieri ca s-o ajute: desigur, asta era evident. Însă faptul că ea bătuse atâta drum ca să-l ajute pe el îi tăie respiraţia.

Dar alethiometru nu terminase. Acul se mişcă din nou şi ea citi:

— Nu-l minţi pe învăţat.

Împături bucata de catifea în jurul alethiometrului şi îl aruncă în rucsac, ca să nu-l mai vadă. Apoi se ridică, se uită în jur după clădirea unde se afla învăţatul şi porni într-acolo, simţind că nu-şi găseşte locul şi că trebuie să se lupte cu toată lumea.

Will ajunse la bibliotecă destul de uşor. Bibliotecara de la sala de lectură crezu că băiatul trebuie să facă o lucrare la geografie şi îl ajută cu copii din *Times* pe anul în care se născuse el, adică anul când dispăruse tatăl lui. Will se aşeză să caute. Şi dădu de câteva referiri la John Parry, despre expediţia arheologică.

Fiecare lună, descoperi el, era pe o rolă separată de microfilm. Le puse pe rând în retroproiector, căută articolele şi îl citi pe fiecare cu atenţie. Primul articol povestea despre plecarea expediţiei în nordul Alaskăi. Expediţia era sponsorizată de Institutul de Arheologie al Universităţii Oxford şi trebuia să verifice o zonă în care sperau să găsească urme de aşezări umane timpurii. Era însoţită de John Parry, un explorator profesionist care fusese şi puşcaş marin.

Cel de-al doilea articol era datat la diferenţă de şase săptămâni. Spunea pe scurt că expediţia ajunsese la staţia nord-americană de cercetări de la Noatak, din Alaska.

Cel de-al treilea urma la două luni după aceea. Spunea că nu mai existau niciun fel de mesaje de la staţia de cercetare şi că John Parry şi însoţitorii săi erau daţi dispăruţi.

Apoi mai era o serie de articole care descriau echipele plecate să-i caute, fără succes, zborurile de căutare peste marea Bering, reacţia Institutului de Arheologie, interviuri cu rudele…

Îi tresăltă inima când văzu o poză cu mama lui, ţinând în braţe un bebeluş: pe el.

Reporterul scrisese un articol lacrimogen tipic, cu nevasta care aşteaptă acasă veşti de la bărbatul dispărut, în care Will văzu cu dezamăgire că erau prea puţine date concrete. Era doar un scurt paragraf care descria cariera de succes a lui John Parry la puşcaşii marini şi amintea de faptul că plecase să se specializeze în organizarea de expediţii ştiinţifice şi geografice; asta era tot.

Nu mai exista nicio altă menţiune în index, iar Will se ridică din faţa microfilmului încă şi mai nelămurit. Sigur mai erau informaţii şi în altă parte, dar unde? Şi dacă ar căuta prea mult ar putea fi urmărit…

Îi dădu înapoi microfilmele bibliotecarei şi o întrebă:

— Ştiţi cumva unde este Institutul de Arheologie?

— Poţi să-mi spui… de la ce şcoală eşti?

— Sf. Petru, răspunse Will.

— Asta nu e în Oxford, nu?

— Nu, e în Hampshire. Clasa mea e într-un fel de excursie, să învăţăm cum se studiază mediul…

— Aha, am înţeles. Ce voiai? Arheologie? Uite aici.

Will copie adresa şi numărul de telefon şi, fiindcă i se păru în regulă să admită că nu cunoştea Oxfordul, întrebă şi pe unde s-o ia. Nu era prea departe. Îi mulţumi bibliotecarei şi plecă.

În clădire, Lyra găsi un birou lat la baza unei scări şi un portar în spatele biroului.

— Unde mergi? întrebă el.

Deja era ca acasă. Pan, din buzunarul ei, era şi el încântat.

— Am un mesaj pentru cineva de la etajul doi, răspunse ea.

— Pentru cine?

— Dr. Lister.

— Dr. Lister e la etajul trei, dacă ai ceva pentru el poţi să laşi la mine şi o să-l anunţ.

— Da, dar e ceva de care are nevoie chiar acum. Tocmai a trimis după el. Nu e un obiect, de fapt, e ceva ce trebuie să-i spun.

Portarul se uită la ea cu atenţie, dar nu putu să-i reziste; într-un final dădu din cap şi se întoarse la ziarul pe care-l citea.

La etajul doi, Lyra văzu un coridor lung, cu o uşă deschisă către un amfiteatru mare şi o alta către o sală mai mică, în care doi învăţaţi discutau ceva în faţa unei table. Aceste săli şi pereţii coridorului erau toate drepte, goale şi albe, de parcă se aflau într-un cartier sărac şi nu aparţineau învăţaţilor şi gloriei Oxfordului; dar pereţii de cărămidă erau vopsiţi cu grijă, uşile erau din lemn masiv, iar balustradele, din oţel lustruit, deci erau scumpe. Încă o ciudăţenie din această lume.

Găsi repede uşa de care îi spusese alethiometru. Pe eticheta lipită pe ea scria „Unitatea de cercetare a materiilor întunecate“, iar dedesubt cineva scrijelise R.I.P. O altă mână adăugase: „Director: Lazarus“.

Lyra nu înţelegea nimic. Bătu la uşă şi o voce de femeie îi răspunse:

— Intră.

Era o încăpere mică, plină de grămezi de foi de hârtie şi cărţi care stăteau să se răstoarne, iar tablele albe de pe pereţi erau acoperite de cifre şi ecuaţii. Pe spatele uşii era un desen care părea o ideogramă chinezească. Printr-o uşă deschisă Lyra văzu o altă încăpere, unde era o complicată maşinărie anbarică.

Lyra era puţin surprinsă să vadă că acel învăţat pe care-l căuta era de fapt o femeie, dar alethiometru nu spusese „bărbat“, iar lumea asta era destul de ciudată. Femeia şedea pe un scaun în faţa unui ecran pe care se plimbau cifre şi forme; sub ele, nişte plăcuţe mici şi albe pe care erau scrise literele, puse într-o tavă de fildeş.

Femeia-învăţat apăsă pe o plăcuţă, iar imaginea dispăru de pe ecran.

— Cine eşti? întrebă aceasta.

Lyra închise uşa după ea. Aducându-şi aminte ce-i spusese alethiometru, încercă să nu facă ce ar fi făcut de obicei, şi spuse adevărul.

— Lyra Silvertongue, răspunse ea. Pe dumneavoastră cum vă cheamă?

Femeia clipi. Avea treizeci şi ceva de ani, presupuse Lyra, ceva mai mult decât doamna Coulter, probabil, părul scurt şi negru şi obrajii roşii. Purta o haină albă, deschisă, peste o cămaşă verde, şi pantaloni din aceia din pânză de cort, de care văzuse la foarte mulţi oameni în lumea asta.

La întrebarea Lyrei, femeia îşi trecu o mână prin păr şi răspunse:

— Ca să vezi, eşti al doilea lucru neaşteptat care mi s-a întâmplat pe ziua de azi. Eu sunt doctor Mary Malone. Ce doreşti?

— Vreau să-mi povestiţi despre Praf, spuse Lyra, după ce se uitase în jur ca să se asigure că erau singure. Ştiu sigur că aveţi informaţii şi pot să vă şi dovedesc. Trebuie să-mi spuneţi.

— Praf? Despre ce vorbeşti acolo?

— Poate că la voi nu i se spune aşa. E vorba de particule elementare. În lumea mea, învăţaţii le spun particule Rusakov, dar de obicei le zic Praf. Nu se arată prea uşor, dar vin din spaţiu şi se aşază pe oameni. Pe copii, nu aşa de mult, ci mai ales pe adulţi. Şi am văzut ceva azi, eram în muzeul de pe strada asta şi mă uitam la nişte cranii vechi cu găuri în ele, le făcuseră tătarii, şi era mult mai mult Praf în jurul lor decât în jurul unui craniu care nu avea o astfel de gaură. Ce înseamnă Epoca Bronzului?

Femeia se uita la ea cu ochi mari.

— Epoca Bronzului? Vai de mine, nu ştiu, cam acum vreo cinci mii de ani, răspunse ea.

— A, păi atunci au greşit când au scris pe etichetă, craniile alea au vreo treizeci şi trei de mii de ani.

Se opri pe dată, pentru că Dr. Malone se uita la ea de parcă ar fi fost pe punctul să leşine. Pălise de tot în obraji, dusese o mână la piept, iar cu cealaltă strângea tare de tot braţul scaunului; rămăsese cu gura căscată.

Lyra aştepta, încăpăţânată şi un pic stânjenită, să-şi revină.

— Cine eşti? întrebă femeia într-un sfârşit.

— Lyra Silver…

— Nu, de unde vii? Ce eşti? De unde ştii toate lucrurile astea?

Lyra oftă obosită. Uitase că învăţaţii te luau pe ocolite. Era foarte greu să le spui adevărul, atunci când o minciună era mult mai uşor de înţeles.

— Vin din altă lume, începu ea. Şi în acea lume este un Oxford ca acesta, dar e diferit, şi de acolo vin eu. Şi…

— Stai, stai puţin. De unde vii?

— Din altă parte, spuse Lyra cu grijă. Nu de aici.

— A, din altă parte, zise femeia. Am înţeles. Adică aşa cred.

— Şi trebuie să aflu despre Praf, explică Lyra. Pentru că oamenii Bisericii din lumea mea se tem de Praf fiindcă cred că e păcatul originar. Aşa că e foarte important. Şi tata… Nu, spuse ea cu tărie şi bătu din picior, nu asta voiam să zic. Am greşit totul.

Dr. Malone se uită la figura disperată a Lyrei, cu sprâncenele încruntate şi pumnii strânşi, la vânătăile de pe obraz şi de pe picior, şi spuse:

— Stai, micuţo, calmează-te…

Apoi tăcu şi îşi frecă ochii roşii de oboseală.

— Oare de ce te ascult? continuă ea. Cred că am înnebunit. De fapt, e singurul loc din lume unde ai putea să obţii răspunsul după care ai venit şi suntem pe ducă… Particulele despre care vorbeşti, Praful, seamănă cu ceva ce investigăm noi de ceva timp, iar ce mi-ai spus despre craniile din muzeu mi-a dat un indiciu, pentru că… a, nu, ar fi prea mult. Sunt prea obosită. Vreau să te ascult, crede-mă, dar nu acum, te rog. Ţi-am spus că vor să ne închidă? Am răgaz o săptămână să scriu o propunere de finanţare către comitet, dar n-am nicio speranţă…

Femeia căscă prelung.

— Care a fost primul lucru neaşteptat care vi s-a întâmplat azi? întrebă Lyra.

— A, da, cineva pe care ne bazam să ne sprijine cercetarea s-a retras. Nu cred că era chiar aşa de neaşteptat, totuşi.

Căscă din nou.

— O să fac puţină cafea, spuse. Dacă nu, adorm aici. Vrei şi tu?

Umplu ibricul electric, apoi puse cafea instant în două căni, în timp ce Lyra se uita la ideograma chinezească de pe uşă.

— Ce înseamnă asta?

— E în limba chineză. Simbolurile I-Ching. Ştii ce e asta? Aveţi şi voi aşa ceva în lumea voastră?

Lyra se uită la ea printre gene, încercând să ghicească dacă era sarcastică.

— Unele lucruri sunt la fel, altele, nu. Nu ştiu totul despre lumea mea. Poate că există şi Chingul ăsta pe undeva.

— Îmi pare rău, spuse Dr. Malone. Da, poate că există.

— Ce înseamnă materiile întunecate? întrebă Lyra. Aşa scrie pe uşă, nu?

Dr. Malone se aşeză din nou şi trase un scaun cu piciorul pentru Lyra.

— Materiile întunecate sunt obiectul de cercetare al echipei mele. Nu ştie nimeni ce sunt de fapt. În univers se găsesc multe lucruri pe care nu le vedem, asta-i problema. Vedem stelele şi galaxiile şi corpurile luminoase, dar ca să stea toate laolaltă şi să nu cadă trebuie să existe şi altceva printre ele – ca să funcţioneze gravitaţia, înţelegi… însă nimeni nu-l poate detecta. Aşa că există tot felul de proiecte de cercetare care încearcă să afle ce anume este printre obiectele vizibile, iar al nostru e unul dintre ele.

Lyra era foarte atentă. În sfârşit, femeia vorbea serios.

— Ce credeţi că înseamnă? întrebă ea.

— Păi, ceea ce credem *noi* că înseamnă, începu ea, dar se opri, pentru că ibricul fierbea, şi se ridică să pună apa fierbinte în cănile cu cafea. Noi credem că sunt un fel de particule elementare. Ceva diferit de tot ce s-a descoperit până acum. Dar sunt foarte greu de detectat… La ce şcoală eşti? Studiezi fizica?

Lyra îl simţi pe Pantalaimon cum o muşcă uşor de mână, avertizând-o să nu se enerveze. Ştia că alethiometru îi indicase să spună numai adevărul, dar ştia şi ce s-ar fi putut întâmpla dacă spunea tot adevărul. Trebuia să joace prudent şi să evite minciunile directe.

— Da, răspunse. Ştiu câte ceva. Dar nu despre materiile întunecate.

— Aşa, deci încercăm să detectăm aceste particule aproape invizibile printre zgomotele celorlalte particule care se ciocnesc. În mod normal se pun detectoare la sute de metri sub pământ, dar noi am creat un câmp electromagnetic în jurul detectorului, care opreşte tot ce nu vrem noi să treacă şi lasă să intre ceea ce ne interesează. Apoi amplificăm semnalul şi îl introducem în calculator.

Îi dădu Lyrei o cană cu cafea. Nu avea nici lapte, nici zahăr, dar găsi nişte biscuiţi cu ghimbir într-o cutie şi fata luă unul, flămândă.

— Şi am găsit o particulă care se potriveşte, continuă Dr. Malone. Credem noi, adică. Dar e aşa de ciudată… De ce ţi-oi spune eu ţie toate astea? Nici măcar nu e publicat studiul, nu are referinţe, nu e nici măcar redactat. Cred că sunt cam nebună în după-amiaza asta.

— Deci… continuă ea, căscând atât de prelung, încât Lyra crezu că nu se va mai opri, particulele noastre sunt ciudate, fără îndoială. Noi le numim particule de umbră, sau Umbre. Ştii de ce era să cad de pe scaun mai adineauri? Pentru că ai spus ceva despre craniile din muzeu. Un coleg din echipa noastră este şi arheolog amator. Într-o zi a descoperit ceva ce nu ne-am fi imaginat, dar nici n-am fi putut să trecem cu vederea, pentru că se potrivea cu cea mai trăsnită idee pe

care o avem despre aceste Umbre. Ştii care e? Că ele au conştiinţă. Chiar aşa. Sunt particule conştiente. Ai mai auzit asemenea grozăvie? Nici nu-i de mirare că nu ne mai dă nimeni bani să continuăm.

Luă o gură de cafea. Lyra îi sorbea cuvintele ca o floare însetată.

— Da, continuă Dr. Malone, ele ştiu că suntem aici. Ne răspund. Iar nebunia cea mai mare e alta: că nu le vezi decât dacă te aştepţi să le vezi. Doar dacă mintea ta este într-o anumită stare. Trebuie să ai încredere şi să fii relaxat în acelaşi timp. Trebuie să fii în stare… unde o fi citatul acela…?

Se întinse să caute prin maldărul de foi de pe birou şi găsi o bucăţică de hârtie pe care cineva scrisese cu cerneală verde:

— „… Să fii în stare să afli în incertitudini, mistere şi îndoieli, fără acea sforţare irascibilă de a ajunge la realităţi şi temeiuri“ – aşa a spus poetul Keats.{1} Am descoperit citatul acum câteva zile. Deci, ajungi la starea mentală necesară, apoi te uiţi la Peşteră…

— Peşteră? întrebă Lyra.

— Scuză-mă, calculatorul. Noi l-am numit Peştera. Umbre pe pereţii Peşterii, ştii de la Platon. Arheologul nostru a fost cu ideea. El este intelectualul atotştiutor. Dar a plecat la Geneva pentru un interviu şi nu cred că se mai întoarce. Unde rămăsesem? Aşa, deci, Peştera. Odată conectat la ea, dacă te concentrezi, Umbrele răspund. Nu am niciun dubiu. Umbrele se adună spre gândurile tale ca un stol de păsări…

— Şi ce legătură are asta cu craniile?

— Acum ajung şi la ele. Oliver Payne, colegul meu, se juca într-o zi cu câteva lucruri şi le testa pe Peşteră. Aşa a descoperit o ciudăţenie, care n-avea niciun sens din punctul de vedere al unui fizician. A luat o bucată de fildeş şi a descoperit că nu erau Umbre în jurul ei. Nu reacţiona. Dar o piesă de şah din fildeş, da. O bucată de scândură, nu, dar o riglă, da. Iar o statuetă de lemn avea şi mai multe Umbre în jurul ei. Vorbim despre particule elementare, pentru Dumnezeu! Bucăţele invizibile de ceva nedefinit. Dar ştiau care sunt obiecte şi care nu. Orice fusese prelucrat de om şi la care se gândise un om era înconjurat de Umbre.

Şi apoi Oliver, Dr. Payne, a luat câteva cranii fosile de la un prieten de la muzeu şi le-a testat ca să vadă cu cât timp în urmă a început fenomenul. A existat un punct de plecare, acum treizeci-patruzeci de mii de ani. Înainte de asta nu erau Umbre. După aceea, din belşug. Şi acela este momentul când se pare că a apărut omul. Ştii ce zic, strămoşii noştri, dar care nu sunt în mod esenţial diferiţi de noi…

— E Praful, spuse Lyra autoritar. Asta face Praful.

— Dar vezi, nu poţi să spui aşa ceva într-o cerere de finanţare dacă vrei să te ia cineva în serios. Nu se poate. E imposibil şi dacă nu e imposibil e irelevant şi, dacă nu e niciuna, nici alta, e ruşinos.

— Vreau să văd Peştera, zise Lyra şi se ridică.

Dr. Malone îşi trecu mâinile prin păr şi clipi des, ca să-şi limpezească ochii obosiţi.

— Nu văd nicio problemă, spuse ea. În fond, mâine s-ar putea să nu mai existe. Hai cu mine.

O conduse pe Lyra în cealaltă cameră. Era mai mare şi plină de echipamente electronice.

— Asta e, acolo, spuse ea arătând spre un ecran cenuşiu luminat, acolo e detectorul, în spatele cablurilor. Ca să vezi Umbrele trebuie să te conectezi la nişte electrozi. Ca la electroencefalogramă.

— Vreau şi eu să încerc, spuse Lyra.

— N-ai să vezi nimic. Oricum, sunt obosită. E prea complicat.

— Vă rog, ştiu ce fac!

— Chiar aşa? Aş vrea şi eu să ştiu. Nu, nici vorbă. E un experiment ştiinţific costisitor şi dificil. Nu poţi să dai buzna aici şi să-mi ceri să încerci şi tu, de parcă ar fi jocuri mecanice. Dar de unde vii, de fapt? N-ar trebui să fii la şcoală? Cum ai ajuns aici?

Şi se frecă la ochi din nou, ca şi cum s-ar fi trezit tocmai atunci din somn.

Lyra tremura. *Spune adevărul,* îşi zise în sinea ei.

— Am ajuns aici cu ajutorul ăstuia, răspunse ea şi scoase alethiometru, arătându-i-l.

— Ce e aia? O busolă?

Lyra îi dădu instrumentul. Femeia făcu ochii mari când cântări alethiometru în mână.

— Doamne Dumnezeule, e din aur! De unde ai tu…

— Cred că face acelaşi lucru ca Peştera. De aceea vreau să ştiu. Dacă aflu răspunsul adevărat la o întrebare, spuse Lyra disperată, una la care numai dumneavoastră ştiţi răspunsul, pot să încerc Peştera?

— Dar ce facem aici, ghicim în palmă? Ce e chestia asta?

— Vă rog, puneţi-mi o întrebare!

Dr. Malone ridică din umeri.

— Bine, hai… Spune-mi ce făceam înainte să încep experimentul.

Lyra îi luă nerăbdătoare alethiometru din mână şi întoarse cheiţele. Mintea ei ajunsese deja la imaginile corecte, încă înainte ca limbile să le arate, şi simţi cum acul cel mare se încordează să ajungă la răspuns. Când începu să salte pe cadran, ochii ei îl urmăriră calculând şi înţelegând lanţul raţional care o ducea la adevăr.

Apoi clipi şi oftă, ieşind din concentrarea de moment.

— Aţi fost călugăriţă, răspunse. N-aş fi ghicit. Călugăriţele ar trebui să rămână pentru totdeauna în mănăstiri. Dar dumneavoastră aţi încetat să mai credeţi în dogmele Bisericii, aşa că v-au lăsat să plecaţi. Nu prea seamănă cu lumea de unde vin eu, chiar deloc.

Dr. Malone se aşeză pe singurul scaun din încăpere, privind în gol.

— E adevărat, nu-i aşa? întrebă Lyra.

— Da. Şi ai aflat de la…

— De la alethiometru. Cred că funcţionează cu Praf. Am venit până aici ca să aflu mai multe despre Praf şi mi-a spus să vin la dumneavoastră. Deci cred că şi materiile întunecate ar trebui să fie acelaşi lucru. Acum pot să încerc Peştera?

Dr. Malone clătină din cap, dar nu ca să se împotrivească, ci doar din neputinţă. Şi făcu un gest cu braţele, depărtându-le de corp.

— Bine, spuse ea. Cred că visez, aşa că am putea continua.

Se întoarse cu scaunul şi apăsă pe câteva întrerupătoare; apoi se auziră un bâzâit electric şi sunetul unui ventilator din spatele calculatorului; Lyra icni înăbuşit. Zgomotele din cameră erau aceleaşi cu cele pe care le auzise în îngrozitoarea cameră sclipitoare de la Bolvangar, unde ghilotina argintie aproape că o despărţise de Pantalaimon. Îl simţi tremurând în buzunar şi îl strânse uşor, ca să-l liniştească.

Dar Dr. Malone nu observase nimic, era prea ocupată să potrivească întrerupătoarele şi să bată literele de pe plăcuţele dintr-o altă tavă de fildeş. Culoarea ecranului se schimbă şi pe el apărură nişte litere şi cifre mici.

— Acum stai jos, îi spuse Lyrei şi îi dădu scaunul.

Apoi deschise un borcănel şi continuă:

— Trebuie să-ţi dau cu un gel pe piele, ajută la contactul electric. Se spală imediat. Stai cuminte puţin.

Dr. Malone luă şase fire, fiecare terminat cu padele, şi le puse în locuri diferite pe capul Lyrei. Lyra stătea liniştită, dar respira repede şi inima îi bătea cu putere.

— Gata, ţi-am pus firele, spuse Dr. Malone. Camera e plină de Umbre. De fapt, tot universul e plin de Umbre. Dar acesta este singurul mod în care le putem vedea, dacă ne golim mintea şi ne uităm la ecran. Hai, dă-i drumul.

Lyra se uită. Ecranul era negru şi gol. Îşi văzu ca prin ceaţă propria imagine, dar atât. Ca să experimenteze, se prefăcu că citeşte alethiometru şi se imaginã întrebând: Ce ştie femeia asta despre Praf? Ce întrebări pune?

Mental, mută limbile alethiometrului pe ecran şi, în timp ce făcea asta, ecranul începu să clipească. De uimire ieşi din starea de concentrare, iar ecranul se stinse la loc. Nu observă entuziasmul care o făcu pe Dr. Malone să se ridice; se încruntă şi se concentra din nou.

De data asta răspunsul veni imediat .Dâre de lumini dansau pe ecran, ca perdeaua tremurătoare de culori a aurorei boreale. Se transformau în nişte forme pentru un moment, apoi se desfăceau din nou, în forme sau culori diferite, făcând cercuri şi tumbe, apoi izbucnind în mănunchiuri de lumină care-şi schimbau brusc direcţia,

ca tot atâtea stoluri de păsări pe cer. Pe măsură ce Lyra privea, avea aceeaşi senzaţie că merge pe sârmă pe care o avusese când începuse să înţeleagă pentru prima dată cum se citeşte alethiometru.

Puse o altă întrebare: Acesta este Praful? Este acelaşi lucru care formează imaginile astea şi mişcă acul alethiometrului?

Răspunsul veni în bucle şi spirale de lumină. Ghici un da. Apoi îi veni o altă idee şi se întoarse să vorbească cu Dr. Malone, pe care o găsi cu gura deschisă şi mâna la frunte.

— Ce e? întrebă Lyra.

Ecranul se stinse şi Dr. Malone clipi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lyra din nou.

— A, e cea mai bună imagine pe care am văzut-o vreodată, asta-i tot, răspunse Dr. Malone. Ce făceai? La ce te gândeai?

— Mă gândeam că se poate şi mai clar, zise Lyra.

— Mai clar? N-a fost niciodată atât de clar!

— Dar ce înseamnă asta? Înţelegeţi ce zic?

— Păi, nu se citesc propriu-zis, ca şi cum ai citi un mesaj, spuse Dr. Malone. Umbrele răspund la atenţia pe care le-o acordăm. E destul de revoluţionar: răspund la conştiinţa noastră, înţelegi?

— Nu, explică Lyra, nu asta am vrut să spun. Culorile şi formele de acolo. Umbrele pot face şi alte lucruri. Pot lua ce formă vrei. Pot arăta şi imagini, uitaţi-vă.

Se întoarse şi se concentră din nou, dar de data asta îşi închipui că ecranul era alethiometru, cu toate cele 36 de simboluri aliniate pe margine. Le cunoştea atât de bine, încât degetele ei pipăiau automat limbile imaginare către lumânare (pentru înţelegere), alfa şi omega (pentru limbă) şi furnică (pentru efort) şi formă întrebarea: Ce ar trebui să facă oamenii pentru a înţelege limba Umbrelor?

Ecranul reacţionă iute ca gândul, iar din multitudinea de linii şi secvenţe se ivi o serie de imagini perfect clare: un compas, alfa şi omega din nou, fulger, înger. Fiecare imagine apăru de mai multe ori şi apoi se mai arătară trei: cămilă, grădină, lună.

Lyra le înţelese imediat şi se opri ca să explice. De data asta, când se întoarse, văzu că Dr. Malone se lăsase pe spate pe scaun, albă la faţă, ţinându-se strâns de marginea mesei.

— Ce se vede aici, îi spuse Lyra, este în limba mea, limba imaginilor. Ca la alethiometru. Dar spune că ar putea folosi şi limbaj obişnuit, cuvinte, dacă ajustaţi maşinăria. Puteţi s-o faceţi să arate cuvinte scrise pe ecran. Dar trebuie să aveţi mare grijă cu cifrele – asta înseamnă compasul, iar fulgerul înseamnă anbaric, adică electricitate, adică e nevoie de mai multă. Îngerul înseamnă mesaje. Vor să spună anumite lucruri. Când a ajuns la partea a doua… se referea la Asia, sunt sigură, Orientul îndepărtat, nu ştiu exact ce ţară, poate China, în acea ţară există o modalitate de a vorbi cu Praful, adică cu Umbrele,

aşa cum aveţi dumneavoastră aici şi cum am eu cu imaginile mele, dar ei folosesc beţişoare. Cred că înseamnă imaginea aceea de pe uşă, dar n-am prea înţeles. Mi-am dat seama, atunci când am văzut-o prima dată, că era ceva important cu ea, dar n-am priceput ce anume. Deci probabil că sunt mai multe moduri de a vorbi cu Umbrele.

Dr. Malone nici nu mai respira.

— I-Ching, spuse ea. Da, e chinezesc, un fel de ghicit norocul… Şi da, folosesc beţişoare. Dar ce am eu pe uşă este doar de decor, adăugă, parcă încercând s-o facă pe Lyra să înţeleagă că nu crede cu adevărat. Şi vrei să spui că atunci când oamenii consultă I-Ching intră în contact cu Umbrele? Cu materiile întunecate?

— Mda, răspunse Lyra. Sunt multe feluri, după cum spuneam. Dar n-am ştiut până acum. Am crezut că nu era decât unul.

— Imaginile de pe ecran… începu Dr. Malone.

Lyra simţi cum îi încolţeşte o idee şi se întoarse spre ecran. Nici nu începuse bine să formuleze întrebarea, că apărură tot mai multe imagini, care se succedau atât de rapid, încât Dr. Malone abia le putea urmări; dar Lyra ştia ce spuneau, şi se întoarse spre ea:

— Spun că şi dumneavoastră sunteţi importantă. Că aveţi ceva important de făcut. Nu ştiu ce, dar nu ar spune asta dacă n-ar fi adevărat. Aşa că ar trebui să aflaţi despre ce este vorba folosind cuvinte, ca să înţelegeţi mai bine.

Dr. Malone nu spuse nimic pe moment, apoi întrebă:

— Bun, dar tu de unde vii?

Lyra se strâmbă. Îşi dădu seama pe dată că Dr. Malone, care până atunci acţionase din epuizare şi disperare, nu i-ar fi arătat, în mod normal, experimentele la care lucra unei copile ciudate venite de nicăieri şi că începea să-i pară rău c-o făcuse. Dar Lyra trebuia să spună adevărul.

— Vin dintr-o altă lume, zise ea. E adevărat. Am ajuns în lumea asta… a trebuit să fug pentru că nişte oameni din lumea mea mă urmăreau ca să mă omoare. Iar alethiometru vine din acelaşi loc. Mi l-a dat Stăpânul de la Colegiul Jordan. În Oxfordul meu există un Colegiu Jordan, deşi aici nu e. M-am uitat. Şi am descoperit de una singură cum se citeşte alethiometru. Am o metodă prin care îmi golesc mintea complet şi încep să înţeleg imediat ce înseamnă imaginile. Aşa cum spuneaţi despre… incertitudini şi mistere şi toate chestiile astea. Aşa că, atunci când m-am uitat la Peşteră, am făcut exact acelaşi lucru şi funcţionează la fel, deci praful meu şi Umbrele voastre sunt acelaşi lucru, de fapt. Deci…

Dr. Malone se trezise de-a binelea. Lyra luă alethiometrul şi îl înveli în bucata de catifea, protectoare ca o mamă cu copilul ei, înainte să-l pună la loc în rucsac.

— Deci, oricum, aţi putea să faceţi ecranul să vă vorbească cu

cuvinte, spuse Lyra. Dacă vreţi. Apoi o să puteţi vorbi cu umbrele cum vorbesc eu cu alethiometru. Dar nu înţeleg de ce le urăsc oamenii aşa de mult. Praful, Umbrele adică. Materiile întunecate. Vor să le distrugă. Le consideră răul întruchipat. Dar eu cred că ce fac ei e rău. I-am văzut. Deci, cum e cu Umbrele? Sunt răul, sau binele, sau ce altceva?

Dr. Malone îşi frecă faţa şi obrajii i se făcură şi mai roşii decât înainte.

— Toate lucrurile astea sunt ruşinoase de-a dreptul, spuse ea. Ai idee cât de ruşinos este să auzi vorbindu-se despre bine şi rău într-un laborator ştiinţific? Unul dintre motivele pentru care am devenit om de ştiinţă a fost tocmai să nu mă mai gândesc la chestii din astea.

— Ba trebuie să vă gândiţi, răspunse Lyra sever. Nu puteţi cerceta Umbrele, Praful sau cum s-o chema fără să vă gândiţi şi la asta, la bine şi rău. Şi a spus că aşa trebuie, vă amintiţi? Nu puteţi refuza. Când o să închidă laboratorul?

— Comisia de finanţare decide la sfârşitul săptămânii. De ce?

— Păi, atunci aveţi timp la noapte, spuse Lyra. Aţi putea face maşinăria să arate cuvinte pe ecran în loc de imagini ca acelea care mi-au apărut mie. Le puteţi arăta celorlalţi şi ei vă vor da bani ca să continuaţi cercetarea. Şi puteţi să aflaţi totul despre Praf sau Umbre şi să-mi spuneţi şi mie. Vedeţi, continuă ea puţin arogant – ca o ducesă care vorbeşte despre o servitoare leneşă –, alethiometru nu vrea să-mi spună tot ce vreau eu să ştiu. Dar dumneavoastră puteţi afla. Aş putea încerca şi I-Chingul acela, dar e mai uşor de lucrat cu imaginile. Eu aşa cred, cel puţin. Şi acum o să-mi scot astea, adăugă ea şi îşi dădu jos electrozii de pe cap.

Dr. Malone îi întinse un şerveţel ca să-şi şteargă gelul şi apoi strânse firele.

— Deci pleci? Să ştii că a fost o oră foarte ciudată, fără îndoială.

— O să-l faceţi să meargă cu cuvinte? întrebă Lyra, strângându-şi rucsacul.

— Cred că ar fi de tot atâta folos ca şi cererea de finanţare, spuse Dr. Malone. Nu, ascultă, aş vrea să vii din nou mâine. Ai putea, cam la aceeaşi oră? Vreau să te vadă şi altcineva.

Lyra îşi îngustă ochii. Oare era o capcană?

— Bine, fie, răspunse ea. Dar nu uitaţi, vreau şi eu să aflu unele lucruri.

— Da, sigur. O să vii?

— Da, răspunse Lyra. Dacă zic că o să vin, o să vin. Cred că v-aş putea ajuta.

Şi plecă. Portarul de la birou îi aruncă o privire scurtă şi apoi se întoarse la ziarul lui.

— Săpăturile de la Nuniatak… spuse arheologul, rotindu-se cu scaunul, eşti a doua persoană care mă întreabă de ele luna asta.

— Cine era cealaltă persoană? întrebă Will, din nou bănuitor.

— Cred că era jurnalist, dar nu sunt sigur.

— De ce a întrebat de săpături? continuă el.

— În legătură cu unul dintre oamenii care au dispărut în călătoria aceea. Expediţia s-a risipit în mijlocul Războiului Rece. Războiul Stelelor. Probabil că eşti prea tânăr ca să-ţi aduci aminte de asta. Americanii şi ruşii construiau imense staţii radar peste tot prin Arctica… De fapt, cu ce-ţi pot fi de folos?

— Păi, aş vrea să ştiu mai multe despre expediţia aceea, răspunse Will. Pentru un proiect la şcoală, despre oamenii preistorici. Am citit despre expediţia care a dispărut şi sunt curios.

— Nu eşti singurul, după cum se vede. La vremea aia a fost mare tamtam. Am căutat totul pentru jurnalist. Era doar un studiu preliminar, nu începuseră săpăturile încă. Nu poţi începe decât după ce s-a stabilit că merită efortul, deci echipa asta s-a dus ca să vadă mai multe situri şi să facă un raport. Erau vreo şase oameni. Uneori, în expediţii din astea, îţi uneşti forţele cu alţi specialişti, geologi sau de alt fel, ca să mai împărţi costurile. Ei caută ce-i interesează pe ei, noi – pe ale noastre. Acum era şi un fizician. Cred că studia particulele din straturile înalte ale atmosferei. Aurora boreală. Avea baloane şi transmiţătoare radio, se pare. Şi mai era cineva cu ei. Un fost puşcaş marin, un soi de explorator profesionist. Se duseseră într-o zonă destul de sălbatică, iar urşii polari sunt întotdeauna periculoşi. Arheologii se descurcă cu unele lucruri, dar nu am fost antrenaţi să omorâm animale, aşa că e nevoie de cineva care ştie lucruri din astea, cum să se orienteze şi cum să facă tabere, ştii, chestii de supravieţuire.

Însă apoi au dispărut cu toţii. Au ţinut legătura radio cu o staţie de cercetare locală, dar, într-o zi, n-a mai venit semnalul şi nu s-a mai auzit nimic. Fusese viscol, dar asta nu era nimic neobişnuit. Expediţia de căutare le-a găsit tabăra aproape intactă, deşi urşii polari le mâncaseră proviziile, însă nici urmă de om prin preajmă. Şi asta e tot ce pot să-ţi spun, din păcate.

— Da, zise Will. Mulţumesc. Da’ jurnalistul acela de cine era interesat din expediţie?

— De explorator. Îl chema Parry.

— Cum arăta? Jurnalistul, adică.

— De ce întrebi?

— Pentru că…

Will nu se putea gândi la un motiv plauzibil. N-ar fi trebuit să întrebe:

— Fără niciun motiv. Doar eram curios.

— Din câte mi-aduc aminte, era un tip blond, masiv. Părul aproape alb.

— Aha, bine, mulţumesc, spuse Will şi se întoarse.

Omul îl urmări plecând din cameră fără să spună nimic, doar puţin încruntat. Will îl văzu cum ia telefonul şi fugi repede din clădire.

Se opri tremurând. Aşa-zisul jurnalist era unul dintre oamenii care veniseră la el acasă: un bărbat înalt, cu părul atât de blond, încât părea că nu are nici gene, nici sprâncene. Nu era cel pe care îl răsturnase Will pe scări, ci cel care apăruse în uşa sufrageriei când el coborâse în fugă şi sărise peste cadavru. Dar nu era jurnalist.

În apropiere zări un muzeu mare. Will intră, ţinându-şi carneţelul de parcă şi-ar fi luat notiţe, şi se duse într-o sală cu tablouri. Tremura rău şi îi era greaţă, pentru că se gândea tot timpul că omorâse pe cineva, că era un criminal. Până acum reuşise să nu se mai gândească, dar acum îl copleşea amintirea faptului că îi luase viaţa unui om.

Stătu liniştit o jumătate de oră, cea mai nefericită din toată viaţa lui. Oamenii intrau şi ieşeau, priveau tablourile şi comentau în şoaptă, ignorându-l; unul dintre curatori stătu în uşă câteva minute, cu mâinile la spate, şi apoi se îndepărtă, lăsându-l pe Will să se lupte cu oroarea a ceea ce făcuse, fără să i se clintească niciun muşchi.

Încet-încet, se calmă. O apărase pe mama lui. O speriaseră rău de tot, ba chiar, după starea în care era, o persecutau. Avea dreptul să-şi apere casa. Şi tata ar fi vrut ca el să se comporte la fel. Procedase cum trebuia, îi împiedicase să fure penarul verde din piele. O făcuse ca să-şi găsească tatăl, şi ce, n-avea dreptul? Îi reveniră în minte toate jocurile copilăriei, cu el şi tatăl lui care se scăpau unul pe altul din avalanşe sau se luptau cu piraţii. Acum era real.

— O să te găsesc, îşi spuse în gând. Ajută-mă puţin şi o să te găsesc şi apoi o să avem grijă amândoi de mama şi totul o să fie bine…

Până la urmă avea unde să se ascundă, un loc sigur în care nu-l va găsi nimeni niciodată. Iar scrisorile din penar (pe care nu apucase încă să le citească) erau şi ele în siguranţă, sub salteaua din Cittàgazze.

În fine îşi dădu seama că oamenii se mişcau cu toţii într-o direcţie clară. Plecau, deoarece curatorul le spusese că muzeul se închidea în zece minute. Will îşi adună lucrurile şi plecă şi el. Ajunse pe High Street, unde era biroul avocatului, şi se gândi că era cazul să-i facă o vizită, în ciuda a ceea ce spusese mai devreme. Omul păruse destul de prietenos…

Dar, când tocmai se hotărâse să treacă strada şi să intre, se opri brusc.

Bărbatul înalt cu sprâncenele blonde cobora dintr-o maşină.

Will se întoarse rapid în loc, fără să dea de bănuit, şi privi în vitrina cu bijuterii de lângă el. Văzu imaginea omului care se uita în jur, îşi strângea nodul de la cravată şi intra în biroul avocatului. Imediat ce

intră, Will plecă şi el, cu inima bătându-i nebuneşte. Nu mai era în siguranţă nicăieri. Se îndreptă spre biblioteca universitară şi o aşteptă pe Lyra.

5. Poşta aeriană

— Will, spuse Lyra.

Vorbise încet, dar băiatul tresări. Ea stătea pe bancă lângă el şi nici nu observase.

— De unde vii?

— Am găsit un învăţat! O cheamă Dr. Malone. Şi are o maşinărie cu care vede Praful şi o să-l facă să vorbească…

— Nu te-am văzut când ai venit.

— Nu te uitai încoace, spuse ea. Cred că te gândeai la altceva. Bine că te-am găsit. Uite, e uşor să păcăleşti lumea. Iată…

Doi poliţişti veneau agale spre ei, un bărbat şi o femeie care-şi făceau rondul în cămaşă de vară cu mânecă scurtă, cu walkie-talkie, bastoane şi ochi bănuitori. Înainte să ajungă la bancă, Lyra se ridică şi se duse să vorbească cu ei.

— Nu vă supăraţi, puteţi să-mi spuneţi unde e muzeul? întrebă ea. Fratele meu şi cu mine trebuie să ne întâlnim acolo cu mama şi cu tata şi ne-am pierdut.

Poliţistul se uită la Will, iar Will, stăpânindu-şi mânia, dădu din umeri ca şi cum voia să spună că are dreptate, se pierduseră, ca prostuţii.

Bărbatul zâmbi. Femeia zise:

— Care muzeu? Ashmolean?

— Da, ăla, spuse Lyra, şi se prefăcu că ascultă cu atenţie instrucţiunile pe care i le dădea femeia.

Will se ridică şi spuse:

— Mulţumesc.

Şi, împreună cu Lyra, o luară la pas. Nu se uitară înapoi, dar poliţiştii erau deja atenţi la altceva.

— Vezi? zise fata. Dacă te căutau, i-am distras eu. Fiindcă nu caută pe cineva cu o soră. Cred că rămân cu tine de-acum încolo, adăugă ea dojenitor când cotiră după colţ. De unul singur nu eşti în siguranţă.

Will nu zicea nimic. Inima îi bătea foarte tare, de furie. Mergeau spre o clădire cu o cupolă imensă, într-o piaţă pătrată înconjurată de clădiri de colegiu din piatră gălbuie, o biserică şi copaci cu coroane mari deasupra zidurilor înalte de grădină. Soarele de după-amiază lumina în tonuri calde de culori, iar aerul se îmbogăţise cu ele şi căpătase aproape culoarea vinului auriu şi greu. Toate frunzele stăteau nemişcate, iar în piaţetă până şi zgomotul traficului era estompat.

În cele din urmă Lyra îşi dădu seama că ceva nu-i convenea lui Will şi spuse:

— Care-i baiu'?

— Dacă vorbeşti cu lumea nu faci decât să atragi atenţia, zise el, tremurându-i vocea. Trebuie să-ţi ţii gura şi să nu te mişti prea mult, şi-atunci te ignoră. Asta am făcut toată viaţa. Ştiu cum se face. Cum faci tu, doar le sari în ochi. Nu aşa trebuie. Asta nu e joacă. Nu iei lucrurile în serios.

— Zici? răspunse ea, şi ochii îi scăpărară de mânie. Crezi că nu ştiu să mint? Nu-i pe lume mincinos mai bun ca mine. Dar pe tine nu te-am minţit şi nici n-o să te mint vreodată, jur. Eşti în pericol şi dacă n-aş fi făcut ce-am făcut acum te-ar fi prins. N-ai văzut cum se uitau la tine? Fin'că se uitau. N-ai fost atent Dacă vrei să ştii părerea mea, tu eşti cel care nu ia lucrurile în serios.

— Dacă eu nu iau lucrurile în serios, atunci de ce am stat să te aştept când puteam să fiu departe? Sau să mă ascund în celălalt oraş, unde sunt în siguranţă? Am şi eu treburile mele, dar sunt aici ca să te ajut. Nu-mi zice tu mie că nu sunt serios.

— Dar trebuia să vii încoace, spuse ea furioasă.

Nimeni nu-i vorbea aşa: era o aristocrată. Era Lyra.

— Trebuia să vii, înţelegi? Altfel nu aflai nimic despre tatăl tău. Faci asta pentru tine, nu pentru mine.

Se certau aprins, dar cu voci scăzute, din cauza liniştii din piaţă şi a oamenilor care se perindau pe acolo. Dar când Lyra rosti ultima frază Will se opri în loc. Se sprijini de zidul colegiului lângă care se aflau. Era palid la faţă.

— De unde ştii de tatăl meu? întrebă el foarte liniştit.

Ea răspunse pe acelaşi ton:

— Nu ştiu nimic. Ştiu că-l cauţi. Numai asta am întrebat.

— Pe cine ai întrebat?

— Alethiometru, normal.

Băiatul avu nevoie un moment ca să-şi aducă aminte ce înseamnă. Apoi îi aruncă o privire atât de furioasă şi de suspicioasă, încât ea îl scoase din rucsac şi spuse:

— Bine, uite, îţi arăt.

Şi se aşeză pe un petic de iarbă din mijlocul pieţei, se aplecă asupra instrumentului de aur şi începu să aşeze limbile, cu mişcări aproape imposibil de urmărit, cu mici pauze în timp ce limba cea subţire ţâşnea de colo-colo pe cadran, punând apoi limbile pe poziţii noi aproape la fel de repede. Will se uita în jur atent, dar nimeni nu era pe-aproape; un grup de turişti se zgâiau la clădirea cu cupolă, un vânzător de îngheţată îşi împingea căruciorul, dar atenţia le era îndreptată în altă parte.

Lyra clipi şi oftă, de parcă se trezise din somn.

— Mama ta e bolnavă, spuse ea încet. Dar e în siguranţă. Are grijă o doamnă de ea. Iar tu ai luat nişte scrisori şi ai fugit. Şi mai era un om, cred că era hoţ, şi tu l-ai omorât. Îl cauţi pe tatăl tău şi…

— Bine, bine, taci, spuse Will. Gata. N-ai niciun drept să scotoceşti aşa în viaţa mea. Niciodată să nu mai faci asta. Parcă ai spiona.

— Ştiu când să mă opresc din întrebat, zise ea. Vezi tu, alethiometru e aproape ca o persoană. Îmi cam dau seama când se supără sau dacă nu vrea să ştiu ceva. O simt. Dar când ai apărut din senin ieri a trebuit să întreb cine eşti, altfel aş fi fost în pericol. A trebuit s-o fac. Şi a spus…

Coborî vocea şi mai mult.

— A spus că eşti ucigaş, şi am zis: bine, asta e bine, e cineva în care pot să am încredere. Dar n-am mai întrebat nimic până adineauri, şi dacă nu vrei să mai întreb promit să nu mai întreb. Nu e ca şi cum te-ai uita pe gaura cheii. Dacă n-aş face decât să iscodesc oamenii, n-ar mai merge figura. Ştiu asta la fel de bine cum îmi ştiu Oxfordul meu.

— Mai bine mă întrebai pe mine decât să întrebi chestia aia. A spus dacă tata e în viaţă sau a murit?

— Nu, fiindcă n-am întrebat.

Acum stăteau jos amândoi. Will îşi sprijini capul în mâini, obosit.

— Bine, zise în cele din urmă, bănuiesc că o să trebuiască s-avem încredere unul în celălalt.

— Sigur. Io am încredere în tine.

Will dădu din cap aprobator, cu o expresie îngrijorată. Era atât de obosit şi în lumea aceasta n-avea nici cel mai mic răgaz să doarmă. Lyra nu observa de obicei asemenea lucruri, dar ceva din modul în care se purta el o făcea să se gândească mereu că îi este frică, dar că şi-o stăpâneşte, exact cum spusese Iorek Byrnison că trebuie să facem; cum făcuse şi ea la casa de pescari de pe lacul îngheţat.

— Şi încă ceva, Will, zise ea, eu n-o să te dau de gol faţă de nimeni, promit.

— Foarte bine.

— Am făcut şi asta. Am trădat pe cineva. Cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată. Credeam că-i salvez viaţa, dacă vrei să ştii, deşi îl duceam în cel mai periculos loc cu putinţă. M-am urât pentru asta, pentru că am fost atât de neghioabă. Aşa că o să încerc să nu uit sau să fiu neglijentă şi să te dau de gol.

El nu spuse nimic. Se frecă la ochi şi clipi des ca să încerce să se trezească.

— Nu putem să trecem prin fereastră decât mult mai târziu, zise el. N-ar fi trebuit să venim pe lumină. Nu putem să riscăm să ne vadă cineva. Şi acum trebuie să aşteptăm ore întregi…

— Mi-e foame, spuse Lyra.

Iar Will răspunse:

— Ştiu! Hai la cinema!

— La ce?

— O să vezi. Putem şi să mâncăm.

Găsiră un cinematograf aproape de centru, la zece minute de mers. Will cumpără bilete pentru amândoi, apoi luară câte un hotdog, floricele şi Coca-Cola şi se duseră cu mâncarea în sală exact când începea filmul.

Lyra era fascinată. Văzuse fotograme proiectate, dar nimic de pe lumea ei nu o pregătise pentru ce vedea la cinema. Mâncă hotdogul şi floricelele într-o clipită, ţipând şi râzând de bucurie împreună cu personajele de pe ecran. Din fericire publicul era zgomotos, numai de copii, aşa că nu ieşea în evidenţă. Will închise ochii la loc şi adormi.

Se trezi de la zgomotul scaunelor în momentul în care lumea se ridica să plece. Se uită la ceas şi era opt fără un sfert seara. Lyra se duse după el cu greu.

— Asta e cel mai tare lucru pe care l-am văzut în viaţa mea, spuse ea. Nu ştiu de ce n-au inventat aşa ceva şi în lumea mea. Avem nişte lucruri mai bune ca voi, dar asta e mai tare decât orice.

Will nici nu-şi aducea aminte despre ce fusese filmul. Afară era tot lumină şi pe stradă încă era înghesuială.

— Vrei să mai vezi unul?

— Da!

Aşa că se duseră la următorul cinematograf, la câteva sute de metri după colţ, şi mai văzură un film. Lyra se ghemui cu picioarele pe scaun, strângându-şi genunchii la piept, iar Will se relaxă şi nu se mai gândi la nimic. Când ieşiră de această dată, era unsprezece noaptea, mult mai bine.

Lyrei îi era foame din nou, aşa că luară hamburgeri de la un vânzător ambulant şi mâncară din mers, ceva ce iarăşi era nou pentru ea.

— Noi întotdeauna stăm la masă când mâncăm. Niciodată n-am mai văzut oameni mâncând din mers, spuse ea. Locul ăsta e atât de diferit, în multe privinţe. Şi învăţata aia, Dr. Malone, o să reuşească să facă maşinăria să folosească şi cuvinte. Ştiu sigur. Mă duc mâine acolo să văd ce face. Pun pariu că sunt în stare s-o ajut. Cred că pot să-i fac pe învăţaţi să-i dea banii pe care-i vrea. Ştii cum a făcut-o tatăl meu? Lordul Asriel? I-a păcălit…

Mergând pe Banbury Road, ea îi povesti despre seara când se ascunsese în şifonier şi îl văzuse pe Lordul Asriel cum le arăta învăţaţilor de la Colegiul Jordan capul lui Stanislaus Grumman în vasul etanş. Şi, pentru că Will o asculta atât de cuminte, continuă să-i spună şi restul poveştii, din momentul în care fugise din apartamentul doamnei Coulter până la momentul oribil în care îşi dăduse seama că-l mânase pe Roger la moarte pe culmile îngheţate din Svalbard. Will ascultă fără să comenteze, dar cu atenţie şi înţelegere. Povestea ei despre voiajul în balon, urşi împlătoşaţi şi vrăjitoare, despre un braţ răzbunător al Bisericii părea totuna cu visul lui despre un oraş frumos

la mare, pustiu, liniştit şi sigur: nu putea fi adevărat, pur şi simplu.

Până la urmă ajunseră la şoseaua de centură şi la carpeni. Nu mai era aproape deloc trafic; mai trecea câte o maşină din când în când, nu mai mult. Iată şi fereastra. Will zâmbi. Avea să fie totul bine.

— Aşteaptă până nu mai vin maşini, spuse el. Trec eu mai întâi.

Un moment mai târziu se afla pe iarba de sub palmieri şi după o secundă sau două Lyra îl urmă.

Se simţeau ca acasă. Noaptea caldă, parfumul florilor şi al mării şi liniştea îi îmbăiau ca o apă tămăduitoare.

Lyra căscă şi se întinse, iar Will se simţi ca şi cum i s-ar fi luat o mare greutate de pe umeri. O purtase toată ziua şi nu-şi dăduse seama cât îl apăsase; dar acum se simţea liber şi liniştit.

Şi atunci Lyra îl apucă de braţ. În clipa următoare Will îşi dădu seama ce anume o făcuse să aibă gestul ăsta.

Undeva pe străduţele de dincolo de cafenea cineva ţipa.

Will porni de îndată către locul de unde venea zgomotul şi Lyra îl urmă îndeaproape pe o alee îngustă ferită de lumina lunii. După câteva curbe ajunseră la piaţa din jurul turnului de piatră pe care îl văzuseră dimineaţă.

Vreo douăzeci de copii stăteau în semicerc la baza turnului şi unii aveau beţe în mâini, iar alţii aruncau cu pietre în ceva prins şi încolţit cu spatele la zid. La început Lyra crezu că e un alt copil, dar din mijlocul cercului venea un ţipăt lung şi jalnic. Copiii ţipau şi ei, cu ură amestecată cu frică.

Will alergă spre copii şi îl trase în spate pe unul cam de vârsta lui, care purta un tricou vărgat. Când copilul se întoarse spre ei, Lyra văzu că are cercuri albe desenate în jurul ochilor sălbatici, apoi ceilalţi copii îşi dădură seama ce se întâmplă şi se întoarseră să se uite. Angelica şi fratele ei mai mic erau şi ei acolo, ţinându-se de mână, iar ochii copiilor licăreau de ură în lumina lunii.

Se lăsă tăcerea. Numai ţipătul continua, iar Will şi Lyra văzură ce era: pisica tărcată, tupilată lângă zid, cu urechea ruptă şi coada îndoită. Era pisica pe care o văzuse Will pe Sunderland Avenue, cea care semăna cu Moxie şi care-l condusese la fereastră.

În momentul în care o văzu îl aruncă la o parte pe băiat. Acesta căzu, dar se ridică imediat, furios; ceilalţi îl ţinură. Will se ciuci lângă pisică.

Apoi aceasta îi sări în braţe şi se ghemui la pieptul lui; o strânse în braţe, întorcându-se către copii, iar Lyrei i se păru pentru o clipă că îi apăruse în sfârşit daimonul.

— De ce atacaţi pisica asta? întrebă el.

Dar copiii nu răspunseră. Stăteau şi tremurau văzând furia lui Will, răsuflau din greu, ţinând strâns în mâini beţe şi pietre, dar nu puteau vorbi.

Apoi se auzi clar vocea Angelicăi:

— Nu sunteţi de-aici! Nu sunteţi din Ci'gazze! Nu ştiaţi de Spectre şi nu ştiţi nici despre pisici. Nu sunteţi ca noi!

Băiatul trântit de Will pe jos tremura şi voia să sară la bătaie şi, dacă Will n-ar fi ţinut în braţe pisica, s-ar fi repezit la el să-l muşte şi să-i tragă pumni şi picioare, iar Will s-ar fi luat la luptă bucuros: între ei se născuse o ură pe care n-o putea stinge decât violenţa. Dar băiatului îi era frică de pisică.

— De unde aţi venit? întrebă el cu dispreţ.

— N-are nicio importanţă de unde venim. Dacă vă e frică de pisică o s-o iau eu. Dacă e ghinion pentru voi e norocoasă pentru noi. Acuma daţi-vă la o parte.

O clipă, lui Will i se păru că ura lor avea să le învingă frica şi era gata să pună pisica jos ca să lupte, dar apoi din spatele copiilor se auzi un răget ca tunetul; se întoarseră şi o văzură pe Lyra stând cu mâna pe spatele unui leopard imens, cu colţii rânjiţi. Chiar şi Will, care îl recunoscuse pe Pantalaimon, se înspăimântă. Efectul asupra copiilor fu dramatic: se întoarseră şi fugiră imediat. În câteva secunde piaţa era goală.

Dar, înainte să plece, Lyra privi în sus la turn. Îi atrăsese atenţia un mârâit scos de Pantalaimon şi văzu doar o clipă pe cineva sus de tot, privind peste balustradă pe furiş; nu era copil, ci un bărbat cu părul creţ.

*

* *

Jumătate de oră mai târziu erau în apartamentul de deasupra cafenelei. Will găsise o cutie de lapte condensat, iar pisica îl lipăise înfometată, apoi începuse să-şi lingă rănile. Pantalaimon luase şi el formă de pisică, din curiozitate; la început pisica se zbârlise, bănuitoare, dar îşi dăduse seama repede că, indiferent ce era Pantalaimon, nu era nici pisică adevărată, nicio ameninţare, aşa că îl ignoră.

Lyra se uita fascinată la Will cum o îngrijeşte. Singurele animale de care fusese aproape în lumea ei (în afară de urşii cu armură) erau animale folositoare oamenilor într-un fel sau altul: pisicile erau ţinute ca să cureţe Colegiul Jordan de şoareci, nu ca animale de companie.

— Cred că are coada ruptă, spuse Will. Nu ştiu ce să fac. Poate se vindecă de la sine. Îi pun puţină miere pe ureche. Am citit undeva că e antiseptică…

Era o treabă murdară, dar cel puţin o ţinea pe pisică ocupată, pentru că încerca să se lingă; rana se curăţa încet-încet.

— Eşti sigur că pe asta ai văzut-o? întrebă Lyra.

— Sigur. Şi dacă le e aşa de frică de pisici înseamnă că nu mai sunt altele pe lumea asta, oricum. Probabil că n-a mai găsit drumul înapoi.

— Erau nebuni, spuse Lyra. Ar fi omorât-o. N-am văzut în viaţa mea copii să facă aşa.

— Eu da, zise Will.

Dar faţa lui era încremenită; nu voia să vorbească despre asta, iar Lyra nu insistă. Ştia că n-o să întrebe nici alethiometru.

Era foarte obosită şi se aşeză în pat; adormi pe dată.

*

* *

Puţin mai târziu, după ce pisica se încolăcise să doarmă, Will luă o ceaşcă de cafea şi penarul verde din piele, apoi se duse pe balcon. Pătrundea destulă lumină prin fereastră ca să vadă să citească şi voia să se uite la hârtiile acelea.

Nu erau multe. După cum bănuise, erau scrisori, pe hârtie fină, de poştă aeriană, cu cerneală neagră. Semnele acelea erau făcute de mâna omului pe care dorea atât de mult să-l găsească; îşi trecu degetele peste ele iar şi iar, apoi îşi atinse obrajii, încercând să se apropie mai mult de esenţa tatălui lui. Şi începu să citească.

Fairbanks, Alaska
Miercuri, 19 iunie 1985

Draga mea, aici e combinaţia tipică de eficienţă şi haos, au sosit toate proviziile, dar fizicianul, un nătâng cinstit pe nume Nelson, nu a făcut niciun aranjament ca să-şi ducă drăcovenia de balon în munţi – stăm şi ne uităm pe pereţi aşteptând un mijloc de transport. Însă asta mi-a dat ocazia să stau de vorbă cu un băiat de nădejde pe care l-am întâlnit data trecută, un miner în căutare de aur pe nume Jake Petersen – am dat de el într-un bar jegos şi, în hărmălaia meciului de baseball de la televizor, l-am întrebat despre anomalie. Nu a vrut să vorbească acolo – m-a dus acasă la el şi cu ajutorul unei sticle de Jack Daniels a vorbit mult – nu o văzuse personal, dar întâlnise un eschimos care o văzuse, iar respectivul spusese că e o poartă către lumea spiritelor – ştiau despre ea de secole, o parte din ritualul de iniţiere a vracilor era să treci prin ea şi să aduci un trofeu – deşi unii dintre ei nu se mai întorseseră, totuşi bătrânul Jack avea o hartă a zonei şi a marcat pe ea locul în care îi spusese tovarăşul lui că se află. (Ca să fiu sigur, iată: este la 69º02’11” N, 157º 12’ 19” V, peun pinten de pământ la Lookout Ridge, un kilometru-doi la nord de Colville River.) Mi-a mai spus şi de alte legende din zona arctică – vaporul norvegian care pluteşte în derivă fără echipaj de şaizeci de ani – lucruri de genul ăsta. Arheologii sunt un grup de treabă, abia aşteaptă să se pună pe lucru şi îşi stăpânesc nerăbdarea faţă de Nelson şi baloanele lui. Niciunul nu a auzit de anomalie şi crede-mă că fac astfel încât aşa să rămână lucrurile şi-n continuare. Toată dragostea mea, Johnny.

Umiat, Alaska
Sâmbătă, 22 iunie 1985

Draga mea, halal concluzie am tras despre fizicianul Nelson, că ar fi un nătâng cinstit, şi dacă nu mă înşel caută şi el anomalia. Întârzierea în Fairbanks fusese orchestrată de el – dacă-ţi vine să crezi – ştiind că restul echipei n-ar fi zăbovit decât pentru un motiv de netăgăduit, precum lipsa mijloacelor de transport, aşa că trimisese vorbă înainte să se anuleze comanda de vehicule. Am descoperit întâmplător şi voiam să merg să-l întreb ce avea în cap când a făcut asta, când l-am auzit vorbind cu cineva prin radio – descria anomalia, nici mai mult, nici mai puţin, deşi nu-i ştia localizarea – iar mai încolo i-am făcut cinste cu nişte băutură şi m-am prefăcut că sunt un simplu soldat, veteran al explorării arctice, care-a văzut câte-n lună şi-n stele; m-am prefăcut că-l tachinez vorbind de limitările ştiinţei – pun pariu că nu puteţi să explicaţi fenomenul Bigfoot etc.; îl observam îndeaproape, apoi am adus vorba brusc de anomalie – legenda eschimoşilor despre poarta care duce în lumea spiritelor, invizibilă, undeva lângă Lookout Ridge, dacă-ţi vine să crezi, exact unde mergem, dacă-ţi poţi imagina. Şi atunci l-am văzut cum tresare. Ştia exact ce spun. M-am prefăcut că nu observ şi am continuat să vorbesc despre vrăjitorie, i-am zis povestea cu leopardul în Zair, aşa că sper că l-am convins că sunt doar un militar superstiţios cu capul pătrat. Dar am dreptate, Elaine, şi el o caută. Întrebarea e dacă să-i spun sau nu. Trebuie să aflu ce ticluieşte. Vă trimit toată dragostea mea, Johnny.

*
* *

Colville Bar,
Alaska 24 iunie 1985

Draga mea, n-o să mai pot să scriu o vreme de-acum încolo, aceasta este ultima aşezare înainte să urcăm la dealuri – Lanţul Brooks –, arheologii ard de nerăbdare să ajungă acolo. Unul dintre băieţi crede c-o să găsim dovezi că zona a fost locuită mult mai multă vreme decât se bănuieşte – l-am întrebat cu câtă vreme mai înainte şi de ce e aşa de convins de asta – mi-a spus despre nişte fildeşi de narval sculptaţi pe care-i scosese la iveală cu altă ocazie, dataţi cu carbon 14 ca fiind incredibil de vechi, mult mai vechi decât se credea că-i posibil – practic o anomalie. Nu m-ar mira să fi apărut trecând prin anomalia mea din altă lume – şi dacă veni vorba, fizicianul Nelson şi cu mine suntem acum cei mai buni tovarăşi, glumeşte cu mine, face aluzii cum că ştie că eu ştiu că ştie etc., iar eu mă prefac că sunt maiorul Parry cel care face paradă de curajul lui, tovarăş de nădejde la nevoie, dar care n-are cine ştie ce în tărtăcuţă – însă ştiu ce urmăreşte. În primul rând, deşi e savant cu acte-n regulă, e finanţat de

Ministerul Apărării – ştiu codurile financiare pe care le folosesc; în al doilea rând, aşa-zisele lui baloane meteorologice nu au nicio legătură cu domeniul – m-am uitat în cufărul lui şi am văzut clar costumul de protecţie antiradiaţie. Straniu, draga mea. O să mă ţin de plan – o să-i duc pe arheologi unde trebuie şi o să pornesc singur după câteva zile ca să caut anomalia – dacă dau peste Nelson pe la Lookout Ridge o să joc după ureche.

Mai târziu în aceeaşi zi – *Chiar am avut noroc. M-am întâlnit cu tovarăşul lui Jake Petersen, eschimosul, Matt Kigalik. Jake mi-a spus unde să-l găsesc, dar nici n-am îndrăznit să sper că este acolo. Mi-a spus că şi sovieticii căutau anomalia – dăduse mai devreme peste un individ care nu l-a observat, pentru că ghicise ce vrea, şi avusese dreptate, a descoperit că omul acela era rus, era spion; nu mi-a spus mai mult de-atât. Şi mi s-a părut că i-a făcut felul omului aceluia. Dar mi-a descris fenomenul. E ca un gol în aer, ca o fereastră. Priveşti prin ea şi vezi o altă lume. Însă nu e uşor de văzut, pentru că acea parte din cealaltă lume este la fel ca în a noastră – pietre, muşchi şi aşa mai departe. E pe partea de nord a unui pârâu la vreo cincizeci de paşi la vest de o stâncă înaltă cu forma unui urs în picioare, iar poziţia pe care mi-a dat-o Jack nu este chiar precisă – e mai degrabă la 12" N decât la 11.*

Ţine-mi pumnii, draga mea. O să-ţi aduc un trofeu din lumea spiritelor; te iubesc pe veci, pupă-l pe cel mic din partea mea, Johnny.

Will simţea că-i vâjâie capul.

Tatăl lui descria exact ce găsise şi el sub carpeni. Găsise o fereastră – folosise chiar şi acelaşi cuvânt! Aşa că Will sigur era pe drumul cel bun. Iar asta căutau şi oamenii aceia… Deci era periculos.

Will avea un an când fusese scrisă scrisoarea. La şase ani după aceea venise momentul din dimineaţa petrecută în supermarket când îşi dăduse seama că mama lui era în mare pericol şi că trebuie s-o ocrotească; iar apoi, încet-încet, în lunile care urmaseră îşi dăduse seama din ce în ce mai limpede că pericolul era doar în mintea ei şi că el trebuia s-o protejeze cu atât mai mult.

Iar apoi, pe neaşteptate, venise revelaţia că pericolul nu era doar în mintea ei. Cineva chiar o urmărea. Voiau scrisorile astea, informaţia asta.

Nu avea idee ce înseamnă toate acestea. Dar era foarte fericit că are ceva atât de important în comun cu tatăl lui; că John Parry şi fiul său, Will, descoperiseră, fiecare pe cont propriu, acel lucru extraordinar. Când aveau să se întâlnească puteau vorbi despre asta, iar tatăl lui avea să fie mândru că Will îi călcase pe urme.

Noaptea era liniştită, iar marea, nemişcată. Împături scrisorile şi le puse la loc, apoi adormi.

6. Zburătorii

— Grumman? întrebă negustorul de blănuri cu barbă neagră. De la Academia din Berlin? Un zăpăcit. L-am întâlnit acum vreo cinci ani în nordul Uralilor. Credeam c-a murit.

Sam Cansino, o veche cunoştinţă a lui Lee Scoresby, texan ca şi el, şedea în barul plin de nafta şi fum de la hotelul Samirsky şi dăduse pe gât un păhărel de votcă aproape îngheţată. Împinse farfuria cu peşte marinat şi pâine neagră către Lee, care luă o înghiţitură şi îi făcu semn lui Sam să continue.

— A căzut într-o capcană pusă de nebunul de Yakovlev, continuă negustorul de blănuri, şi şi-a tăiat piciorul până la os. În loc să ia medicamente, ca tot omul, a ţinut morţiş să-şi dea cu chestia aia cu care îşi dau urşii – muşchi-de-sânge –, de fapt sunt un fel de licheni, nu chiar muşchi; mă rog, stătea culcat pe sanie şi urla, când de durere, când ca să dea comenzi către oamenii lui – foloseau un sextant şi trebuia să aibă grijă la coordonate –, sau îi biciuia cu vorbele, şi ce limbă ascuţită mai avea, mamă, mamă, ca un pumnal. Un tip musculos, slab, puternic şi curios despre toate cele. Ştii că era tătar, iniţiat?

— Ei, nu mai spune, răspunse Lee Scoresby, turnând din nou votcă în paharul lui Sam. Daimonul său, Hester, stătea culcat lângă cotul lui pe bar, cu ochii pe jumătate închişi ca de obicei şi cu urechile pe spate.

Lee Scoresby ajunsese în Novaia Zemlia chiar în după-amiaza aceea, adus de vântul pe care îl stârniseră vrăjitoarele, şi, îndată ce-şi pusese echipamentul la păstrare, se îndreptase spre hotelul Samirsky, lângă cherhana. Era un loc unde mulţi vagabonzi din Arctica se opreau ca să mai afle veşti, să caute de lucru sau să-şi lase mesaje unul altuia, iar Lee Scoresby mai stătuse acolo în trecut, aşteptând un contract, un pasager sau un vânt bun, aşa că nu era nimic neobişnuit în comportamentul lui.

Şi, cu schimbările uriaşe care se petreceau în lume, era normal ca oamenii să se strângă şi să discute. În fiecare zi mai veneau veşti: pe fluviul Enisei nu mai era gheaţă pe timpul ăsta şi, de necrezut, chiar şi o parte din ocean se retrăsese, se vedeau nişte stânci de forme ciudat de regulate pe fund, o sepie de treizeci şi ceva de metri răpise trei marinari din barca lor şi îi făcuse bucăţi…

Ceaţa se rostogolea în continuare dinspre nord, deasă şi rece şi uneori plină de lumini imposibil de descris, cu forme care abia se vedeau şi voci misterioase care se auzeau nedesluşit.

Nu era un moment prielnic pentru lucru, de aceea barul de la

Samirsky era plin.

— Vorbeaţi de Grumman? zise un om care stătea la bar mai încolo, un bătrânel îmbrăcat în costum de vânător de foci, al cărui daimon leming îşi scosese capul din buzunar şi privea solemn. Era tătar, într-adevăr. Eram acolo când s-a făcut membru al tribului. Am văzut când îi găureau capul. Avea şi un alt nume, unul tătăresc, mi-l aduc aminte imediat.

— Ia te uită, spuse Lee Scoresby, hai să-ţi dau ceva de băut, prietene. Vreau informaţii despre omul ăsta. În ce trib a intrat?

— Pahtarii de pe Enisei. De la poalele munţilor Semionov. Lângă confluenţa dintre Enisei şi un alt râu, nu-mi aduc aminte numele, ăla care coboară dintre dealuri. La vărsarea lui e o stâncă mare cât o casă.

— A, da, ştiu, zise Lee. Am zburat peste ea. Şi zici că Grumman şi-a găurit craniul? De ce oare?

— Era şaman, spuse bătrânul vânător de foci. Cred că tribul l-a recunoscut drept şaman înainte să-l adopte. Şi gaura aia, ce-a mai fost şi cu ea… Durează două nopţi şi o zi. Folosesc un burghiu.

— Aha, de-aia îl asculta echipajul lui aşa, spuse Sam Cansino. Erau cea mai mare adunătură de ticăloşi pe care am văzut-o vreodată, dar se învârteau să-i facă pe plac ca nişte copilaşi emoţionaţi. Şi eu, care credeam că înjurăturile sunt de vină. Dacă îl socoteau şaman, se explică multe. Dar ştiţi ceva, omul ăsta era aşa de curios, când prindea ceva nu-i mai dădea drumul, ca un buldog. M-a făcut să-i spun toate cele despre ţinutul din jur şi despre obiceiurile jderilor şi vulpilor. Şi mai avea şi dureri de la nenorocita aia de capcană a lui Yakovlev; cu rana deschisă la picior, scria rezultatele acţiunii muşchiului-de-sânge, îşi lua temperatura, se uita cum se forma coaja şi tot lua notiţe… un tip ciudat. Era şi o vrăjitoare care se îndrăgostise de el, dar el a refuzat-o.

— Chiar aşa? întrebă Lee, gândindu-se la frumuseţea Serafinei Pekkala.

— N-ar fi trebuit, spuse vânătorul de foci. Dacă o vrăjitoare îţi oferă dragostea ei, trebuie să accepţi. Dacă nu, e numai vina ta atunci când ţi se întâmplă lucruri rele. E ca şi cum ar trebui să alegi între o binecuvântare şi un blestem. N-ai cum să nu alegi nimic.

— Poate că avea un motiv.

— Dacă avea puţină minte, ar trebui să fie un motiv bun.

— Era încăpăţânat, spuse Sam Cansino.

— Probabil că era credincios altei femei, zise Lee. Am mai auzit şi altceva despre el, cum că ştie unde se află un anumit obiect magic. N-am idee ce-ar putea fi, dar protejează pe oricine îl are. Aţi auzit de aşa ceva?

— Da, am auzit, spuse vânătorul de foci. Nu îl avea la el, dar ştia unde e. A încercat un om să-l facă să spună unde, dar Grumman l-a

omorât.

— Şi daimonul lui, zise Sam Cansino, şi asta era o chestie ciudată. Un vultur negru cu capul şi pieptul albe, n-am mai văzut până acum aşa ceva, nu ştiu cum se cheamă.

— Era un vultur pescar, spuse barmanul, care asculta. Vorbiţi de Stan Grumman, daimonul lui era un vultur pescar.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Lee Scoresby.

— A, păi s-a băgat în războaiele skraelingilor dincolo de ţinutul Bering. Ultima dată când am auzit de el fusese împuşcat, spuse vânătorul de foci. Omorât pe loc.

— Eu am auzit că a fost decapitat, zise Lee Scoresby.

— Nu, greşiţi amândoi, răspunse barmanul, ştiu pentru că am auzit de la un inuit care era cu el. Se pare că făcuseră tabără pe Sahalin şi a fost o avalanşă. Grumman a fost îngropat sub tone de piatră. Inuitul ăsta a văzut.

— Ce nu înţeleg eu, întrebă Lee Scoresby trecând sticla de la unul la altul, este ce naiba făcea omul ăsta? Căuta ţiţei de stâncă, poate? Sau era militar, sau filosof? Spuneai ceva de măsurători, Sam, pentru ce erau alea?

— Măsurau lumina stelelor şi aurora. Avea o pasiune pentru aurora boreală. Cred însă că cel mai mult îl interesau relicvele. Lucrurile vechi.

— Ştiu cine ar putea să-ţi spună mai multe, zise vânătorul de foci. Sus pe munte este un observator al Academiei Imperiale Moscovite. Ei ar putea să-ţi spună. Ştiu că se ducea des acolo.

— Dar de ce îl cauţi, Lee? întrebă Sam Cansino.

— Are o datorie la mine, răspunse Lee Scoresby.

Explicaţia era satisfăcătoare pentru toată lumea, aşa că nu mai puseră întrebări. Conversaţia se îndreptă spre subiectul care era pe buzele tuturor: schimbările catastrofale care aveau loc în jurul lor, pe care nu le putea înţelege nimeni.

— Pescarii spun că se poate merge cu barca până în lumea cea nouă, zise vânătorul de foci.

— Lumea nouă? întrebară restul.

— Când s-o ridica ceaţa asta o să vedem direct acolo, le spuse încrezător vânătorul de foci. Când s-a întâmplat prima dată, eram în caiac şi mă uitam spre nord, din întâmplare. N-o să uit niciodată ce am văzut acolo. Pământul nu se mai curba la orizont, ci continua drept înainte. Se vedea înainte departe, departe, şi erau pământ şi coastă, munţi, porturi, copaci verzi şi câmpuri de porumb, în cer, cât vezi cu ochii. Vă spun ceva, prieteni, aşa o privelişte… merită să munceşti cincizeci de ani numai ca s-o vezi. Aş fi mers mai departe în cer spre locurile alea fără să mă uit înapoi; dar pe urmă a venit ceaţa…

— N-am mai văzut aşa o ceaţă, mormăi Sam Cansino. Cred că durează de o lună, poate şi mai mult. Dar n-ai noroc dacă îl cauţi pe Stanislaus Grumman să-ţi dea banii, Lee. E mort.

— Ahaaa, mi-am adus aminte numele lui tătăresc! spuse vânătorul de foci. Mi-am amintit cum îi spuneau în timp ce-i găureau craniul. Suna cam ca Jopari.

— Jopari? N-am mai auzit numele ăsta, spuse Lee Scoresby. O fi nipon. Deci, dacă vreau să-mi văd banii înapoi, pot să-i recuperez de la moştenitorii lui. Sau de la Academia din Berlin. O să întreb la Observator, să vedem dacă au o adresă la care să scriu.

Observatorul se afla la o oarecare distanţă spre nord, iar Lee Scoresby angajase o sanie trasă de câini şi un conducător de sanie. Nu găsise prea uşor pe cineva care să vrea să se aventureze în mijlocul ceţii, dar Lee avea putere de convingere sau cel puţin banii lui aveau. Până la urmă, un bătrân tătar de pe Obi fu de acord să-l ducă, după îndelungi târguieli.

Conducătorul de sanie nu se folosea de busolă, căci altfel i-ar fi fost imposibil să ajungă. Naviga după alte semne, printre care daimonul lui vulpe polară, care stătea în faţă în sanie şi adulmeca aerul. Lee, care avea tot timpul cu el busola, îşi dăduse seama că deja câmpul magnetic al Pământului era la fel de tulburat ca toate celelalte.

Bătrânul spuse, când se opriră să facă cafea:

— Asta mai fost mai demult.

— Ce anume, că s-au deschis cerurile? Asta s-a mai întâmplat?

— Mii de ani în urma. Popor meu aduce aminte. Toate demult, mii de ani.

— Şi ce se spune la voi despre asta?

— Cer deschis şi spirite plimbat între lume asta şi lume cealaltă. Pământ mişcat. Gheaţa topit, pe urmă îngheţat la loc. Spirite cusut la gaura după aceea. Dar vrăjitoare spun că cer e subţire acolo, după luminile din nord.

— Şi ce-o să se întâmple, Umaq?

— La fel ca înainte. Lucruri fac la fel. Dar numai după mare problema, mare război. Război de spirite.

Conducătorul nu voia să-i spună mai multe şi plecară în curând, trecând încet peste hopuri şi goluri şi peste stânci ieşite în afară, întunecate în ceaţa palidă, până când bătrânul zise:

— Observator sus acolo. Acum mergi pe jos. Cărare prea grea pentru sanie. Dacă vrei întorci, eu aştept aci.

— Da, vreau să mă întorc când am terminat, Umaq. Poţi să-ţi faci un foc, prietene, să te aşezi şi să te odihneşti. O să fiu plecat vreo trei sau patru ore.

Lee Scoresby porni la drum, cu Hester în buzunarul hainei, şi după o jumătate de oră de urcuş abrupt găsi un grup de clădiri chiar deasupra lui, care arătau de parcă le-ar fi pus acolo un uriaş. Dar iluzia aceasta se datora numai unui moment când ceaţa se ridicase, pentru că după aceea fură acoperite din nou. Văzu marea cupolă a observatorului şi una mai mică puţin mai departe, iar între ele, clădiri administrative şi locuinţe. Nu era nicio lumină, pentru că ferestrele erau acoperite tot timpul ca să nu strice întunericul din jurul telescopului.

La câteva minute după ce sosise, Lee vorbea cu un grup de astronomi dornici să afle veşti de la el, şi nu există grup de oameni de ştiinţă mai frustraţi pe timp de ceaţă decât astronomii. Le spunea tot ce văzuse şi, îndată ce epuiză subiectul, întrebă despre Stanislaus Grumman. Astronomii nu mai avuseseră vizitatori de câteva săptămâni, aşa că erau nerăbdători să vorbească.

— Grumman? Da, lasă că-ţi spun eu câte ceva despre el, zise directorul. Era englez, în ciuda numelui. Îmi amintesc…

— Nici vorbă, spuse adjunctul lui. Era membru al Academiei Imperiale din Berlin. L-am întâlnit la Berlin. Eram sigur că e neamţ.

— Nu, cred că o să fii surprins să afli că era englez. Vorbea limba perfect, oricum, spuse directorul. Sunt de acord, era membru al Academiei din Berlin. Era geolog…

— Nu, n-ai dreptate, răspunse altcineva. Cerceta Pământul, într-adevăr, dar nu era geolog. Am vorbit mai mult cu el, într-o zi. Era ceea ce s-ar numi paleoarheolog.

Şedeau toţi cinci în jurul unei mese din camera care le servea drept sufragerie, salon, bar, sală de recreere şi cam orice altceva. Doi erau moscoviţi, unul era polonez, unul yoruba şi unul skraeling. Lee Scoresby simţi că micul grup de oameni era bucuros de musafiri, măcar şi pentru că mai înviora cineva conversaţia. Polonezul vorbise ultimul, iar yoruba îl întrerupse:

— Cum adică paleoarheolog? Arheologii deja studiază ceea ce e vechi, de ce mai e nevoie de încă un cuvânt în faţă care înseamnă *vechi?*

— Pentru că el cerceta lucruri mult mai vechi decât te-ai aştepta, de exemplu rămăşiţe de civilizaţii de acum douăzeci sau treizeci de mii de ani, răspunse polonezul.

— Ce prostie! izbucni directorul. O mare prostie! Şi-a bătut joc de tine. Civilizaţii de acum treizeci de mii de ani? Unde sunt dovezile?

— Sub gheaţă, răspunse polonezul. Asta era şi ideea. După cele spuse de Grumman, câmpul magnetic al Pământului s-a schimbat în mai multe rânduri în trecut şi Pământul s-a mişcat, aşa că zonele temperate au fost acoperite de gheaţă.

— Cum? întrebă yoruba.

— Păi, avea o teorie complicată. Ideea era că orice dovezi ar exista despre civilizaţii vechi de treizeci de mii de ani sunt ascunse sub gheaţă. Zicea că are fotograme cu formaţiuni ciudate de roci…

— Ha, asta-i tot? întrebă directorul.

— Eu vă transmit numai ce mi-a spus el. Nu-l apăr sau ceva, îi răspunse polonezul.

— Domnilor, de cât timp îl cunoaşteţi pe Grumman? întrebă Lee Scoresby.

— Păi, să mă gândesc… zise directorul. Ne-am întâlnit prima dată acum şapte ani.

— Devenise celebru cu vreun an-doi înainte, cu lucrarea despre variaţia polilor magnetici, adăugă yoruba. Dar a venit de nicăieri. Adică nu l-a cunoscut nimeni când era student, sau să fi văzut vreo lucrare anterioară…

Mai vorbiră puţin, fiecare aducându-şi aminte câte ceva sau dându-şi cu părerea despre ce ar fi putut să se întâmple cu Grumman, deşi majoritatea credeau că e mort. Când polonezul se ridică să mai facă o cafea, daimonul-iepuroaică Hester îi şopti lui Lee:

— Fii atent la skraeling.

Skraelingul abia dacă scosese un cuvânt. Lee se gândise că era tăcut din fire, dar, după ce Hester îi atrase atenţia, se uită în direcţia lui în pauza de conversaţie şi văzu că daimonul omului, o bufniţă polară, îl fixa furioasă cu ochii ei mari, portocalii. Aşa arătau bufniţele şi aşa se holbau de obicei, dar Hester avea dreptate, daimonul arăta o ostilitate şi o suspiciune care pe chipul omului nu se zăreau.

Apoi Lee mai văzu ceva: skraelingul purta un inel cu însemnele Bisericii. Deodată îşi dădu seama de ce tăcea omul. La fiecare staţie de cercetări filosofice, auzise el, trebuia să existe şi un reprezentant al Magisteriumului angajat acolo, pe post de cenzor şi ca să nu lase să transpire veşti despre descoperiri eretice.

Deci, dându-şi seama de asta şi amintindu-şi despre ceva ce auzise de la Lyra, Lee întrebă:

— Spuneţi-mi, vă rog, domnilor, aţi auzit cumva că Grumman ar cerceta Praful?

Încăperea mică şi înghesuită fii cuprinsă de o tăcere adâncă şi toată lumea îşi concentră atenţia asupra skraelingului, deşi nu-l priveau direct. Lee ştia că nimeni nu-şi poate da seama ce gândeşte Hester, cu ochii ei pe jumătate închişi şi urechile lăsate pe spate, aşa că afişă o mină inocentă şi voioasă când se uită de la unul la altul.

Într-un final, se opri cu privirea asupra skraelingului şi spuse:

— Îmi cer scuze, am întrebat ceva ce nu aveam voie să ştiu?

Skraelingul zise:

— De unde aţi auzit povestea asta, domnule Scoresby?

— De la un pasager pe care l-am dus cu balonul, răspunse Lee cu

uşurinţă. Nu mi-a spus ce înseamnă, dar, din descrierea lui, părea ceva de care s-ar fi putut ocupa Dr. Grumman. Poate ceva din cer, ca aurora. Însă m-a pus pe gânduri pentru că eu, ca aeronaut, cunosc destul de bine cerul şi n-am dat niciodată peste aşa ceva. Ce este, de fapt?

— Cum spuneaţi, un fenomen natural, răspunse skraelingul. N-are nicio însemnătate practică.

În acel moment Lee se hotărî să plece. Nu mai aflase nimic important şi nu voia să-l lase pe Umaq să aştepte prea mult. Îi părăsi pe astronomi în observatorul lor înveşmântat în ceaţă şi o pomi pe cărare în jos, pipăind cu atenţie la fiecare pas în urma daimonului, ai cărui ochi erau mai aproape de pământ.

Când mai aveau cam zece minute până jos, ceva trecu ca vântul pe lângă urechile lui, prin ceaţă, şi se repezi la Hester. Era daimonul-bufniţă al skraelingului.

Dar Hester o simţise venind şi se lăsase la pământ din timp, iar ghearele bufniţei ratară ţinta. Hester ştia să lupte: avea şi ea gheare ascuţite, era dură şi curajoasă. Lee ştia că skraelingul trebuie să fie şi el pe aproape, aşa că scoase revolverul de la brâu.

— În spate! strigă Hester, iar el se întoarse în loc şi se lăsă iute la pământ, în timp ce o săgeată îi şuieră peste umăr.

Trase şi el un foc imediat, skraelingul se prăbuşi la pământ gemând, cu glonţul înfipt în picior. Un moment mai târziu, planând fără zgomot, daimonul-bufniţă se lăsă în jos aproape leşinat lângă el şi se aşeză într-o rână pe zăpadă, încercând să-şi strângă aripile.

Lee Scoresby armă din nou revolverul şi îl îndreptă spre tâmpla omului.

— Aşa, prostule. Ce te-a apucat mai-nainte? Nu-ţi dai seama că ce se întâmplă în cer e la fel de rău pentru toată lumea?

— E prea târziu, spuse skraelingul.

— Prea târziu pentru ce?

— Prea târziu ca să mai poţi opri ceva. Am trimis deja o pasăre mesager. Magisteriumul o să afle despre cercetările tale şi o să se bucure să afle şi despre Grumman…

— Ce e cu el?

— Îl mai caută şi alţii, iar asta confirmă ceea ce ştiam despre el. Şi că mai au habar şi alţii despre Praf. Eşti duşmanul Bisericii, Lee Scoresby… îi veţi cunoaşte după rezultate. După întrebările lor veţi şti că şarpele le roade inima…

Bufniţa uguia încet şi dădea din aripi spasmodic. Ochii ei portocalii strălucitori erau înceţoşaţi de durere. În zăpada din jurul skraelingului se formase deja o pată mare şi roşie de sânge: chiar şi prin ceaţa deasă Lee îşi dădu seama că omul era pe moarte.

— Cred că glonţul meu a atins o arteră, spuse el. Dă-mi drumul la

mânecă şi o să improvizez un bandaj.

— Nu! spuse skraelingul, tăios. Mor cu bucurie! O să mă bucur de creanga de palmier a martirilor! N-o să-mi răpeşti cinstea asta!

— Atunci, n-ai decât să mori. Dar mai întâi spune-mi…

Nu mai apucă să încheie întrebarea, pentru că daimonul-bufniţă dispăruse cu un mic tremur. Sufletul skraelingului dispăruse şi el. Lee văzuse odată un tablou în care era pictat unul dintre sfinţii Bisericii, atacat de asasini. În timp ce ei îi loveau trupul muribund, daimonul sfântului era purtat spre rai de heruvimi şi i se oferea o ramură de palmier, însemnul martiriului. Pe faţa skraelingului se citea acum exact aceeaşi expresie ca a sfântului din tablou: extazul coborât spre uitare. Lee îl puse la loc cu dezgust.

Hester făcu un zgomot din buze.

— Trebuia să-mi fi dat seama că o să trimită un mesaj. Ia-i inelul, spuse ea.

— De ce naiba să-l iau, doar nu suntem hoţi.

— Nu, suntem renegaţi. Nu că am fi vrut noi, ci din cauza răutăţii lui. Odată ce Biserica o să afle despre asta, nu mai avem scăpare. Trebuie să profităm de toate avantajele. Hai, du-te şi ia inelul şi pune-l bine, şi poate o să-l folosim.

Lee înţelese ce avea ea în minte şi luă inelul de pe mâna mortului. Privind în jos spre negură, văzu că într-o parte a cărării se căsca o râpă şi rostogoli cadavrul skraelingului peste mal. Păru că durează o veşnicie să atingă pământul. Lui Lee nu-i plăcea violenţa şi ura să omoare, deşi fusese nevoit s-o facă de trei ori până atunci.

— N-are sens să gândeşti aşa, spuse Hester. Nu ne-a lăsat nicio altă posibilitate şi n-am tras cu gând să-l omorâm. Las-o naibii, Lee, voia să moară. Oamenii ăştia sunt nebuni.

— Cred că ai dreptate, zise el şi puse pistolul la loc în toc.

La poalele pantei îl găsiră pe conducătorul de sanie, cu câinii înhămaţi şi gata de drum.

— Spune-mi, Umaq, zise Lee, când erau deja pe drum spre cherhana, ai auzit vreodată de un bărbat pe care îl cheamă Grumman?

— A, sigur, răspunse omul. Toată lume ştie de Dr. Grumman.

— Ştiai că are un nume tătăresc?

— Nu e tătar. Vrei spui Jopari? Nu e tătar.

— Ce s-a întâmplat cu el? A murit?

— Dacă întrebi asta, eu nu ştiu. Deci nu afli adevăr de la mine.

— Am înţeles. Dar pe cine ar trebui să întreb?

— Pe trib de la el. Mai bine mergi la Enisei, întrebi la ei.

— Tribul lui… adică cei care l-au iniţiat? Care i-au găurit craniul?

— Da, întrebi la ei. Poate nu e mort, poate e. Poate nu e nici mort, nici viu.

— Adică cum nici mort, nici viu?

— În lume de spirite. Poate e în lume de spirite. Deja spus prea mult. Nu mai spun nimic.

Şi tăcu.

Dar, când ajunseră înapoi la cherhana, Lee se duse la docuri şi căută o corabie care ar fi putut să-l ducă la gurile Eniseiului.

Între timp, vrăjitoarele căutau şi ele. Regina letonă, Ruta Skadi, zburase multe zile şi nopţi alături de Serafina Pekkala, prin ceaţă şi vânt, pe deasupra unor ţinuturi devastate de inundaţii sau alunecări de teren. Ştiau bine că se aflau într-o lume în care nu mai fuseseră niciodată, cu vânturi ciudate, mirosuri stranii în aer, păsări mari, necunoscute, care le atacau de cum le vedeau şi pe care încercau să le îndepărteze cu un nor de săgeţi, iar când găsiră un loc unde să se aşeze, văzură că până şi plantele erau ciudate.

Dar unele erau comestibile; şi mai erau şi nişte animăluţe care semănau cu iepurii, bune de mâncat. Era şi apă din belşug. S-ar fi trăit bine acolo, dacă n-ar fi fost acele forme spectrale care pluteau ca o ceaţă peste câmpie şi se strângeau mai ales de-a lungul râurilor şi lacurilor joase. În anumite momente, din cauza luminii puternice, aproape că nu se observau, apăreau mai mult ca o iluzie în peisaj, o unduire ritmică, de parcă ar fi fost văluri transparente în faţa unor oglinzi. Vrăjitoarele nu mai văzuseră aşa ceva şi nu aveau deloc încredere în ele.

— Ce crezi, Serafina Pekkala, sunt vii? întrebă Ruta Skadi, în timp ce dădeau roată unui grup de creaturi care stăteau nemişcate la marginea unei păduri.

— Vii sau moarte, sunt răutatea întruchipată, răspunse Serafina. Simt asta de aici. Şi nu m-aş apropia mai mult de ele decât dacă aş şti ce armă le-ar putea răni.

Spectrele păreau să fie atrase de pământ şi nu puteau zbura, spre norocul vrăjitoarelor. În după-amiaza aceleiaşi zile, văzură de ce erau în stare Spectrele.

Se întâmpla la un vad, unde drumul prăfuit traversa un râu peste un pod de piatră din spatele unui pâlc de copaci. Lumina soarelui aproape de apus cădea pieziş peste iarba câmpiei, scoţând în evidenţă verdele intens al ierbii şi un praf auriu în aer, iar în acea lumină caldă vrăjitoarele văzură un grup de călători care se îndreptau spre pod, unii pe jos, alţii în căruţe trase de cai, iar doi călare. Nu le zăriseră pe vrăjitoare, pentru că nu aveau niciun motiv să se uite în sus, dar ei erau primii oameni pe care-i văzuseră vrăjitoarele în această lume, iar Serafina era cât pe-aci să coboare ca să vorbească cu ei, când se auzi un strigăt de avertizare.

Venea de la călăreţul care conducea grupul. Arăta spre copaci şi,

când vrăjitoarele priviră mai atent, văzură că un grup de Spectre se scurgea peste iarbă, părând că pluteşte fără niciun efort către pradă – oamenii care veneau spre ele.

Aceştia se împrăştiară într-o clipă. Serafina se uită năucită cum conducătorul face cale-ntoarsă şi fuge cât poate de repede, în galop, fără să stea să-şi ajute tovarăşii, iar cel de-al doilea călăreţ făcu acelaşi lucru, gonind în altă direcţie.

— Surorile mele, zburaţi cât puteţi de jos şi uitaţi-vă atent, dar nu interveniţi până nu vă zic eu, le spuse Serafina celorlalte vrăjitoare.

Văzură că în micul grup erau şi copii, unii în căruţe, alţii pe jos. Şi era clar că aceştia nu vedeau Spectrele, iar Spectrele nu erau interesate de ei. O bătrână din căruţă ţinea doi copii în poală, iar Ruta Skadi se mânie când văzu laşitatea femeii: încerca să se ascundă după micuţi şi îi arunca în faţa Spectrului care se apropia de ea, în încercarea de a-şi salva viaţa.

Copiii fugiră de lângă bătrână şi săriră jos din căruţă, iar apoi începură să alerge de colo până colo înfricoşaţi, ca şi ceilalţi, sau să se înghesuie unii într-alţii plângând, în timp ce Spectrele îi atacau pe adulţi. Bătrâna din căruţă fu cuprinsă imediat de un văl tremurător şi transparent, care se mişca şi se hrănea invizibil, într-un fel care o îngreţoşă pe Ruta Skadi. Toţi adulţii din grup avură parte de aceeaşi soartă, mai puţin cei doi călăreţi, care fugiseră.

Fascinată şi oripilată în acelaşi timp, Serafina Pekkala zbură mai aproape. Un tată şi copilul lui încercaseră să fugă prin vad, dar un Spectru îi prinsese, iar copilul rămăsese agăţat în spatele bărbatului, plângând, în timp ce tatăl mergea tot mai încet şi apoi se opri în mijlocul apei, fără să mai mişte.

Oare ce se întâmplase cu el? Serafina zbură la câţiva metri deasupra apei, privind îngrozită. Auzise de la călătorii din lumea ei despre legenda vampirului şi se gândi la ea văzând cum Spectrul se hrănea cu… cu ce oare? Cu ceva din interior, în mod sigur, cu sufletul omului, cu daimonul lui, poate, pentru că în lumea aceea daimonii nu erau vizibili, erau înăuntrul oamenilor. Braţele bărbatului rămaseră fără vlagă sub strânsoarea coapselor copilului, iar acesta căzu în apă, agăţându-se în van de mâna tatălui, icnind şi plângând, în timp ce omul întoarse neputincios capul spre locul unde fiul i se îneca sub ochii lui.

Era mai mult decât putea suporta Serafina. Se lăsă mai jos şi scoase copilul din apă, iar în acelaşi moment Ruta Skadi strigă:

— Atenţie, soră, în spatele tău!…

Serafina avu pentru o clipă o senzaţie stranie de gol lăuntric şi se întinse să prindă mâna Rutei Skadi, care o trase din faţa pericolului. Zburară mai sus, copilul urla de-acum şi se ţinea strâns de mijlocul ei cu degeţelele încleştate, iar Serafina văzu Spectrul chiar în spatele ei,

ca un rotocol de abur deasupra apei, întinzând tentacule de ceaţă după prada pierdută. Trimise o săgeată chiar în miezul lui, dar fără niciun efect.

Serafina lăsă jos copilul pe malul râului, văzând că nu era în pericol să-l atingă Spectrele, şi apoi se retraseră înapoi în înaltul cerului. Micul grup de călători se oprise de-a binelea; caii păşteau sau îşi legănau capetele ca să se apere de muşte, copiii urlau şi se strângeau unii pe alţii în braţe privind de la distanţă şi toţi adulţii erau nemişcaţi. Când şi ultimul dintre Spectre se sătură şi se îndepărtă, Serafina se lăsă în jos în faţa unei femei care şedea pe iarbă, o femeie voinică şi sănătoasă, cu obrajii rumeni şi părul blond şi lucios.

— Femeie, mă auzi? întrebă Serafina. Mă vezi?

O scutură de umăr. Femeia făcu mare efort ca să ridice privirea. Părea să nu observe nimic. Ochii ei erau goi, fără expresie, iar când Serafina o ciupi de braţ se uită puţin în jos, apoi întoarse din nou privirea.

Celelalte vrăjitoare mergeau printre căruţele împrăştiate, uitându-se cu milă la victime. Între timp, copiii se adunaseră pe o movilă puţin mai departe, privindu-le pe vrăjitoare şi şuşotind.

— Călăreţul se uită la noi, spuse una dintre vrăjitoare.

Arătă apoi înspre trecătoarea dintre dealuri. Călăreţul care fugise îşi înfrânase calul şi se întorsese să se uite, cu mâna streaşină la ochi, ca să vadă ce se întâmplă.

— O să vorbim cu el, spuse Serafina şi îşi luă zborul.

Indiferent cum se comportase omul în faţa Spectrelor, nu era un laş. Când le văzu pe vrăjitoare apropiindu-se ridică puşca şi dădu pinteni calului spre peticul de iarbă, unde putea să armeze şi să tragă şi să se lupte cu ele în câmp deschis; dar Serafina Pekkala ateriză uşor în faţa lui ţinând arcul cu ambele mâini şi îl aşeză pe pământ în faţa ei.

Indiferent dacă oamenii de aici cunoşteau gestul sau nu, bărbatul îl înţelese. Îşi coborî şi el puşca de pe umăr şi aşteptă, uitându-se de la Serafina la celelalte vrăjitoare şi apoi la daimonii lor, care dădeau roată pe cer, deasupra tuturor. Un grup de femei tinere şi feroce, îmbrăcate în fâşii de mătase neagră şi călărind ramuri de pin prin cer nu era, cu siguranţă, o imagine cu care omul să fie obişnuit, dar rămase calm, cu un aer obosit. Apropiindu-se, Serafina văzu că era trist, dar stăpân pe sine. Imaginea de acum făcea şi mai greu de înţeles gestul lui de a fugi atunci când îi piereau tovarăşii.

— Cine eşti? întrebă el.

— Mă numesc Serafina Pekkala. Sunt regina vrăjitoarelor de la Lacul Enara, dintr-o altă lume. Care e numele tău?

— Joachim Lorenz. Vrăjitoare? Adică lucraţi cu diavolul?

— Şi dacă am lucra, am fi duşmani?

Omul se gândi câteva momente, apoi îşi puse puşca în poală.

— Poate că odată, mai demult, aţi fi fost, spuse el, dar vremurile s-au schimbat De ce aţi venit în lumea asta?

— Pentru că vremurile s-au schimbat. Ce erau creaturile alea care v-au atacat?

— Păi, Spectre… răspunse el, uimit. Nu ştiţi ce sunt alea Spectre?

— N-am întâlnit aşa ceva în lumea noastră. Am văzut c-ai fugit şi n-am ştiut ce să credem. Acum înţeleg.

— Nu te poţi apăra de ele, zise Joachim Lorenz. Numai copiii scapă. În fiecare grup de călători trebuie să fie un bărbat şi o femeie călare, prin lege, care să facă exact ce am făcut noi, altfel nu va mai rămâne nimeni care să aibă grijă de copii. Dar acum e rău de tot; în oraşe colcăie Spectrele, înainte nu erau mai mult de o duzină în fiecare loc.

Ruta Skadi se uită în jur. Văzu că celălalt călăreţ se ducea spre căruţe şi că era, într-adevăr, o femeie. Copiii se repeziră spre ea.

— Dar nu mi-aţi răspuns ce căutaţi aici, continuă Joachim Lorenz, că doar n-aţi venit degeaba. Vă rog să-mi răspundeţi.

— Căutăm o copilă din lumea noastră care se numeşte Lyra Belacqua şi căreia i se mai zice şi Lyra Silvertongue. Dar unde ar putea fi în toată lumea asta, habar n-avem. N-ai văzut un copil singur pe drum, care să ţi se pară ciudat?

— Nu, dar am văzut îngeri noaptea trecută, se îndreptau spre Pol.

— Îngeri?

— Oştiri întregi, cu arme şi armuri strălucitoare. Nu prea se mai găsesc în ziua de azi, deşi bunicul meu spunea că pe vremea lui treceau destul de des prin lumea asta.

Îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi spre căruţele împrăştiate şi spre călătorii opriţi. Femeia descălecase şi acum îi liniştea pe câţiva dintre copii.

Serafina îi urmări privirea şi spuse:

— Dacă facem tabără cu voi şi vă ajutăm să vă păziţi de Spectre, poţi să-mi povesteşti mai multe despre lumea asta şi despre îngerii pe care i-ai văzut?

— Desigur. Haideţi.

Vrăjitoarele îi ajutară să mute căruţele peste pod, dincolo de copacii de unde veniseră Spectrele. Adulţii încremeniţi rămăseseră unde erau, deşi imaginea copilaşilor care se agăţau de poala unei mame care nu mai răspundea era dureroasă, ca şi aceea a altor copii care trăgeau disperaţi de mâneca unui tată ce privea în gol şi nu vedea nimic. Copiii mai mici nu înţelegeau de ce trebuie să-şi părăsească părinţii. Cei mai mari, dintre care unii deja şi-i pierduseră, erau pur şi simplu muţi şi cu o privire sumbră. Serafina îl luă în braţe pe băieţelul

care căzuse în apă şi care plângea după tatăl lui, întinzând mânuţele spre silueta inertă din apă. Serafina îi simţea lacrimile pe piele.

Femeia-călăreţ care purta pantaloni groşi de doc şi care gonea ca un bărbat nu vorbi deloc cu vrăjitoarele. Pe chipul ei se citea îndârjirea. Îi împingea pe copii înainte, vorbindu-le fără emoţie şi neluându-le în seamă lacrimile. Soarele spre apus arunca o lumină aurie şi fiecare detaliu al peisajului se vedea clar, nimic nu părea surprinzător, iar feţele copiilor, a bărbatului şi a femeii păreau şi ele nemuritoare, puternice şi frumoase.

Mai târziu, când jarul focului lucea într-un cerc de pietre pline de cenuşă, iar dealurile înalte se întindeau sub clarul de lună, Joachim Lorenz le povesti Serafinei Pekkala şi Rutei Skadi istoria acelei lumi.

— Odată, demult, a fost o lume fericită, spunea el. Oraşele erau mari şi elegante, câmpurile, fertile şi cultivate cu grijă. Pe oceanele albastre circulau încolo şi încoace corăbiile negustorilor, iar pescarii prindeau în plasele lor uriaşe cod şi ton, biban şi scrumbie. În păduri era vânat din belşug şi niciun copil nu suferea de foame. În curţile şi pieţele din marile oraşe veneau ambasadori din Brazilia şi Benin, din Irlanda şi Coreea, care se amestecau cu vânzătorii de tutun sau de bilete de loterie şi cu comedianţii din Bergamo. Noaptea se întâlneau îndrăgostiţii cu măşti pe sub coloanele invadate de trandafiri agăţători, iar aerul era parfumat de iasomie şi pulsa în ritmul lăutelor.

Vrăjitoarele ascultau cu ochii larg deschişi această poveste despre o lume atât de asemănătoare cu a lor, şi totuşi atât de diferită.

— Dar s-a stricat totul, continuă el. Acum trei sute de ani, s-a stricat totul. Unii cred că breasla filosofilor de la Torre degli Angeli, Turnul îngerilor, din oraşul de unde abia ce-am plecat, au fost de vină. Alţii spun că am fost pedepsiţi pentru grelele noastre păcate, deşi n-am auzit să ştie cineva sigur care erau acelea. Oricum, dintr-odată au apărut Spectrele şi de atunci ne bântuie. Aţi văzut şi voi ce fac. Imaginaţi-vă că ar trebui să trăiţi într-o lume în care sunt Spectre. Cum să mai prosperăm, dacă nu ne mai putem baza pe nimic din ce ştiam? În orice moment tatăl sau mama pot să dispară, iar familiile se destramă. Un negustor poate fi luat de Spectre, iar afacerea lui se duce de râpă şi slujbaşii rămân pe drumuri. Cum să mai ai încredere în jurămintele îndrăgostiţilor? Toată încrederea şi virtutea au dispărut din lumea noastră atunci când au venit Spectrele.

— Cine sunt aceşti filosofi? întrebă Serafina. Şi unde e turnul acela de care vorbeai?

— În oraşul din care am plecat – Cittàgazze. Oraşul coţofenelor. Ştiţi de ce se cheamă aşa? Coţofenele fură, şi noi asta am ajuns să facem acum. Nu mai creăm nimic, n-am mai construit nimic de sute de ani, furăm totul din alte lumi. Da, desigur că ştim că există alte lumi. Filosofii de la Torre degli Angeli au descoperit tot ce trebuie să

ştim despre asta. Au o vrajă cu care, dacă o rosteşti, poţi intra printr-o uşă nevăzută în altă lume. Unii spun că nu e o vrajă, ci o cheie care deschide chiar şi lacăte care nu există. Cine mai ştie? Indiferent ce-o fi, aşa au intrat Spectrele. Şi filosofii o mai folosesc încă, din câte am înţeles. Se duc în alte lumi şi fură de acolo şi aduc ce găsesc, aur şi bijuterii, desigur, dar şi alte lucruri, idei, saci cu porumb sau creioane. Ei sunt sursa bogăţiei noastre, breasla hoţilor, spuse omul cu amărăciune.

— De ce Spectrele nu-i atacă pe copii? întrebă Ruta Skadi.

— Asta e cel mai mare mister. Probabil că inocenţa copiilor respinge Spectrele indiferenţei. Dar mai este şi altceva. Copiii pur şi simplu nu le văd, deşi nu înţelegem de ce. Niciodată n-am înţeles. Sunt destui copii care rămân orfani din cauza Spectrelor, copii ai căror părinţi au fost luaţi. Se strâng în bande şi bântuie satele, uneori îi tocmesc adulţii ca să aducă mâncare şi provizii din zonele unde sunt Spectre sau umblă de colo-colo şi adună resturi. Deci aşa e lumea noastră. Sigur, am reuşit să supravieţuim cu blestemul ăsta. Sunt ca paraziţii. Nu-şi omoară gazda, dar o lasă mai mult moartă decât vie. Până de curând a existat un echilibru, până la marea furtună. A fost o furtună nemaipomenită, parcă toată lumea se cutremura şi se rupea în bucăţi. Nimeni n-a mai văzut aşa o furtună. Şi apoi a venit o ceaţă care a durat zile întregi şi a acoperit toată partea de lume pe care o ştiu eu şi nimeni nu a mai putut să călătorească. Şi când s-a ridicat ceaţa oraşele erau pline de Spectre, sute şi mii de Spectre. Aşa că am fugit pe dealuri şi pe mare, dar de data asta nu mai avem scăpare. Aţi văzut cu propriii ochi. Acum e rândul vostru. Povestiţi-mi despre lumea voastră şi de ce aţi venit aici.

Serafina îi spuse adevărul, pe cât ştia şi ea. Părea un om cinstit şi nu era nevoie să-i ascundă nimic. El asculta cu atenţie, dând din cap a mirare, şi spuse, când termină ea de povestit:

— V-am zis că filosofii noştri au puterea să deschidă porţi între lumi. Unii cred că mai uită porţi deschise, din greşeală. Nu m-ar mira dacă ar veni, din când în când, şi călători din alte lumi. Ştim că trec îngerii, de fapt.

— Îngerii? întrebă Serafina. Ai mai vorbit despre ei. N-am auzit niciodată de îngeri. Ce sunt?

— Vreţi să vă povestesc despre îngeri? întrebă Joachim Lorenz. Bine. Ei îşi spun *bene elim,* aşa am auzit. Unii le zic şi Păzitori. Nu sunt făcuţi din came şi oase ca noi, sunt fiinţe spirituale; sau poate carnea lor e mai fină, mai uşoară şi transparentă, nu ştiu ce să zic. Dar nu sunt ca noi. Duc mesaje din rai, asta e menirea lor. Uneori îi vedem prin cer, zburând prin lumea noastră către alte lumi, strălucesc în înaltul cerului ca licuricii. În nopţile liniştite se aude şi fâlfâitul aripilor. Au alte preocupări decât noi, deşi în vremurile străvechi se

amestecau printre oameni şi se spune că făceau şi copii.

Când a venit ceaţa, după marea furtună, eram ascuns pe undeva printre dealurile de la Sant'Elia, pe drum spre casă. M-am refugiat într-o colibă de păstor pe malul unui pârâu, lângă o pădure de mesteceni, şi toată noaptea am auzit strigăte de avertizare şi de mânie pe deasupra mea şi fâlfâit de aripi, mult mai aproape decât auzisem până atunci. Spre dimineaţă am auzit şi zgomot de arme, fâşâit de săgeţi şi ciocnire de săbii. N-am avut curaj să mă duc să văd, deşi eram foarte curios, pentru că mi-era frică. Îngheţasem de frică, de fapt. Când cerul s-a luminat cât se putea de mult cu ceaţa aceea, m-am încumetat să ies şi am văzut o siluetă care zăcea rănită lângă pârâu. Am avut senzaţia că mă uit la lucruri pe care nu trebuia să le văd, lucruri sfinte. Mi-am întors privirea şi când m-am uitat din nou nu mai era nimeni.

N-am ajuns niciodată mai aproape de un înger. Dar, cum vă spuneam, i-am auzit noaptea trecută, în înaltul stelelor, se duceau spre Pol, ca o flotă de corăbii zburătoare. Se întâmplă ceva şi nu ştim ce ar putea fi. Poate c-o să izbucnească un război. A mai fost un război în ceruri, acum multe mii de ani, dar nu ştiu care a fost rezultatul. N-ar fi cu mirare să înceapă acum un altul. Dar s-ar distruge tot, iar consecinţele pentru noi ar fi devastatoare. Nici nu vreau să mă gândesc.

Totuşi, continuă el, ridicându-se să mai aţâţe focul, e posibil ca finalul să fie mai bun decât îmi imaginez eu. Poate fi un război care să mături Spectrele din lumea noastră, să le trimită înapoi în gaura de unde au venit. Ar fi o binecuvântare! Cât de frumos şi bine am trăi, fără pacostea asta îngrozitoare!

Şi cu toate astea, Joachim Lorenz nu părea să spere prea mult, privind la focul care ardea. Lumina pâlpâia pe faţa lui, dar trăsăturile puternice nu lăsau să se întrevadă nimic. Arăta sumbru şi trist.

Ruta Skadi spuse:

— La Pol, domnule. Spuneaţi că îngerii se îndreptau spre Pol. De ce oare, aveţi idee? Acolo este raiul?

— N-aş putea să spun. Eu n-am învăţat prea multe, vedeţi şi singure asta. Dar la nord, păi cred că acolo trăiesc spiritele, aşa se spune. Dacă îngerii s-ar aduna undeva, acolo ar trebui să meargă, ca să ia cu asalt raiul, acolo cred că şi-ar face fortăreaţa ca să plece la război.

Se uită în sus, iar vrăjitoarele îi urmăriră privirea. Stelele din lumea aceea erau la fel ca cele din lumea lor: Calea Lactee strălucea pe boltă, mii de luminiţe se aprindeau în întuneric, aproape la fel de strălucitoare ca luna…

— Domnule, spuse Serafina, aţi auzit vreodată de Praf?

— Praf? Cred că nu vorbim de ţărână, nu? Nu, n-am auzit. Dar uite, acum trece un grup de îngeri…

Arătă către constelaţia Ophiucus. Şi, într-adevăr, prin dreptul ei se mişca ceva, un mic grup de fiinţe luminoase. Nu pluteau în derivă, ci zburau cu o ţintă precisă, ca un stol de gâşte sau de lebede.

Ruta Skadi se ridică.

— Soră, e timpul să ne despărţim, îi spuse Serafinei. Eu mă duc să vorbesc cu îngerii, indiferent ce-or fi ei. Dacă merg la Lordul Asriel, o să merg şi eu cu ei. Dacă nu, o să mă duc singură. Îţi mulţumesc pentru companie şi mergi cu bine.

Se îmbrăţişară, iar Ruta Skadi îşi luă ramura de pin-de-nor şi zbură repede de acolo. Daimonul ei, Sergi, un piţigoi, veni şi el în viteză spre ea.

— Mergem sus de tot? întrebă acesta.

— Ca să-i ajungem pe zburătorii din Ophiucus. Trebuie să-i prindem, Sergi, hai!

Ea şi daimonul ei zburară ca gândul spre constelaţie, cu aerul şfichiuind printre crengile de pin şi părul negru fâlfâindu-i pe spate. Nu se uită nicio clipă înapoi la focul care scânteia în depărtare, la copiii care dormeau sau la celelalte vrăjitoare. Partea aceea de călătorie se terminase şi, mai mult, creaturile către care se îndrepta nu păreau deloc mai aproape, ba chiar le pierdea din vedere printre stelele răspândite pe cer.

Aşa că zbură mereu în sus, fără să-i piardă din ochi pe îngeri, şi, pe măsură ce se apropia, aceştia începeau să aibă contururi tot mai clare.

Străluceau nu ca şi cum ar fi fost în flăcări, ci ca şi cum, indiferent unde se aflau şi cât de întuneric era, ar fi fost luminaţi de soare. Arătau ca nişte fiinţe umane cu aripi, mult mai înalte; fiindcă erau goi complet, vrăjitoarea văzu că trei dintre ei erau bărbaţi, iar două, femei. Aripile lor erau prinse de umeri, spinarea şi pieptul erau musculoase. Ruta Skadi rămase puţin în urma lor, privind şi măsurându-le forţa, în caz că ar fi trebuit să se înfrunte. Nu erau înarmaţi, dar zburau foarte uşor, prin forţele lor, şi ar fi putut lesne s-o întreacă.

Îşi pregăti arcul, pentru orice eventualitate, apoi mări viteza şi ajunse lângă ei, strigând:

— Îngeri, ascultaţi-mă! Sunt vrăjitoarea Ruta Skadi şi vreau să vă vorbesc!

Se întoarseră. Aripile lor mari încetiniră zborul şi se îndreptară spre Ruta Skadi bătând din aripi ca să se menţină în poziţie. Acum, vrăjitoarea era înconjurată de cinci trupuri uriaşe care luceau în întuneric, luminate de un soare invizibil.

Se uita la ei, şezând mândră şi neînfricată pe ramura de pin, deşi inima îi zvâcnea tare în faţa acestei imagini stranii, iar daimonul ei bătea mărunt din aripioare ca să fie cât mai aproape de căldura corpului ei.

Fiecare înger arăta altfel şi totuşi aveau mult mai multe în comun unii cu alţii decât cu oamenii. Toţi aveau în ochi o scânteie jucăuşă de inteligenţă şi un sentiment comun care părea să-i înconjoare. Ei erau cei goi, dar vrăjitoarea se simţea dezgolită în faţa privirii lor pătrunzătoare şi ascuţite.

Şi totuşi nu-i era ruşine de cine este şi le întoarse privirea cu fruntea sus.

— Deci voi sunteţi îngerii, începu ea, sau Păzitorii, sau *bene elim*. Încotro mergeţi?

— Am fost chemaţi, răspunse unul dintre ei.

Nu era sigură care dintre îngeri îi răspunsese. Ar fi putut fi oricare sau toţi deodată.

— De cine? întrebă ea.

— Un bărbat.

— Lordul Asriel?

— Poate.

— De ce aţi răspuns chemării?

— Pentru că aşa am vrut, veni răspunsul.

— Atunci, indiferent unde este locul acela, mă puteţi îndruma şi pe mine într-acolo.

Ruta Skadi avea patru sute şaisprezece ani, era mândră şi ştia multe, ca orice regină adultă. Era mult mai înţeleaptă decât orice muritor de rând, dar nu avea idee cât de copilăroasă părea în preajma acelor fiinţe străvechi. Nu ştia nici cât de mult se întindea cunoaşterea lor către cele mai îndepărtate colţuri ale universului, de care ea nici nu auzise măcar, şi nici că ea îi vedea sub formă umană numai pentru că aşa se aştepta să-i vadă. Dacă ar fi fost să-i vadă sub adevărata lor înfăţişare, i s-ar fi părut mai degrabă construcţii decât fiinţe, structuri uriaşe compuse din inteligenţă şi sentimente.

Dar ei nu se puteau aştepta la altceva, doar era încă foarte tânără.

Îngerii bătură din aripi şi se repeziră înainte, iar vrăjitoarea porni împreună cu ei, planând pe vârtejurile lăsate de aripile lor şi folosind viteza şi puterea pe care le adăugau zborului.

Zburară toată noaptea. Stelele treceau ca gândul pe lângă ei, apoi păliră şi dispărură în lumina zorilor care se iveau. Lumea se făcu pe dată strălucitoare când apăru marginea soarelui, iar ei încă zburau pe cerul albastru şi în aerul limpede, proaspăt, dulce şi umed.

Îngerii erau încă şi mai puţin vizibili la lumina zilei, deşi erau, în mod clar, nişte fiinţe stranii. Lumina în care îi vedea Ruta Skadi nu era cea a soarelui care urca acum pe cer, ci o lumină din altă parte.

Continuau să zboare, iar ea se ţinea după ei neobosită. Simţea o bucurie năvalnică pentru că putea să le comande acestor creaturi nemuritoare. Şi era fericită cu tot sufletul şi cu toată fiinţa ei pentru ramura de pin pe care o ţinea aproape, pentru bătăile inimii şi viaţa

din toate simţurile, pentru daimonul cu voce dulce care o însoţea, pentru pământul de sub ea şi toate fiinţele care trăiau acolo, plante şi animale laolaltă; se bucura că era făcută din acelaşi lut cu ele şi că, atunci când va muri, carnea ei va hrăni alte vieţi, aşa cum şi ea a fost hrănită la rându-i. Şi se mai bucura şi că o să-l revadă pe Lordul Asriel.

Se lăsase noaptea din nou, iar îngerii tot mai zburau. La un moment dat, aerul se schimbă, nu în bine sau în rău, ci era pur şi simplu altfel, iar Ruta Skadi ştiu imediat că trecuseră într-o altă lume. Nu putea să-şi dea seama cum se întâmplase.

— Îngeri, cum am părăsit lumea în care v-am găsit? întrebă ea, simţind schimbarea. Unde era graniţa?

— În aer sunt locuri invizibile, se auzi răspunsul. Porţi către alte lumi. Noi le vedem, dar tu, nu.

Ruta Skadi nu vedea poarta invizibilă, dar nici nu era nevoie: vrăjitoarele zburau mai bine ca păsările. De cum rosti îngerul cuvintele, ea îşi concentră atenţia pe trei vârfuri denivelate de dedesubt şi le ţinu minte configuraţia exactă. Aşa putea găsi oricând trecerea, în caz că ar mai fi avut vreodată nevoie.

Zburară mai departe, iar o voce de înger spuse:

— Lordul Asriel este în această lume şi construieşte o fortăreaţă.

Încetiniseră şi se roteau ca vulturii în aer. Ruta Skadi privi înspre locul unde unul dintre îngeri îi arăta ceva. La răsărit se zărea doar o geană de lumină, deşi stelele de deasupra lor străluceau la fel de puternic pe negrul de catifea al cerului. Şi chiar la marginea lumii, unde lumina se făcea din ce în ce mai puternică, se ridica un lanţ muntos cu multe vârfuri – suliţe de rocă neagră, felii de stâncă uriaşe şi creste ca dinţii de fierăstrău erau adunate unele peste altele ca o epavă a unei catastrofe universale. Dar în punctul cel mai de sus, pe care îl atinseseră primele raze de soare chiar când vrăjitoarea privea spre el, se înălţa o construcţie: o fortăreaţă imensă, cu creneluri din bucăţi plate de bazalt de mărimea unui deal mai mic, a cărei suprafaţă nu putea fi măsurată decât în zbor.

La poalele colosalei fortăreţe ardeau focuri şi ieşea fum din furnale în întunericul de dinaintea zorilor, iar zgomotul ciocanelor şi cadenţa morilor se auzeau de la mulţi kilometri depărtare. Ruta Skadi văzu cum din toate direcţiile veneau grupuri-grupuri de îngeri, şi nu numai îngeri, ci şi maşini: nave cu aripi de oţel care pluteau ca nişte albatroşi, cabine de sticlă sub aripi tremurătoare de libelulă, zepeline care zumzăiau ca nişte bondari uriaşi – toate se îndreptau spre fortăreaţa pe care o construia Lordul Asriel pe muntele de la marginea lumii.

— Şi Lordul Asriel e acolo? întrebă ea.

— Da, e acolo, răspunseră îngerii.

— Atunci să zburăm spre el. Iar voi veţi fi garda mea de onoare.

Îngerii îşi întinseră aripile ascultători şi se îndreptară spre fortăreaţa poleită cu aur, iar vrăjitoarea zbura nerăbdătoare în faţă.

7. Rolls Royce-ul

Lyra se trezi devreme şi văzu că dimineaţa era liniştită şi caldă, de parcă oraşul nu avea nicio altă vreme decât cea calmă de vară. Se ridică din pat, coborî la parter şi, auzind dinspre apă vocile copiilor, se duse să vadă ce fac.

Trei băieţi şi o fată pedalau la hidrobiciclete, întrecându-se către port. Când o văzură pe Lyra încetiniră puţin, dar imediat după aceea înteţiră iar pedalatul. Câştigătorii se izbiră în mal atât de tare, că unul din ei căzu în apă; încercă să se urce în cealaltă hidrobicicletă, dar o înclină prea tare şi copiii din ea căzură şi ei în apă, unde cu toţii începură să se bălăcească de parcă uitaseră de tot frica nopţii dinainte. Erau mai mici decât majoritatea copiilor de la turn, se gândi Lyra, şi se duse la ei, cu Pantalaimon în forma unui peştişor argintiu plutind pe lângă ea. Intră în vorbă uşor cu alţi copii, aşa că în curând se adunaseră toţi în jurul ei, aşezaţi în mici băltoace pe piatra caldă, cu tricourile care deja li se uscau la soare. Bietul Pantalaimon trebui să se strecoare la loc în buzunarul Lyrei, în formă de broască, învelit de bumbacul umed şi rece.

— Ce-o să faceţi cu pisica?

— Chiar puteţi să alungaţi ghinionul?

— Prietenul tău nu se teme de Spectre?

— Will nu se teme de nimic, zise Lyra. Nici io. Şi vouă de ce vă e frică de pisici?

— Nu ştii despre pisici? spuse uimit cel mai mare dintre băieţi. Pisicile au pe diavolul în ele. Trebuie să le omori pe loc, cum le vezi. Te muşcă şi bagă diavolul şi-n tine. Şi tu ce făceai cu leopardul ăla mare?

Ea îşi dădu seama că băiatul vorbea de Pantalaimon, care luase, când cu pisica, formă de leopard, şi clătină inocent din cap:

— Cred că aţi visat. Lucrurile arată altfel în lumina lunii. Dar io şi cu Will, la noi nu sunt Spectre, aşa că nu ştim mare lucru despre ele.

— Dacă nu le vedeţi sunteţi în siguranţă, spuse unul dintre băieţi. Când le vezi înseamnă că pot să te prindă. Asta a spus tati, după care l-au prins şi pe el. D'atunci nu le-a văzut.

— Şi acuma sunt aici, în jurul nostru?

— Da, spuse fata. Întinse o mână şi prinse aer cu mâna. Uite, am prins unul chiar acum!

— Nu poa' să-ţi facă nimic, zise unul dintre băieţi. Aşa că nici noi nu putem să le facem nimic.

— Şi au fost dintotdeauna Spectre pe lumea asta? întrebă Lyra.

— Da, zise un băiat.

Dar un altul spuse:

— Nu, au venit acum multă vreme. Acu' sute de ani.

— Au venit din cauza Breslei, spuse al treilea.

— A ce? întrebă Lyra.

— Ei na, ba nu! spuse fata. Buni mi-a zis că au venit fiindcă oamenii erau răi, iar Dumnezeu le-a trimis să ne pedepsească.

— Buni a ta habar n-are, spuse un băiat. Are şi barbă bunică-ta. Parcă-i capră.

— Ce-i Breasla? insistă Lyra.

— Ştii Torre degli Angeli? zise un băiat. Turnul de piatră, ei, ăla e al Breslei şi în el e un loc secret. Breasla sunt oamenii care ştiu tot felul de chestii. Filosofie, alchimie, tot felul de lucruri. Şi ei au dat drumul încoace la Spectre.

— Aiurea, spuse alt băiat. Au venit din stele.

— E adevărat! Uite cum s-a întâmplat: unul din Breaslă studia acum câteva sute de ani un metal. Plumbul. Voia să-l transforme în aur. Şi l-a tăiat şi l-a tăiat în bucăţi din ce în ce mai mici, până a ajuns la cea mai mică bucăţică. Nu mai e nimic mai mic. Aşa mic, că nici nu se vede. Dar a tăiat şi aia, şi înăuntrul celei mai mici bucăţele erau împachetate Spectrele, strânse aşa de tare, încât aproape că nu ocupau niciun pic de spaţiu. Dar odată ce-a tăiat, bum! Au ţâşnit afară şi gata. Aşa a spus taică-miu.

— Şi e vreun om din Breaslă în turn acuma? întrebă Lyra.

— Nu! Au fugit şi ei ca toată lumea, spuse fata.

— Nu mai e nimeni în turn. Locu' ăla e bântuit, zise un băiat. De-aia a venit pisica de-acolo. Noi clar că nu intrăm acolo. Niciun pici n-ar intra acolo. Ne e frică.

— La oamenii din Breaslă nu le e frică să intre, spuse altul.

— Au nişte vrăji speciale, cred. Sunt lacomi şi trăiesc pe spinarea săracilor, spuse fata. Săracii fac toată munca, iar oamenii din Breaslă trăiesc acolo pe degeaba.

— Şi acuma nu-i nimeni în turn? insistă Lyra. Niciun om mare?

— Nu e niciun om mare în tot oraşu'!

— N-ar avea curaj.

Dar ea văzuse un om tânăr acolo. Era convinsă. Şi era ceva straniu în modul de a vorbi al copiilor: în calitate de mincinoasă cu mult antrenament, ştia cine sunt mincinoşii când vorbea cu ei, iar copiii aceştia sigur minţeau despre ceva.

Brusc îşi aduse aminte: micul Paolo zisese că el şi Angelica aveau un frate mai mare, Tullio, care era şi el în oraş, şi Angelica îi spusese să tacă… poate că el era tânărul pe care îl văzuse.

Îi lăsă să-şi recupereze bărcile şi să pedaleze către mal, şi se duse să facă o cafea şi să vadă dacă se sculase Will. Dar el încă dormea, cu pisica încolăcită la picioare, iar Lyra era nerăbdătoare s-o revadă pe

femeia-învăţat; aşa că scrise un bilet şi îl puse pe jos lângă pat, îşi luă rucsacul şi se duse să caute fereastra din aer.

Traversă piaţeta prin care trecuseră cu o seară înainte. Dar acum era goală, iar lumina soarelui împodobea faţada turnului cel bătrân şi scotea la iveală sculpturile în relief care flancau uşa: figuri umane cu aripi strânse, care, în nemişcarea lor, exprimau putere, compasiune şi forţă intelectuală.

— Îngeri, spuse Pantalaimon, care acum era ca un greier pe umărul ei.

— Poate sunt Spectre, zise Lyra.

— Nu! Ne-au spus că aici e ceva cu *angeli,* insistă el. Pun pariu că asta înseamnă îngeri.

— Intrăm?

Se uitară în sus la uşile măreţe din stejar cu balamale negre ornate. Cele şase trepte care duceau la ele erau mâncate adânc de-atâta uzură, iar uşa era întredeschisă. Nu era nimic care s-o oprească pe Lyra, în afară de frică.

Ea urcă treptele pe vârfuri şi aruncă o privire prin crăpătura uşii. Se întrezărea un hol întunecat, pardosit cu plăci mari, negre, de piatră, dar nu mare lucru din el; cu toate astea, Pantalaimon i se agita pe umăr, ca atunci când păcăliseră ţestele din cripta de la Colegiul Jordan, şi ea era ceva mai înţeleaptă acum. Acesta era un loc rău. Fugi pe trepte în jos şi ieşi din piaţă, alergând spre lumina puternică a soarelui care pica pe bulevardul cu palmieri. După ce se asigură că n-o vede nimeni, se duse direct la fereastră şi trecu în Oxfordul lui Will.

După patruzeci de minute se afla din nou în clădirea impunătoare a fizicienilor, vorbind cu portarul; de data asta avea un atu.

— Puteţi s-o întrebaţi pe Dr. Malone, spuse ea dulce. Asta-i tot, întrebaţi-o. O să vă spună.

Portarul ridică receptorul, iar Lyra privi cum formează numărul şi vorbeşte. Nu-i dăduseră o cabină cum trebuie, ca la Colegiul Oxford cel adevărat, doar o tarabă mare de lemn, ca o tejghea de magazin.

— Bine, spuse portarul. A spus să urci. Ai grijă să nu intri în altă parte.

— Sigur că nu, zise ea sfios, ca o fetiţă cuminte.

Cu toate astea, când urcă scările avu o surpriză, pentru că, exact când trecea pe lângă o uşă cu un simbol desenat pe ea care însemna femeie, aceasta se deschise şi dinăuntru se ivi capul Dr. Malone, chemând-o înăuntru pe tăcute.

Intră după ea, mirată. Aici nu era laborator, era o toaletă, iar Dr. Malone era agitată.

Spuse:

— Lyra – este cineva la laborator – nişte poliţişti sau aşa ceva – au aflat că ai venit la mine ieri – nu ştiu ce vor, dar nu-mi place – ce se-ntâmplă?

— Şi de unde au aflat că am venit să vă văd?

— Habar n-am! Nu ştiau cum te cheamă, dar mi-am dat seama despre cine vorbesc.

— Aha. Păi pot să-i mint. E uşor.

— Dar ce se întâmplă?!

O voce de femeie se auzi de pe coridor.

— Dr. Malone? Aţi văzut copilul?

— Da, spuse Dr. Malone. Îi arătam unde e baia…

Nu era nevoie să vorbească atât de agitată, se gândi Lyra, dar poate că nu era obişnuită cu pericolul.

Femeia de pe coridor era tânără şi îmbrăcată foarte bine şi încercă să zâmbească în clipa în care ieşi Lyra, dar ochii îi erau duri şi bănuitori.

— Bună, spuse ea. Tu eşti Lyra, nu?

— Da. Pe dumneavoastră cum vă cheamă?

— Sunt sergentul Clifford. Hai cu mine.

Lyra se gândi imediat că femeia are tupeu, parcă era laboratorul ei, dar se supuse, ascultătoare. Atunci simţi prima urmă de regret. Ştia că nu are ce căuta aici; ştia ce vrea alethiometru să facă, şi nu era în niciun caz asta. Şovăi în pragul uşii.

În încăpere se afla deja un bărbat înalt şi puternic cu sprâncene albe. Lyra ştia cum arată învăţaţii şi acesta de aici nu era învăţat.

— Intră, Lyra, spuse sergentul Clifford din nou. Domnul e inspectorul Walters.

— Bună, Lyra, zise bărbatul. Mi-a povestit Dr. Malone despre tine. Voiam să te întâlnesc şi să-ţi pun câteva întrebări, dacă aş putea.

— Ce fel de întrebări? zise ea.

— Nu sunt grele, răspunse el zâmbind. Hai şi stai jos, Lyra.

Împinse un scaun înspre ea. Lyra se aşeză cu grijă şi auzi cum se închise uşa. Dr. Malone era pe-aproape. Pantalaimon, în formă de greier în buzunarul ei de la piept, era agitat: îl simţea şi spera că nu se observă. Îi trimise gânduri ca să-l liniştească.

— De unde vii, Lyra? întrebă inspectorul Walters.

Dacă zicea Oxford, ei ar fi putut verifica uşor. Dar nu putea nici să spună că vine din altă lume; oamenii aceştia erau periculoşi; ar fi vrut să afle mai multe imediat. Îi veni în cap singurul nume pe care-l mai ştia din lumea asta: locul de unde venea Will.

— Winchester, spuse ea.

— Ai fost la război, Lyra? întrebă inspectorul. Cum te-ai ales cu vânătăile astea? Ai o vânătaie pe obraz, alta pe picior – te-a luat cineva la-ntors puţin?

— Nu, zise fata.

— Mergi la şcoală, Lyra?

— Da. Câteodată, adăugă ea.

— Şi azi n-ar fi trebuit să fii la şcoală?

Ea nu răspunse nimic. Se simţea din ce în ce mai stânjenită. Se uită la Dr. Malone, care avea o expresie tensionată şi nemulţumită.

— Am venit doar s-o văd pe Dr. Malone, zise Lyra.

— Stai în Oxford, Lyra? Unde locuieşti?

— Cu nişte oameni, zise ea. Nişte prieteni.

— La ce adresă?

— Nu ştiu exact cum îi spune. Pot s-o găsesc uşor, dar nu ţin minte numele străzii.

— Cine sunt oamenii ăştia?

— Doar nişte prieteni de-ai tatei, spuse ea.

— Aha, înţeleg. Cum ai găsit-o pe Dr. Malone?

— Pentru că tata e fizician şi o ştie.

De-acuma urma să meargă mai bine, gândi ea. Începu să se relaxeze şi să mintă mai firesc.

— Şi ţi-a arătat ce lucrează?

— Da. Maşinăria cu ecran… chestii din alea.

— Şi te interesează lucrurile astea? Ştiinţele?

— Da, mai ales fizica.

— Şi vrei să te faci om de ştiinţă când o să fii mare?

Genul ăsta de întrebare nu merita decât o privire goală, ceea ce se şi făcu. Bărbatul nu avu nicio reacţie. Ochii lui de un albastru-palid îi aruncară o privire scurtă tinerei şi după aceea înapoi Lyrei.

— Şi te-a surprins ce ţi-a arătat Dr. Malone?

— Oarecum, dar ştiam la ce să mă aştept.

— Datorită tatălui tău?

— Da, în mare. Dumneavoastră înţelegeţi?

— Într-un fel.

— Şi tatăl tău lucrează cu materiile întunecate?

— Da.

— Şi a avansat la fel de mult ca Dr. Malone?

— Nu în acelaşi fel. El se pricepe mai bine la alte lucruri, dar maşinăria aia cu cuvinte pe ecran, din aia n-are.

— Stă şi Will la prietenii tăi?

— Da, de fapt…

Şi se opri. Îşi dădu pe loc seama că făcuse o greşeală îngrozitoare.

Poliţiştii îşi dăduseră seama şi ei şi se ridicară imediat ca s-o oprească să nu fugă, dar în drum dădură peste Dr. Malone, iar sergentul se împiedică şi căzu, blocându-i calea inspectorului. Îi dădu astfel timp Lyrei s-o zbughească pe uşă, s-o închidă după ea şi să fugă mâncând pământul către scări.

Doi oameni în halate albe de laborator ieşiră pe o altă uşă, iar fata se izbi de ei şi brusc Pantalaimon se preschimbă în cioară, cârâind şi zburătăcind din aripi; le pricinui aşa o sperietură, că se dădură brusc înapoi, iar Lyra scăpă din mâinile lor şi alergă pe ultimul rând de scări până în hol exact când portarul puse jos telefonul şi ieşi de după tejghea strigând:

— Hei! Stai pă loc!

Dar portarul trebuia să ridice uşiţa tejghelei, care era la celălalt capăt, iar ea ajunse la uşa rotativă înainte s-o prindă.

În spatele ei liftul se deschise, şi din el ţâşni omul cu părul de culoare deschisă, atât de iute, atât de puternic…

Iar uşa nu se învârtea! Pantalaimon strigă la ea: împingeau în direcţia greşită!

Lyra ţipă şi alergă în celălalt compartiment, aruncându-se cu toată forţa ei cea puţină în geamul gros; împingându-l cu disperare reuşi să-l mute din loc exact cât să n-o prindă portarul, care la rândul lui îl încurcă pe omul cu păr alb, iar Lyra reuşi s-o zbughească afară şi să scape până să iasă ei pe uşă.

Alergă de-a curmezişul străzii, ignorând maşinile, frânele, scrâşnetul cauciucurilor, printre două clădiri înalte şi apoi pe o altă stradă, cu maşini venind din ambele sensuri, şi pe încă o stradă, dar ea era iute, evita agil bicicletele, iar în tot acest timp omul cu păr deschis la culoare era chiar în spatele ei – o, cât se temea de el!

Într-o grădină – peste un gard – prin nişte tufe – Pantalaimon zbura în formă de pasăre, strigându-i pe unde s-o ia; ghemuită în spatele unei lăzi de cărbune, ascultând paşii omului care alerga pe lângă ascunzătoare îl auzea cum gâfâie, era atât de rapid, de robust; iar Pantalaimon spuse:

— Hai înapoi, înapoi la şosea.

Aşa că Lyra ieşi de unde se ascunsese şi fugi pe peluză, afară pe poarta grădinii, spre spaţiile deschise de pe Banbury Road; şi din nou traversă repede, şi din nou se auzi scrâşnet de cauciucuri pe stradă; şi apoi se văzu din nou alergând pe Norham Gardens, o străduţă liniştită cu pomi şi case victoriene înalte lângă parc.

Se opri să-şi tragă răsuflarea dinaintea unui gard viu înalt din faţa unei grădini, cu un zid mic la bază; şi se ghemui lângă gard.

— Ne-a ajutat! spuse Pantalaimon. Dr. Malone i-a împiedicat. E de partea noastră, nu a lor.

— Vai, Pan! spuse ea. N-ar fi trebuit să zic ce-am zis despre Will, trebuia să am grijă.

— N-ar fi trebuit să ne ducem acolo, spuse el, sever.

— Ştiu… ştiu şi asta…

Dar nu avu timp să se mai vaite cât de neghioabă fusese, pentru că Pantalaimon îi zbură pe umăr strigând:

— Atenţie, în spatele tău!

Apoi se schimbă imediat într-un greier şi i se aruncă în buzunar.

Lyra se ridică, gata de fugă, şi văzu o maşină mare, albastru-închis, cum se opreşte fără niciun sunet pe asfalt lângă ea. Era încordată, gata să fugă în orice direcţie, dar geamul din spate al maşinii se deschise şi văzu un chip pe care îl recunoscu.

— Lizzie, spuse bărbatul în vârstă de la muzeu. Mă bucur că te văd din nou. Pot să te duc undeva cu maşina?

Îi deschise uşa şi se mută pe banchetă ca să-i facă loc. Pantalaimon o ciupea de piele prin materialul subţire al bluzei, dar ea se urcă imediat, strângând în braţe rucsacul, iar omul se aplecă trecându-şi braţul peste ea şi închise uşa.

— Pari să te grăbeşti, spuse el. Unde mergi?

— La Summertown, răspunse Lyra, dacă nu vă deranjez.

Şoferul purta un chipiu ascuţit. Totul în maşină era neted, moale şi puternic, iar apa de colonie a omului în vârstă se simţea puternic în spaţiul închis. Maşina trase în stradă şi porni fără niciun zgomot.

— Şi ce-ai mai făcut, Lizzie? întrebă omul în vârstă. Ai mai aflat ceva despre craniile acelea?

— Da, spuse ea, şi se întoarse să se uite pe geamul din spate.

Nu era nici urmă de bărbatul cu păr deschis la culoare. Scăpase! Şi acum nu mai putea s-o găsească, şi se afla într-o maşină puternică alături de un om bogat. Simţi o tresărire de triumf.

— M-am interesat şi eu, spuse el. Un prieten antropolog mi-a zis că mai au câteva în colecţie, în plus faţă de cele expuse. Unele dintre ele sunt foarte vechi. Neanderthal.

— Da, aşa am auzit şi eu, spuse Lyra, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

— Şi prietena ta ce mai face?

— Ce prietenă? spuse Lyra, alarmată: oare îi povestise despre Will?

— Prietena la care stai.

— A, da. Face bine.

— Şi cu ce se ocupă? E arheolog?

— A, nu… e fiziciană. Studiază materiile întunecate, răspunse Lyra, care încă nu se simţea stăpână pe situaţie.

În lumea asta era mai greu de minţit decât crezuse. Şi o mai deranja ceva: acest om în vârstă îi era cunoscut, de undeva demult, dar pur şi simplu nu putea să-şi amintească de unde.

— Materiile întunecate? spuse el. Fascinant! Am citit ceva despre asta în revista *Times* azi-dimineaţă. Universul e plin de materii misterioase şi nimeni nu ştie ce sunt! Iar prietena ta le-a luat urma, nu?

— Da. Ştie multe despre asta.

— Ce-o să te faci când o să fii mare? Vrei să faci fizică?

— Poate, zise Lyra. Depinde.

Şoferul tuşi discret şi încetini.

— Uite, suntem în Summertown, spuse omul în vârstă. Unde ai dori să te lăsăm?

— A – aici lângă magazinele astea, pot să merg pe jos de-aici, răspunse Lyra. Mulţumesc.

— Ia-o la stânga pe South Parade, apoi la dreapta, te rog, Alan, spuse omul în vârstă.

— Sigur, domnule, zise şoferul.

După un minut se opriră fără zgomot în faţa unei biblioteci publice. Omul îi deschise uşa pe partea lui, astfel că Lyra trebui să se caţere peste el ca să iasă. Era spaţiu suficient, dar cumva mişcarea era deranjantă şi ea nu voia să-l atingă, deşi se purta aşa de frumos.

— Nu-ţi uita rucsacul, spuse el, întinzându-i-l.

— Mulţumesc, zise ea.

— Sper să ne mai vedem, Lizzie, spuse omul. Salutări prietenei tale.

— La revedere, răspunse Lyra, şi zăbovi puţin pe asfalt până văzu că maşina coteşte şi dispare înainte să o pornească spre carpeni. Avea o senzaţie ciudată în legătură cu omul în vârstă şi voia să întrebe alethiometru.

Will citea iarăşi scrisorile tatălui lui. Stătea pe terasă, unde se auzeau strigătele îndepărtate ale copiilor care săreau în apă în port, şi citea scrisul ordonat de pe foiţele de hârtie de poştă aeriană; încerca să şi-l închipuie pe omul care aşternuse literele pe hârtie şi recitea iar şi iar partea despre copil, despre el.

Auzi paşii Lyrei, care venea în fugă de la oarecare distanţă. Băgă scrisorile în buzunar şi se ridică; aproape în acelaşi moment apăru şi fata, cu o privire pierdută, cu Pantalaimon – pisică sălbatică şi nebună, prea scos din minţi ca să se mai ascundă. Ea, care plângea rareori, hohotea acum de furie; pieptul i se umfla şi deodată se aruncă spre el, prinzându-l în braţe şi strigând:

— Omoară-l! Omoară-l! Vreau să moară! Dacă era aici Iorek – Doamne, Will, am greşit rău de tot, îmi pare rău!

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Omul ăla e doar un hoţ mârşav, l-a furat, Will! Mi-a furat alethiometru! Moşul împuţit cu hainele lui scumpe şi cu servitorul şofer – o, Doamne, am făcut atâtea tâmpenii în dimineaţa asta – ah, ce-am făcut…

Şi plângea din toţi rărunchii, încât Will era sigur c-o să-i plesnească inima pe loc; căzuse în genunchi, urlând şi tremurând, iar Pantalaimon lângă ea se făcuse lup şi urla cu jale.

Departe, la apă, copiii se opriră din ce făceau şi îşi duseră mâinile

streaşină la ochi ca să vadă ce se petrece. Will se aşează pe vine lângă Lyra şi o scutură uşor de umăr.

— Gata! Nu mai plânge! spuse el. Zi-mi de la-nceput. Ce moş? Ce s-a întâmplat?

— O să te superi rău – am promis că nu te dau de gol. Am promis şi dup-aia… se tângui ea plângând, iar Pantalaimon deveni un căţel împiedicat cu urechile pleoştite care dădea din coadă, târându-se pe jos; iar Will înţelese că Lyra făcuse ceva de care îi era ruşine să-i spună şi îi vorbi daimonului.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi, întrebă Will.

Pantalaimon răspunse:

— Ne-am dus la învăţat, şi mai era cineva acolo, un bărbat şi o femeie, şi ne-au păcălit – au pus multe întrebări şi pe urmă ne-au iscodit despre tine şi ne-am dat de gol că te ştim şi dup-aia am fugit…

Lyra îşi ascundea faţa în mâini, cu capul apăsat pe asfalt. Pantalaimon se schimba dintr-o formă în alta agitat: câine, pasăre, pisică, hermină polară.

— Cum arăta omul ăla? întrebă Will.

— Mare, spuse vocea înfundată a Lyrei. Şi puternic, şi avea ochi de culoare deschisă…

— Te-a văzut cum treci prin fereastră?

— Nu, dar…

— Bine, atunci nu ştie că suntem aici.

— Dar alethiometru! strigă ea, şi se ridică cu îndârjire, cu faţa rigidă de emoţie, ca o mască grecească.

— Da, spuse Will. Zi-mi.

Printre hohote şi scrâşnete din dinţi îi povesti ce se întâmplase: cum omul în vârstă o văzuse folosind alethiometrul la muzeu cu o zi înainte, şi cum se oprise cu maşina şi o ajutase să scape de urmărire, şi cum maşina se oprise aşa încât fusese nevoită să treacă peste el când coborâse, şi cum probabil îi luase repede alethiometru înainte să-i dea rucsacul…

Băiatul o vedea cât e de distrusă, dar nu pricepea şi de ce se simţea atât de vinovată. Lyra spuse:

— Will, te rog, am făcut ceva rău de tot. Pentru că alethiometru mi-a zis să nu mai caut Praful şi să te ajut să-ţi cauţi tatăl. Dar n-am ascultat. Am făcut doar ce-am vrut şi n-ar fi trebuit…

O văzuse folosindu-l şi ştia că spunea adevărul. Se întoarse să se gândească. Ea îl luă de mână, dar Will se desprinse şi se duse la marginea apei. Copiii începuseră din nou să se joace. Lyra alergă spre el şi spuse:

— Will, îmi pare atât de rău…

— Ce folos? Nu-mi pasă dacă îţi pare rău sau nu. Ai făcut-o şi gata.

— Dar trebuie să ne ajutăm unul pe altul, pentru că nu mai avem

pe nimeni!

— Nu văd cum.

— Nici eu, dar…

Se opri în mijlocul propoziţiei şi ochii-i licăriră dintr-odată. Se întoarse şi alergă către rucsac, care zăcea abandonat pe asfalt, şi căută în el agitată.

— Ştiu cine este! Şi unde stă! Uite! spuse ea, şi îi arătă o hârtie mică.

— Mi-a dat asta la muzeu! Putem să mergem să-l luăm înapoi!

Will luă cartea de vizită şi citi:

Sir Charles Lantron, CBE
Limefield House
Old Headington
Oxford

— E „sir“, spuse Will. Are titlu. Asta înseamnă că lumea o să-l creadă automat pe el, şi nu pe noi. Ce-ai vrea să fac? Să merg la poliţie? Poliţia mă caută pe mine! Sau dacă nu mă căutau ieri mă caută azi. Şi dacă mergi tu, îşi dau seama cine eşti şi ştiu că mă cunoşti, aşa că nici aia n-ar merge.

— Putem să-l furăm. Putem să mergem acasă la el şi să-l furăm. Ştiu unde e Headington, e un Headington şi în Oxfordul meu. Nu-i departe. Ajungem acolo într-o oră, nici atât.

— Ai înnebunit.

— Iorek Byrnison s-ar duce acolo imediat şi i-ar rupe capul. Ce-aş vrea să fie aici. Ştii ce-ar face?

Dar se opri din vorbit. Will se uita la ea fără să zică nimic, iar ea şovăi. Ar fi şovăit şi dacă s-ar fi uitat la fel la ea un urs cu armură, pentru că Will avea în priviri ceva asemănător cu Iorek, deşi era tânăr.

— În viaţa mea n-am auzit aşa o tâmpenie, zise el. Crezi că putem pur şi simplu să îi intrăm în casă şi să-l furăm? Ia gândeşte-te! Foloseşte-ţi naibii creierul. O să aibă tot felul de alarme dacă e bogat şi o să înceapă să sune sonerii şi o să aibă încuietori speciale şi lumini cu infraroşii care detectează mişcarea.

— N-am auzit în viaţa mea de astea, spuse Lyra. În lumea mea nu există aşa ceva. N-aveam de unde să ştiu, Will.

— Bun, atunci fii atentă: are o casă întreagă în care să-l ascundă şi ştii cât i-ar lua unui spărgător să scotocească prin fiecare sertar şi ascunzătoare într-o casă întreagă? Oamenii ăia care au venit acasă la mine au căutat cu orele şi n-au găsit ce căutau, şi pun pariu că el are o casă mult mai mare ca a noastră. Aşa că, şi dacă-i intrăm în casă, n-am găsi ce trebuie înainte să vină poliţia.

Lyra stătea cu capul plecat. Will avea dreptate.

— Atunci noi ce facem? întrebă ea.

Băiatul nu răspunse. Dar era „noi“, în mod clar. Era legat de ea acum, fie că-i plăcea sau nu.

Se duse la marginea apei, apoi înapoi pe balcon, şi înapoi la apă. Îşi plesnea palmele, căutând un răspuns, dar nu-l găsea şi dădea din cap furios.

— Da… mergem pur şi simplu acolo, zicea. Mergem şi vorbim cu el. Şi nici nu putem să-i cerem învăţatei ăleia să ne ajute, pentru că poliţia a vorbit deja cu ea. Normal c-o să-i creadă pe ei, nu pe noi. Măcar dacă-i pătrundem în casă o să vedem camerele importante. Poate fi un început.

Fără să mai zică nimic altceva, intră şi puse scrisorile sub pernă în camera în care dormea. În felul ăsta nu le găseau dacă era prins.

Lyra aştepta pe balcon, cu Pantalaimon pe umăr în formă de rândunică. Se mai luminase la faţă.

— Îl luăm noi înapoi, zise ea. Simt asta.

Will nu spuse nimic. O porniră la drum spre fereastra din aer.

Le luă o oră şi jumătate să ajungă la Headington. Lyra mergea în frunte, evitând zonele aglomerate, iar Will cerceta totul cu atenţie, fără să spună nimic. Era mult mai greu pentru Lyra acum decât îi fusese la Pol, când mergea spre Bolvangar, pentru că atunci îi avusese pe gitani şi pe Iorek Byrnison cu ea şi, chiar dacă tundra era plină de pericole, vedeai când se apropie. Aici, în oraşul care era şi nu era al ei, ceva periculos putea să arate normal, iar trădarea zâmbea şi era parfumată; şi, chiar dacă n-o omorau sau n-o despărţeau de Pantalaimon, îi răpiseră singura călăuză. Fără alethiometru era… era doar o fetiţă pierdută.

Limefield House era de culoarea mierii calde şi jumătate din faţadă era acoperită de plante căţărătoare. Avea o grădină îngrijită, cu tufe pe o parte şi o alee cu pietriş care ducea la uşa din faţă. Rolls Royce-ul era parcat la intrarea în garajul dublu din stânga. Totul îi mirosea lui Will a bogăţie şi putere, genul de superioritate asumată de anumite persoane care se dădeau drept nobilime engleză. Era ceva ce-l deranja şi nu-şi dădea seama de ce, până când îşi aduse brusc aminte de un moment când era foarte mic – mama lui îl dusese la o casă asemănătoare cu asta, se îmbrăcaseră cu cele mai bune haine şi trebuise să se poarte foarte frumos, iar doi oameni în vârstă, un bărbat şi o femeie, o făcuseră pe mama lui să plângă, şi când plecaseră din casă ea tot mai plângea.

Lyra îl văzu că gâfâie şi strânge pumnii, dar avea atâta minte cât să nu pună întrebări: era ceva care îl supăra pe el, nu pe ea. După un moment Will suflă adânc:

— Păi ce să zic, merită încercat.

Mergeau pe alee, el în faţă şi Lyra în spate. Se simţeau foarte expuşi.

Uşa avea clopoţel ca pe vremuri, ca cele din lumea Lyrei, şi Will nu ştia unde este, până nu-i arătă ea. Traseră de şnur şi clopoţelul sună îndelung în casă.

Omul care deschise uşa era servitorul şofer, numai că acum nu avea chipiu. Se uită întâi la Will, apoi la Lyra, şi expresia i se schimbă puţin.

— Am vrea să vorbim cu sir Charles Lanstrom, spuse Will.

Îi zvâcnea maxilarul ca atunci când îi înfruntase pe copiii de la turn. Servitorul încuviinţă.

— Aşteptaţi aici, zise el. Îi spun lui sir Charles.

Închise uşa. Era din stejar masiv, cu două încuietori grele, cu zăvoare sus şi jos, deşi lui Will îi trecu prin cap că niciun spărgător cu ceva minte n-ar fi încercat uşa din faţă oricum. Şi mai era şi o alarmă pusă la vedere la intrare, şi mai erau şi reflectoare mari la fiecare colţ al casei; nici măcar nu se putea apropia cineva, nici vorbă de spart casa.

Se auzeau paşi cum se apropie de uşă, care se deschise din nou. Will privi în sus spre omul care avea atât de multe încât voia şi mai mult şi descoperi cu uimire că era deosebit de arătos, calm şi puternic, şi nicidecum vinovat sau jenat.

Simţind-o pe Lyra lângă el nerăbdătoare şi furioasă, Will spuse repede:

— Îmi cer scuze, dar Lyra crede că şi-a uitat ceva la dumneavoastră în maşină mai devreme.

— Lyra? Nu ştiu nicio Lyra. Ce nume neobişnuit. Ştiu un copil pe nume Lizzie. Iar tu cine eşti?

Mustrându-se în gând că uitase, Will spuse:

— Fratele ei, Mark.

— Mda. Bună ziua, Lizzie, sau Lyra. Intraţi.

Se dădu la o parte ca să le facă loc. Nici Will şi nici Lyra nu se aşteptau de fapt la asta, şi intrară şovăitor. În hol era semiîntuneric şi mirosea a ceară de albine şi a flori. Fiecare suprafaţă era curată şi lucitoare, iar o vitrină de mahon pusă la perete avea bibelouri delicate de porţelan. Will îl văzu pe servitor cum se ţine deoparte discret, parcă aşteptând să fie chemat.

— Haideţi în biroul meu, spuse sir Charles, deschizându-le o altă uşă pe hol.

Era politicos, chiar primitor, dar ceva în modul lui de a se purta îl puse pe Will în gardă. Biroul era mare şi confortabil într-un fel care te făcea să te gândeşti la trabucuri şi fotolii de piele şi părea plin de rafturi cu cărţi, fotografii înrămate şi trofee de vânătoare. Mai erau şi

trei sau patru cabinete cu vitrină cu instrumente ştiinţifice vechi – microscoape de bronz, telescoape în teci verzi de piele, sextanţi, busole; era clar de ce şi-ar fi dorit alethiometru.

— Luaţi loc, spuse sir Charles, arătând spre o canapea de piele.

Apoi se aşeză pe scaunul de la birou şi continuă:

— Deci? Ce-aveţi de zis?

— Mi-ai furat… începu Lyra înfocat, dar Will îi aruncă o privire scurtă şi se opri.

— Lyra crede că şi-a uitat ceva în maşina dumneavoastră, spuse el din nou. Şi am venit să-l luăm înapoi.

— La obiectul acesta vă referiţi? zise el, şi scoase ceva împachetat într-o bucată de catifea din sertarul biroului.

Lyra sări în picioare. El o ignoră şi despături catifeaua, scoţând la iveală splendoarea aurie de alethiometru din palma lui.

— Da! strigă Lyra, şi întinse mâna spre el.

Dar omul închise palma. Biroul era lat, şi ea nu ajungea să se întindă; înainte să mai poată face ceva, bărbatul se răsuci în scaun şi aşeză alethiometru într-una dintre vitrine, apoi o încuie şi puse cheia în buzunarul de la haină.

— Dar nu-ţi aparţine, Lizzie, spuse el. Sau Lyra, dacă aşa te cheamă.

— Ba-i al meu! E alethiometru meu.

Omul dădu din cap, cu o expresie tristă, ca şi cum ar fi dojenit-o şi asta i-ar fi provocat regrete, deşi o făcea, chipurile, pentru binele ei.

— În cel mai bun caz se poate spune că există nişte dubii în legătură cu asta, zise el.

— Dar e al ei! protestă Will. Serios! Mi l-a arătat! Ştiu că-i al ei!

— Ei, vedeţi, ar trebui să dovediţi asta, zise omul. Eu n-am nimic de dovedit, pentru că e în posesia mea. Se presupune că-i al meu. Ca toate celelalte obiecte din colecţie. Trebuie să-ţi spun, Lyra, că sunt surprins să văd că eşti necinstită.

— Io nu-s necinstită! strigă Lyra.

— A, ba da, eşti. Mi-ai spus că te cheamă Lizzie. Acum aflu că te cheamă altfel. Sincer să fiu, n-ai nicio şansă să convingi pe cineva că asemenea lucru de preţ îţi aparţine. Uite ce zic eu, hai să sunăm la poliţie.

Întoarse capul ca să strige după servitor.

— Nu, staţi aşa, spuse Will înainte să poată să mai zică ceva sir Charles. Dar Lyra dădu roată biroului în fugă, iar Pantalaimon apăru din senin în braţele ei în forma unei pisici sălbatice care rânjea colţii şi scuipa spre omul în vârstă.

Sir Charles clipi surprins la apariţia bruscă a daimonului, dar aproape că nu mişcă.

— Nici măcar nu ştii ce-ai furat! strigă Lyra. M-ai văzut că-l folosesc

şi te-ai gândit să-l furi, şi asta ai făcut. Dar eşti mai rău ca mama mea – cel puţin mama mea ştie că e important –, tu doar o să-l pui în vitrină şi n-o să faci nimic cu el! Aş vrea să mori! Dacă pot, o să pun pe cineva să te omoare. Nu meriţi să trăieşti! Eşti…

Se înecă de furie şi nu mai fu în stare să vorbească. Nu putea decât să-l scuipe în faţă, ceea ce şi făcu din răsputeri.

Will stătea nemişcat, privind în jur, memorând unde se afla fiecare obiect.

Sir Charles scoase calm o batistă de mătase şi se şterse pe faţă.

— Chiar eşti cu desăvârşire lipsită de orice control? spuse el. Stai jos, obrăznicătură murdară!

Lyra simţi lacrimile şiroindu-i şi tremura din tot corpul; se aşeză pe canapea. Pantalaimon, cu coada lui de pisică ridicată, se aşeză în poala fetei cu ochii arzând pironiţi asupra omului.

Will şedea în tăcere şi cugeta. Sir Charles i-ar fi putut azvârli pe uşă afară în orice clipă. Oare ce cocea?

Şi atunci văzu ceva atât de bizar, încât crezu că i s-a năzărit. Din mâneca jachetei de in a lui sir Charles, din manşeta albă ca zăpada, ieşea capul verde de smarald al unui şarpe. Limba sa neagră se iţea încoace şi-ncolo, iar capul ca îmbrăcat în zale, cu ochii negri conturaţi în auriu se plimbau de la Lyra la Will şi înapoi. Ea era prea furioasă ca să observe, iar Will îl văzu doar o clipită înainte să se retragă în mâneca bărbatului în vârstă, dar destul cât să facă ochii mari de uimire.

Sir Charles se aşeză pe scaunul de lângă fereastră şi începu să-şi aranjeze creţurile pantalonilor.

— Cred că ar fi mai bine să mă asculţi în loc să te porţi atât de nestăpânit, spuse el. Chiar nu aveţi de ales. Instrumentul este în posesia mea şi aşa va rămâne. Îl vreau. Sunt colecţionar. Poţi să scuipi şi să baţi din picior şi să urli cât vrei, dar, chiar dacă ai reuşi să convingi pe cineva să te asculte, voi avea în acel moment destule documente care să dovedească faptul că l-am cumpărat. Asta e uşor. Iar atunci chiar că nu-l vei mai primi înapoi niciodată.

Amândoi tăceau. Omul nu terminase de vorbit. Inima Lyrei bătea mai încet de uimire, iar în cameră totul era nemişcat.

— Totuşi, continuă el, mai e un lucru, pe care mi-l doresc şi mai mult. Şi nu pot să-l obţin de unul singur, aşa că sunt gata să fac un târg cu tine. Tu îmi aduci obiectul pe care îl vreau, iar eu îţi dau înapoi – cum spuneai că se numeşte?

— Alethiometru, zise Lyra cu o voce răguşită.

— Alethiometru. Cât de interesant. Aletheia, adevăr – imaginile acelea da, înţeleg.

— Ce obiect vă doriţi? întrebă Will. Şi unde putem să-l găsim?

— Este într-un loc în care eu nu pot să merg, dar voi, da. Ştiu foarte

bine că aţi găsit o poartă spre un alt loc. Cred că nu e prea departe de Summertown, unde am dus-o azi-dimineaţă pe Lizzie, sau Lyra. Şi că prin acea poartă se intră în altă lume, una fără oameni mari. Zic bine până acum? Aşa, deci omul care a făcut poarta are un pumnal. Se ascunde în cealaltă lume acum şi este foarte înspăimântat. Are şi de ce. Dacă este unde cred eu că este, se află într-un turn vechi de piatră cu îngeri sculptaţi în jurul uşii. Torre degli Angeli. Deci acolo trebuie să mergeţi şi nu-mi pasă cum faceţi, dar vreau neapărat pumnalul acela. Mi-l aduceţi şi vă dau alethiometru. O să-mi pară rău să mă despart de el, dar sunt om de cuvânt. Asta aveţi de făcut: aduceţi-mi pumnalul.

8. Turnul îngerilor

Will întrebă:

— Cine este omul acela care are pumnalul?

Erau în Rolls Royce şi mergeau prin Oxford. Sir Charles stătea în faţă, pe jumătate întors, iar Lyra şi Will stăteau pe bancheta din spate, cu Pantalaimon, care luase formă de şoarece în vreme ce Lyra îl mângâia ca să-l liniştească.

— Cineva care n-are mai mult dreptul să deţină pumnalul decât am eu să deţin alethiometru, spuse sir Charles. Din păcate pentru toată lumea, alethiometru este în posesia mea, iar pumnalul, într-a lui.

— De unde aţi aflat despre lumea cealaltă?

— Ştiu multe lucruri pe care voi nu le ştiţi. La ce vă aşteptaţi? Sunt mult mai bătrân ca voi şi mult mai bine informat. Există mai multe treceri între lumea asta şi cealaltă. Cei care ştiu unde sunt pot trece cu uşurinţă înainte şi înapoi. În Cittàgazze este o breaslă de aşa-numiţi învăţaţi, care făceau asta tot timpul.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi de aici! izbucni Lyra. Sunteţi de acolo, nu?

Şi din nou memoria ei părea că-i dă un ghiont. Era aproape sigură că-l mai văzuse.

— Nu, nu sunt, răspunse el.

— Dacă trebuie să luăm pumnalul de la omul ăla, spuse Will, avem nevoie de mai multe informaţii despre el. N-o să ni-l pună în braţe, nu?

— Bineînţeles că nu. Este singurul lucru care îndepărtează Spectrele. N-o să fie uşor, în niciun caz.

— Spectrele se tem de pumnal?

— Foarte tare.

— De ce atacă numai adulţi?

— Nu trebuie să le ştii tu pe toate. N-are importanţă. Lyra, spuse sir Charles întorcându-se spre ea, povesteşte-mi despre prietenul tău cel nemaipomenit.

Se referea la Pantalaimon. Şi, îndată ce îi ieşiră vorbele din gură, Will îşi dădu seama că şarpele pe care îl văzuse iţindu-se din mâneca lui sir Charles era de fapt tot un daimon, iar acesta trebuie să fi venit din lumea Lyrei. Întreba despre Pantalaimon ca să le abată atenţia, deci nu-şi dăduse seama că Will îi văzuse daimonul.

Lyra îl ridică pe Pantalaimon mai aproape de piept şi el se transformă într-un şobolan negru, cu coada înfăşurată în jurul încheieturii mâinii ei, ţintuindu-l pe sir Charles cu ochii lui roşii.

— N-ar fi trebuit să-l vedeţi. Este daimonul meu. În lumea asta

credeţi că n-aveţi daimoni, dar aveţi. Al dumneavoastră ar fi un gândac de Colorado.

— Dacă faraonii din Egipt erau reprezentaţi ca scarabei, n-ar fi o problemă nici pentru mine. Aşadar, tu vii dintr-o a treia lume. Ce interesant… De acolo e alethiometrul, sau l-ai furat în călătoriile tale?

— Mi l-a dat cineva, răspunse Lyra furioasă. Stăpânul de la Colegiul Jordan din Oxfordul meu mi l-a dat. Este al meu de drept. Şi dumneata, bătrân prost şi împuţit, n-ai şti ce să faci cu el, n-ai putea să-l citeşti nici într-o mie de ani. Pentru dumneata e doar o jucărie. Dar eu am nevoie de el şi Will la fel. O să-l luăm înapoi, n-avea grijă.

— Mai vedem noi, răspunse sir Charles. Aici v-am lăsat data trecută. Vreţi să vă las şi-acum tot aici?

— Nu, răspunse Will, pentru că văzuse o maşină de poliţie în faţă. Nu poţi să intri în Cittàgazze, pentru că te iau Spectrele, aşa că nu contează dacă vezi pe unde e trecerea. Du-ne mai departe la şoseaua de centură.

— Cum doreşti, spuse sir Charles, şi maşina porni mai departe. Când şi dacă găsiţi pumnalul, daţi-mi un telefon şi Allan o să vină să vă ia.

Nu mai ziseră nimic până când şoferul opri. Când să se dea jos, sir Charles îşi coborî geamul portierei şi îi spuse lui Will:

— Oricum, dacă n-ai pumnalul, nu te mai obosi să te întorci. Dacă vii la mine fără el, chem poliţia. Îţi imaginezi c-o să vină repede dacă le spun numele tău adevărat, nu? E William Parry, da? Exact cum îmi imaginam. E o poză foarte bună de-a ta în ziarul de azi.

Şi maşina plecă.

Will rămăsese mut de uimire.

Lyra îl scutura de braţ:

— Nu-ţi face griji, zise ea. N-o să mai spună nimănui. Dacă voia, o făcea până acum. Haide.

După zece minute stăteau deja în piaţeta de la baza Turnului îngerilor. Will îi povestise despre daimonul-şarpe, iar ea se oprise o clipă în mijlocul străzii, chinuită de o amintire vagă. Cine era bătrânul ăla? Unde îl mai văzuse? Nu-i folosea la nimic, amintirea nu era clară.

— N-am vrut să-i spun lui, zise Lyra încet, dar am văzut un om acolo sus azi-noapte. Se uita în jos la copiii care făceau zgomot…

— Cum arăta?

— Tânăr, cu bucle. Dar nu l-am văzut decât un moment, chiar în vârful turnului, peste crenelurile alea. Cred că e… îţi aduci aminte de Angelica şi Paolo, spuneau că au un frate mai mare care venise şi el în oraş, şi apoi Angelica nu l-a lăsat pe Paolo să continue, de parcă ar fi fost secret? Cred că el e acolo şi că s-a dus tot după pumnal. Şi mai

cred că toţi copiii ştiu de el. Cred că ăsta e motivul pentru care au venit aici.

— Hm, spuse Will privind în sus. Poate.

Apoi ea îşi aminti ce spuneau copiii de dimineaţă: niciunul dintre ei nu urca în turn fiindcă erau chestii înfricoşătoare pe-acolo, şi apoi îşi aminti şi senzaţia neplăcută pe care o avuseseră ea şi Pantalaimon înainte să plece din oraş. Daimonul bătea din aripi pe deasupra capului ei, transformat acum în molie în lumina soarelui, şi îi şoptea ceva speriat.

— Taci, îi răspunse ea, n-avem altă soluţie, Pan. E vina noastră. Trebuie să îndreptăm lucrurile şi asta e singura posibilitate.

Will o luă la dreapta, urmărind zidul turnului. La colţ era o alee pietruită între turn şi clădirea următoare, iar el coti pe-acolo, privind în sus şi încercând să măsoare locul. Lyra îl urmă. Apoi se opri sub o fereastră de la nivelul al doilea şi îi spuse lui Pantalaimon:

— Poţi să zbori până acolo? Poţi să te uiţi înăuntru?

Pan se transformă în vrabie şi porni imediat. Abia reuşi s-ajungă. Lyra icni şi scoase un mic ţipăt când el se aşeză la pervaz şi se uită câteva clipe, înainte să zboare înapoi în picaj. Fata ofta şi respira sacadat, ca un om care tocmai fusese salvat de la înec. Will se încruntă, încurcat.

— E greu când daimonul îţi pleacă de lângă tine, explică ea, doare…

— Scuze. Ai văzut ceva? întrebă el.

— Scări, răspunse Pantalaimon, scări şi camere întunecate. Pe pereţi erau atârnate săbii, suliţe şi scuturi, ca într-un muzeu. Şi l-am văzut şi pe omul ăla. Dansa…

— Dansa?

— Se mişca de colo-colo şi dădea din mâini. Ca şi cum s-ar fi luptat cu ceva invizibil. L-am văzut prin uşa întredeschisă, dar nu prea clar.

— Se lupta cu un Spectru? sugeră Lyra.

Dar nu puteau ghici mai departe, aşa că plecară. În spatele turnului era un zid înalt de piatră acoperit cu sticlă sfărâmată, care ascundea o grădină cu straturi ordonate de ierburi aşezate în jurul unei fântâni (din nou Pantalaimon zbură ca să vadă ce era acolo); pe partea cealaltă era o alee care îi aducea la piaţetă. Ferestrele din jurul turnului erau mici şi adânci, ca nişte ochi cu sprâncene încruntate.

— Trebuie să mergem prin faţă deci, spuse Will.

Urcă scările şi împinse uşa. Lumina soarelui intră prin deschizătură şi balamalele vechi scârţâiră. Făcu un pas, doi înăuntru şi merse mai departe când constată că nu era nimeni prin preajmă. Lyra îl urmă îndeaproape. Podeaua era făcută din pietre şlefuite de secole de folosinţă, iar aerul era răcoros.

Will se uita la scara care ducea în jos şi bătu destul de departe încât

să vadă că ajungea într-o încăpere mare, cu tavanul jos şi cu un cuptor imens, rece, la unul din capete, unde pereţii tencuiţi erau negri de funingine; dar nu văzu pe nimeni nici acolo şi se întoarse în holul de la intrare, unde o găsi pe Lyra cu un deget în dreptul buzelor, uitându-se în sus.

— Îl aud, şopti ea. Vorbeşte singur, cred.

Will ascultă cu atenţie şi auzi şi el: un murmur scăzut, întrerupt câteodată de un râs dur sau de un scurt ţipăt mânios. Suna de parcă omul ar fi fost nebun.

Will trase aer în piept şi pufni apoi, urcând scara. Era din stejar înnegrit, uriaşă, lată, cu treptele la fel de uzate ca piatra de pe podeaua de la intrare: mult prea solide ca să scârţâie. Lumina scădea pe măsură ce urcau, pentru că era doar câte o ferestruică adâncă în dreptul fiecărui palier. Urcară un etaj, apoi se opriră să asculte, îl urcară pe următorul, iar vocea omului se amesteca acum cu zgomotul ritmic, întrerupt din când în când, al unor paşi pe podea. Venea de la o cameră de vizavi, cu uşa întredeschisă.

Will păşi pe vârfuri spre ea şi o deschise câţiva centimetri ca să se poată uita înăuntru. Era o cameră mare, cu pânze de păianjen adunate pe tavan. Pe pereţi erau rafturi pline de cărţi uzate, cu legăturile fărâmiţate şi exfoliate sau deformate de umezeală. Unele fuseseră scoase din rafturi şi aruncate peste tot şi zăceau deschise pe podea ori pe mesele pline de praf, iar altele erau îngrămădite alandala.

În mijlocul camerei, tânărul dansa, într-adevăr. Pantalaimon avusese dreptate, chiar aşa arăta. Cu spatele la uşă, se trăgea când într-o parte, când în alta, iar în tot acest timp mâna lui dreaptă se mişca de parcă ar fi încercat să dea la o parte obstacole nevăzute. Avea în mână un pumnal, nimic deosebit, cu o lamă obişnuită de vreo douăzeci de centimetri, cu care încerca să taie aerul înainte şi în lateral, apoi parcă pipăia ceva şi îşi mişca încheietura în sus şi-n jos.

Părea că se întoarce, aşa că Will se retrase. Duse un deget la gură şi îi făcu semn Lyrei să vină şi ea, o conduse la scări şi apoi la următorul etaj.

— Ce face? şopti ea.

El descrise cât putu de bine ce văzuse.

— Din ce spui, parc-ar fi nebun, zise Lyra. E un tip slab, cu părul ondulat?

— Da, păr roşu, ca al Angelicăi. Chiar arată ca un nebun. Nu ştiu ce să zic, pare chiar mai aiurea decât a spus sir Charles. Hai să mai cercetăm înainte să vorbim cu el.

Lyra nu puse nicio întrebare, ci îl lăsă să-i conducă spre o scară care pornea către ultimul etaj. Acolo lumina era mult mai puternică, pentru că era o scară vopsită în alb care dădea spre acoperiş sau, mai degrabă, spre o structură de lemn şi sticlă care semăna cu o seră.

Simţeau căldura chiar de la baza scărilor.

Pe când stăteau acolo, auziră un geamăt venind de deasupra lor.

Săriră amândoi ca arşi. Erau siguri că nu se mai afla nimeni în turn în afară de bărbatul pe care îl văzuseră. Pantalaimon era aşa de speriat, că se preschimbă imediat din pisică în pasăre şi zbură la pieptul Lyrei. Will şi Lyra se luaseră repede de mână când el se transformase, dar îşi dădură drumul.

— Ar fi bine să vedem ce e, şopti Will. Mă duc eu primul.

— Eu ar trebui să merg prima, răspunse Lyra, tot în şoaptă, pentru că e vina mea.

— Păi dacă e vina ta trebuie să faci cum spun eu.

Ea strânse buzele, dar îl urmă.

Urcă scara, până în bătaia soarelui. În structura de sticlă, lumina era orbitoare. Era şi foarte cald, ca într-o seră, iar Will nu putea nici să vadă bine, nici să respire cum trebuie. Văzu o clanţă şi apăsă pe ea, uşa se deschise, iar el păşi repede afară, cu mâna pavăză la ochi ferindu-se de soare.

Era pe un acoperiş de plumb, închis de parapetul cu creneluri. Structura de sticlă era aşezată în mijloc, iar foaia de plumb se întindea în toate părţile până la şanţul de lângă parapet, unde erau nişte orificii pătrate de scurgere a apei de ploaie.

În plin soare, pe acoperişul de plumb zăcea un bărbat în vârstă, cu părul alb. Faţa îi era acoperită de vânătăi şi părea bătut, un ochi îl avea închis şi, când se apropiară mai mult, văzură că avea mâinile legate la spate.

Îi auzi venind şi gemu din nou, încercând să se apere cumva.

— Nu vă fie teamă, spuse Will încet, nu vă facem niciun rău. Omul cu pumnalul v-a făcut asta?

— Mhm, mormăi omul.

— Hai să desfacem funia. Nu e legată prea bine…

Era înnodată stângaci, în grabă, şi se desprinse imediat ce Will îşi dădu seama cum era făcut nodul. Îl ajutară pe bătrân să se ridice şi îl duseră la umbră, lângă parapet.

— Cine sunteţi? întrebă Will. Nu credeam că sunt doi oameni aici. Credeam că e unul singur.

— Giacomo Paradisi, spuse omul, vorbind greu printre dinţii sparţi. Eu sunt purtătorul şi nimeni altcineva. Tânărul acela l-a furat de la mine. Întotdeauna se găsesc nebuni care îşi asumă riscuri de felul ăsta de dragul pumnalului. Dar ăsta e disperat. O să mă omoare…

— Ba nu, spuse Lyra. Ce e aia purtător? Ce înseamnă asta?

— Eu păstrez pumnalul diafan în numele Breslei. Unde s-a dus?

— E jos, zise Will. Am trecut pe lângă el. Nu ne-a văzut. Făcea aşa, nişte mişcări cu pumnalul prin aer…

— Încerca să taie. N-o să reuşească. Şi când o să…

— Fiţi atenţi! strigă Lyra.

Will se întoarse. Tânărul urca spre micul adăpost de lemn. Nu-i văzuse încă, dar nu aveau unde să se ascundă şi, cum stăteau acolo, el întrezări mişcarea şi se întoarse iute spre ei.

Pantalaimon se făcu imediat urs şi se ridică pe labele dinapoi. Numai Lyra ştia că n-ar fi putut să-l atingă pe omul care venea spre ea, iar el clipi şi privi fix o secundă; Will îşi dădu seama că tânărul nu sesizase, de fapt, mişcarea. Omul era nebun. Părul roşu îi era murdar, bărbia, pătată de salivă, iar pupilele, dilatate până la albul ochilor.

Şi ţinea pumnalul în mână, iar ei nu aveau nicio armă.

Will se îndepărtă de bătrân, mergând aplecat pe acoperişul de plumb, gata să sară la luptă sau să se dea la o parte.

Tânărul sări înainte spre el şi despică aerul cu pumnalul, stânga, dreapta, stânga, apropiindu-se tot mai mult şi făcându-l pe Will să se tot dea înapoi, până ajunse într-un punct din care nu mai putea să avanseze şi unde se uneau în colţ doi pereţi ai turnului.

Lyra se târa în spatele tânărului, cu funia în mână. Will se repezi înainte dintr-odată, aşa cum făcuse şi cu omul pe care îl găsise la el în casă şi cu acelaşi efect: adversarul se dezechilibra şi căzu pe spate, peste Lyra. Totul se întâmplă atât de repede, încât Will nici nu apucă să simtă frica. Dar văzu pumnalul zburând din mâna tânărului şi înfigându-se în plumb la un metru depărtare, ca şi cum s-ar fi înfipt într-o bucată de unt. Intrase în acoperiş până la plăsele.

Tânărul se întoarse şi se întinse imediat spre pumnal, dar Will se aruncase deja în spatele lui şi îl trăgea de păr. Învăţase la şcoală să se bată: avusese ocazia de multe ori, mai ales când ceilalţi copii îşi dăduseră seama că ceva nu era în regulă cu mama lui. Învăţase deci că nu era prea important să te baţi cu stil, ci să-l forţezi pe adversar să cedeze, adică să-l răneşti mai tare decât te putea răni el pe tine. Ştia şi că trebuie să vrei într-adevăr să-l răneşti, şi că nu erau mulţi care chiar să vrea asta, până la urmă; însă acum el voia.

Aşa că bătaia nu-i era străină, dar nu se mai luptase niciodată cu un bărbat aproape adult şi cu un pumnal în mână; trebuia cu orice preţ să nu-l lase să ia pumnalul de unde-l scăpase.

Îşi înfipse degetele în părul des şi umed al tânărului şi trase cât putu de mult. Omul gemu şi se aruncă într-o parte, dar Will trăgea şi mai tare, iar adversarul începu să urle de durere şi mânie. Se ridică şi îl împinse pe Will spre parapet, strivindu-l cu greutatea lui. Era prea mult. Will rămase fără suflare, iar din cauza şocului slăbi strânsoarea. Omul se eliberă imediat.

Will se lăsă în genunchi în şanţ, lovit în plex, dar nu putea rămâne acolo. Se ridică în genunchi, apoi încercă să se ridice în picioare şi, în acel moment, un picior îi alunecă pe un orificiu de scurgere. O clipă se gândi cu groază că nu mai era nimic în spatele lui. Încerca cu

disperare să se prindă cu degetele de acoperişul cald de plumb. Însă nu se întâmplă nimic. Piciorul stâng îi rămase în aer, dar era în siguranţă.

Îşi trase piciorul înapoi pe parapet şi se strădui să se ridice. Omul ajunsese din nou la pumnal, însă nu avusese timp să-l ia, căci Lyra se repezise în spatele lui, zgâriindu-l şi lovindu-l cu picioarele şi muşcând ca o pisică sălbatică. Nu reuşi însă să-l tragă de păr, aşa că omul o aruncă şi pe ea din spinare. Când se ridică, avea pumnalul în mână.

Lyra căzuse într-o parte, cu Pantalaimon lângă ea, acum sub formă de pisică sălbatică. Will era faţă-n faţă cu tânărul şi îl văzu bine pentru prima dată. N-avea nicio îndoială că era fratele Angelicăi şi era rău de tot. Se concentra asupra lui Will şi ţinea pumnalul în mână. Dar nici Will nu era cu totul descoperit.

Apucase funia de unde o lăsase Lyra, iar acum şi-o înfăşurase în jurul mâinii stângi ca să se apere de pumnal. Se mişcă într-o parte, astfel încât soarele să bată chiar în faţa adversarului său, care clipea şi se uita cruciş. Mai mult, structura de sticlă îi arunca reflexii chiar în ochi, iar Will îşi dădu seama că omul era aproape orbit de lumină.

Sări lângă el, departe de pumnal, ţinându-şi mâna stângă sus, şi îl lovi tare în genunchi. Ţintise cu grijă, iar lovitura era bine plasată. Omul căzu cu un geamăt şi se răsuci ciudat într-o parte.

Will sări după el, lovindu-l cu mâinile şi cu picioarele oriunde nimerea, împingându-l spre seră. Dacă ar fi putut să-l ducă până în capătul scărilor…

De data asta omul căzu mai tare, iar mâna lui dreaptă, care ţinea pumnalul, ajunse chiar la picioarele lui Will; acesta îl călcă de sus, tare, zdrobindu-i degetele, apoi îşi înfăşură funia şi mai bine în jurul mâinii şi-l mai călcă o dată. Tânărul ţipă şi dădu drumul pumnalului. Will îi trase un şut, lovind mânerul, iar pumnalul zbură până în şanţ şi se opri lângă un orificiu de scurgere. Funia i se desprinsese de pe mână şi, de undeva, apăruse o baltă destul de mare de sânge pe acoperiş şi pe pantofii lui. Omul se ridica…

— Ai grijă! strigă Lyra.

Dar Will era gata.

În momentul în care tânărul se dezechilibra puţin, Will se aruncă din nou spre el şi îl izbi cât putu de tare în stomac. Se prăbuşi peste acoperişul de sticlă, care se sparse în mii de bucăţele, distrugând şi structura instabilă de lemn. Omul se întinse peste spărtură, spre casa scării, şi se prinse de tocul uşii, dar acesta nu se mai ţinea în nimic şi cedă imediat. Căzu şi el, printre cioburi.

Will se repezi înapoi la şanţ şi luă pumnalul, iar lupta se termină. Lovit şi tăiat, tânărul se împletici spre scări şi îl văzu pe Will stând deasupra lui cu pumnalul în mână, se holbă la el cu silă şi mânie şi fugi în jos pe scări.

— Au! zise Will, aşezându-se. Au!

Ceva nu era deloc în regulă, iar el nu-şi dăduse seama de asta. Scăpă pumnalul din mâna dreaptă şi îşi strânse mâna stângă la piept. Funia era plină de sânge, iar când o desfăcu…

— Degetele tale, suspină Lyra. Vai, Will…

Degetul mic şi inelarul căzură împreună cu funia.

I se învârtea capul. Din cioturile degetelor sângele pulsa, iar blugii şi pantofii erau deja plini de sânge. Trebuia să se întindă şi să închidă ochii o clipă. Nu-l durea prea tare, iar o parte a minţii lui înregistra informaţia cu oarecare surprindere: durerea era asemănătoare unei bătăi ritmice de ciocan şi nu era aşa de ascuţită ca atunci când te tai uşor.

Nu se mai simţise niciodată atât de slăbit. Simţea c-o să adoarmă. Lyra îi făcea ceva la braţ. El se ridică în capul oaselor şi se uită la dezastru; i se făcu greaţă pe loc. Bătrânul era şi el prin apropiere, dar Will nu vedea ce face, iar Lyra îl ţinea de vorbă.

— Dacă am avea nişte muşchi-de-sânge, din ăla de care au urşii, spunea ea, aş putea să te fac bine, Will. Uite, o să leg funia asta aici, mai sus, ca să opresc sângerarea, nu pot s-o leg unde erau degetele, că n-a mai rămas nimic acolo, stai puţin liniştit…

O lăsă să-şi facă treaba şi apoi se uită după degete. Zăceau pe jos, îndoite ca nişte semne de întrebare. Râse.

— Hei, spuse ea, termină. Ridică-te, hai. Domnul Paradisi s-a dus să aducă un medicament, un unguent, nu ştiu ce e. Trebuie să mergi jos. Celălalt a fugit, l-am văzut ieşind pe uşă. L-ai învins. Hai, Will, hai…

Mai cu gluma, mai împingându-l de la spate, îl făcu să coboare treptele şi o luară printre bucăţile de lemn şi sticlă spre o cămăruţă răcoroasă de pe primul palier. Pe perete erau aliniate rafturi cu borcane, sticle, vase, mojare, pistile şi cântare de farmacie. Sub fereastra murdară era o chiuvetă de piatră, unde bătrânul turna ceva cu o mână tremurătoare dintr-o sticlă mai mare într-una mai mică.

— Stai jos şi bea asta, spuse el, umplând un pahar mic cu un lichid închis la culoare.

Will se aşeză şi luă paharul. Prima înghiţitură îl arse în cerul gurii, ca focul. Lyra luă paharul ca să nu cadă, iar Will încercă să respire.

— Bea-l tot, spuse omul, aspru.

— Ce-i asta?

— Rachiu de prune. Bea.

Will bău mai prudent. Mâna îl durea din ce în ce mai tare.

— Puteţi să-l faceţi bine? întrebă Lyra disperată.

— Da, avem leacuri pentru orice boală. Fetiţo, deschide sertarul de la masă şi scoate un bandaj.

Will văzu pumnalul pe masă în mijlocul camerei şi, înainte să-l poată lua, bătrânul veni şchiopătând spre el cu un castronaş cu apă.

— Mai bea, zise el.

Will ţinu paharul strâns şi închise ochii, cât timp bătrânul umblă la mâna lui. Îl ustură groaznic, dar pe urmă simţi cum omul îl freacă cu un prosop la încheietură şi apoi cum şterge rana ceva mai uşor. Apoi simţi rece şi pe urmă din nou durere.

— E un unguent preţios, spuse bătrânul. Foarte dificil de obţinut, foarte bun pentru răni.

Era un tub vechi şi prăfuit de antiseptic, de care se găsea în orice farmacie din lumea lui Will. Omul îl mânuia de parcă ar fi fost mir. Will nu se mai uită la ce făcea.

Şi, în timp ce bătrânul dezinfecta rana, Lyra îl simţi pe Pantalaimon cum o strigă pe tăcute să vină şi să se uite pe fereastră. Se făcuse şoim şi se uita de pe pervaz, iar ochii lui prinseseră o mişcare jos pe stradă. Veni şi Lyra şi văzu o figură cunoscută: fetiţa pe nume Angelica fugea către fratele ei mai mare, Tullio, care stătea cu spatele lipit de perete de cealaltă parte a străduţei înguste şi îşi flutura braţele de parcă ar fi vrut să izgonească un cârd de lilieci. Apoi se întoarse şi începu să-şi treacă mâna peste pietrele din zid, uitându-se cu atenţie la fiecare, numărându-le, pipăindu-le marginile, dând din umeri în încercarea de a ignora ceva din spatele lui şi clătinând din cap.

Angelica era disperată, iar micuţul Paolo din spatele ei, la fel; ajunseră la fratele lor şi îi apucară braţele, încercând să-l tragă de lângă acel ceva care-l tulbura.

Lyrei i se făcu greaţă când îşi dădu seama ce se întâmplă: tânărul era atacat de Spectre. Şi Angelica ştia, deşi nu le putea vedea, desigur, iar micuţul Paolo plângea şi lovea aerul încercând să le gonească; dar nimic nu-i mai putea ajuta, iar Tullio era pierdut. Mişcările lui erau din ce în ce mai lente şi apoi se opriră cu totul. Angelica se lipi de el, scuturându-i braţul la nesfârşit, dar nimic nu-l mai putea trezi; iar Paolo îl tot striga pe nume pe fratele lui, ca şi cum astfel l-ar fi putut face să revină printre ei.

Apoi Angelicăi i se păru că Lyra o priveşte şi se uită în sus. Ochii lor se întâlniră o clipă. Lyra se simţi ca şi cum fata ar fi lovit-o, atât de puternică era ura din ochii ei, iar Paolo ridică şi el ochii, o văzu şi ţipă cu vocea lui de băieţel:

— Te omorâm! Tu i-ai făcut asta lui Tullio! Te omoram noi, o să vezi!

Cei doi copii se întoarseră şi fugiră, părăsindu-l pe fratele lor, care era ca o stană de piatră, iar Lyra, înfricoşată şi vinovată, se duse înapoi în cameră şi închise fereastra. Ceilalţi nu auziseră nimic. Giacomo Paradisi ungea rănile cu şi mai multă alifie, iar Lyra încercă să uite ce văzuse şi să se concentreze asupra lui Will.

— Trebuie să-i legaţi braţul cu ceva ca să opriţi sângerarea, spuse Lyra. Altfel nu se opreşte.

— Da, da, ştiu, zise bătrânul cu tristeţe.

Will îşi feri ochii cât timp ei îi bandajau mâna şi bău rachiul cu înghiţituri mici, apoi se simţi deodată calm şi departe de toate, deşi mâna îl durea îngrozitor.

— Acum poţi să iei pumnalul, e al tău, zise Giacomo Paradisi.

— Nu-l vreau, răspunse Will. Nu vreau să am de-a face cu el.

— N-ai de ales, spuse bătrânul, pentru că tu eşti purtătorul acum.

— Nu dumneavoastră eraţi purtătorul? întrebă Lyra.

— Mie mi-a trecut timpul, răspunse el. Pumnalul ştie singur când trebuie să plece la altcineva, iar eu îmi dau seama când e momentul. Nu mă crezi? Uite!

Le arătă mâna stângă. Îi lipseau degetul mic şi inelarul, exact ca lui Will.

— Da, şi eu, spuse el. M-am luptat şi am pierdut aceleaşi degete, semnul purtătorului. Şi nici eu n-am ştiut dinainte.

Lyra se aşeză, cu ochii mari de uimire. Will se ţinea cu mâna sănătoasă de masa plină de praf. Încerca să-şi găsească cuvintele.

— Dar noi am venit aici numai pentru că… era un om care furase ceva de la Lyra şi voia pumnalul, şi ne-a spus că dacă i-l aducem…

— Îl cunosc pe acel om. E un mincinos, un trădător. Nu v-ar da nimic, să nu-l credeţi. Vrea pumnalul şi, odată ce-l va avea, vă va trăda. Nu va fi el niciodată purtătorul. Pumnalul e al tău de drept.

Cu mare reţinere, Will se întoarse spre pumnal şi îl trase spre el. Era un pumnal obişnuit, cu lamă cu două tăişuri din metal mat, lungă cam de vreo douăzeci de centimetri, cu laterala scurtă din acelaşi metal şi mânerul din lemn de trandafir. Uitându-se mai atent, văzu că în lemnul de trandafir erau intarsii de aur formând un desen pe care nu-l recunoscu până când nu se uită şi pe partea cealaltă, unde era un înger cu aripile strânse. Pe prima faţă era un alt înger, cu aripile ridicate. Firele de aur erau puţin în relief, astfel că nu-i aluneca din mână, şi, apucându-l, simţi că era uşor, puternic şi extraordinar de echilibrat, iar lama nu era deloc mată. De fapt, pe ea se întrezărea o spirală de culori, care păreau vii sub suprafaţa metalului: vânăt şi albastru ca marea, brun ca pământul, cenuşiu ca norii şi un verde-adânc, de pădure bătrână vara; ca umbrele de la gura unui cavou când coboară noaptea peste un cimitir părăsit; dacă se poate spune că există culoarea umbrei, aşa era lama pumnalului diafan.

Dar cele două tăişuri nu erau la fel. Erau diferite. Unul era din oţel strălucitor, care se amesteca cu acele culori de umbră, dar un oţel extrem de ascuţit. Lui Will i se păru că taie şi când te uiţi la el. Celălalt tăiş era la fel de ascuţit, dar argintiu, iar Lyra strigă, uitându-se peste umărul lui Will:

— Am mai văzut culoarea asta! Aşa arăta şi lama care era cât pe-aci să ne despartă pe Pan şi pe mine, chiar aşa arăta!

— Tăişul ăsta, spuse Giacomo Paradisi atingând oţelul cu mânerul unei linguri, taie orice material care există. Uite.

Şi apăsă mânerul lingurii pe tăiş. Will, care ţinea pumnalul în mână, nu simţi decât o foarte slabă rezistenţă atunci când vârful mânerului căzu pe masă, tăiat fără nicio urmă.

— Cealaltă parte, continuă bătrânul, este încă şi mai puternică. Cu ea se poate tăia o trecere spre o altă lume. Încearcă. Haide, fă cum îţi spun, doar tu eşti purtătorul. Trebuie să ştii. Nimeni nu te poate învăţa în afară de mine, iar eu nu mai am timp. Ridică-te şi ascultă-mă.

Will îşi trase scaunul şi se ridică, ţinând pumnalul lejer. Era ameţit, îi era greaţă şi nu voia să asculte.

— Nu vreau… începu el, dar Giacomo Paradisi clătină din cap:

— Mai taci! Nu vreau, nu vreau. Crezi că ai de ales? Ascultă-mă, că nu mai e timp! Ţine pumnalul în faţă, aşa. Nu numai pumnalul taie, ci şi mintea ta. Trebuie să te gândeşti la tăietură. Aşa că fă cum îţi spun: gândeşte-te exact la vârful pumnalului. Concentrează-te, băiete. Adună-ţi mintea. Nu te gândi la rană, că o să se vindece. Gândeşte-te la vârful pumnalului. Acolo trebuie să fii şi tu. Acum pipăie, uşor. Cauţi un locşor atât de strâmt încât nu se vede cu ochiul liber, dar vârful pumnalului îl dibuieşte, dacă îl ajută mintea ta. Pipăie aerul până găseşti cel mai mic orificiu din ţesătura lumii…

Will încercă. Dar capul îi vâjâia, mâna stângă îi pulsa groaznic şi îşi revăzu cele două degete care zăceau pe acoperiş, apoi se gândi la mama lui, biata de ea… Ce-ar spune? Cum l-ar consola? Cum ar putea el s-o consoleze vreodată? Puse pumnalul pe masă şi se lăsă pe vine, ţinându-şi mâna rănită cu cealaltă mână, apoi izbucni în plâns. Era prea mult. Suspinele îi sfâşiau pieptul, lacrimile îi tulburau vederea, ar trebui să plângă pentru ea, draga de ea, sărmana, ce nefericită era, ce înfricoşată, şi el o părăsise, o părăsise…

Era distrus. Dar simţi ceva ciudat şi, ştergându-şi lacrimile cu încheietura dreaptă, văzu capul lui Pantalaimon pe genunchiul lui. Daimonul, acum sub forma unui ogar, îl privea cu ochii trişti şi înlăcrimaţi şi apoi începu să lingă mâna rănită a lui Will punându-şi din nou capul pe genunchiul lui.

Will nu ştia că în lumea Lyrei nu era voie ca un om să atingă daimonul altuia, iar dacă nu-l mai atinsese pe Pantalaimon până atunci fusese mai mult din politeţe, şi nu pentru că ar fi ştiut că nu se cade. De fapt, Lyrei i se tăiase respiraţia. Daimonul se dusese spre Will din proprie iniţiativă şi apoi se retrăsese şi zburase pe umărul ei, sub forma unei molii mici, mici. Bătrânul privea cu interes, dar nu cu neîncredere. Mai văzuse daimoni, doar şi el călătorise în alte lumi.

Gestul lui Pantalaimon dăduse roade. Will înghiţi cu noduri, apoi se ridică din nou, ştergându-şi lacrimile.

— Bine, zise, hai să mai încerc o dată. Spuneţi-mi ce să fac.

De data asta se forţă să reţină ce-i spunea Giacomo Paradisi, scrâşnind din dinţi, tremurând, transpirat tot. Lyra era nerăbdătoare să-l întrerupă, pentru că ştia prin ce trece. La fel şi Dr. Malone, şi poetul Keats, cine o mai fi fost şi acela, ştiau cu toţii că nu aveai cum să reuşeşti dacă te străduiai prea tare. Dar îşi muşcă limba şi îşi încleştă mâinile.

— Opreşte-te, spuse bătrânul încet. Relaxează-te, nu împinge aşa de tare. E un pumnal diafan, nu o sabie de turnir. Îl ţii prea strâns. Lasă degetele mai lejere. Lasă-ţi mintea să curgă în josul braţului până la încheietură şi apoi către mâner, în josul lamei, fără grabă, ia-o încet, nu forţa. Încearcă-ţi norocul. Apoi spre vârf, unde lama e cea mai ascuţită. O să devii una cu vârful pumnalului. Hai, încearcă să simţi asta şi apoi poţi să te întorci.

Will încercă din nou. Lyra îi simţea corpul încordat, văzu cum i se încordase şi maxilarul şi apoi cum se stăpânea ferm, calm, relaxat şi cu mişcări mult mai clare. Fermitatea venea chiar din el, poate era daimonul lui. Cât trebuie să-i lipsească daimonul! Ce singur trebuie să se simtă! Nu-i de mirare că plânsese; iar Pantalaimon făcuse bine ce făcuse, deşi i se păruse aşa de ciudat întinse mâna după iubitul ei daimon, care luase acum formă de hermină, şi acesta i se cuibări în poală.

Îl urmăreau amândoi pe Will, când văzură că nu mai tremură. Era la fel de încordat, dar concentrat, iar pumnalul arăta şi el diferit. Poate culorile acelea de nor de pe lamă erau de vină, sau poate că locul lui era în mâna lui Will, dar mişcările pe care le făcea acum cu vârful erau sigure, nu mai erau la întâmplare. Simţi şi el că face bine ce face, apoi întoarse pumnalul şi pipăi în partea cealaltă, mereu cu tăişul argintiu. În sfârşit păru că găseşte ceva în aer.

— Ce e asta? Am găsit? întrebă el, răguşit.

— Da. Nu forţa. Întoarce-te acum, vino-ţi în fire.

Lyra îşi imagină că vedea sufletul lui Will revenind de-a lungul lamei şi braţului, către inimă. El făcu un pas în spate, lăsă mâna să-i cadă şi apoi clipi.

— Am simţit ceva, îi spuse el lui Giacomo Paradisi. Pumnalul tăia prin aer, la început, şi apoi am simţit…

— Bine, acum încearcă din nou. De data asta, când simţi locul, bagă vârful pumnalului şi taie. Fără nicio ezitare. Nu fi surprins şi nu scăpa pumnalul din mână.

Will se lăsă pe vine şi respiră de câteva ori, îşi sprijini braţul drept cu mâna stângă şi abia apoi fu în stare să continue. Dar era hotărât; se ridică din nou după câteva secunde, cu pumnalul deja pe poziţie.

Fu mai uşor de data asta. Ştia cum să pipăie, ce să caute şi găsi locşorul ciudat după mai puţin de un minut. Era ca şi cum ar fi căutat spaţiul dintre două cusături cu vârful unui bisturiu. Atinse, se retrase,

atinse din nou ca să fie sigur şi apoi făcu cum îi spusese bătrânul şi crestă în lateral cu tăişul argintiu.

Giacomo Paradisi îl atenţionase să nu fie surprins. Ţinu bine pumnalul în mână şi apoi îl puse pe masă, înainte să se lase copleşit de uimire. Lyra era deja în picioare, fără o vorbă, pentru că în mijlocul încăperii pline de praf apăruse o fereastră ca aceea de sub carpeni: o gaură în aer prin care se vedea într-o altă lume.

Şi, pentru că erau sus în turn, fereastra se deschisese undeva deasupra Oxfordului, în partea de nord. De fapt, deasupra unui cimitir, cu faţa spre oraş. Puţin mai departe erau carpenii; mai erau şi case, copaci, drumuri şi, undeva mai jos, turnurile şi cupolele oraşului.

Dacă n-ar fi văzut prima fereastră, ar fi crezut că ochii le jucau o festă. Dar nu era doar o iluzie optică, pentru că prin fereastră intra şi aer; se simţea mirosul gazelor de eşapament, care nu exista în Cittàgazze. Pantalaimon se transformă în vrabie şi zbură prin fereastră, bucuros de aer, apoi prinse o insectă şi se înapoie pe umărul Lyrei.

Giacomo Paradisi îi privea cu un zâmbet curios şi trist. Spuse:

— Ajunge cu deschisul ferestrei. Acum trebuie să înveţi s-o şi închizi.

Lyra se dădu la o parte ca să-i facă loc lui Will, iar bătrânul veni lângă el.

— Pentru asta ai nevoie de degete, spuse el. Ajunge şi numai cu o mână. Pipăie marginea aşa cum ai făcut-o cu pumnalul înainte să tai. N-o să reuşeşti dacă nu-ţi transferi sufletul în vârfurile degetelor. Atinge uşor, pipăie iar şi iar, până găseşti marginea. Apoi o strângi între degete. Asta-i tot. Încearcă.

Dar Will tremura. Nu putea intra din nou în starea de echilibru delicat de care ştia sigur că are nevoie şi era din ce în ce mai neliniştit. Lyra văzu ce se întâmplă, se îndreptă spre el şi îl luă de braţ.

— Ascultă-mă, Will, stai jos, îţi spun eu cum să faci. Stai puţin jos, că te doare mâna şi nu te poţi concentra. Ai nevoie de asta. O să fie mai simplu imediat.

Bătrânul ridică mâinile, apoi se răzgândi, îl trecu un fior şi se aşeză la loc.

Will se aşeză şi el şi se uită la Lyra.

— Ce nu fac bine? o întrebă.

Era pătat tot de sânge, tremura, iar ochii îi luceau sălbatic. Era la capătul răbdării: îşi încleşta fălcile, bătea din picior şi respira alert.

— E din cauza rănii, explică ea. Nu tu greşeşti. Tu faci totul bine, dar mâna nu te lasă să te concentrezi. Nu ştiu cum să te ajut, dar dacă ai încerca să nu ascunzi durerea…

— Cum adică?

— Adică încerci să faci două lucruri deodată cu mintea. Încerci să

ignori durerea şi să închizi fereastra, îmi aduc aminte când încercam să citesc alethiometru odată şi mi-era frică, poate că deja mă obişnuisem cu el, dar tot mi-era frică de fiecare dată când îl citeam. Goleşte-ţi mintea şi gândeşte-te, da, e adevărat că mă doare, ştiu. Nu încerca să ascunzi durerea.

Will închise ochii o clipă, iar respiraţia îi încetini puţin.

— Bun, spuse, o să încerc aşa.

De data asta era mult mai simplu. Pipăi marginea şi o găsi pe dată; făcu exact aşa cum îi spusese Giacomo Paradisi: strânse marginile laolaltă. Era cel mai uşor lucru. Fericirea îl copleşi un moment şi apoi fereastra dispăru. Lumea cealaltă rămăsese dincolo.

Bătrânul îi dădu o teacă de piele, cu spatele întărit cu os şi cu catarame care să ţină pumnalul la locul lui, pentru că mişcările laterale ale lamei ar fi tăiat orice piele, oricât de tare. Will băgă pumnalul în teacă şi strânse cataramele cât putu de bine cu mâna cu care nu se obişnuise încă.

— Ar trebui să fie un moment solemn, spuse Giacomo Paradisi. Dacă am fi avut zile şi săptămâni la dispoziţie, aş fi putut să-ţi spun povestea pumnalului diafan şi a Breslei de la Torre degli Angeli şi întreaga istorie tristă a acestei lumi corupte şi indiferente. Spectrele sunt numai vina noastră. Au venit peste noi pentru că predecesorii mei, alchimiştii, filosofii, învăţaţii, cercetau natura intimă a lucrurilor. Au început să se întrebe ce lega cele mai mici particule de materie unele de altele. Ştiţi ce vreau să spun prin legătură? Ceva care leagă? Oraşul acesta era un oraş de negustori şi bancheri. Am crezut că ştim tot ce se poate şti despre legături. Am crezut că se pot negocia, că se pot vinde şi cumpăra, schimba şi converti. Dar legăturile astea erau altceva şi am greşit… Le-am desfăcut şi aşa au intrat Spectrele.

Will spuse:

— De unde vin Spectrele? De ce a rămas deschisă trecerea aceea de sub copaci, cea prin care am venit noi prima dată? Mai sunt şi alte ferestre deschise în lume?

— Nu ştim de unde vin Spectrele, e un mister. Din altă lume; din întunecimea spaţiului, cine ştie? Nu contează de unde vin, ci faptul că au ajuns aici şi că ne-au distrus. Dacă mai sunt ferestre deschise? Da, câteva, pentru că uneori un purtător al pumnalului poate fi neglijent. Iar trecerea de sub carpeni, pe aceea am lăsat-o chiar eu deschisă, într-un moment de prostie de neiertat. Pe omul despre care vorbeaţi am vrut să-l ademenesc să vină în oraş şi am să-l las pradă Spectrelor. Dar cred că e prea inteligent ca să se lase păcălit aşa. Vrea pumnalul. Vă rog frumos să nu i-l daţi.

Will şi Lyra se uitară unul la altul.

— Deci, sfârşi bătrânul, desfăcându-şi braţele, tot ce puteam eu să fac era să-ţi dau pumnalul şi să te învăţ cum să umbli cu el, ceea ce

am şi făcut, şi să-ţi spun care erau regulile Breslei înainte să decadă. Mai întâi, să nu laşi nicio trecere deschisă. În al doilea rând, să nu laşi pe nimeni să folosească pumnalul. Numai tu ai dreptul, în al treilea rând, să nu-l foloseşti în scopuri josnice. În al patrulea, să-l ţii ascuns. Dacă mai erau şi alte reguli, le-am uitat, iar dacă le-am uitat înseamnă că nu contau prea mult. Ai pumnalul, eşti purtătorul. N-ar fi trebuit să fie un copil, dar lumea noastră se prăbuşeşte, iar tu ai semnul, fără nicio îndoială. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă. Acum, du-te. O să mor repede, pentru că ştiu unde sunt otrăvurile pe aici şi n-am de gând să aştept să vină Spectrele. Hai, mergeţi.

— Dar, domnule Paradisi… încercă Lyra, însă el clătină din cap şi continuă:

— Nu mai e timp. Aţi venit aici cu un scop şi poate nu ştiţi care este scopul acela, dar îngerii care v-au adus ştiu. Mergeţi. Tu eşti curajos, iar prietena ta e isteaţă. Şi aveţi pumnalul. Mergeţi.

— Doar n-o să vă otrăviţi! spuse Lyra, descurajată.

— Haide, spuse Will.

— Şi ce-aţi vrut să ziceţi cu îngerii? continuă ea.

Will o trase de mână:

— Hai, să mergem. Trebuie să plecăm. Mulţumim, domnule Paradisi.

îi întinse mâna dreaptă murdară de sânge şi plină de praf, iar bătrânul i-o strânse uşor. Îi strânse şi Lyrei mâna şi înclină capul în faţa lui Pantalaimon, care aplecă şi el capul de hermină în semn de apreciere.

Will strânse pumnalul în teaca lui de piele şi bătrânul îi conduse pe treptele întunecate, afară din turn. Soarele ardea în piaţetă, iar tăcerea era adâncă. Lyra se uită în jur cu mare gryă, dar strada era pustie. Şi era mai bine să nu-l alarmeze pe Will cu cele văzute mai devreme, fiindcă avea oricum destule griji. Îl duse departe de strada unde văzuse copiii şi unde Tullio stătea încă în picioare, ca o stană de piatră.

— Aş vrea… spuse Lyra când aproape că ieşiseră din piaţă, oprindu-se ca să se uite înapoi. E oribil, când te gândeşti… avea toţi dinţii sparţi şi abia mai vedea cu ochiul… şi acum o să înghită otravă şi o să moară şi aş vrea…

Aproape că plângea.

— Lasă, spuse Will. N-o să sufere deloc. O să adoarmă doar. E mai bine decât să vină Spectrele, aşa a spus.

— Will, ce ne facem? Ce ne facem? Tu eşti rănit, şi bietul bătrân… Urăsc locul ăsta, i-aş da foc, să ardă din temelii. Ce ne facem?

— Păi e simplu, spuse el. Trebuie să luăm alethiometrul înapoi, deci trebuie să-l furăm. Asta o să facem.

9. Furtul

Mai întâi se duseră înapoi la cafenea, ca să-şi revină, să se odihnească şi să-şi schimbe hainele. Era clar că Will nu putea să meargă nicăieri plin de sânge şi nu era momentul să se simtă vinovaţi că iau fără bani lucruri din magazine; aşa că luară toate hainele şi pantofii noi de care aveau nevoie, iar Lyra, care voia să ajute şi se uita în toate direcţiile în caz că apăreau ceilalţi copii, le cără înapoi la cafenea.

Lyra puse nişte apă la fiert, iar Will se duse la baie şi se dezbrăcă de tot ca să se spele din cap până-n picioare. Durerea era surdă şi neînduplecată, dar cel puţin rănile erau curate, şi, văzând ce putea să facă pumnalul, ştia că nu existau tăieturi mai curate de-atât; dar cioturile degetelor sângerau mult. I se făcu rău când se uită la ele şi inima-i bătu mai tare, iar asta păru că înteţeşte sângerarea. Se aşeză pe marginea căzii, închise ochii şi trase adânc aer în piept de câteva ori.

De îndată se simţi mai bine şi începu să se spele. Încercă să se şteargă cât de bine putea, cu prosoapele pe care apărea din ce în ce mai mult sânge, şi apoi îşi puse hainele cele noi, ferindu-se să nu le păteze cu sânge.

— O să trebuiască să-mi legi din nou bandajul, îi spuse el Lyrei. Nu-mi pasă cât de tare strângi, dacă se opreşte sângerarea.

Ea rupse un cearşaf şi îl înfăşură de jur împrejur, înnodând cât de tare putea deasupra rănii. Will strânse din dinţi, dar nu putu să-şi înfrâneze lacrimile. Le şterse fără un cuvânt, iar ea nu zise nimic.

Când termină, băiatul spuse:

— Mulţumesc. Vreau să pui astea în rucsac pentru mine, în caz că nu mai putem să ne întoarcem aici. Sunt doar nişte scrisori. Poţi să le citeşti dacă vrei.

Scoase penarul verde din piele şi îi dădu foile.

— Nu le citesc decât dacă…

— Nu mă deranjează. Altfel nu ţi-aş fi zis.

Lyra împături scrisorile, iar el se întinse pe pat, dând pisica la o parte, şi adormi buştean.

Mult mai târziu în seara aceea, Will şi Lyra stăteau ghemuiţi lângă aleea care ducea la conacul lui sir Charles. Pe partea cu Cittàgazze, se aflau într-un parc plin de iarbă care înconjura o vilă în stil clasic lucitoare, albă, în lumina lunii. Le luase mult să ajungă la casa lui sir Charles, mişcându-se mai ales prin Cittàgazze, oprindu-se des ca să facă tăieturi pentru a verifica poziţia în lumea lui Will, închizând

ferestrele în momentul în care aflau unde sunt.

Fără să-i însoţească, dar nu mult în spate, pisica tărcată îi urma. Dormise de când o salvaseră de copiii care aruncau pietre, iar acum era trează din nou şi nu dădea semne că vrea să se despartă de ei, de parcă simţea că acolo unde se află ei e în siguranţă. Will nu era nici pe departe sigur de asta, dar avea destule probleme ca să se mai gândească şi la pisică, aşa că o ignora. În tot acest timp se obişnuia cu pumnalul, simţindu-se tot mai stăpân pe el; dar rana îl ardea mai tare ca oricând, pulsând adânc, iar bandajul nou legat de Lyra după ce se sculase era deja îmbibat de sânge.

Tăie o fereastră în aer nu departe de vila cea albă şi intrară pe aleea liniştită din Headington ca să încerce să-şi dea seama exact cum se ajunge în biroul unde sir Charles pusese alethiometru. Două reflectoare iluminau grădina; se vedeau lumini şi la ferestre, doar în birou nu. Pe partea aceea cădea doar raza lunii, iar fereastra biroului era întunecată.

Aleea trecea printre nişte copaci şi ajungea la alt drum; nu era luminată. Ar fi fost uşor pentru un spărgător obişnuit să ajungă neobservat în tufe şi apoi în grădină, doar că proprietatea lui sir Charles era străbătută toată de un gard de fier forjat puternic, de două ori mai înalt decât Will, cu ţepi în vârful barelor. Însă asta nu însemna nimic în calea pumnalului diafan.

— Ţine bara când o tai, şopti Will. Prinde-o când cade.

Lyra făcu cum i se spusese, iar el tăie patru bare complet, destul cât să treacă uşor. Lyra le puse jos pe iarbă una câte una şi trecură, mergând apoi printre tufe.

Odată ajunşi într-o poziţie de unde vedeau bine casa, în faţa ferestrei adumbrite de iederă a biroului peste peluza bine tunsă, Will spuse încet:

— Eu o să fac o tăietură către Cittàgazze aici şi las fereastra deschisă, după care mă duc în Cittàgazze în locul unde mi se pare că e biroul, şi pe urmă tai înapoi în lumea asta. După aceea iau alethiometru din vitrina aia şi închid fereastra, apoi mă întorc pe fereastra asta. Tu stai în lumea de-aici, de pază. Când te chem, treci prin fereastră în Cittàgazze şi dup-aia închid la loc. E bine?

— Da, spuse ea. Ţinem de pază şi eu, şi Pan.

Daimonul ei era o cucuvea pitică, aproape invizibilă printre umbrele mişcătoare. Ochii lui mari şi palizi urmăreau fiecare mişcare.

Will se dădu în spate şi întinse înainte pumnalul, căutând, atingând aerul cu mişcări extrem de delicate, până când, după un minut, găsi un punct în care putea să taie. O făcu rapid, deschizând o fereastră în parcul scăldat în lumina lunii din Cittàgazze, apoi se dădu puţin înapoi, încercând să aprecieze cam câţi paşi i-ar fi trebuit ca s-ajungă în birou, încercând să-şi fixeze în memorie direcţia.

Apoi, fără un cuvânt, păşi prin fereastră şi dispăru.

Lyra se ghemui prin apropiere. Pantalaimon stătea pe o crenguţă deasupra ei, întorcând capul în toate părţile, tăcut. Auzea traficul din Headington în spatele ei, paşii cuiva care mergea pe drum la capătul aleii şi chiar mişcările imponderabile ale insectelor printre frunzele şi vreascurile de la picioarele ei.

Trecu un minut, apoi încă unul. Oare unde era Will acum? Întinse gâtul ca să vadă prin fereastra biroului, dar aceasta era doar un pătrat împărţit în sferturi, aproape ascuns de iederă. Sir Charles stătuse pe scaunul de lângă fereastra aceea chiar de dimineaţă, picior peste picior, aranjându-şi dungile de la pantaloni. Oare unde era vitrina faţă de fereastră? Putea Will să intre fără să alerteze pe cineva dinăuntru? Lyra asculta cum îi bate inima.

Apoi Pantalaimon scoase un sunet slab şi în acelaşi moment veni un zgomot diferit dinspre partea din faţă a casei, din stânga Lyrei. De unde stătea nu se vedea locul acela, dar zări o lumină ştergând copacii şi auzi un scrâşnet greu: cauciucuri pe pietriş. Însă nu şi zgomot de motor.

Se uită după Pantalaimon, dar acesta plutea deja în faţa ei fără niciun sunet, cât de departe de ea putuse să ajungă. Se întoarse în întuneric şi i se aşeză pe pumnul întins.

— Vine înapoi sir Charles, şopti Pan. Şi mai e cineva cu el.

Zbură din nou, iar de această dată Lyra îl urmă mergând pe vârfuri pe pământul reavăn, cu mare grijă, aplecată printre tufe, şi în final mergând de-a buşilea ca să se uite printre frunze.

Maşina Rolls Royce era în faţa casei, iar şoferul îi dădea ocol ca să deschidă uşa. Sir Charles ieşi zâmbind, oferindu-i braţul femeii care cobora şi ea din maşină, iar în momentul în care văzu cine este, Lyra se simţi de parcă fusese lovită drept în inimă, cea mai crudă lovitură de când evadase de la Bolvangar, pentru că musafirul lui sir Charles ere mama ei, doamna Coulter.

Will păşea cu mare grijă pe gazonul luminat de lună din Cittàgazze, numărându-şi paşii; încerca să-şi închipuie cât mai clar cu putinţă locul în care se afla biroul şi să-l plaseze în spaţiu în raport cu vila din apropiere, cu stucaturile ei albe şi colonadă, formând o grădină sobră cu statui şi o fântână arteziană. Îşi dădea seama şi că e foarte expus în parc, în lumina puternică a lunii.

Când consideră că se află în locul potrivit, se opri şi scoase din nou pumnalul, întinzându-l în faţă cu grijă. Deschizăturile cele mici, invizibile, erau în multe locuri, dar nu peste tot, altfel orice tăietură a pumnalului ar fi deschis o fereastră.

Făcu o tăietură mică mai întâi, nu mai mare de o palmă, şi privi

prin ea. Pe partea cealaltă era doar întuneric: nu vedea unde se află. O închise pe aceea, se întoarse cu nouăzeci de grade şi deschise alta. De această dată găsi în faţa lui ţesătură – catifea verde grea: draperiile biroului. Dar unde era faţă de cabinet? Fu nevoit s-o închidă şi pe aceasta, să se întoarcă şi să încerce din nou. Timpul trecea.

A treia oară nimeri mai bine: se vedea tot biroul în lumina slabă care venea prin uşa deschisă către hol. Iată tăblia biroului, canapeaua, cabinetul! Zărea o licărire slabă venind de la un microscop de bronz. Mai bine nici că se putea.

Estimă cu grijă distanţa, închise fereastra, făcu patru paşi înainte şi ridică din nou pumnalul. Dacă estimase bine, urma să fie exact unde trebuie ca să poată să taie prin fereastra nouă geamul cabinetului, să ia alethiometrul şi să închidă fereastra în urma lui.

Tăie o fereastră la înălţimea potrivită. Geamul cabinetului era la o palmă distanţă în faţa lui. Îşi lipi faţa de geam, privind foarte atent la rafturi de sus în jos.

Alethiometru nu era acolo.

La început Will crezu că a greşit cabinetul. Erau patru la fel în acea încăpere – numărase de dimineaţă şi ţinuse minte unde se află fiecare –, dulapuri înalte cu colţuri drepte din lemn închis la culoare, cu vitrine în faţă şi lateral, cu rafturi acoperite cu catifea, făcute ca să poţi expune pe ele obiecte de valoare din porţelan, fildeş sau aur. Să fi deschis fereastră în faţa unui alt cabinet? Doar că pe raftul de sus era instrumentul acela mare cu inele din bronz: memorase cu grijă unde se află. Iar pe raftul din mijloc, unde sir Charles pusese alethiometru, era un loc liber. Acesta era cabinetul potrivit, iar alethiometru nu mai era acolo.

Will făcu un pas înapoi şi respiră adânc.

Trebuia să treacă dincolo şi să se uite cum trebuie peste tot. Ar fi durat toată noaptea să deschidă ferestre ici şi colo la întâmplare. Închise fereastra din faţa cabinetului, deschise alta ca să se uite la restul camerei, iar după ce o analiză cu grijă închise fereastra şi deschise una mai mare în spatele canapelei, prin care să poată ieşi repede dacă era nevoie.

Mâna îi pulsa necontrolat deja, iar bandajul începea să se slăbească. Îl strânse cât putu şi încercă să prindă capătul liber, apoi intră cu totul în casa lui sir Charles şi se ghemui în spatele canapelei de piele, cu pumnalul în mâna dreaptă, ascultând atent.

Cum nu auzi nimic, se ridică încet şi dădu roată cu privirea prin cameră. Uşa de la hol era întredeschisă, iar lumina care intra era suficientă. Cabinetele, rafturile de cărţi, fotografiile erau toate acolo, exact ca dimineaţă, netulburate.

Păşi pe covorul gros şi se uită în fiecare vitrină. Nu era acolo. Nu era nici pe birou, împreună cu cărţile şi ziarele aranjate ordonat, nici

pe şemineu lângă invitaţiile la diverse lansări sau recepţii, nici pe fotoliul capitonat de la geam, nici pe masa octogonală de lângă uşă.

Se duse înapoi la birou, vrând să caute în sertare, dar fără mare speranţă de reuşită; şi, în momentul în care porni să încerce, auzi un zgomot slab de cauciucuri pe pietriş. Era atât de înfundat sunetul, încât nu-i veni să creadă că îl auzise cu adevărat, dar încremeni în loc, ascultând încordat.

Apoi auzi uşa de la intrare.

Se duse imediat la canapea, se ghemui iarăşi după ea, lângă fereastra care dădea spre peluza scăldată în lumina lunii din Cittàgazze. Numai ce ajunse acolo, că auzi paşi în lumea cealaltă pe iarbă şi o văzu pe Lyra alergând spre el. Abia apucă să-şi ducă degetul la buze ca să-i facă semn să tacă, iar ea încetini, dându-şi seama că şi el aflase că se întorsese sir Charles.

— Nu îl am, şopti Will. Nu era acolo. Cred că-l ţine la el. O să trag cu urechea să văd dacă-l pune la loc. Stai aici.

— Nu! E mai rău de-atât! spuse ea, şi era aproape panicată. Este şi ea cu el – doamna Coulter, mama mea –, habar n-am cum a ajuns aici, dar dacă mă vede sunt moartă, Will, sunt terminată – şi m-am prins cine-i el! Mi-am adus aminte unde l-am văzut! Will, e Lordul Boreal! L-am văzut la petrecerea doamnei Coulter, atunci când am fugit! Şi sigur a ştiut cine sunt, de la-nceput!

— Şşşt! Nu sta aici dacă faci zgomot.

Lyra reuşi să se stăpânească, înghiţi în sec, apoi clătină din cap.

— Scuze, vreau să stau cu tine, spuse ea. Vreau să aud ce zic.

— Bine, gata cu vorba.

Spusese asta fiindcă auzise voci pe hol. Ei doi stăteau foarte aproape, el în lumea lui, ea în Cittàgazze, şi, văzându-i bandajul deşirat, Lyra îl bătu pe umăr şi îi arătă prin semne că vrea să i-l lege. El îi întinse braţul, stând pe vine cu capul într-o parte şi ascultând încordat.

În cameră se aprinse lumina. Îl auzi pe sir Charles spunându-i unui servitor să-i lase singuri, apoi intrând în birou şi închizând uşa.

— Pot să vă ofer un pahar de Tokay? întrebă el.

O voce de femeie, gravă şi dulce, răspunse:

— Câtă amabilitate din partea ta, Carlo. N-am mai gustat Tokay de mulţi ani.

— Ia loc lângă şemineu.

Se auzi cum toarnă vinul, un clinchet de sticlă pe marginea unui pahar, un murmur de mulţumire, apoi sir Charles se aşeză pe canapea, la numai câţiva centimetri de Will.

— În sănătatea dumitale, Marisa, spuse el, sorbind uşor din pahar. Acum, poate-mi spui ce doreşti.

— Vreau să ştiu de unde ai alethiometru.

— De ce?

— Pentru că era la Lyra şi vreau s-o găsesc.

— Nu-mi pot imagina de ce. Este o obrăznicătură de nedescris.

— Vreau să-ţi aduc aminte că e fiica mea.

— Atunci este cu atât mai nesuferită, pentru că înseamnă că a rezistat cuceritoarei dumitale influenţe dinadins. Nimeni n-ar fi putut s-o evite din greşeală.

— Unde e?

— O să-ţi zic, promit. Dar trebuie să-mi spui ceva mai întâi.

— Dacă pot, răspunse ea pe un ton diferit, pe care Will îl luă drept avertisment.

Vocea îi era îmbătătoare: blândă, dulce, muzicală, dar şi plină de tinereţe. Băiatul îşi dorea foarte mult să vadă cum arată, pentru că Lyra nu o descrisese niciodată, iar chipul care se potrivea acelui glas era, probabil, remarcabil.

— Ce doreşti să ştii?

— Ce are de gând Asriel?

Urmă un moment de tăcere, ca şi cum femeia calcula ce are să spună. Will privi prin fereastră la Lyra şi văzu că şi ea asculta atentă, cu faţa luminată de lună şi palidă de frică, muşcându-şi buzele ca să nu scoată vreun sunet.

Într-un final, doamna Coulter zise:

— Prea bine, o să-ţi spun. Lordul Asriel adună o armată ca să ducă un război care s-a dat în ceruri acum multe ere.

— Cât de medieval! Cu toate astea, pare să aibă nişte puteri chiar modeme. Ce i-a făcut polului magnetic?

— A găsit un mod de a sparge bariera dintre lumea noastră şi alte lumi. Asta a provocat nişte tulburări profunde în câmpul magnetic al Pământului şi acest fenomen probabil că are urmări şi în lumea aceasta… Dar cum ai aflat despre asta? Carlo, cred că şi tu ar trebui să răspunzi la nişte întrebări din partea mea. Ce e lumea asta? Şi cum m-ai adus aici?

— Este una dintre milioanele de lumi. Există între ele deschizături de trecere, dar nu sunt uşor de găsit Ştiu vreo zece-douăsprezece, însă locurile unde duc deschizăturile s-au mutat şi ăsta trebuie să fie rezultatul acţiunilor lui Asriel. Se pare că acum putem trece direct din lumea asta într-a noastră, şi probabil şi în multe altele. Înainte era o singură lume care era ca un fel de răscruce şi toate deschizăturile duceau într-acolo. Deci îţi poţi imagina cât de surprins am fost că te-am putut aduce aici direct, fără a risca trecerea prin Cittàgazze.

— Cittàgazze? Asta ce mai e?

— Răscrucea. O lume care nu mă interesează sub nicio formă, dragă Marisa. Dar o lume prea periculos de vizitat în acest moment pentru noi.

— De ce e periculoasă?

— Periculoasă pentru adulţi. Copiii pot merge acolo când doresc.

— Cum? Trebuie să aflu totul despre asta, Carlo, spuse femeia.

Şi Will îi ghici în voce nerăbdarea pătimaşă.

— Asta este miezul tuturor lucrurilor, diferenţa aceasta dintre copii şi adulţi! Asta-i tot misterul Prafului! De aceea trebuie s-o găsim pe copilă. Iar vrăjitoarele au un nume pentru ea – era cât pe ce să-l aflu, chiar de la o vrăjitoare, dar a murit prea repede. Trebuie s-o găsesc pe copilă. Ea are răspunsul, şi trebuie să-l aflu…

— Îl vei afla. Acest instrument o va aduce pe ea la mine – n-ai teamă. Iar în momentul în care îmi dă ce-mi doresc o poţi lua. Dar spune-mi despre acest paznic fascinant al tău, Marisa. N-am mai văzut asemenea soldaţi. Ce sunt?

— Nişte oameni, pur şi simplu… Doar că le-am făcut intercizie. Nu au daimoni, deci nu au nici teamă, nici imaginaţie, nici liber-arbitru, şi luptă până sunt rupţi în bucăţele.

— N-au daimoni… Mda, asta e chiar interesant. Mă întreb dacă aş putea sugera un mic experiment, dacă poţi să te dispensezi de unul dintre ei. Aş dori să văd dacă atrag Spectrele. Dacă nu, atunci s-ar putea să reuşim totuşi să mergem în Cittàgazze.

— Spectre? Astea ce sunt?

— O să-ţi explic mai încolo, dragă. Sunt motivul pentru care adulţii nu pot călca în acea lume. Praf – copii – Spectre – daimoni – intercizie… Da, ar putea să meargă. Mai ia nişte vin.

— Vreau să aflu totul, spuse ea, peste sunetul vinului turnat în pahar. Şi o să insist să te ţii de promisiune. Şi-acum spune-mi: ce cauţi în lumea asta? Aici erai când credeam cu toţii că eşti în Brasil sau în Indii?

— Am găsit drumul încoace cu multă vreme în urmă. Era un secret mult prea bun ca să-l dau în vileag, chiar şi faţă de tine, Marisa. După cum vezi, am ajuns să am un trai foarte comod. Faptul că eram membru în Consiliul de Stat în lumea noastră m-a ajutat să-mi dau seama foarte uşor unde se concentrează puterea aici. Dacă vrei să ştii, am devenit spion, deşi niciodată nu le-am spus stăpânilor mei de aici tot ce ştiam. Serviciile secrete din lumea aceasta au fost preocupate ani întregi de Uniunea Sovietică – noi o cunoaştem sub numele de Muscovy. Şi, deşi acea primejdie a trecut, mai sunt încă posturi de ascultare şi maşinării îndreptate într-acolo, iar eu păstrez încă legătura cu cei care direcţionează spionii.

Recent am auzit despre o deformare profundă a câmpului magnetic al Pământului. Serviciile de securitate s-au alarmat. Toate naţiunile care fac cercetări de fizică fundamentală – ceea ce numim noi teologie experimentală – şi-au alertat savanţii ca să afle ce se-ntâmplă. Au bănuiala că are de-a face cu alte lumi.

Şi au şi câteva indicii în acest sens. Se fac nişte cercetări şi cu privire la Praf. Da, ştiu despre el şi aici. E o echipă chiar în oraşul acesta care lucrează în domeniu. Şi încă un lucru: un om a dispărut acum zece sau doisprezece ani în nord, iar serviciile de securitate consideră că deţine nişte informaţii de care ei au neapărată nevoie – mai bine zis, localizarea porţii dintre lumi, asemenea celei prin care am ajuns noi aici astăzi. Cea găsită de el este singura de care au aflat: îţi poţi imagina că nu le-am spus ce ştiu. Când s-a petrecut noua deformare a câmpului magnetic, au început să-l caute. Şi desigur, Marisa, eram şi eu curios. Şi nerăbdător să aflu mai multe.

Will stătea încremenit, cu inima bătându-i atât de tare, încât se temea că cei doi o să-l audă. Sir Charles vorbea chiar de tatăl lui! Deci asta erau oamenii aceia, şi asta căutau!

Dar în tot acest timp era conştient că în încăpere se mai află ceva în afară de vocea lui sir Charles şi de vocea femeii. Pe podea se mişca o umbră, sau parte dintr-o umbră, pe care o vedea pe lângă marginea canapelei şi dincolo de picioarele măsuţei ortogonale. Însă nici sir Charles, nici femeia nu se sinchiseau. Umbra se mişca precum un animal iute la vânătoare şi asta îl îngrijora foarte tare pe Will. Singura lumină din cameră era de la lampa de lângă şemineu, astfel încât umbra se vedea limpede, dar nu se oprea niciodată destul încât Will să-şi poată da seama ce este.

Apoi se întâmplară două lucruri. Mai întâi, sir Charles menţionă alethiometru.

— De pildă, spuse el, reluând discuţia de până atunci, sunt foarte curios în privinţa acestui instrument. Poate-mi spui cum funcţionează.

Şi puse alethiometru pe masa ortogonală de la capătul canapelei. Will îl vedea clar; aproape că ajungea la el.

Următorul lucru care se întâmplă fu că umbra se opri în loc. Creatura trebuie că stătea pe spătarul scaunului doamnei Coulter, pentru că lumina care o contura o arunca bine desenată pe perete. Iar când se opri, Will îşi dădu seama că era daimonul femeii: o maimuţă ghemuită, care-şi tot sucea capul încoace şi-ncolo, căutând ceva.

Will auzi cum Lyra trage brusc aer în piept în spatele lui, semn că văzuse şi ea. Se întoarse tiptil şi îi şopti:

— Du-te la cealaltă fereastră şi intră în grădină la el. Găseşte nişte pietre şi aruncă-le în fereastra de aici ca să le atragi atenţia, şi atunci o să pot să iau alethiometru. Apoi fugi la cealaltă fereastră şi aşteaptă-mă.

Fata încuviinţă prin semne, se întoarse şi o luă la goană fără zgomot, prin iarbă.

Femeia spunea:

— … Stăpânul Colegiului Jordan e un neghiob bătrân. De ce i l-a dat e peste puterea mea de înţelegere; trebuie ani întregi de studii

intensive ca măcar să ai o idee despre ce vorbeşte. Iar acum dumneata îmi datorezi informaţii, Carlo. Cum l-ai găsit? Şi unde e copila?

— Am văzut-o folosindu-l într-un muzeu din oraş. Am recunoscut-o, desigur, fiindcă o văzusem la cocteilul dumitale mai demult, şi mi-am dat seama că trebuie să fi găsit o trecere. Şi apoi mi-am dat seama că l-aş putea utiliza în folosul meu. Aşa că, atunci când am întâlnit-o din nou, i l-am furat.

— Eşti foarte direct.

— Să nu ne ascundem după deget; suntem oameni în toată firea amândoi.

— Şi acum ea unde este? Ce-a făcut când şi-a dat seama că nu-l mai are?

— A venit la mine, ceea ce, îmi închipui, înseamnă că a dat dovadă de ceva curaj.

— Nu-i lipseşte îndrăzneala. Şi ce-o să faci cu el? Care ţi-e scopul?

— I-am spus că i-l dau înapoi dacă îmi aduce ceva – ceva ce nu puteam obţine de unul singur.

— Ce anume?

— Nu ştiu dacă…

Acela fu momentul în care prima piatră se izbi de fereastra biroului.

Geamul se sparse cu un zgomot sănătos de sticlă şi într-o clipită maimuţa-umbră făcu un salt de pe spătarul scaunului, iar cei doi tresăriră. Apoi urmă încă o piatră, şi încă una, iar Will simţi mişcarea canapelei când sir Charles se ridică.

Băiatul se aplecă în faţă şi înhăţă alethiometru de pe măsuţă, îl vârî în buzunar şi ţâşni prin fereastră. În momentul în care se văzu pe iarba din Cittàgazze începu să pipăie aerul ca să găsească acele margini nevăzute şi încercă să se calmeze, respirând încet, conştient în tot acest timp că la doar doi-trei metri de el era o primejdie groaznică.

Apoi auzi un ţipăt, nici omenesc, nici de fiară, dar mai rău ca amândouă la un loc, ai maimuţoiului oribil. În acel moment închisese fereastra aproape de tot, dar mai era un spaţiu mic la nivelul pieptului – şi pe urmă făcu un salt înapoi, pentru că prin acel spaţiu răzbătură nişte degete îmblănite, aurii, cu unghii negre, şi apoi o faţă: o faţă de coşmar. Colţii maimuţoiului auriu erau rânjiţi, ochii aruncau văpăi şi pe acel chip ardea o expresie atât de malefică, încât Will o simţi ca pe o lance.

Încă o clipă şi maimuţoiul ar fi reuşit să treacă, şi totul s-ar fi sfârşit; dar Will avea pumnalul şi îl ridică de îndată începând să taie în dreapta şi-n stânga spre faţa maimuţoiului – sau în locul în care ar fi fost aceasta dacă maimuţoiul nu s-ar fi retras exact la timp. Astfel Will avu ocazia să apuce marginile ferestrei şi s-o închidă.

Lumea lui dispăru şi din nou se afla singur în parcul scăldat de lună din Cittàgazze, gâfâind, tremurând şi înspăimântat.

Dar acum trebuia s-o salveze pe Lyra. Fugi la prima fereastră, cea pe care o deschisese la gardul viu, şi se uită prin ea. Frunzele întunecate de dafin şi vâsc nu-l lăsau să pătrundă cu privirea, dar întinse mâinile prin fereastră ca să le dea la o parte şi să vadă mai bine casa şi geamul spart la lumina lunii.

Prin fereastră Will văzu maimuţa cum coteşte după colţul casei, alergând prin iarbă cu viteza unei pisici, apoi îi văzu pe sir Charles şi pe femeie pe urmele lui, îndeaproape. Sir Charles avea un pistol. Femeia era frumoasă – văzu Will şocat, încântătoare în lumina lunii, cu ochii întunecaţi, mari şi vnyiţi, şi o siluetă zveltă şi graţioasă; dar în momentul în care ea plesni din degete maimuţa se opri imediat şi îi sări în braţe, iar Will văzu că femeia cu chipul dulce şi maimuţoiul cel malefic erau una şi aceeaşi făptură.

Dar unde era Lyra?

Cei doi căutau de jur împrejur, iar femeia puse jos maimuţoiul şi începu să-şi întindă gâtul încoace şi-ncolo peste gazon, de parcă adulmeca după urme. În jur era linişte. Dacă Lyra ajunsese deja la gardul viu, nu se putea mişca fără să scoată vreun sunet care s-o dea de gol pe loc.

Sir Charles umblă la pistol şi se auzi un mic zgomot: siguranţa. Căuta cu privirea prin gardul viu, părând să se uite direct la Will, după care ochii i se duseră mai departe.

Apoi sir Charles şi doamna Coulter se uitară la stânga, căci maimuţoiul auzise ceva. Şi, cu o mişcare fulgerătoare, se aruncă în locul în care ar fi trebuit să se afle Lyra; încă un moment şi o găsea…

În clipa aceea pisica tărcată ţâşni din gardul viu pe gazon şi începu să mârâie şi să scuipe către ei.

Maimuţoiul o auzi şi se întoarse dintr-un salt, ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere; deşi nu putea fi nici pe departe la fel de surprins ca Will. Maimuţoiul căzu pe toate patru labele, cu faţa către pisică, iar aceasta îşi arcui spinarea, cu coada pe sus, ferită într-o parte, mârâind şi scuipând la el.

Iar maimuţoiul se aruncă pe ea. Pisica se arcui, tăind aerul cu ghearele ascuţite ca acul în dreapta şi-n stânga atât de repede, încât nu se mai vedeau; şi în clipa aceea Lyra apăru lângă Will, căzând prin fereastră cu Pantalaimon cu tot. Pisica ţipă, iar maimuţoiul ţipă şi el când aceasta îi brăzdă faţa cu ghearele; se întoarse şi fugi, sărind în braţele doamnei Coulter, iar pisica ţâşni în tufele din lumea ei şi dispăru.

Will şi Lyra treceau deja prin fereastră, apoi băiatul prinse marginile invizibile şi le trase iute laolaltă, închizând fereastra pe toată lungimea, căci prin spaţiul din ce în ce mai mic se auzeau paşi printre trosnete de ramuri. Apoi nu mai rămase decât un spaţiu de mărimea mâinii lui Will, pe care îl închise imediat; se aşternu tăcerea.

Băiatul căzu în genunchi pe iarbă şi scotoci stângaci după alethiometru.

— Uite, îi spuse Lyrei.

Ea îl luă. Cu mâini tremurânde, Will vârî pumnalul la loc în teacă. Apoi se lăsă pe spate dârdâind din toate încheieturile, închise ochii şi simţi cum îl scaldă în argint lumina lunii, şi cum Lyra îi desface bandajul şi-l leagă la loc cu mişcări blânde, delicate.

— Will! o auzi spunând. Mulţumesc pentru ce-ai făcut, pentru tot…

— Sper că pisica n-a păţit nimic, bălmăji el. E ca Moxie a mea. Probabil că s-a dus acasă. În lumea ei. Cred că e în regulă acum.

— Ştii ce mi-a dat prin cap pentru o clipă? Că e daimonul tău. Adică a făcut ce face un daimon cum trebuie. Noi am salvat-o pe ea, şi ea pe noi. Hai, Will, nu sta întins pe iarbă, e udă. Trebuie să te întinzi într-un pat ca lumea, altfel răceşti. Hai în casa mare de-acolo. Tre' să fie paturi şi mâncare şi chestii de-astea. Îţi fac bandaj nou, pun nişte cafea pe foc, îţi fac şi omletă, tot ce vrei, şi o să dormim… Suntem în siguranţă acu' c-avem şi alethiometru, o să vezi. N-o să mai fac nimic decât să te-ajut să-l găsim pe tatăl tău, promit…

Îl sprijini ca să se ridice şi porniră agale prin grădină spre casa cea mare, care strălucea albă în lumina lunii.

10. Şamanul

Lee Scoresby debarcă în portul de la gurile fluviului Enisei şi găsi întregul oraş în stare de haos pescarii încercând să vândă către fabricile de conserve puţinul peşte necunoscut pe care-l prinseseră, proprietarii de corăbii supăraţi pentru că autorităţile portuare măriseră taxele ca să facă faţă potopului, iar vânătorii şi negustorii de blănuri bântuind fără rost prin oraş, neputând să lucreze din cauza zăpezii care se topea prin păduri şi a faptului că animalele o luaseră razna.

Nu era prea uşor să găseşti o cale de acces, asta cu siguranţă; în vremuri obişnuite, drumul era pur şi simplu o cărare îngheţată, dar acum se topea până şi permafrostul, iar suprafaţa drumului era o mlaştină de noroaie frământate.

Aşa că Lee îşi puse balonul şi echipamentul la păstrare şi, cu aurul care-i mai rămăsese, închirie o barcă cu motor, cumpără câteva canistre de benzină şi ceva provizii şi o porni în sus pe fluviul umflat.

La început, lucrurile nu păreau să meargă prea bine. Curentul era rapid şi, pe lângă asta, apele erau pline de resturi: trunchiuri de copaci, rămuriş, animale înecate şi chiar cadavrul unui bărbat. Trebuia să cârmească cu grijă, iar palele motorului trăgeau din greu ca să poată înainta.

Se îndrepta spre satul tribului lui Grumman. Singurul ghid era amintirea drumului pe care îl mai făcuse cu câţiva ani înainte, dar amintirea aceea era destul de vie şi nu avu probleme să găsească uşor cursul corect printre curenţii rapizi, chiar dacă unele bucăţi de mal dispăruseră sub puhoaiele maronii. Temperatura tulburase şi insectele, iar contururile obiectelor din jur erau pline de musculiţe. Lee se unse pe faţă şi pe mâini cu unsoare de ciumăfaie şi fumă câteva ţigări de foi cu miros greu, care îndepărtau zburătoarele.

Cât despre Hester, ea stătea tăcută la prova, cu urechile lungi lipite de spatele osos şi cu ochii îngustaţi. Era obişnuit cu tăcerile ei, şi ea cu ale lui. Nu vorbeau decât dacă era nevoie.

În dimineaţa celei de-a treia zile, Lee cârmi micuţa ambarcaţiune în susul unui pârâu care se vărsa în fluviu, curgând dintre nişte dealuri care ar fi trebuit să fie acoperite cu un strat gros de zăpadă, dar care erau mai mult pătate de pământul brun. Râul curgea printre ramuri joase de pini şi molizi şi, după câţiva kilometri, ajunseră la o stâncă rotundă, de mărimea unei case, unde Lee trase la mal şi legă barca.

— Aici era un punct de acostare, îi spuse lui Hester. Îţi aduci aminte de bătrânul vânător de foci din Novaia Zemlia care ne-a povestit? Cred că e la vreo doi metri sub apă acum.

— Sper că au avut destulă minte cât să-şi construiască satul mai sus, răspunse ea, sărind pe mal.

Peste nu mai mult de jumătate de oră îşi lăsa deja bagajul lângă căsuţa de lemn a şefului satului şi se întoarse să salute micul grup de oameni adunat acolo. Folosi gestul cunoscut peste tot în nord care însemna prieten şi îşi lăsă puşca la picioare.

Un bătrân tătar siberian, ai cărui ochi aproape că se pierduseră printre riduri, îşi lăsă şi el arcul jos lângă puşcă. Daimonul lui, jder, îşi strânse nasul în semn de salut către Hester, care îi răspunse mişcându-şi urechea; după aceea şeful satului vorbi.

Lee îi răspunse, apoi trecură de la o limbă la alta, până găsiră una în care să se poată înţelege.

— Respectele mele către dumneata şi tribul dumitale, spuse Lee. Am niscaiva iarbă de tutun, care nu-i de mare preţ, dar aş fi mândru dacă ai primi-o.

Şeful dădu din cap în semn de apreciere, iar una dintre nevestele lui luă săculeţul pe care Lee îl scosese din bagaj.

— Îl caut pe Grumman, spuse Lee. Am auzit că l-aţi adoptat în tribul vostru. Poate că are un alt nume acum, dar omul e european.

— A, zise şeful, te aşteptam.

Ceilalţi săteni, adunaţi în lumina ceţoasă a soarelui în poiana noroioasă din faţa caselor, nu înţelegeau niciun cuvânt, dar văzură plăcerea de pe faţa şefului. Plăcere şi uşurare, simţi Lee gândul lui Hester.

Şeful dădu din cap de câteva ori.

— Te aşteptam, spuse acesta din nou. Ai venit să-l iei pe Dr. Grumman în lumea cealaltă.

Lee ridică din sprâncene, dar zise numai atât:

— Cum spui dumneata. E aici?

— Urmează-mă, răspunse şeful.

Ceilalţi săteni se dădură la o parte cu respect. Înţelegând dezgustul profund al lui Hester faţă de noroiul prin care era nevoită să meargă, Lee o luă în braţe şi îşi aruncă sacul pe umăr, urmându-l pe şef pe cărarea prin pădure spre o colibă care se afla la o aruncătură de băţ de sat, într-o poiană.

Şeful se opri în faţa colibei de lemn acoperite cu blănuri. Casa era decorată cu colţi de mistreţ şi coarne de elan şi de ren, dar acestea nu erau simple trofee de vânătoare, pentru că de ele atârnau flori uscate şi rămurele de pin împletite artistic, ca pentru un ritual.

— Trebuie să vorbeşti cu respect cu el, spuse şeful încet. E şaman şi e bolnav de inimă.

Lee simţi un fior pe şira spinării, iar Hester înţepeni în braţele lui, pentru că văzură că fuseseră urmăriţi tot timpul. Dintre florile uscate şi rămurelele împletite de pin se iţea un ochi galben. Era al unui

daimon, care îşi întoarse capul sub privirea lui Lee şi luă delicat o rămurică de pin în cioc, trăgând-o peste locul unde stătuse până atunci, ca şi cum ar fi tras o cortină.

Şeful strigă ceva în limba lui, chemându-l pe cel dinăuntru cu numele pe care-l spusese bătrânul vânător de foci: Jopari. Uşa se deschise imediat.

În prag stătea un bărbat cu obrajii supţi şi cu ochii strălucitori, îmbrăcat în piei şi blănuri. Părul negru îi era brăzdat de şuviţe cărunte, linia obrazului era puternică, iar daimonul lui vultur-pescar stătea pe pumnul închis, privind feroce.

Şeful se înclină de trei ori şi se retrase, lăsându-l pe Lee singur cu şamanul-profesor pe care venise să-l găsească.

— Dr. Grumman, spuse el, numele meu este Lee Scoresby şi sunt din Texas, sunt aeronaut de profesie. Dacă îmi îngădui să mă aşez şi să povestim un pic, pot să-ţi spun de ce am venit. Nu greşesc, nu? Dumneata eşti doctorul Stanislaus Grumman, de la Academia din Berlin?

— Da, răspunse şamanul, şi dumneata eşti din Texas, după cum spuneai. Lung drum ai făcut până aici, domnule Scoresby.

— Păi, prin lumea asta bat nişte vânturi ciudate în ultima vreme.

— Chiar aşa. Soarele este cald, cred. În coliba mea e o bancă. Dacă poţi să mă ajuţi s-o scoatem afară, stăm la soare şi vorbim acolo. Am nişte cafea, dacă vrei s-o împărţim.

— Îţi foarte mulţumesc, spuse Lee şi cără singur afară banca, în timp ce Grumman se duse la sobă şi turnă cafeaua fierbinte în două căni de metal.

Accentul omului nu-i suna nemţesc lui Lee, ci mai degrabă englezesc, din Anglia. Directorul observatorului avusese dreptate.

Când se aşezară, Hester cu ochii pe jumătate închişi şi netulburată lângă Lee, iar marele daimon-vultur-pescar privind către soare, Lee îşi începu povestea. Spuse mai întâi despre întâlnirea cu John Faa, lordul gitanilor, şi îi povesti cum îl recrutaseră pe ursul Iorek Byrnison şi cum călătoriseră spre Bolvangar să-i salveze pe Lyra şi pe ceilalţi copii; şi apoi îi vorbi despre ceea ce aflase de la Lyra şi Serafina Pekkala în balon, când zburaseră către Svalbard.

— Vezi dumneata, Dr. Grumman, mi se pare mie, din ce spunea fata, că Lordul Asriel le-a trecut pe sub nas capul ăla tăiat şi pus în gheaţă învăţaţilor de la colegiu şi i-a speriat aşa de tare, că nici nu s-au uitat bine. De aceea am început să cred că n-ai murit. Şi mi-e clar acum, domnule, că ai oarece cunoştinţe în domeniu. Am auzit despre dumneata prin toată Arctica, cum ţi-ai găurit capul, cum studiai fie pe fundul oceanului, fie luminile Nordului, cum ai apărut de nicăieri, parcă, aşa cam acum zece-doisprezece ani, şi asta e chiar interesant. Dar altceva m-a adus aici, nu doar curiozitatea. Mie mi-e teamă pentru

copilă. Cred că e importantă şi la fel cred şi vrăjitoarele. Dacă ştii ceva despre ea şi despre ce se întâmplă, aş vrea să-mi spui. După cum ziceam, am convingerea că mă poţi ajuta, aşa că de-asta am venit

— Dar, dacă nu greşesc, domnule, l-am auzit pe şeful satului spunând că ai venit din altă lume. Aşa e, sau am înţeles eu aiurea? Şi mai am o întrebare: cum te-a strigat? E un nume dat de trib, ca pentru un magician?

Grumman zâmbi scurt şi zise:

— Numele pe care l-a folosit este adevăratul meu nume, John Parry. Da, ai venit ca să mă duci în cealaltă lume. Cât despre ce te-a adus aici, cred c-o să descoperi că asta era de fapt.

Şi deschise palma. Acolo se afla ceva ce Lee vedea prea bine, dar nu înţelegea. Era un inel de argint cu turcoaze, cu desene navajo, pe care îl recunoscu ca fiind al mamei lui, îi ştia greutatea şi netezimea pietrei şi felul în care argintarul îndoise metalul mai mult pe colţul unde piatra era puţin ciobită; ştia şi că acel colţ ciobit se tocise, pentru că îşi trecuse degetul peste el de atâtea ori, acum ani şi ani, în copilăria din preeria lui natală.

Se ridică. Hester tremura, şi ea în picioare, cu urechile ciulite. Vulturul ajunsese între Lee şi Grumman, fără ca el să-şi dea seama, şi îşi apăra omul, dar Lee nu avea de gând să atace; era teribil de emoţionat; se simţea din nou copil, iar vocea lui era gâtuită şi tremurătoare când întrebă:

— De unde-l ai?

— Ia-l, spuse Grumman, sau Parry. Şi-a îndeplinit menirea. Te-a adus aici. Acum nu mai am nevoie de el.

— Dar cum… începu Lee, ridicând obiectul drag din palma lui Grumman. Nu înţeleg cum, de unde ai inelul? Nu l-am mai văzut de patruzeci de ani.

— Eu sunt şaman. Pot face multe lucruri pe care dumneata nu le înţelegi, domnule Scoresby. Şezi şi linişteşte-te. O să-ţi spun ce trebuie să ştii.

Lee se aşeză la loc, ţinând inelul şi trecându-şi degetele peste el de nenumărate ori.

— Să-ţi spun drept, domnule, sunt copleşit. Cred că am nevoie să ascult tot ce-mi poţi spune.

— Bun, zise Grumman, să încep, atunci. Numele meu, după cum ţi-am spus, este Parry şi nu m-am născut în lumea asta. Lordul Asriel nu e primul care a călătorit în alte lumi, deşi e primul care a făcut o trecere atât de spectaculoasă. În lumea mea am fost mai întâi soldat, apoi explorator. Acum doisprezece ani eram cu o expediţie într-un ţinut din lumea mea care corespunde cu Ţara Bering de aici. Tovarăşii mei aveau alte intenţii, dar eu căutam ceva ce auzisem din vechile legende că ar exista. Un fel de ruptură în ţesătura universului, o

trecere dintr-o lume în alta. Unii dintre tovarăşii mei s-au pierdut. Mergând în căutarea lor, doi dintre colegii mei şi cu mine am trecut prin poarta asta fără s-o vedem şi am părăsit cu totul lumea noastră. La început nu ne-am dat seama ce se întâmplase. Am mers până când am dat de un oraş şi atunci am înţeles că eram într-o altă lume.

Am încercat din răsputeri, dar n-am mai găsit acea trecere. Intrasem prin ea în timpul unui viscol şi dumneata, care eşti obişnuit cu Arctica, ştii ce înseamnă asta.

Aşa că n-am avut de ales şi am rămas acolo. I-am descoperit imediat. În acel loc se găseau un fel de fantome sau apariţii care bântuiau, mortale şi de neoprit. Tovarăşii mei au murit la scurt timp, victime ale acestor Spectre, cum sunt ele numite. Aşa că mi s-a părut că acea lume e abominabilă şi am făcut tot ce-am putut să plec. Nu mai aveam cum să mă întorc în lumea mea, dar mai erau şi alte porţi către alte lumi, iar după scurte căutări am ajuns aici. Am descoperit o minune imediat, domnule Scoresby, pentru că lumile noastre diferă foarte mult, iar în această lume mi-am văzut prima dată daimonul. N-o cunoscusem pe Sayan Kötör până când n-am ajuns în lumea asta. Cei de aici nu pot să conceapă o lume în care daimonii sunt o voce a minţii şi nimic mai mult. Îţi imaginezi uimirea mea când am realizat că aveam o parte feminină, şi încă o pasăre frumoasă?

Deci, cu Sayan Kötör lângă mine, am cutreierat ţinuturile nordice şi am aflat multe lucruri de la popoarele Arcticii, cum ar fi prietenii mei din satul din vale. Ceea ce mi-au povestit ei despre această lume a umplut câteva goluri pe care nu reuşisem să le acopăr în lumea mea şi am aflat răspunsuri la multe mistere.

Am ajuns la Berlin sub numele de Grumman. N-am spus nimic despre originile mele; a rămas secretul meu. Am prezentat o teză în faţa academicienilor, pe care am susţinut-o în cadrul unei dezbateri, căci aşa este procedura la ei. Eram mai bine informat decât academicienii, aşa că n-am avut nicio problemă să primesc titlul de membru.

Cu noul meu statut am putut să lucrez în această lume, unde, în marea majoritate a timpului, am fost foarte mulţumit. Mi-era dor de unele lucruri din lumea mea, desigur. Eşti căsătorit, domnule Scoresby? Nu? Păi, eu eram căsătorit şi o iubeam foarte mult pe soţia mea, ca şi pe fiul meu, singurul meu copil, un băieţel care nu împlinise încă un an când am plecat. Mi-era foarte dor de ei. Dar aş fi putut să caut şi o mie de ani şi tot n-aş fi găsit drumul înapoi. Eram despărţiţi pentru totdeauna.

Munca de aici mi-a absorbit toată atenţia. Am căutat alte forme de cunoaştere, am fost iniţiat în cultul craniilor şi am devenit şaman. Şi am făcut şi unele descoperiri folositoare: am descoperit cum se face un unguent din muşchi-de-sânge, de exemplu, care păstrează toate

calităţile plantei proaspete.

Ştiu acum o grămadă de lucruri despre lumea asta, domnule Scoresby. De exemplu, despre Praf. Văd din expresia dumitale că ai auzit termenul. Pe teologii voştri îi sperie de moarte, dar pe mine ei mă sperie, de fapt. Ştiu ce face Lordul Asriel şi ştiu şi de ce; şi de aceea te-am chemat. Vreau să-l ajut, pentru că misiunea pe care şi-a asumat-o este cea mai măreaţă din istoria omului. Cea mai măreaţă în cei treizeci şi cinci de mii de ani de istorie omenească, domnule Scoresby.

Eu nu pot face prea multe, din păcate. Am o boală de inimă pe care nimeni de pe lumea asta n-are cum s-o vindece. Mai am putere pentru un ultim efort, poate. Dar ştiu ceva ce nu ştie Lordul Asriel, ceva de care are nevoie ca să reuşească.

Vezi dumneata, pe mine mă intriga lumea aceea în care Spectrele se hrăneau cu conştiinţa umană. Voiam să aflu ce erau, cum apăruseră. Şi, ca şaman, am aflat cu spiritul lucruri pe care nu le-aş fi putut cunoaşte fizic şi am petrecut mult timp în transă, cercetând acea lume. Am aflat că filosofii de acolo au creat un instrument, acum vreo trei sute de ani, care le-a adus distrugerea: l-au numit pumnalul diafan. Avea multe puteri – chiar mai multe decât au crezut cei care l-au făcut, mai multe decât ştiu ei acum – şi cumva, folosindu-l, le-au permis Spectrelor să intre.

Eu ştiu ce poate face acest pumnal. Ştiu şi unde este şi cum să-l recunosc pe cel care trebuie să-l folosească; şi mai ştiu că trebuie să servească doar cauza Lordului Asriel. Sper că poate duce această povară. Deci te-am chemat aici ca să zburăm spre nord, în lumea pe care a deschis-o Lordul Asriel, unde mă aştept să-l găsesc pe purtătorul pumnalului diafan.

E o lume periculoasă, ia seama. Acele Spectre sunt mai rele decât orice în lumea dumitale sau a mea. Trebuie să fim atenţi şi curajoşi. Eu n-o să mă întorc şi, dacă vrei să-ţi mai vezi ţara, vei avea nevoie de tot curajul, îndemânarea şi norocul din lume. Asta e sarcina dumitale, domnule Scoresby, de aceea m-ai căutat.

Şamanul tăcu. Faţa palidă îi era acoperită de broboane de sudoare.

— E cea mai trăsnită idee pe care am auzit-o vreodată, spuse Lee.

Se ridică agitat şi făcu câţiva paşi într-o parte şi-n alta, iar Hester îl urmări nemişcată de pe bancă. Ochii lui Grumman erau pe jumătate închişi; daimonul stătea pe genunchiul lui, urmărindu-l alene pe Lee.

— Vrei bani? spuse Grumman după câteva momente. Pot să-ţi dau aur. Asta nu e o problemă.

— La naiba, nu pentru bani am venit, răspunse Lee înfierbântat. Am venit… am venit să văd dacă mai eşti în viaţă, cum credeam eu. Deci mi-am satisfăcut curiozitatea din punctul ăsta de vedere.

— Mă bucur.

— Şi mai e ceva, adăugă Lee; şi îi povesti lui Grumman despre sfatul vrăjitoarelor de la lacul Enara şi despre hotărârea pe care o luaseră. Vezi dumneata, încheie el, fetiţa aceea, Lyra, ea e motivul pentru care am acceptat să le ajut pe vrăjitoare. Spui că m-ai adus aici cu inelul navajo. Poate că da, poate că nu – dar eu ştiu un lucru, anume că am venit sperând că o s-o pot ajuta pe Lyra. N-am mai văzut copil ca ăsta. Dacă aş fi avut o fată, sper să fi fost măcar pe jumătate la fel de puternică, de curajoasă şi de bună. Am auzit că ştii că există un obiect care-l ocroteşte pe stăpânul lui: eu cred că acesta este pumnalul diafan. Aşadar, preţul meu pentru călătoria în cealaltă lume, Dr. Grumman, nu este aur, ci pumnalul, pe care nu-l vreau pentru mine, ci pentru Lyra. Trebuie să juri că o s-o pui sub protecţia acelui obiect şi apoi te duc unde vrei.

Şamanul ascultă cu atenţie şi spuse:

— Foarte bine, domnule Scoresby, jur. Ai încredere în jurământul meu?

— Pe ce juri?

— Pe ce vrei?

Lee se gândi puţin, apoi zise:

— Jură pe ceea ce te-a făcut să nu accepţi dragostea unei vrăjitoare. Cred că e cel mai important lucru pe care îl ştii.

Grumman făcu ochii mari, apoi spuse:

— Ai ghicit bine, domnule Scoresby. Jur cu plăcere pe asta. Îţi dau cuvântul meu de onoare că o să mă asigur că Lyra Belacqua se află sub protecţia pumnalului diafan. Dar te avertizez: purtătorul pumnalului are o sarcină a lui, iar asta poate s-o pună în pericol şi mai mare.

Lee dădu din cap cu seriozitate.

— Poate, răspunse, dar, dacă există măcar şi o şansă mică să fie în siguranţă, aş vrea s-o aibă.

— Ai cuvântul meu. Şi acum trebuie să plecăm în lumea cea nouă, iar dumneata ne vei conduce.

— Şi vântul? Cred că n-ai fost aşa de bolnav încât să nu fi observat vremea, nu?

— Lasă vântul în seama mea.

Lee dădu din cap. Se aşeză din nou pe bancă şi îşi trecu degetele peste inelul cu turcoaze, în timp ce Grumman aduna cele câteva lucruri de care avea nevoie într-un sac din piele de căprioară; apoi o luară amândoi în jos pe cărare, spre sat.

Şeful satului vorbi şi el destul de mult. Din ce în ce mai mulţi săteni veniră să-i atingă mâna lui Grumman şi să primească ceea ce părea să fie o binecuvântare. Între timp, Lee urmărea vremea. Cerul era limpede la sud, o briză proaspătă mişca ramurile şi atingea vârfurile pinilor. La nord, ceaţa mai plutea încă peste râu, dar pentru prima dată de zile întregi părea să se ridice.

La stânca unde era locul de acostare, Lee ridică sacul lui Grumman în barcă şi umplu micul rezervor cu benzină, iar motorul pomi imediat. Barca o luă din loc, iar şamanul se aşeză la prova; aveau o viteză extraordinară pe sub copaci şi ajunseră atât de repede la fluviu, încât Lee se temu pentru Hester, care stătea ghemuită sub bancă. Dar era un călător experimentat, ar fi trebuit să ştie asta deja; aşadar de ce era atât de temător?

Ajunseră la portul de la gurile fluviului, unde toate hotelurile, toate pensiunile, toate camerele libere fuseseră rechiziţionate de soldaţi. Nu erau orice soldaţi, ci Garda Imperială Moscovită, armata cea mai feroce şi mai bine echipată din toată lumea şi cea care jurase credinţă veşnică Magisteriumului.

Lee intenţionase să se odihnească o noapte înainte să plece, pentru că Grumman arăta obosit, dar nu era nicio şansă să găsească vreo odaie liberă.

— Ce se-ntâmplă? îl întrebă pe barcagiul de la care închiriase barca.

— Habar n-am. A venit regimentul ăsta ieri şi a rechiziţionat toate locurile, toată hrana şi toate corăbiile din port. Ar fi luat şi barca asta dacă nu era la matale.

— Da' unde se duc?

— În nord, răspunse barcagiul. O să fie un război, cel mai mare din toate timpurile.

— În nord, în lumea cea nouă?

— Exact. Şi mai vin şi alte trupe, asta e numai avangarda. Într-o săptămână n-o să mai fie nicio firimitură de pâine şi niciun strop de alcool p-aci. Mi-ai făcut o favoare că mi-ai luat barca, preţul e deja dublu…

Nu avea niciun rost să zăbovească acum, chiar dacă ar fi găsit loc. Lee era îngrijorat din cauza balonului şi se duse imediat la depozitul unde-l lăsase, iar Grumman îl urmă. Omul ţinea pasul, deşi arăta bolnav, era puternic.

Paznicul depozitului era ocupat să numere nişte piese de schimb pentru un sergent al Gărzii şi se uită o clipă pe deasupra registrului.

— Balonul e rechiziţionat de ieri, îmi pare rău, spuse el. Vezi şi dumneata cum stă treaba. N-am de ales.

Hester îşi mişcă urechile, iar Lee înţelese ce vrea să spună.

— Ai dat deja balonul?

— Nu, o să vină după-amiază să-l ia.

— Ba n-o să vină, spuse Lee. Eu am o autoritate care o bate pe cea a Gărzii.

Şi îi arătă paznicului inelul pe care îl luase de pe degetul

skraelingului mort din Novaia Zemlia. Sergentul care era lângă el la tejghea se opri şi salută însemnul bisericesc, dar nici disciplina cu care era obişnuit nu-l opri să se arate puţin confuz.

— Deci avem nevoie de balon chiar acum şi poţi să trimiţi şi oamenii să-l umfle, spuse Lee. Imediat, ai auzit? Şi cu hrană, apă şi balast.

Paznicul depozitului se uită la sergent, care dădu din umeri şi apoi fugi să vadă de balon. Lee şi Grumman se retraseră spre cheu, unde erau rezervoarele de benzină, ca să supravegheze alimentarea şi să poată discuta în linişte.

— De unde ai inelul ăla? întrebă Grumman.

— De pe degetul unui mort. A fost cam riscant să-l folosesc, dar n-aveam cum altfel să-mi iau balonul înapoi. Crezi că sergentul a bănuit ceva?

— Desigur, dar e un om disciplinat. N-o să pună la îndoială autoritatea Bisericii. Dacă raportează, o să fim departe până atunci. Ei bine, domnule Scoresby, ţi-am promis un vânt bun, sper că eşti mulţumit.

Cerul era albastru deasupra capetelor lor, iar soarele strălucea. Valurile de ceaţă de la nord mai zăboveau ca nişte munţi deasupra mării, dar briza le împingea înapoi, iar Lee era nerăbdător să zboare din nou.

În timp ce balonul se umplea şi începea să se umfle depăşind acoperişul depozitului, Lee verifică repede coşul şi îşi fixă cu grijă echipamentul; căci cine ştie cum erau turbulenţele prin alte lumi… Instrumentele le prinse cu atenţie de cadru, chiar şi busola, al cărei ac făcea curse fără rost în jurul cadranului. În fine, lăsă vreo douăzeci de săculeţi cu nisip peste marginea coşului, pentru balast.

Când balonul fu gata umplut şi începu să se aplece spre nord în bătaia vântului, iar tot angrenajul trăgea de zor de funiile care-l ancorau, Lee îl plăti pe paznicul depozitului cu ultimii bani şi îl ajută pe Grumman să urce. Apoi se întoarse spre oamenii care ţineau funiile să le spună să le dea drumul.

Dar, înainte de a deschide gura, îl întrerupse ceva. De pe aleea din spatele depozitului se auziră un zgomot de bocanci alergând şi un ordin:

— Opriţi!

Oamenii cu funiile se opriră, unii se uitau într-acolo, alţii la Lee, iar el strigă ascuţit:

— Daţi-i drumul! Acum!

Doi dintre oameni ascultară, iar balonul începu să urce, însă alţi doi oameni erau atenţi la soldaţii care alergau pe după colţul clădirii. Ei ţineau funiile strânse în jurul pilonilor de susţinere, iar balonul se înclinase deja foarte mult. Lee trase de inelul de suspensie; Grumman

îl ţinea şi el, iar daimonul îşi încleştase ghearele pe el.

Lee strigă:

— Daţi-i drumul, proştii naibii! Urcă!

Pentru că balonul se balansa prea tare, oamenii nu-l mai puteau ţine, indiferent cât de mult ar fi încercat. Unul dintre ei lăsă funia să-i scape, iar aceasta se desfăşură din jurul pilonului; dar celălalt bărbat, simţind că-i scapă funia din mâini, se prinse instinctiv de ea, în loc să-i dea drumul. Lee mai văzuse asta şi îi era groază de ce avea să se întâmple. Daimonul bietului om, o căţea husky solidă, urla de teamă şi durere de jos de pe pământ, în timp ce balonul urca rapid, iar peste cinci secunde totul se sfârşi; omul nu se mai putu ţine şi, pe jumătate mort, căzu în apă.

Dar soldaţii erau deja cu puştile sus. Un val de gloanţe zbură peste coş, unul atinse inelul de suspensie, iar mâinile lui Lee simţiră usturător impactul, dar nu se întâmplă nimic altceva. Când traseră a doua salvă, balonul era deja aproape afară din raza lor de acţiune, urcând rapid spre albastrul cerului, peste mare. Lee simţea cum i se umple sufletul de bucurie. Îi spusese odată Serafinei Pekkala că nu-i pasă prea mult de zbor, că e numai o slujbă, dar nu crezuse nici el. Să zbori cu un vânt bun din spate, către o lume nouă: ce putea fi mai frumos?

Dădu drumul inelului de suspensie şi văzu că Hester era ghemuită la locul ei obişnuit, cu ochii pe jumătate închişi. De jos, de departe, veni o nouă salvă inutilă de gloanţe. Oraşul rămânea din ce în ce mai mult în urmă, iar gurile râului luceau în lumina soarelui.

— Deci, doctore Grumman, spuse el, nu ştiu ce părere ai dumneata, dar eu unul mă simt mai bine în aer. Mi-aş fi dorit ca amărâtul ăla să fi dat drumul la funie. E aşa de simplu, dar dacă nu-i dai drumul imediat nu mai iii nicio şansă.

— Mulţumesc, domnule Scoresby, spuse şamanul. Te-ai descurcat de minune. Acum zburăm liniştiţi. Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai da blănurile alea, e încă frig.

11. Belvedere

În vila impunătoare şi albă din parc Will dormi zbuciumat, bântuit de vise care-l umpleau de nelinişte şi bucurie în egală măsură, aşa încât făcu un efort să se scoale, deşi ar mai fi dormit. Când reuşi să deschidă de tot ochii, se simţea atât de toropit, că abia se putea mişca; se ridică în capul oaselor şi descoperi că bandajul i se desfăcuse şi că patul era plin de sânge.

Se căzni să se dea jos şi coborî spre bucătărie prin lumina grea, plină de praf a soarelui şi prin liniştea casei. El şi Lyra dormiseră în odăiţele servitorilor, de sub pod, căci nu se simţiseră bine-veniţi în paturile falnice cu baldachin din sălile mari de jos; merse mult, frământat de nelinişti.

— Will, spuse Lyra imediat, cu voce îngrijorată, şi veni de la maşina de gătit ca să-i tragă un scaun.

El se simţea ameţit. Bănuia că pierduse mult sânge; oricum, nici nu era greu de observat, fiindcă dovezile îl acopereau din cap până-n picioare. Iar rănile încă sângerau.

— Tocmai făceam nişte cafea, spuse ea. O vrei pe asta prima, sau fac mai întâi un bandaj nou? Cum doreşti. Şi sunt şi nişte ouă în frigider, dar nu găsesc conservele de fasole.

— Asta nu-i genul de casă în care găseşti fasole. Mai întâi bandajul. E apă la robinet? Nu suport să stau plin de sânge pe haine…

Fata dădu drumul la apă caldă, iar Will se dezbrăcă până la lenjerie. Era prea ameţit şi leşinat ca să se simtă jenat, dar Lyra se jenă cât pentru amândoi şi ieşi. El se spălă cât putu de bine şi se şterse cu prosoapele care atârnau pe o sârmă lângă maşina de gătit.

Când se întoarse, Lyra îi dădu nişte haine pe care le găsise, o cămaşă, pantaloni de doc şi o curea. Se îmbrăcă, iar ea rupse fâşii un ştergar şi îi făcu alt bandaj, bine strâns. Era foarte îngrijorată pentru mâna lui: nu numai că rănile sângerau încontinuu, dar mâna îi era roşie şi umflată. Will nu spuse nimic despre asta, şi nici ea.

Apoi Lyra făcu cafea, prăji nişte pâine veche şi luară totul în salonul mare din faţă cu vedere la oraş. După ce mâncă şi bău cafeaua se simţi puţin mai bine.

— Ar trebui să întrebi alethiometru ce avem de făcut în continuare, spuse el. L-ai întrebat ceva până acuma?

— Nu, zise ea. De-acum fac numai cum spui tu. M-am gândit să întreb azi-noapte, dar n-am reuşit. Şi nici n-o fac dacă nu-mi zici tu.

— Bun, atunci întreabă acum, spuse el. Suntem şi aici în pericol la fel de mare ca şi în lumea mea. În primul rând e fratele Angelicăi. Şi dacă…

Se opri, pentru că Lyra începuse să zică ceva, dar tăcu în acelaşi timp cu el. Apoi ea continuă:

— Will, ieri s-a întâmplat ceva de care nu ţi-am zis. Ar fi trebuit, dar se întâmplaseră deja prea multe. Îmi pare rău…

Şi îi povesti tot ce văzuse prin fereastra Turnului în timp ce Giacomo Paradisi îi oblojea lui rana: cum tăbărâseră Spectrele pe Tullio, cum o zărise Angelica la fereastră şi cu ce ură o privise, şi ameninţarea lui Paolo.

— Şi mai ţii minte, continuă ea, când a vorbit cu noi prima oară? Frate-su mai mic a spus ceva despre ce încercau să facă ei cu toţii. A zis: „S-a dus să ia…“ şi ea nu l-a lăsat să termine, i-a tras una după ceafă, ţii minte? Pun pariu că voia să spună că Tullio s-a dus după pumnal, şi de-aia au venit aici toţi copiii. Că dacă puneau mâna pe pumnal puteau să facă ce vor, puteau chiar să crească mari fără să le fie frică de Spectre.

— Cum a fost când l-au atacat? întrebă Will.

Spre surpriza Lyrei el o privea cu ochi curioşi.

— Păi…

Încercă să-şi aducă aminte:

— A început să numere pietrele din zid. Le pipăia, aşa… Până la urmă şi-a pierdut interesul şi s-a oprit. Dup-aia a rămas nemişcat, încheie ea.

Şi văzând expresia de pe faţa lui Will întrebă:

— De ce?

— Fiindcă… S-ar putea ca Spectrele să fi venit totuşi din lumea mea. Dacă îi fac pe oameni să se poarte aşa, nu m-ar surprinde să vină din lumea mea. Iar dacă filosofii din Breaslă au deschis prima fereastră şi dacă fereastra aia a fost în lumea mea, e posibil ca Spectrele să fi trecut atunci.

— Dar voi n-aveţi Spectre pe lumea voastră! N-ai auzit niciodată de ele, nu?

— Poate că nu le spune Spectre. Poate că le numim altfel.

Lyra nu era sigură ce vrea el să spună, dar nici nu voia să insiste. Obrajii lui Will erau roşii, iar ochii îi ardeau de lacrimi înăbuşite.

— Oricum, continuă ea, ferindu-şi privirea, important e că Angelica m-a văzut la fereastră. Şi acum ştie că avem pumnalul şi o să le spună la toţi. O să creadă că din vina noastră l-au atacat Spectrele pe fratele ei. Îmi pare rău, Will, trebuia să-ţi spun asta mai-nainte. Dar erau atâtea alte chestii…

— Ei lasă, zise el, nu cred că ar fi ajutat la ceva. Îl chinuia pe bătrân şi dacă afla cum se foloseşte pumnalul ne-ar fi omorât. Trebuia să ne luptăm cu el.

— Doar că mă simt prost, Will. Era fratele ei, totuşi. Dac-am fi fost în locul lor, şi noi am fi vrut pumnalul.

— Da, zise el, dar nu putem să ne întoarcem şi să schimbăm nimic. Trebuia să facem rost de pumnal ca să luăm înapoi alethiometru, şi dacă am fi putut să-l luăm fără luptă am fi făcut-o.

— Da, aşa e, spuse ea.

La fel ca Iorek Byrnison, Will era şi el un luptător, fără doar şi poate, aşa că Lyra era gata să fie de acord cu el când spunea că ar fi fost mai bine fără luptă: ea ştia că asta nu-i o laşitate, ci o strategie. Băiatul se mai liniştise, iar obrajii îşi recăpătaseră paloarea. Se uita în gol şi cugeta.

Spuse:

— Probabil că-i mai important să ne gândim la sir Charles şi la ce-o să facă, sau la doamna Coulter. Dacă paznicii aceia speciali de care vorbeau sunt cu ea, soldaţii ăia cu daimonul tăiat, poate avea dreptate sir Charles şi o să poată să treacă de Spectre. Ştii ce cred eu? Cred că ce mănâncă Spectrele sunt daimonii oamenilor.

— Dar şi copiii au daimoni. Şi pe copii nu-i atacă. N-are cum să fie asta.

— Atunci trebuie să fie diferenţa dintre daimonii copiilor şi cei ai oamenilor mari, spuse Will. O diferenţă sigur există, nu? Mi-ai zis că daimonii oamenilor mari nu-şi schimbă forma. Trebuie să aibă ceva de-a face cu asta. Dacă soldaţii ăia ai ei nu mai au daimoni deloc, poate că efectul e acelaşi…

— Da! spuse Lyra. Ar putea să fie. Iar *ea,* ea nu se teme de Spectre oricum. N-are frică de nimic. Şi e prea deşteaptă, Will, serios, şi atât de neînduplecată şi crudă, încât ar putea să le ţină şi pe alea-n frâu, pun pariu că ar putea. Ar fi în stare să le poruncească exact cum face cu oamenii şi i s-ar supune, sigur îţi spun. Lordul Boreal e puternic şi deştept, dar o să facă ce vrea ea în doi timpi şi trei mişcări. Will, mi se face frică iar, când mă gândesc ce-i în stare… O să întreb alethiometru, cum mi-ai spus. În orice caz, bine măcar că l-am luat înapoi.

Despături învelitoarea de catifea şi mângâie duios aurul masiv.

— Întreb despre tatăl tău, zise ea, şi cum îl putem găsi. Uite, pun limbile să arate spre…

— Nu. Întreabă mai întâi de mama. Vreau să ştiu dacă e bine.

Lyra dădu din cap, apoi potrivi limbile înainte să-şi pună alethiometru în poală, să-şi netezească părul după urechi şi să se uite în jos concentrată. Will privi cum limba subţire se plimbă pe cadran, o ia la fugă, se opreşte, iar o ia la fugă, ca o rândunică la vânat, apoi se uită la ochii Lyrei, atât de albaştri şi de îndârjiţi şi plini de înţelegere limpede.

Apoi ea clipi şi ridică privirea:

— Încă e-n siguranţă, spuse. Prietena care are grijă de ea e foarte de treabă. Nimeni nu ştie unde e mama ta şi prietena n-o s-o dea de

gol.

Will nici nu-şi dăduse seama cât de îngrijorat era. Auzind veştile cele bune, se linişti şi, pe măsură ce îi trecu încordarea, începu să simtă mai ascuţit durerea rănilor.

— Mulţumesc, spuse el. Bun, acum întreabă de tata…

Dar înainte să poată începe auziră un strigăt de afară.

Întoarseră capul amândoi în acelaşi timp. La marginea parcului din faţa primelor case din oraş era o fâşie de copaci şi ceva se mişca printre ei. Pantalaimon se prefăcu pe loc în râs şi se duse drept la uşa deschisă, privind în jos cu hotărâre.

— Copiii, spuse el.

Se ridicară amândoi. Copiii se iţeau dintre copaci, unul câte unul, patruzeci sau cincizeci laolaltă. Mulţi dintre ei aveau bâte. În fruntea lor era băiatul cu tricou vărgat şi el nu avea bâtă, ci un pistol.

— Uite-o pe Angelica, şopti Lyra, arătând cu degetul.

Angelica era lângă băiatul din frunte, trăgându-l de braţ şi îndemnându-l înainte. Chiar în spatele lor era fratele ei mai mic, Paolo, care chiuia agitat, iar ceilalţi copii strigau şi ei scuturând din pumni. Doi târau după ei puşti grele. Will mai văzuse copii care se comportau aşa, dar niciodată atât de mulţi, iar cei din oraşul lui nu aveau arme de foc.

Răcneau cu toţii, iar Will reuşi să desluşească vocea Angelicăi, care le acoperea pe celelalte:

— Mi-aţi omorât fratele şi aţi furat pumnalul! Ucigaşilor! Aţi pus Spectrele pe el! Voi l-aţi omorât pe el, acum vă omorâm noi pe voi! Nu mai scăpaţi! O să vă omorâm cum l-aţi omorât şi voi pe el!

— Will, ai putea să tai să faci o fereastră! spuse Lyra repede, agăţându-se de braţul lui sănătos. Putem să scăpăm uşor.

— Da, şi unde-am ajunge? În Oxford, la câţiva metri de casa lui sir Charles, în miezul zilei. Probabil pe o stradă principală în faţa unui autobuz. Şi nu pot să tai aşa la întâmplare şi să m-aştept să fie bine – trebuie întâi să mă uit să văd unde suntem, şi asta ar dura prea mult. În spatele casei e o pădure. Dacă am putea ajunge acolo am fi în siguranţă.

Lyra se uită pe fereastră, furioasă.

— Trebuia s-o omor ieri! spuse ea. E la fel de rea ca fra-su. Ce n-aş da să…

— Taci din gură şi haide, spuse Will.

Se asigură că are pumnalul la brâu, iar Lyra luă în spate micul rucsac cu alethiometru şi scrisorile de la tatăl lui Will. Fugiră pe holul plin de ecouri, pe coridor şi în bucătărie, prin cămară, şi ieşiră într-o curte pietruită. O poartă în zid ducea într-o grădină, unde răzoare de legume şi de verdeţuri se coceau în soarele dimineţii.

Marginea pădurii era la doar câteva sute de metri şi se ajungea

acolo urcând o pantă verde pe care erai expus privirilor. Pe un dâmb spre stânga, mai aproape decât copacii, era o clădire micuţă, circulară precum un templu, cu un balcon la etaj, de unde se putea admira priveliştea oraşului.

— Aleargă! spuse Will, deşi în loc să alerge s-ar fi întins şi el pe jos şi ar fi închis ochii.

Cu Pantalaimon deasupra lor ca cercetaş, porniră prin iarbă. Însă aceasta era tare şi înaltă până la glezne, iar Will nu putu să alerge mai mult de câţiva paşi înainte să ameţească. Nu mai putea continua; încetini şi o luă la pas.

Lyra se uită în urmă. Copiii încă nu-i văzuseră; erau tot în faţa casei; poate că le lua ceva mai mult să treacă prin toate camerele…

Dar Pantalaimon ciripi agitat. La o fereastră deschisă de la etajul doi al vilei era un băiat care arăta cu degetul spre ei. Auziră un strigăt.

— Hai odată, Will, spuse Lyra.

Îl trăgea de braţul cel zdravăn, ajutându-l şi ridicându-l.

El încerca să reacţioneze, dar nu mai avea vlagă. Nu putea decât să meargă încet.

— Bine, spuse el, nu putem ajunge la copaci. Prea departe. Aşa că mergem la templul ăla. Dacă închidem uşa poate reuşim să-i ţinem în loc cât să fac o fereastră…

Pantalaimon o zbughi înainte, iar Lyra îşi pierdu răsuflarea şi îl strigă pe muteşte, făcându-l să se oprească. Will aproape că vedea legătura dintre ei, cum trăgea daimonul şi cum reacţiona fata. Se împletici prin iarba deasă, iar Lyra alerga înainte ca să se uite, apoi înapoi ca să-l ajute, apoi din nou înainte, până ajunseră la pavajul de piatră din jurul templului.

Uşa de sub portic era descuiată, iar ei dădură buzna înăuntru şi se treziră într-o sală goală, circulară, cu câteva statui de zeiţe în nişe făcute în zid de jur împrejur. Chiar în centrul sălii, o scară în spirală din fier forjat ducea sus printr-o deschizătură din tavan. Nu exista nicio cheie cu care să încuie uşa, aşa că se năpustiră pe scări în sus până ajunseră la scândurile podelei de la etaj, care de fapt era un loc de unde se putea admira peisajul, unde lumea stătea la aer şi privea panorama oraşului; nu erau nici ferestre, nici ziduri, doar nişte arcade de jur împrejur care sprijineau acoperişul. Fiecare arcadă avea un pervaz pe mijloc destul de lat încât să te poţi sprijini pe el, iar dedesubt acoperişul cu ţigle curbate cobora în pantă lină până la burlan.

Privind în jur vedeau pădurea din spate, atât de aproape, că parcă le făcea în ciudă; şi vila de unde veniseră, în josul pantei, iar dincolo de ea parcul şi apoi acoperişurile brun-roşietice ale oraşului, cu Turnul înălţându-se la stânga. Deasupra meterezelor sure se roteau ciori, iar Will îşi dădu seama, cu o mică tresărire de greaţă în burtă, ce anume

le atrăgea acolo.

Dar nu era vreme de admirat peisajul; mai întâi trebuia să vadă ce se-ntâmplă cu copiii, care acum alergau ca la asalt spre templu, răcnind de furie. Băiatul din frunte încetini şi ridică pistolul, apoi trase două sau trei focuri la întâmplare spre templu, după care porniră iarăşi, strigând:

— Hoţii!

— Ucigaşii!

— Vă omorâm!

— Ne-aţi luat pumnalul!

— Nu sunteţi de-ai noştri!

— O să muriţi!

Will nici nu-i băga în seamă. Scosese deja pumnalul şi tăie repede o ferestruică pentru a vedea unde se află. Dar se retrase brusc. Lyra se uită şi ea şi îşi întoarse faţa, dezamăgită. Erau la vreo treizeci de metri în aer, mult deasupra unei artere principale care roia de maşini.

— Normal, spuse Will cu amărăciune, am urcat o pantă… Păi atunci suntem prinşi aici. Trebuie doar să-i ţinem la distanţă, asta-i tot.

Peste câteva secunde primii dintre copii se îmbulzeau în jurul uşii. Răcnetele năşteau ecouri în templu şi îi făceau să pară şi mai sălbatici; apoi se auzi o împuşcătură foarte puternică, şi încă una, răcnetele îşi schimbară tonul, iar scările începură să duduie când câţiva dintre ei urcară.

Lyra stătea lipită de zid, împietrită, dar Will încă avea pumnalul în mână. Se repezi spre deschizătura din podea, întinse braţul în jos şi tăie prin barele de la prima treaptă de parcă erau din hârtie. Fără niciun sprijin, scara începu să se încline sub greutatea copiilor înghesuiţi pe ea şi căzu cu o bubuitură. Şi mai multe ţipete, şi mai mare hărmălaie; şi iarăşi bubui pistolul, dar de data asta din greşeală; cineva fusese rănit, iar urletele erau acum de durere. Will se uită jos şi văzu o colcăială de trupuri acoperite de tencuială, rumeguş şi sânge.

Nu mai erau copii diferiţi, ci o masă incertă, ca o maree. Se ridicau precum valurile şi săltau cu furie, încercând să înşface, ameninţând, ţipând, scuipând, dar nu puteau ajunge unde voiau.

Apoi cineva strigă ceva şi ei priviră spre uşă, iar cei care se puteau mişca o luară într-acolo, lăsându-i în urmă pe alţi câţiva, prinşi sub scara de fier sau încercând să iasă de sub molozul tavanului, ameţiţi.

Will îşi dădu seama repede de ce fugeau afară. Auzi zgomote dinspre acoperişul de dincolo de arcade şi alergă la pervaz tocmai când primii copii, apucându-se de ţigle, se căţărau pe acoperiş. Cineva îi împingea de jos şi apoi apărură încă un cap şi două mâini, iar copiii căţăraţi pe umerii şi capetele celor de jos se ridicară şi începură să umple acoperişul ca furnicile.

Dar era greu de mers pe ţigle şi cei dintâi care urcaseră se lăsară în patru labe, cu priviri sălbatice aţintite asupra lui Will. Lyra venise lângă el, iar Pantalaimon rânjea în formă de leopard, cu labele pe pervaz, făcându-i pe copii să ezite. Dar ei tot veneau, din ce în ce mai mulţi.

Cineva striga „Moarte! Moarte! Moarte!“, iar alţii începură şi ei să strige la fel, din ce în ce mai tare; cei de pe acoperiş băteau ritmul cu picioarele şi pumnii pe ţigle, dar nu reuşeau să-şi ia curaj şi să se apropie mai mult de daimonul care mârâia la ei. Apoi o ţiglă se sparse, iar băiatul care stătea pe ea alunecă şi căzu; cel de lângă el luă cioburile şi le aruncă înspre Lyra.

Ea se lăsă în jos şi acestea se sparseră de coloana de lângă, împroşcând-o cu cioburi. Will se uită la balustrada din jurul deschizăturii din podea şi tăie două bucăţi cam de grosimea unei spade; una i-o dădu Lyrei; ea o luă şi-l izbi cât putu de tare pe unul dintre copii în tâmplă. Acesta căzu imediat, dar apoi apăru un altul; era Angelica, roşcovană la păr, albă la faţă, cu o privire nebună; se căţără pe pervaz, dar Lyra împunse cu furie către ea capătul barei de metal şi fata se retrase.

Will făcea acelaşi lucru. Pumnalul era la locul lui în teacă, la brâu, iar el lovea şi împungea şi învârtea de ranga de metal şi, deşi unii dintre copii se dăduseră înapoi, alţii veneau din urmă să-i înlocuiască şi din ce în ce mai mulţi se căţărau pe acoperiş.

Apoi apăru băiatul cu tricou vărgat, dar îşi pierduse pistolul, sau poate nu mai avea muniţie. Privirea lui însă se lovi de cea a lui Will şi se încleştară; amândoi ştiau ce urmează: luptau şi avea să fie pe viaţă şi pe moarte.

— Hai, spuse Will, cu dor de bătaie, hai odată…

Încă o secundă şi ar fi început lupta.

Dar se întâmplă cel mai straniu lucru posibil: o gâscă polară uriaşă venea în picaj, cu aripile întinse, cu ţipete atât de puternice, că până şi copiii de pe acoperiş o auziră, în sălbăticia lor, şi se întoarseră să vadă ce se întâmplă.

— Kaisa! strigă Lyra fericită, căci acela era daimonul Serafinei Pekkala.

Daimonul mai scoase un ţipăt, un strigăt triumfător care umplu cerul, apoi veni în zbor şi se întoarse brusc în aer la un centimetru de băiatul cu tricou vărgat. Acesta se dădu înapoi speriat şi căzu peste marginea acoperişului, iar ceilalţi începură să ţipe şi ei de frică, pentru că pe cer mai apăruse ceva, iar când Lyra văzu micile siluete negre care se zăreau din senin în înalt începu să ţopăie şi să strige de bucurie:

— Serafina Pekkala! Suntem aici! Ajută-ne! Aici! În templu!

Şi, şuierând şi despicând aerul, un stol de săgeţi, apoi încă unul şi

încă unul, trase atât de repede, încât toate zburau în acelaşi timp, ţâşniră către acoperişul templului deasupra galeriei şi căzură cu tunete ca de ciocan. Uimiţi şi buimaci, copiii de pe acoperiş simţiră cum îi părăseşte cheful de luptă într-o clipită şi o frică teribilă îi năpădi în loc: cine erau femeile acelea în negru care se năpusteau peste ei din cer? Cum era posibil? Erau stafii? Erau vreun fel nou de Spectre?

Toţi săriră de pe acoperiş scâncind şi strigând; unii căzeau stângaci şi apoi se târau mai departe şchiopătând, iar alţii se rostogoleau pe pantă şi fugeau la adăpost, dar nu mai formau o mulţime furioasă; doar o grămadă de copii înspăimântaţi şi cu feţe ruşinate. La niciun minut după apariţia gâştei polare, ultimul dintre copii părăsise templul şi singurul sunet care se mai auzea era aerul şuierând prin crengile pe care călăreau vrăjitoarele: ele încercuiau locul în zbor.

Will se uita înspre cer năucit, prea uimit ca să mai vorbească, dar Lyra sărea în sus de bucurie şi striga în gura mare:

— Serafina Pekkala! Cum de ne-ai găsit? Mulţumim, mulţumim! Voiau să ne omoare! Vino jos…

Dar Serafina şi celelalte clătinară din cap şi zburară din nou mai sus, dând roată pe cer. Daimonul în formă de gâscă polară se rotea lăsându-se în zbor înspre acoperiş şi bătând din aripile sale mari ca să încetinească; ateriză cu zgomot pe ţiglele de sub pervaz.

— Salutări, Lyra, spuse ea, Serafina Pekkala nu poate coborî, şi nici celelalte. Locul acesta e plin de Spectre – peste o sută înconjoară clădirea şi vin şi mai multe. Nu le vedeţi?

— Nu! Nu le vedem deloc!

— Am pierdut deja o vrăjitoare. Nu mai putem risca. Reuşiţi să coborâţi din clădire?

— Dacă sărim de pe acoperiş ca ei. Dar cum de ne-aţi găsit? Şi unde…

— Destul pentru acum. Mai vin necazuri, şi mai mari. Coborâţi cum puteţi şi mergeţi la copaci.

Se dădură jos peste pervaz şi merseră într-o parte peste ţiglele sparte, spre burlan. Nu era prea înalt, iar dedesubt era iarbă, care cobora lin. Întâi sări Lyra, iar Will o urmă, rostogolindu-se şi încercând să-şi ferească mâna, care sângera iarăşi din plin şi îl durea rău. Faşa care-i ţinea braţul atârnat de gât se desprinsese şi se târa după el, iar când încercă să se ridice, gâscă polară se aşeză pe pământ lângă el.

— Lyra, băiatul cine-i? întrebă Kaisa.

— E Will. Vine cu noi.

— De ce vă evită Spectrele?

Gâsca-daimon îi vorbea direct lui.

Deja pe Will nu-l mai surprindea nimic.

— Nu ştiu. Noi nu le vedem. A, nu, stai!

Şi se ridică, lovit de un gând.

— Unde sunt? întrebă el. Unde e cel mai apropiat?

— La zece paşi pe pantă în jos, spuse daimonul. Nu vor să vină mai aproape, asta e clar.

Will scoase pumnalul şi se uită în direcţia aceea; îl auzi pe daimon cum sâsâie, surprins.

Dar Will nu putu să facă ce voia, pentru că în acelaşi moment o vrăjitoare ateriză lângă el pe iarbă. Nu fu şocat atât de faptul că zbura, cât de graţia ei incredibilă şi de braţele ei goale palide, atât de tinere şi totuşi atât de departe de tinereţe.

— Te cheamă Will? întrebă ea.

— Da, dar…

— De ce se tem Spectrele de tine?

— Din cauza pumnalului. Unde e cel mai apropiat? Spune-mi! Vreau să-l omor!

Dar Lyra veni în fugă înainte ca vrăjitoarea să apuce să răspundă.

— Serafina Pekkala! strigă ea, şi o luă în braţe şi o strânse atât de tare, încât vrăjitoarea râse în gura mare şi o sărută pe creştet.

— Serafina, de unde ai apărut aşa? Era cât pe ce să – copiii ăia – erau doar copii, dar ne-ar fi omorât – i-ai văzut? Am crezut că o să murim şi – mă bucur atât de tare să te văd! N-am crezut c-o să te mai văd vreodată!

Serafina Pekkala privi peste capul Lyrei, spre locul unde erau îngrămădite Spectrele, apoi se uită la Will.

— Ascultaţi, spuse ea, e o grotă în pădurice, destul de aproape. Mergeţi în sus pe pantă şi apoi luaţi creasta spre stânga. Noi putem s-o ducem pe Lyra puţin, dar tu eşti prea mare: va trebui să mergi pe jos. Spectrele n-o să te urmărească – pe noi nu ne văd cât suntem în aer, dar se tem de tine. Ne întâlnim acolo – ai de mers o jumătate de oră.

Şi îşi luă zborul din nou. Will puse mâna streaşină la ochi ca să se uite după ea şi după celelalte siluete elegante care se roteau prin aer şi zburau peste copaci.

— Will, acum suntem în siguranţă! Totul e bine dacă e Serafina Pekkala aici! spuse Lyra. N-am crezut s-o mai văd vreodată – a ajuns la ţanc, nu? Ca şi atunci la Bolvangar…

Sporovăind fericită, de parcă uitase cu totul de bătălie, mergea în frunte spre pădure. Will o urma în tăcere. Mâna îi zvâcnea rău şi la fiecare zvâcnire tot mai mult sânge îi părăsea trupul. O ridică la piept şi încercă să nu se gândească la ea.

Dură nu jumătate de oră, ci o oră şi trei sferturi, pentru că Will trebui să se oprească să se odihnească de mai multe ori. Când ajunseră la peşteră, găsiră un foc pe care se frigea un iepure, iar Serafina

Pekkala învârtea într-un ceaunel de fier.

— Dă-mi să-ţi văd rana, fu primul lucru pe care i-l spuse lui Will, iar el îi întinse mâna mut.

Pantalaimon, în formă de pisică, se uita curios, dar Will îşi ferea privirea. Nu îi plăcea priveliştea degetelor ciunge.

Vrăjitoarele schimbară câteva vorbe în şoaptă, apoi Serafina Pekkala întrebă:

— Ce armă a făcut această rană?

Will scoase pumnalul şi i-l întinse fără nicio vorbă.

Însoţitoarele ei o priviră cu mirare şi bănuitor, pentru că nu mai văzuseră asemenea lamă şi nici asemenea tăiş.

— Rana asta are nevoie de mai mult decât ierburi de oblojit. Are nevoie de-o vrajă, spuse Serafina Pekkala. Bine, o să pregătim o vrajă. O să fie gata la răsăritul lunii. Între timp o să dormi.

Îi dădu un mic corn de băut cu o licoare fierbinte a cărei amărăciune era stinsă de miere şi, de îndată ce se întinse pe spate, căzu într-un somn adânc. Vrăjitoarea îl acoperi cu frunze şi se întoarse spre Lyra, care încă mai ronţăia o bucată de iepure.

— Acum, Lyra, spuse ea, zi-mi cine este băiatul şi ce ştii despre lumea aceasta şi despre pumnalul ăsta al lui.

Aşa că Lyra trase adânc aer în piept şi începu povestea.

12 Limbajul ecranului

— Mai spune-mi o dată, zise doctorul Oliver Payne, în micul laborator din faţa parcului. Ori nu te-am auzit, ori vorbeşti prostii. Un copil dintr-o altă lume?

— Aşa mi-a zis. Auzi, poate sunt prostii, Oliver, dar ascultă-mă puţin, răspunse Dr. Malone. Fata ştie despre Umbre. Le numeşte Praf, dar e acelaşi lucru. Sunt particulele noastre de Umbră. Şi să ştii că, atunci când i-am pus electrozii de la Peşteră, pe ecran au apărut nişte chestii nemaipomenite: imagini, simboluri… avea şi ea un instrument, un fel de busolă de aur, cu diferite simboluri pe margine. Spunea că şi acela se citeşte la fel şi ştia foarte bine care e starea de spirit necesară ca să reuşeşti.

Era în toiul dimineţii. Dr. Malone, învăţata Lyrei, avea ochii roşii de nesomn, iar colegul ei, care tocmai se întorsese de la Geneva, era nerăbdător să audă mai multe, sceptic şi îngândurat.

— Ideea e, Oliver, că ea vorbea cu ele. Sunt conştiente. Şi răspund. Ţi-aduci aminte de craniile tale? Mi-a povestit despre craniile de la muzeul Pitt-Rivers, descoperise cu busola ei că acele cranii erau mult mai vechi decât se spunea la muzeu şi că erau Umbre…

— Stai puţin. Încearcă să ordonezi puţin ce povesteşti. Vrei să spui că a confirmat ceea ce ştiam deja, sau ne-a spus ceva nou?

— Ambele, nu ştiu. Dar să presupunem că s-a întâmplat ceva acum treizeci, patruzeci de mii de ani. Existau particule de Umbre şi înainte, desigur, doar există de la Big Bang încoace, dar nu era niciun mod de a le amplifica efectul la nivelul nostru antropic. Nivelul fiinţelor umane. Şi apoi s-a întâmplat ceva, nu ştiu ce, dar are de-a face cu evoluţia. De aici şi craniile tale, ştii? Înainte de acel moment nu există Umbre, după – sunt o grămadă? Şi craniile acelea pe care le-a găsit copila la muzeu, pe care le-a testat cu busola. Mi-a zis acelaşi lucru. Ce încerc eu să spun e că, în acea perioadă, creierul uman a devenit vehiculul ideal pentru procesul de amplificare. Dintr-odată am devenit conştienţi.

Dr. Payne luă paharul de plastic şi bău şi ultima picătură de cafea.

— De ce chiar atunci? întrebă el. De ce, dintr-odată, acum treizeci şi cinci de mii de ani?

— Păi, de unde să ştiu eu? Nu sunt paleontolog. Nu ştiu, Oliver, fac nişte speculaţii. Tu crezi că e măcar posibil?

— Şi poliţistul ăla, povesteşte-mi despre el.

Dr. Malone se frecă la ochi.

— Îl cheamă Walters, răspunse ea. Mi-a spus că e de la Brigada Specială. Eu credeam că asta are legătură cu politica.

— Terorismul, subversiunea, contrainformaţiile… d-astea. Ce voia? De ce a venit?

— Din cauza fetei. Ziceau că erau în căutarea unui puşti de aceeaşi vârstă, nu mi-a spus de ce, iar acest băiat fusese văzut în compania fetei care a venit aici. Dar mai avea şi altceva în minte, Oliver, ştia despre cercetare, a întrebat…

Sună telefonul. Dr. Malone se întrerupse cu un fior, iar Dr. Payne răspunse. Vorbi rapid şi puse receptorul jos, spunând:

— Avem un musafir.

— Pe cine?

— Nu i-am recunoscut numele. Sir Cutare Cutărescu. Auzi, Mary, eu plec, ştii asta, nu?

— Ţi-au oferit o slujbă.

— Da. Şi trebuie să mă duc, cred că mă înţelegi.

— Păi, asta e, atunci.

El desfăcu braţele a neputinţă şi spuse:

— Sincer, nu văd sensul a ceea ce tocmai mi-ai povestit Copii din alte lumi şi Umbre fosile. E o nebunie. Nu mă pot implica. Am şi eu o carieră, Mary.

— Dar craniile pe care le-ai testat? Umbrele din jurul figurinei de fildeş?

Dr. Payne clătină din cap şi se întoarse cu spatele, înainte să poată răspunde, se auzi un ciocănit uşor, aşa că merse să deschidă uşa, uşurat.

Era sir Charles, care spuse:

— Bună ziua. Dr. Payne? Dr. Malone? Mă numesc Charles Latrom. Mă bucur că m-aţi putut primi fără să fi anunţat că vin.

— Intraţi, zise Dr. Malone, obosită şi confuză. Oliver spunea ceva de *sir* Charles? Ce putem face pentru dumneavoastră?

— Mai degrabă ce pot eu să fac pentru dumneavoastră, răspunse el. Înţeleg că aşteptaţi rezultatele cererii de finanţare.

— De unde ştiţi de asta? întrebă Dr. Payne.

— Am fost funcţionar public. De fapt, mă ocupam chiar de politicile în domeniul ştiinţei. Mai am încă unele contacte în domeniu şi am auzit… putem lua loc?

— Vă rog, spuse Dr. Malone.

Trase un scaun, iar el se aşeză ca şi cum ar fi condus o şedinţă.

— Mulţumesc. Am auzit de la un prieten, mai bine nu-i spun numele, legea documentelor secrete precizează câte ceva despre situaţii din astea; se avea în vedere cererea dumneavoastră, iar conţinutul ei m-a intrigat atât de mult, încât am rugat să mi se permită să văd ce aţi lucrat. Ştiu că n-am nicio treabă cu asta, dar încă sunt un fel de consilier neoficial, aşa că m-am folosit de scuza aceasta. Şi, într-adevăr, ceea ce am văzut era fascinant.

— Înseamnă că vom avea succes? întrebă Dr. Malone aplecându-se în faţă, nerăbdătoare să audă veşti bune.

— Din păcate, nu. Trebuie să vă spun direct. Nu au de gând să vă reînnoiască subvenţia.

Dr. Malone se schimbă brusc la faţă. Iar Dr. Payne îl privea pe bătrânul din faţa lui cu o curiozitate precaută.

— Atunci, de ce aţi venit? întrebă el.

— Păi, ştiţi, nu s-a luat nicio hotărâre oficială. Însă nu prea sunt şanse şi trebuie să fiu cinstit cu dumneavoastră: nu văd niciun motiv pentru care ar mai subvenţiona astfel de activităţi pe viitor. Dar, dacă aţi avea pe cineva care să vă susţină cauza, altfel ar sta lucrurile.

— Un avocat? Adică dumneavoastră? Nu credeam că aşa merge treaba, spuse Dr. Malone ridicându-se. Credeam că sunt analizate de colegi şi aşa mai departe…

— În principiu, da, desigur, spuse sir Charles, dar e de folos să ştim mai bine cum funcţionează aceste comisii în practică. Şi din cine sunt formate. Deci am sosit. Mă interesează foarte mult activitatea dumneavoastră, cred că poate fi foarte valoroasă şi că ar trebui să continue. Doriţi să mă lăsaţi să vă reprezint neoficial?

Dr. Malone se simţea ca un marinar pe punctul să se înece şi căruia i se aruncase un colac de salvare.

— Vai de mine, sigur! Desigur! Şi vă mulţumim. Chiar credeţi că o să fie vreo diferenţă? Nu vreau să sugerez că… adică nici eu nu ştiu ce să mai cred. Da, sigur!

— Ce ar trebui să facem noi? întrebă Dr. Payne.

Dr. Malone se uită surprinsă la el. Nu spusese Oliver că pleacă la Geneva? Dar părea să-l înţeleagă mai bine pe sir Charles decât ea, pentru că între ei se născuse un soi de complicitate; Oliver se aşezase şi el.

— Mă bucur că-mi apreciaţi punctul de vedere, spuse bătrânul. Aveţi perfectă dreptate. Mi-aş dori să continuaţi ce aţi început. Şi, dacă vom cădea de acord, aş putea chiar să vă găsesc venituri suplimentare dintr-o altă sursă.

— Staţi aşa, spuse Dr. Malone. Continuarea cercetării e treaba noastră. Sunt mai mult decât dornică să discutăm despre rezultate, dar nu despre direcţie. Înţelegeţi cu siguranţă…

Sir Charles schiţă un gest de regret şi se ridică. Oliver Payne se ridică şi el, nerăbdător.

— Nu, vă rog, sir Charles, sunt sigur că Dr. Malone vă va asculta până la sfârşit. Mary, nu e nicio problemă dacă ascultăm. Şi poate că în asta constă diferenţa.

— Parcă plecai la Geneva? întrebă ea.

— Geneva? spuse sir Charles. Excelent, sunt multe perspective acolo şi mulţi bani, nu vreau să vă reţin.

— Nu, nu, nu e încă stabilit, spuse Dr. Payne grăbit. Mai sunt multe de discutat, totul e încă la început. Sir Charles, vă rog să staţi jos. Pot să vă aduc puţină cafea?

— Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră, răspunse sir Charles şi se aşeză din nou, cu aerul unui motan satisfăcut.

Dr. Malone îl privi cu atenţie pentru prima dată. Văzu un om cam pe la şaptezeci de ani, înstărit, încrezător, îmbrăcat frumos, obişnuit să aibă de toate, să se învârtă printre oameni importanţi şi să le şoptească la ureche unor persoane influente. Oliver avea dreptate: voia ceva. Şi nu le-ar fi oferit sprijinul dacă nu i-ar fi făcut pe plac.

Femeia îşi încrucişa braţele.

Dr. Payne îi întinse o cană, spunând:

— Îmi pare rău că este atât de primitiv…

— Nu-i nicio problemă. Să continui?

— Vă rog, spuse Dr. Payne.

— Am înţeles că aţi descoperit nişte lucruri extraordinare despre conştiinţă. Da, ştiu că n-aţi publicat nimic încă şi mai e cale lungă – se pare – de la subiectul cercetării dumneavoastră. Cu toate astea, umblă vorba. Şi mă interesează acest lucru în mod special. Aş fi foarte mulţumit, de exemplu, dacă v-aţi concentra cercetările pe manipularea conştiinţei. În al doilea rând, teoria lumilor paralele – Everett, prin 1957 parcă, dacă vă amintiţi; cred că sunteţi pe cale să descoperiţi ceva care va aduce progrese substanţiale pe linia acelei teorii. Iar acest domeniu poate atrage finanţare şi de la Apărare, ştiţi bine că au bani destui, şi sigur că nu se va mai pune problema procedurilor greoaie pentru cereri de finanţare.

— Nu vă aşteptaţi să-mi dezvălui sursele, continuă el, ridicând mâna. Când Dr. Malone m-a întrerupt, tocmai menţionam Legea documentelor secrete. E o lege complicată, dar nu trebuie s-o trecem cu vederea. Eu sunt convins că vom vedea progrese în acest domeniu al lumilor paralele. Cred că dumneavoastră sunteţi persoanele cele mai potrivite pentru asta şi, în al treilea rând, mai e şi problema unei alte persoane. Un copil.

Se opri şi sorbi din cafea. Dr. Malone nu putea scoate un cuvânt. Se făcuse palidă, deşi n-avea cum să ştie asta; simţea că-i vine să leşine.

— Din diferite motive, spuse sir Charles, eu am legătură cu serviciile de informaţii. Se interesează de o fată care deţine un instrument neobişnuit, un instrument ştiinţific foarte vechi, desigur furat, care ar fi mai în siguranţă în mâinile lor decât în ale ei. Mai e şi un băiat cam de aceeaşi vârstă, de vreo doisprezece ani, care e căutat în legătură cu un omor. E discutabil dacă un puşti la vârsta aceea este capabil de crimă, dar el a ucis cu siguranţă pe cineva. Şi a fost văzut cu fata.

Acum, Dr. Malone, e posibil ca dumneavoastră să vă fi întâlnit cu

unul din aceşti doi copii. Şi poate că o să spuneţi la poliţie ceea ce ştiţi. Dar aţi face mult mai bine dacă mi-aţi spune mie mai întâi. Eu mă pot asigura că de această problemă se vor ocupa autorităţile competente, eficient şi rapid şi fără să se implice ziarele de scandal. Ştiu că au venit la dumneavoastră inspectorul Walters, şi fata – deci vedeţi că sunt informat. Şi aş şti, de exemplu, dacă s-ar întoarce la dumneavoastră şi nu m-aţi informa. Aşa că aţi face bine să vă gândiţi serios la asta şi să vă amintiţi cu precizie ce a spus când a fost aici. E o chestiune de siguranţă naţională, mă înţelegeţi.

O să mă opresc aici. Uitaţi cartea mea de vizită, ca să putem ţine legătura. Eu n-aş lăsa lucrurile să aştepte prea mult. Comisia de finanţare se reuneşte mâine, după cum ştiţi. Dar mă puteţi găsi la acest număr de telefon la orice oră.

Îi dădu cartea de vizită lui Oliver Payne şi, văzând că Dr. Malone stătea încă cu braţele încrucişate, lăsă una pe masă şi pentru ea. Dr. Payne îi deschise uşa. Sir Charles îşi puse pălăria de pai, şi-o potrivi bine, le zâmbi larg şi ieşi.

Când uşa se închise din nou, Dr. Payne spuse:

— Mary, eşti nebună? De ce te-ai purtat aşa?

— Cum? Doar nu te-a păcălit ticălosul ăla bătrân!

— Nu poţi să refuzi aşa o ofertă! Vrei să continue proiectul, sau nu?

— Nu era o ofertă, spuse ea, era un ultimatum. Faceţi cum spun eu, sau vă închid. Şi, pentru Dumnezeu, Oliver, toate ameninţările alea deloc subtile şi aluziile la siguranţa naţională – nu-ţi dai seama spre ce se îndreaptă?

— Cred că înţeleg mai bine ca tine. Dacă spunem nu, nu vor închide laboratorul, ci îl vor prelua. Dacă îi interesează atât de mult, o să vrea să continue cercetarea. Dar în termenii lor.

— Şi termenii ăştia o să fie… Adică, Ministerul Apărării, ce naiba, ei testează arme noi, ca să omoare oamenii. Şi ai auzit ce spunea despre conştiinţă: vrea să o manipuleze. Nu mă amestec în aşa ceva, Oliver!

— Oricum o s-o facă, iar tu n-o să mai ai slujbă. Dacă rămâi, poţi conduce cercetarea într-o direcţie mai bună. Şi va fi tot lucrarea ta! O să fii implicată!

— Dar pe tine de ce te interesează, oricum? întrebă ea. Credeam că la Geneva totul este pregătit.

Dr. Payne îşi trecu mâinile prin păr şi spuse:

— Nu e chiar pregătit. N-am semnat nimic. Ar fi o cu totul altă direcţie şi mi-ar părea rău să plec de aici acum, când chiar se pare că am descoperit ceva…

— Ce vrei să spui?

— Nu spun…

— Faci aluzie. La ce anume?

— Păi…

Dr. Payne se plimba prin laborator, întinzând mâinile, ridicând din umeri, clătinând din cap.

— Dacă nu iei tu legătura cu el, o să-l sun eu, spuse el în cele din urmă.

Femeia tăcu o clipă. Apoi zise:

— Aha, am înţeles.

— Mary, trebuie să mă gândesc…

— Desigur.

— N-are legătură…

— Nu, nu.

— Nu-nţelegi…

— Ba da, e foarte simplu. Tu promiţi să faci ce spune el, tu obţii finanţarea, eu plec şi devii director. Nu e greu de-nţeles. Ai avea un buget mai mare. Multe echipamente noi. Mai mulţi doctori în echipă. Ce idee bună! Haide, Oliver, dă-i drumul. Dar eu am plecat de-aici. Mie nu-mi miroase a bine.

— Nu te-ai…

Dar expresia de pe faţa ei îl făcu să tacă. Îşi scoase halatul şi îl agăţă pe uşă, adună câteva hârtii într-o sacoşă şi plecă fără un cuvânt. Imediat ce ea ieşi pe uşă, Dr. Payne luă cartea de vizită a lui sir Charles şi formă numărul de telefon.

După câteva ore, mai exact puţin înainte de miezul nopţii, Dr. Malone îşi parcă maşina în faţa institutului şi intră pe uşa laterală. Dar, de cum coti ca să urce scările, pe coridorul celălalt, veni un bărbat care o sperie atât de tare, încât aproape că scăpă servieta din mână. Purta uniformă.

— Unde mergeţi? întrebă el.

Îi aţinea drumul o siluetă masivă cu ochii aproape acoperiţi de chipiu.

— Merg la laboratorul meu. Lucrez aici. Dar dumneata cine eşti? întrebă ea, supărată şi înfricoşată.

— Paza. Aveţi vreun document de identificare?

— Care pază? Am plecat de-aici la trei după-amiaza şi nu era decât un portar, ca de obicei. Eu ar trebui să te legitimez. Cine te-a angajat aici şi de ce?

— Uitaţi legitimaţia mea, spuse omul, băgându-i sub nas un ecuson, prea repede ca să-l poată citi. Acum, unde este al dumneavoastră?

Observă că omul avea un telefon mobil într-o husă, la brâu. Sau poate că era un pistol? Nu, asta chiar suna a paranoia. Şi nici nu-i răspunsese la întrebări. Dar dacă ar fi continuat i-ar fi trezit suspiciunea, iar acum cel mai important lucru era să ajungă la laborator. Dă-i un os, ca unui câine, se gândi. Căută în geantă şi îşi găsi portofelul.

— Asta e de ajuns? întrebă ea, arătându-i cartela pe care o folosea ca să deschidă bariera de la parcare.

El se uită rapid la cartelă.

— Ce faceţi aici la ora asta? o întrebă.

— Am un experiment în desfăşurare. Trebuie să verific calculatorul periodic.

Omul părea să mai caute motive ca să nu-i dea voie să treacă, sau poate că doar se bucura de puterea pe care o avea. Dar, până la urmă, se dădu la o parte cu un semn din cap. Dr. Malone trecu zâmbind pe lângă el, în vreme ce bărbatul rămase impasibil.

Când ajunse la laborator, încă mai tremura. Niciodată nu fusese în clădire mai multă „pază“ decât un lacăt la uşă şi un portar bătrâior; şi ştia din ce cauză apăruse schimbarea. Dar asta însemna că nu avea prea mult timp. Trebuia să fie gata cât mai repede, pentru că, îndată ce ei şi-ar fi dat seama ce face, n-ar mai fi putut să se întoarcă.

Încuie uşa din spatele ei şi trase jaluzelele. Porni detectorul, luă o dischetă din buzunar şi o introduse în calculatorul care controla Peştera, iar un minut mai târziu începuse deja să citească cifrele de pe ecran, pe jumătate folosind logica, pe jumătate pe ghicite, iar pe a treia jumătate folosind programul la care lucrase toată seara acasă; complexitatea sarcinii ei era pe atât de uimitoare, pe cât ar fi fost un întreg format din trei jumătăţi.

În fine, îşi dădu părul la o parte din ochi şi îşi puse electrozii pe cap, apoi făcu câteva mişcări cu degetele şi începu să tasteze. Se simţea foarte importantă.

Bună ziua. Nu sunt prea sigură ce fac.
Poate că e o nebunie.

Cuvintele se aranjaseră singure în partea stângă a ecranului, primul lucru surprinzător. Nu folosea niciun fel de editor de texte, de fapt evitase o bună parte din sistemul de operare şi orice formatare ar fi apărut pe ecran nu era a ei. Simţi cum i se ridică părul pe ceafă şi începu să devină conştientă de clădirea din jurul ei, coridoarele întunecate, maşinile în aşteptare, diferitele experimente care se desfăşurau automat, calculatoarele care monitorizau testele şi înregistrau rezultatele, aerul condiţionat care verifica şi ajusta umiditatea şi temperatura, toate ţevile, conductele şi cablurile, care erau ca nişte artere şi nervi ai clădirii, toate treze şi atente, aproape conştiente, de fapt.

Încercă din nou.

Încerc acum cu cuvintele ce am încercat mai
demult cu mintea, dar

Înainte să termine propoziţia, cursorul se poziţionă în dreapta

ecranului şi apărură cuvintele:

Pune o întrebare.

Fusese aproape instantaneu.

I se părea că păşeşte într-un spaţiu inexistent. Întreaga ei fiinţă tremura de şoc. Îi trebuiră câteva clipe să se liniştească şi să încerce din nou. În acel moment, răspunsurile apărură în dreapta ecranului înainte chiar ca ea să termine de tastat.

Sunteţi Umbrele? Da

Sunteţi acelaşi lucru cu Praful Lyrei? Da

Şi sunteţi materiile întunecate? Da

Materiile întunecate sunt conştiente? În mod evident

Ceea ce i-am spus lui Oliver de dimineaţă, ideea mea despre evoluţie, e Corectă. Dar trebui să mai pui întrebări

Se opri, trase aer în piept, îşi dădu scaunul înapoi şi îşi pregăti din nou degetele. Inima îi bătea cu putere. Tot ce i se întâmpla părea imposibil: educaţia ei, obiceiurile mentale, percepţia ei despre sine ca om de ştiinţă, toate strigau din răsputeri la ea: nu e bine! Nu se poate întâmpla! Visezi! Şi totuşi erau acolo, pe ecran: întrebările ei şi răspunsurile celeilalte minţi.

Se adună şi începu din nou să tasteze, iar răspunsurile veneau necontenit.

Mintea care răspunde la aceste întrebări nu este umană, nu? Nu. Dar oamenii ne-au cunoscut întotdeauna.

Pe voi? Câţi sunteţi? Miliarde şi miliarde.

Dar ce sunteţi? Îngeri.

Pe Mary Malone o durea deja capul. Fusese crescută în spirit catolic. Mai mult, aşa cum descoperise şi Lyra, fusese călugăriţă. Nu-i mai rămăsese mare lucru din credinţa pe care o avusese odată, dar ştia destule despre îngeri. Sfântul Augustin spunea: „Înger se numeşte funcţia lor, iar nu natura lor. Dacă veţi căuta natura lor, aceasta este spirit; dacă veţi căuta numele funcţiei lor, acesta este înger; spirit în ceea ce sunt, înger în ceea ce fac.“ Ameţită şi tremurând, ea tastă din nou:

Îngerii sunt creaturi făcute din Umbre? Din Praf? Structuri. Complexe. Da.

Iar materia Umbrelor este ceea ce numim spirit? Spirit în ceea ce suntem, materie în ceea ce facem.

Materie şi spirit laolaltă.

O trecu un fior. Îi ascultaseră gândurile.

Şi aţi intervenit în evoluţia umană? *Da.*

De ce? *Răzbunare*

Răzbunare, aha, îngeri căzuţi! După războiul din rai – şi Grădina Edenului, dar nimic adevărat, nu-i aşa? sunteţi? Dar de ce? *Găseşte fata şi băiatul. Trebuie să joci rolul Asta şarpelui.*

Ridică mâinile de pe tastatură şi se frecă la ochi. Cuvintele erau tot acolo când se uită din nou.

Unde *Mergi pe o stradă care se numeşte Sunderland şi acolo vei găsi un cort. Păcăleşte-l pe paznic şi intră. Ia provizii pentru o călătorie lungă. Vei fi protejată. Spectrele nu o să se atingă de tine.*

Dar *Înainte să pleci, distruge echipamentul.*

Nu înţeleg – de ce tocmai eu? Şi ce e cu călătoria asta? Şi *Te pregăteşti pentru această călătorie de când te-ai născut. Nu mai ai nimic de făcut aici. Ultimul lucru pe care trebuie să-l faci este să nu-i laşi pe duşmani să preia controlul asupra ei. Distruge echipamentul acum şi pleacă imediat.*

Mary Malone se ridică, tremurând, şi împinse scaunul de sub ea. Îşi apăsă tâmpla cu degetele şi descoperi electrozii, încă lipiţi de piele. Îi scoase absentă.

Se îndoise că ceea ce avea de făcut şi ceea ce se vedea încă pe ecran era real, dar în ultima jumătate de oră se convinsese că totul era exact aşa cum i se arăta. Era pur şi simplu încremenită.

Opri detectorul şi amplificatorul. Apoi dezactivă toate codurile de siguranţă şi formată calculatorul, ştergând orice urmă a interfeţei dintre detector şi amplificator, care se afla pe o cartelă special adaptată, apoi puse cartela jos şi o zdrobi cu piciorul, pentru că nu găsise nimic altceva la îndemână. Apoi deconectă cablurile dintre ecranul electromagnetic şi detector, găsi planul de amplasare a cablurilor într-un fişet şi îi dădu foc. Ce altceva mai avea de rezolvat? Nu putea face nimic în ce privea informaţiile lui Oliver Payne despre program, dar hardware-ul special fusese pur şi simplu sfărâmat.

Înghesui câteva hârtii în servietă şi dădu jos de pe uşă afişul cu ideograma I-Ching, pe care îl împături şi îl puse în buzunar. Apoi stinse lumina şi plecă.

Paznicul stătea la baza scărilor şi vorbea la telefon. Lăsă receptorul

deoparte când Dr. Malone coborî scările şi o escortă în tăcere până la ieşire, uitându-se prin uşa de sticlă cum se îndepărta.

După vreo oră şi jumătate, ea parcă maşina pe o stradă în apropiere de bulevardul Sunderland. Căutase o hartă a Oxfordului, pentru că nu cunoştea această parte a oraşului. Până acum o purtase entuziasmul, dar când coborî din maşină în întunericul nopţii o apucă un fel de teamă; aerul era răcoros şi liniştit şi nimic nu se mişca în jurul ei. Dacă visa? Dacă era doar o farsă bine pusă la punct?

Oricum, era prea târziu ca să se mai gândească şi la asta. Se hotărâse deja. Îşi ridică rucsacul, pe care îl luase de atâtea ori în excursii în Scoţia şi în Alpi, şi se gândi că măcar ştia cum să supravieţuiască în natură. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă putea oricând să fugă, să se retragă în munţi…

Ce prostie!

Dar îşi luă rucsacul în spate, coborî din maşină şi coti pe Banbury Road, apoi merse două-trei sute de metri până la locul unde bulevardul Sunderland cotea la stânga pe lângă sensul giratoriu. Se simţea mai prost ca niciodată.

Când coti văzu copacii aceia pitici pe care îi descrisese Will şi ştiu că cel puţin asta era adevărat. Sub copaci, pe iarba de peste drum, era un mic cort de plastic alb cu roşu, de genul acelora pe care le pun electricienii ca să protejeze de ploaie o lucrare, iar lângă el era un Ford Tranzit alb neînmatriculat, cu geamuri fumurii.

N-avea rost să ezite. Merse drept spre cort. Când aproape ajunsese, uşa din spate a dubiţei se deschise şi ieşi un poliţist. Părea foarte tânăr fără caschetă, iar lumina felinarului de sub frunzele verzi ale copacilor i se proiectă direct pe chip.

— Dacă nu vă supăraţi, doamnă, unde mergeţi?

— În cort.

— Mă tem că nu se poate, doamnă. Am ordin să nu las pe nimeni să se apropie.

— Bine, spuse ea, mă bucur că au protejat locul acesta. Dar eu sunt de la Departamentul de fizică – sir Charles Latrom ne-a rugat să facem nişte estimări preliminare şi apoi să-i raportăm dacă totul arată bine. E important să fie făcute acum, când nu e nimeni prin preajmă – cred că înţelegeţi de ce.

— Desigur, răspunse el, dar aveţi vreun document cu care să vă legitimaţi?

— Da, am, răspunse ea şi îşi dădu jos rucsacul de pe umăr ca să scoată geanta. Printre alte obiecte pe care le luase din laborator era şi un permis vechi de bibliotecă al lui Oliver Payne. Cincisprezece minute de lucru pe masa din bucătărie şi o poză de paşaport de-a ei

fuseseră de ajuns ca să obţină un document care să pară real, spera ea. Poliţistul luă cartela şi o privi cu atenţie.

— Dr. Olive Payne, citi el. Ştiţi cumva o doamnă doctor Mary Malone?

— Da, e colega mea.

— Ştiţi pe unde este acum?

— Cred că e acasă şi doarme, dacă e normală la cap. De ce?

— Am înţeles că funcţia ei în organizaţia dumneavoastră a fost suspendată şi că nu are voie pe aici. De fapt, avem ordin să o reţinem dacă apare. Şi, văzând o femeie, am presupus că ar fi ea, înţelegeţi. Îmi cer scuze, Dr. Payne.

— Da, înţeleg, spuse Mary.

Poliţistul se mai uită o dată la cartelă.

— Pare în regulă, spuse el şi i-o dădu înapoi.

Era nervos şi avea chef de vorbă, aşa că mai continuă:

— Ştiţi ce e aici sub cort?

— Nu chiar, răspunse ea. De aceea am venit.

— Mda. Bine, Dr. Payne.

Poliţistul se dădu la o parte şi o lăsă să desfacă sforile care ţineau cortul închis. Ea spera că n-o să vadă cum îi tremură mâinile. Strângându-şi rucsacul la piept, păşi înăuntru. *Păcăleşte-l pe paznic,* aşa i se spusese şi aşa făcuse, dar habar n-avea ce se afla în cort. Era pregătită să găsească săpături arheologice, un cadavru, un meteorit, dar nici prin cap nu i-ar fi trecut că o să vadă bucăţica aceea de un metru pătrat ca o fereastră suspendată în aer sau oraşul tăcut de pe malul unei mări dintr-o altă lume, în care păşi după ce trecu prin ea.

13. Æsahœttr

La răsărit de lună, vrăjitoarele începură descântecul care trebuia să vindece rana lui Will.

Îl treziră şi îi spuseră să pună pumnalul pe pământ, unde lama prinse un licăr de stele. Lyra, aşezată în apropiere, amesteca nişte ierburi într-un ceaun care fierbea pe foc, iar în timp ce suratele ei băteau din palme şi din picioare şi scandau ritmic, Serafina se aplecă peste pumnal şi începu să cânte pe un ton înalt, îndârjită:

Cuţitaş, din pământ ţi-e smuls fierul
din pântecul său cel adânc,
în foc încins minereul,
înroşit în şuvoi sângerând,
Vârât în apă-nghеţată
Şi fiert în cuptorul arzând,
ciocănit şi bătut până când
lama ţi-ieşi sângerie şi-uscată!
Apoi apa te-au pus să o tai
iar şi iar şi îne-o dată,
ceaţă fierbând până ce fu ea toată
şi apa iertare ceru să îi dai.
Iar când ai tăiat chiar şi-o umbră
în treizeci de mii de fantasme
ştiură că eşti pregătit,
şi-ţi spuseră cel diafan.

Cuţitaş, dar ce-ai făcut?
Porţi de sânge ai deschis
Slobode lăsându-le!
Cuţitaş, auzi pe dată
Mama ta chemându-te,
din străfunduri de pământ, din adâncuri de genune,
din abis de peşteri sumbre,
din hău de mină abruptă
din pântecul tainic de fier.
Ia ascultă!

Imediat Serafina bătu din picior şi se luă de mână cu celelalte vrăjitoare, apoi îşi mişcară toate gâtul şi scoaseră un strigăt înfiorător, care tăie aerul ca nişte gheare. Will, aşezat în mijlocul lor, simţi cum îl trece un fior pe spinare.

După aceea Serafina Pekkala se întoarse către băiat şi îi luă mâna rănită într-ale ei. Când începu să cânte din nou, vocea ei limpede şi înaltă era aprigă, iar ochii – scânteietori; Will stătu nemişcat şi lăsă vraja să continue.

Sânge!-ascultă tu la mine! Îndărăt,
fii lac, nu râu.
Când ajungi afară-n aer,
Stai şi-ntoarce-te-napoi!
Zid de cheag,
zideşte bine ca să ţii în loc şuvoi.
Sânge, ceru-ţi este ţeasta,
Soarele-ţi e ochi deschis,

Vântul ţi-e suflare-adâncă
Sânge, lumea ta-i legată! Stai şi nu ieşi puhoi!

Will se simţi de parcă toţi atomii din corpul lui răspundeau poruncii vrăjitoarei şi începu şi el să-şi îndemne sângele care-i curgea să asculte.

Vrăjitoarea îi dădu drumul la mână şi se întoarse spre ceaunul de pe foc. Din el se ridica un abur amar, iar Will auzea lichidul fierbând furios.

Serafina începu să cânte:

Coaja stejarului, plasa paingului,
muşchiul pământului, alga sărată –
strângeţi tare, legaţi bine,
ţineţi strâns şi staţi închise,
blocaţi uşa, -ncuiaţi poarta,
ţineţi ţeapăn zid de sânge,
uscaţi râul sângeriu.

Apoi vrăjitoarea scoase un cuţit şi despică un lăstar de anin de-a lungul. Albeaţa rănită lucea în lumina lunii. Unse despicătura cu puţin lichid aburind, apoi închise la loc ramura, apăsând uşor de la rădăcină până la vârf. Lăstarul fu întreg din nou.

Will o auzi pe Lyra icnind de uimire, apoi se întoarse şi văzu o altă vrăjitoare: ţinea un iepure sălbatic care se zbătea în mâinile ei puternice. Animalul gâfâia, cu ochi nebuni, zvâcnind neobosit, dar mâinile vrăjitoarei erau nemiloase. Cu o mână îl ţinea de labele din faţă, iar cu cealaltă, de cele dinapoi, şi întinse iepurele înnebunit cu burta în sus.

Cuţitul Serafinei trecu de-a curmezişul. Will simţi că ameţeşte, iar Lyra îl ţinea strâns pe Pantalaimon, care luase şi el formă de iepure, din empatie, şi se smucea zbătându-se în braţele ei. Iepurele cel adevărat încremeni, cu ochii ieşiţi din orbite, cu pieptul zvâcnindu-i, cu măruntaiele pe-afară.

Dar Serafina mai luă din amestec şi îl lăsă să picure pe rana deschisă, apoi o închise cu degetele, netezind blana udă până nu se mai văzu nici urmă de rană.

Vrăjitoarea care ţinea animalul îl puse uşor pe pământ, unde acesta se scuturâ, se întoarse să se lingă pe corp, bătu din urechi şi începu să molfăie un fir de iarbă de parcă ar fi fost singur. Brusc păru să-şi dea seama că e înconjurat de oameni şi o zbughi ca săgeata, întreg din nou, dispărând în întuneric.

Lyra, care îl liniştea pe Pantalaimon, privi spre Will; ştia şi el ce înseamnă asta: leacul era gata. Întinse mâna, iar când Serafina îi unse cu amestecul aburind cioturile degetelor, Will întoarse capul şi trase aer în piept de câteva ori, dar nu se feri.

După ce unse bine rana, vrăjitoarea puse pe ea nişte ierburi muiate în lichidul din ceaun şi le legă bine cu o faşă de mătase.

Şi gata; vraja se încheiase.

Will dormi adânc toată noaptea. Era frig, dar vrăjitoarele aşezară o grămadă de frunze peste el, iar Lyra dormi lipită cu spatele de el. Dimineaţă Serafina îl pansă din nou, iar el încercă să-i ghicească în ochi dacă se vindecase sau nu; însă figura vrăjitoarei era calmă şi neclintită.

După ce mâncară, Serafina le spuse copiilor că vrăjitoarele fuseseră de acord ca, din moment ce veniseră în lumea asta ca s-o găsească pe Lyra şi s-o păzească, să o şi ajute pe fată să-şi îndeplinească misiunea: să-l conducă pe Will la tatăl lui.

Aşa că porniră la drum; şi merseră în tăcere cea mai mare parte din drum. Lyra consultase alethiometru înainte să plece, dar cu grijă, şi aflase că trebuie să meargă în direcţia munţilor îndepărtaţi ce se vedeau dincolo de golf. Din cauză că nu mai fuseseră niciodată aşa de sus deasupra oraşului, nu ştiau cum se curbează linia coastei; iar munţii rămăseseră sub linia orizontului; acum copacii se răreau, şi, având în faţă o pantă care cobora, puteau privi spre marea albastră şi spre munţii înalţi, tot albaştri, dincolo de care se afla destinaţia lor. Părea a fi drum lung.

Vorbeau puţin. Lyra se tot uita la vieţuitoarele pădurii, de la ciocănitoare la veveriţe şi la şerpişori verzi cu solzi pe spate, în timp ce Will îşi aduna toată energia ca să poată merge mai departe. Lyra şi Pantalaimon vorbeau despre el încontinuu.

— Am putea să ne uităm la alethiometru, spuse Pantalaimon la un moment dat, când se abătuseră pe o potecă vrând să vadă cât de mult se pot apropia de un pui de căprioară până să-i observe. N-am promis niciodată să n-o facem. Şi am putea afla tot felul de lucruri pentru Will. Ar fi în folosul lui, nu al nostru.

— Nu fi nătâng, spuse Lyra. Am face-o pentru noi, fiindcă el nu ne-ar cere niciodată. Eşti lacom şi băgăcios, Pan.

— Uite ceva nou. De obicei tu eşti aia lacomă şi băgăcioasă, şi eu sunt ăla care trebuie să-ţi spună mereu ce să nu faci. Ca atunci cu camera de odihnă de la Colegiul Jordan. Eu n-am vrut să intrăm.

— Pan, dacă n-am fi intrat acolo, crezi că s-ar mai fi întâmplat toate astea?

— Nu. Fiindcă Stăpânul l-ar fi otrăvit pe Lordul Asriel şi aia ar fi fost tot.

— Da, bănuiesc că da… Dar cine crezi că e tatăl lui Will? Şi de ce-o fi important?

— Asta voiam să zic! Am putea afla într-o clipită!

Ea făcu o faţă gânditoare.

— Poate înainte aş fi făcut aşa, zise Lyra, dar cred că încep să mă

schimb, Pan.

— Ba nu.

— Poate *tu* nu… Pan, când mă schimb eu, tu n-o să te mai schimbi. Ce-o să fii?

— Sper să fiu purice.

— Nu, dar chiar nu simţi deloc ce-ai putea să fii?

— Nu, şi nici nu vreau.

— Ai pus botu' fiindcă nu fac ce vrei tu.

El se transformă în porc, grohăind şi guiţând până ce-o făcu să râdă, apoi se schimbă în veveriţă şi o zbughi prin frunziş pe lângă ea.

— Cine crezi tu că e tatăl lui? întrebă Pantalaimon. Crezi că e cineva pe care-l ştim?

— Se poate. Dar sigur e cineva important, aproape la fel de important ca Lordul Asriel. Sigur e. Gândeşte-te că şi ce facem noi e important.

— Nu ştim asta, observă Pantalaimon. Credem că e, dar nu ştim. Noi doar ne-am hotărât să căutăm Praful pentru că a murit Roger.

— Ba ştim că e important, spuse Lyra aţâţată, şi chiar lovi din picior. Şi vrăjitoarele la fel. Au bătut tot drumul ăsta ca să ne caute şi să ne păzească şi să mă ajute! Şi trebuie să-l ajutăm pe Will să-şi găsească tatăl. Aia e important. Şi ştii bine că este, altfel nu l-ai fi lins când a fost rănit. Chiar, de ce-ai făcut aia? Nu m-ai întrebat dacă poţi. Nu mi-a venit să cred când te-am văzut.

— Am făcut-o pentru că n-are daimon şi avea nevoie de unul. Şi, dacă erai atât de bună la observat lucruri precum crezi, ţi-ai fi dat seama.

— Ştiam, de fapt, spuse ea.

Atunci se opriră, pentru că îl prinseseră din urmă pe Will, care stătea pe un bolovan la marginea potecii.

Pantalaimon se transformă în muscar şi, în timp ce el zbura printre ramuri, Lyra spuse:

— Will, ce crezi c-o să facă acum copiii ăia?

— Nu ne urmăresc. Sunt prea speriaţi de vrăjitoare. Poate că o s-o pornească din nou de colo-colo.

— Da, probabil… Poate c-o să mai caute pumnalul, totuşi. Şi-o să vină după noi.

— Să vină. Nu li-l dau, nu acum. Întâi nu l-am vrut. Dar dacă omoară Spectrele…

— Io n-am avut încredere în Angelica de la-nceput, spuse Lyra bravând.

— Ba da, zise Will.

— De fapt, da… Am ajuns să urăsc oraşul ăla.

— Când l-am găsit prima dată am crezut că-i paradis. Nu-mi puteam închipui ceva mai bun. Şi când colo era plin de Spectre, iar

noi habar n-aveam.

— Bun, de-acum încolo n-o să mai am încredere în copii, zise Lyra. În Bolvangar credeam că indiferent ce fac oamenii mari, oricât rău, copiii sunt altfel. Că n-ar putea avea atâta cruzime în ei. Da' acuma nu mai sunt sigură. Aşa copii n-am mai pomenit, asta-i sigur.

— Eu da, zise Will.

— Când? În lumea ta?

— Da, spuse el cu greu.

Lyra aştepta curioasă, iar el continuă:

— S-a întâmplat când trecea mama mea printr-una din stările ei proaste. Noi doi stăteam singuri, normal, că tata nu era acolo. Şi din când în când avea gânduri ciudate. Şi credea că trebuie să facă lucruri fără sens, cel puţin pentru mine. Adică trebuia să le îndeplinească, altfel i se făcea frică de absolut orice, aşa că eu o ajutam. Trebuia să atingă toate gardurile din parc sau trebuia să numere frunzele din tufe, chestii din astea. După o vreme se simţea mai bine. Dar mie mi-era teamă să nu afle cineva ce face, credeam că dacă află o s-o ia şi o s-o ducă departe, aşa că aveam grijă de ea şi o ascundeam. N-am spus nimănui niciodată.

La un moment dat a apucat-o frica când nu eram acolo s-o ajut, eram la şcoală. A ieşit din casă şi era aproape dezbrăcată, doar că nu-şi dăduse seama. Nişte băieţi de la şcoală au dat peste ea şi au început să…

Lui Will îi ardea faţa. Fără să-şi dea seama, începu să meargă de colo-colo fără să se uite la Lyra, cu vocea tremurândă şi ochii umezi.

Continuă:

— O chinuiau exact cum făceau copiii de la turn cu pisica… Credeau că e nebună şi voiau să-i facă rău, poate chiar s-o omoare, nu m-ar fi mirat. Era diferită şi de-asta o urau. Oricum, am găsit-o şi am dus-o acasă. A doua zi la şcoală m-am bătut cu băiatul care era capul răutăţilor. M-am bătut cu el şi i-am rupt mâna şi cred că i-am spart nişte dinţi, nu ştiu. Şi voiam să-i bat şi pe restul, dar intrasem deja în bucluc şi mi-am dat seama că trebuie să mă opresc, altfel ar fi aflat profesorii şi autorităţile, s-ar fi dus la mama să se plângă de mine şi ar fi văzut-o cum e şi ar fi luat-o. Aşa că m-am prefăcut că-mi pare rău şi le-am spus profesorilor că n-o să mai fac. M-au pedepsit, dar n-am zis nimic. Însă ea a fost în siguranţă, înţelegi? Nimeni nu a aflat, în afară de băieţii ăia, şi ştiau ce le fac dacă spun ceva; ştiau că-i prind şi-i omor, nu doar îi bat. Şi puţin după aceea s-a întremat. N-a aflat nimeni, niciodată.

Dar de atunci n-am mai avut încredere în copii mai mult decât în oamenii mari. Şi ei sunt puşi pe răutăţi. Aşa că nu m-am mirat deloc de copiii ăia din Ci'gazze. Dar m-am bucurat când au venit vrăjitoarele.

Se aşează la loc cu spatele la Lyra, tot nu se uita la ea, şi se şterse la ochi cu dosul mâinii. Fata se prefăcu că nu vede.

— Will, zise ea, ce-ai spus tu despre mama ta… Şi Tullio, când l-au prins Spectrele… şi când ai zis că ai crezut că Spectrele vin din lumea ta…

— Da. Fiindcă n-avea nicio noimă ce i se întâmpla. Nu-i nebună. Copiii ăia puteau să creadă că e nebună şi să râdă de ea şi să încerce să-i facă rău, dar se înşelau; nu era nebună. Doar că îi era frică de lucruri care nu se vedeau. Şi părea că face lucruri de nebun, n-aveau niciun sens, dar evident pentru ea aveau. Ca atunci când număra frunzele, sau cum atingea Tullio ieri pietrele din zid. Poate e un mod de a îndepărta Spectrele. Dacă întorceau spatele la ceva ce-i speria şi încercau să se concentreze la cum se potrivesc pietrele în zid sau la câte frunze sunt în tufă, adică dacă reuşeau să facă să li se pară acel lucru extrem de important erau mai în siguranţă. Nu ştiu. Aşa mi se pare. Avea şi alte motive să-i fie frică, de exemplu oamenii care au venit să ne fure din casă, dar mai era şi altceva în afară de ei. Aşa că poate chiar avem Spectre în lumea mea, doar că nu le vedem şi nu le-am dat un nume, iar ele tot încercau s-o atace pe mama. Aşa că de-asta eram bucuros ieri când alethiometru a spus că îi e bine.

Răsufla greu şi mâna lui dreaptă ţinea strâns mânerul pumnalului din teacă. Lyra nu spunea nimic, iar Pantalaimon stătea nemişcat.

— Când ţi-ai dat seama că trebuie să-ţi cauţi tatăl? întrebă ea după o vreme.

— Demult, răspunse Will. Îmi închipuiam că e prizonier şi că eu trebuie să-l ajut să scape. Mă jucam mult aşa, zile-n şir. Sau îmi spuneam că e pe o insulă pustie şi că o să mă duc cu barca acolo să-l aduc acasă. Iar el urma să ştie exact ce să facă cu toate, mai ales cu mama, iar ea s-ar fi înzdrăvenit; tata urma să aibă grijă de mine şi de ea, şi mă duceam la şcoală şi aveam prieteni, şi o mamă şi un tată. Aşa că dintotdeauna mi-am zis că atunci când mă fac mare o să mă duc să-mi caut tatăl… Iar mama îmi tot spunea că aveam să-i calc pe urme tatei. Spunea asta ca să mă facă să mă simt mai bine. Nu ştiam ce vrea să zică, dar suna important.

— N-aveai niciun prieten?

— Cum să am prieteni? zise el nedumerit. Prieteni… Uneori câte un băiat mă mai chema pe-acasă pe la el şi mă mai duceam din când în când, dar eu nu puteam să-i chem. Deci n-am avut niciodată prieteni cu adevărat. Mi-ar fi plăcut… Aveam pisica. Sper să-i fie bine acum. Sper că are cineva grijă de ea…

— Şi omul pe care l-ai omorât? întrebă Lyra, iar inima îi bătea tare. Cine era?

— Nu ştiu. Nici nu-mi pasă dacă l-am omorât. O merita. Erau doi. Tot veneau pe la noi pe-acasă şi au bătut-o pe mama la cap până a

apucat-o iar frica, mai rău ca niciodată. Voiau să ştie tot despre tata şi nu-i dădeau pace. Nu sunt sigur dacă erau poliţai, nu ştiu ce erau. La început am crezut că sunt din vreo bandă şi că bănuiesc că tata a spart o bancă şi a ascuns banii. Dar nu voiau bani, voiau hârtii. Voiau nişte scrisori trimise de tata. Într-o zi ne-au spart casa şi mi-am dat seama că mama ar fi mai în siguranţă în altă parte. Nu puteam să merg la poliţie să cer ajutor, pentru că ar fi luat-o pe mama. Nu ştiam ce să fac.

Până la urmă m-am dus la o doamnă în vârstă de la care am luat lecţii de pian. Era singura persoană la care mă puteam gândi. Am întrebat-o dacă poate să stea mama la ea, aşa că am dus-o acolo. Cred că o să aibă grijă de ea. Ei, şi m-am întors acasă să caut scrisorile, pentru că ştiam unde le ţine, le-am luat, dar oamenii ăia au venit iarăşi după ele, ne-au spart din nou casa. Era noapte, sau dimineaţă foarte devreme. Eu mă ascunsesem sus lângă scări, iar Moxie, pisica mea Moxie, a ieşit din dormitor, n-am văzut-o nici eu, nici el, şi când l-am împins s-a împiedicat de ea şi a căzut pe scări până la parter…

Şi am fugit. Şi asta-i tot. Aşa că n-am vrut să-l omor, dar nu-mi pasă ce-a păţit. Am fugit şi am ajuns la Oxford, şi atunci am găsit fereastra. Şi asta numai fiindcă am văzut cealaltă pisică şi m-am oprit să mă uit la ea; ea a găsit prima fereastra. Şi dacă n-o vedeam… Sau dacă Moxie nu ieşea atunci din dormitor…

— Da, spuse Lyra, ai avut noroc. Chiar ne gândeam, io şi cu Pan, cum ar fi fost dacă n-am fi intrat în camera de odihnă de la Colegiul Jordan şi n-am fi văzut cum pune Stăpânul otravă în vin. Nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea.

Şedeau amândoi în tăcere pe bolovanul acoperit de muşchi, cu razele soarelui pieziş printre ramurile pinilor bătrâni, gândindu-se la potriveala tuturor mărunţişurilor care trebuiseră să se întâmple ca să-i aducă în acel loc. Fiecare dintre acele lucruri ar fi putut să se întâmple altfel. Poate că în altă lume un alt Will nu vedea fereastra de pe bulevardul Sunderland, se ducea, obosit şi rătăcit, spre nord şi era prins. Iar în altă lume alt Pantalaimon o convingea pe Lyra să nu rămână în camera de odihnă, un alt Lord Asriel era otrăvit, iar un alt Roger supravieţuia şi continua să se joace cu Lyra pentru totdeauna pe acoperişurile şi aleile unui alt Oxford neschimbat.

Curând, Will se simţi din nou în stare să meargă şi porniră împreună pe alee, prin codrul care-i înconjura tăcut.

*

* *

Merseră fără oprire tot restul zilei, odihnindu-se la răstimpuri, iar copacii se răriseră şi pământul deveni mai bolovănos. Lyra verifica alethiometru: mergeţi în continuare, spunea acesta; sunteţi pe drumul cel bun. La amiază ajunseră într-un sat unde nu erau Spectre: caprele

păşteau pe deal, un pâlc de lămâi îşi arunca umbra pe pământul pietros, iar copiii care se jucau la pârâu strigară şi fugiră la mamele lor văzând fata cu haine rupte şi băiatul palid cu privire îndârjită şi cămaşa plină de sânge, însoţiţi de ogarul cenuşiu care mergea calm pe lângă ei.

Oamenii mari erau temători, dar le vândură nişte pâine, brânză şi fructe în schimbul uneia dintre monedele de aur ale Lyrei. Vrăjitoarele se ţineau departe, deşi amândoi copiii ştiau că ar fi apărut într-o clipită dacă se ivea vreo primejdie. După alte târguieli o bătrână îi vându Lyrei două burdufuri din piele de capră şi o cămaşă de cânepă, iar Will renunţă bucuros la tricou, spălându-se în pârâul rece ca gheaţa şi uscându-se la soare.

Întremaţi, porniră iar la drum. Terenul era acum mai aspru; dacă voiau umbră trebuiau să stea după bolovani, nu sub copacii rari, iar pământul îl simţeau fierbinte sub tălpi. Soarele le ardea ochii. Se mişcau din ce în ce mai încet pe măsură ce panta se făcea tot mai abruptă, iar când soarele ajunse la piscurile munţilor văzură o vale mică şi se hotărâră să facă popas.

Coborâră panta, alunecând mereu, şi fură nevoiţi să-şi taie drum cu greu printre rododendroni pitici, frunze lucioase şi ciorchini de flori stacojii înconjurate de bâzâitul albinelor, înainte să ajungă, în umbra serii, într-o poieniţă sălbatică de lângă un pârâu. Iarba era înaltă până la genunchi, plină de albăstrele, genţiene şi degeţei.

Will bău cu poftă din pârâu şi apoi se întinse pe jos. Nu putea să-şi ţină ochii deschişi, dar nici să adoarmă, de ameţeală; peste toate domnea o ceaţă stranie, iar mâna îl durea şi îi zvâcnea.

Mai rău, începuse din nou să sângereze.

Serafina se uită la ea, mai puse ierburi pe rană şi strânse faşa de mătase mai tare ca niciodată, dar de data asta îngrijorarea i se citea pe chip. Will nu voia s-o tragă de limbă, ce rost avea? Îi era clar că vraja nu funcţionase; iar Serafina ştia asta.

La căderea întunericului, Lyra veni să se aşeze lângă el şi curând auziră un tors lin. Daimonul, în formă de pisică, aţipise cu labele încrucişate aproape de el, iar Will şopti:

— Pantalaimon?

Ochii daimonului se deschiseră. Lyra nu mişca. Pantalaimon şopti:

— Da?

— Pan, o să mor?

— N-o să te lase vrăjitoarele să mori. Şi nici Lyra.

— Dar vraja n-a mers. Pierd sânge. Nu cred că mai am mult. Sângerează şi nu se opreşte. Mi-e frică…

— Lyra nu crede că ţi-e frică.

— Nu?

— Crede că eşti cel mai vajnic luptător pe care l-a văzut vreodată,

curajos ca Iorek Byrnison.

— Atunci bănuiesc că ar fi bine să nu arăt că mi-e frică, spuse Will.

Tăcu un minut, apoi adăugă:

— Cred că Lyra e mai curajoasă ca mine. E cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

— Şi ea crede la fel despre tine, şopti daimonul.

Will închise ochii.

Lyra stătea întinsă, nemişcată, dar ochii-i erau larg deschişi în întuneric, iar inima-i bătea tare.

Când se dezmetici Will, era întuneric complet, iar mâna îl durea mai tare ca oricând. Se ridică în capul oaselor cu grijă şi văzu un foc în apropiere la care Lyra încerca să prăjească nişte pâine pusă într-un băţ. Mai era şi o ţepuşă pe care se rumeneau două păsări, iar Will veni să se aşeze şi el acolo. Serafina Pekkala se lăsă din zbor lângă ei.

— Will, spuse ea, mănâncă frunzele astea înainte de orice altceva.

Îi dădu un mănunchi de frunze amare, cam ca salvia, iar el le mestecă pe tăcute şi se forţă să le înghită. Erau aspre, dar acum se simţea mai treaz, îi era mai puţin frig; şi îi era mai bine.

Mâncară păsările rumenite stropite cu zeamă de lămâie, apoi o altă vrăjitoare aduse nişte afine pe care le găsise la poalele pantei, după care vrăjitoarele se adunară în jurul focului. Vorbiră în şoaptă; unele dintre ele zburaseră sus de tot în recunoaştere şi văzuseră un balon deasupra mării. Lyra se ridică de îndată.

— Balonul domnului Scoresby? întrebă ea.

— Erau doi bărbaţi în el, dar zburau prea departe ca să ne dăm seama cine sunt. Se aduna furtună în spatele lor.

Lyra bătu din palme bucuroasă.

— Dacă vine domnul Scoresby, spuse ea, o să putem să zburăm, Will! A, sper să fie el! Nu mi-am luat rămas-bun de la el şi a fost atât de bun cu mine… Aş vrea să-l mai văd, chiar aş vrea…

Vrăjitoarea Juta Kamainen asculta, iar daimonul ei în formă de prigorie îi stătea pe umăr, cu ochi lucitori; numele lui Lee Scoresby îi amintise de călătoria de căutare în care pornise. Ea era vrăjitoarea care-l iubise pe Stanislaus Grumman şi căreia-i fusese refuzată dragostea, vrăjitoarea pe care o adusese Serafina Pekkala în lumea aceasta ca să o împiedice să-l omoare în lumea lor.

Serafina poate ar fi observat, dar se întâmplă altceva: ridică mâna, apoi capul, la fel ca celelalte vrăjitoare. Will şi Lyra auziră, foarte încet, dinspre nord, ţipătul unei păsări de noapte. Însă nu era pasăre: vrăjitoarele ştiură imediat că e un daimon. Serafina Pekkala se ridică, privind dârz spre cer.

— Cred că-i Ruta Skadi, spuse ea.

Stăteau nemişcate toate, cu capul într-o parte, ascultând.

Apoi urmă un alt ţipăt, mai aproape, apoi un al treilea; iar în acel moment vrăjitoarele îşi apucară ramurile de pin şi se înălţară pe cer. Toate, în afară de două care stăteau aproape, cu săgeţi pregătite în arc, păzindu-i pe Will şi pe Lyra.

Undeva în negura de deasupra se purta o luptă. Păru că trecuseră numai câteva secunde, când auziră foşnet de zbor, şuierul săgeţilor, apoi gemete şi strigăte ascuţite, cu durere, furie sau porunci.

Apoi, cu o izbitură atât de iute încât n-avură timp nici să tresară, o creatură căzu din cer la picioarele lor – o fiară cu piele bătucită şi blană încâlcită pe care Lyra o recunoscu: spurcăciune-de-stâncă sau ceva asemănător.

Se frânsese în căzătură, o săgeată îi ieşea din trup printr-o parte, dar încă se târa şi se aruncă fioroasă spre Lyra. Vrăjitoarele nu puteau să tragă, pentru că fata le stătea în drum, dar Will ajunse acolo primul şi dintr-o singură mişcare îi reteză capul creaturii, iar aceasta căzu rostogolindu-se. Aerul îi ieşi din plămâni cu un oftat bolborosit şi căzu moartă.

Se uitară din nou spre cer, căci lupta se dădea din ce în ce mai jos, iar lumina focului scoase la iveală o învălmăşeală de mătase neagră, braţe palide, ace verzi de pin şi piele solzoasă brun-cenuşie. Era dincolo de puterea de înţelegere a lui Will cum puteau vrăjitoarele să-şi ţină echilibrul făcând acele viraje şi opriri bruşte, şi să pornească apoi glonţ înainte, ţintind şi trăgând săgeţi.

Încă o spurcăciune-de-stâncă şi încă una căzură în pârâu sau pe pietre, moarte; restul fugiră în zbor cârâind în întunecimile dinspre nord.

După câteva clipe, Serafina Pekkala se lăsă pe pământ împreună cu vrăjitoarele ei şi cu o alta, străină: o vrăjitoare frumoasă, cu ochi aprigi şi părul ca tăciunele, cu obrajii îmbujoraţi de furie.

Vrăjitoarea cea nouă văzu fiara fără cap şi scuipă.

— Nu-s din lumea noastră, spuse, nici din asta. Spurcăciuni oribile. Sunt cu miile şi se înmulţesc ca muştele… Cine-i ea? E copila, Lyra? Şi băiatul cine e?

Lyra îi întoarse privirea calm, deşi inima-i spărgea pieptul, pentru că Ruta Skadi avea atâta strălucire pe dinăuntru, încât trimitea valuri de lumină înspre toţi cei din preajmă.

Vrăjitoarea se întoarse spre Will, care simţi acelaşi fior intens, dar care, ca şi Lyra, îşi controlă expresia feţei. Avea încă în mână pumnalul, iar ea îşi dădu seama ce făcuse şi zâmbi. Îl înfipse în pământ ca să-l cureţe de sângele scârnăviei, pe urmă îl clăti în pârâu.

Ruta Skadi spunea:

— Serafina Pekkala, aflu atât de multe…; toate cele vechi se schimbă, sau mor, sau se golesc. Mi-e foame…

Mâncă precum un animal, rupând cu dinţii din resturile de păsări fripte şi îndesând pâine în gură, şi bău cu lăcomie din pârâu. Cât mâncă, unele dintre vrăjitoare duseră departe creatura moartă şi făcură focul din nou, după care se puseră de pază.

Restul veniră să se aşeze lângă Ruta Skadi ca să audă ce avea să le spună. Le povesti tot ce se întâmplase de când plecase să se întâlnească cu îngerii şi călătoria la fortăreaţa Lordului Asriel.

— Suratelor, este cel mai mare castel pe care vi-l puteţi închipui – metereze de bazalt care se ridică la ceruri, cu drumuri late din toate părţile, şi pe ele convoaie cu praf de puşcă, hrană, blindaje; cum a făcut asta? Cred că se pregăteşte de multă vreme, de ere întregi. Se pregătea dinainte să ne naştem noi, suratelor, chiar dacă-i mult mai tânăr decât noi… Dar cum este cu putinţă? Nu ştiu. Nu înţeleg. Cred că are în stăpânire timpul, îl face să treacă mai repede sau mai încet după plac.

Iar la fortăreaţă vin războinici de toate soiurile, din toate lumile. Bărbaţi şi femei, da, şi spirite luptătoare, şi creaturi înarmate cum nu mi-au mai văzut ochii – şopârle şi maimuţe, păsări uriaşe cu pinteni otrăviţi, creaturi nelumeşti cărora nu le pot da vreun nume. Şi alte lumi au vrăjitoare, suratelor. Ştiaţi? Am vorbit cu vrăjitoare din lumi ca a noastră, dar cu totul diferite, pentru că ele trăiesc la fel de puţin ca cei din lumea noastră cu viaţă scurtă; sunt şi bărbaţi printre ele, vrăjitori care zboară ca noi…

Vrăjitoarele din clanul Serafinei Pekkala ascultau povestea cu uimire şi frică, nu le venea să creadă. Dar Serafina o credea şi o îndemnă să continue.

— L-ai văzut pe Lordul Asriel, Ruta Skadi? Ai găsit drumul până la el?

— Da, l-am găsit şi n-a fost uşor, pentru că e în miezul multor activităţi şi le îndrumă pe toate. Dar m-am făcut invizibilă şi am ajuns la el, pe când se pregătea de culcare.

Toate vrăjitoarele de acolo ştiau ce urmase, dar nici lui Will, nici Lyrei nu le-ar fi trecut prin cap. Aşa că Ruta Skadi n-avea nevoie să le spună şi continuă:

— Şi l-am întrebat de ce adună toate acele forţe şi dacă e adevărat ce am auzit, anume că a aruncat o provocare Autorităţii. Iar el a râs.

„Deci se vorbeşte despre asta în Siberia?“ a întrebat, şi i-am spus că da, că se vorbeşte şi la Svalbard despre asta, şi în toate regiunile din nord – nordul nostru; şi i-am mai spus de pactul nostru şi de faptul că am părăsit lumea mea ca să-l caut şi să aflu ce face.

Şi ne-a invitat să ne alăturăm lui, suratelor. Să ne alăturăm armatei lui împotriva Autorităţii. Doream din toată inima să-i pot făgădui asta pe loc; mi-aş fi aruncat clanul în război cu inima uşoară. Mi-a arătat că răzvrătirea e dreaptă şi justă, dacă te gândeşti ce-a făcut

Autoritatea în numele ei… Şi m-am gândit la copiii de la Bolvangar şi la celelalte mutilări groaznice pe care le-am văzut în tărâmurile din sud; şi mi-a spus şi de alte multe fapte nemiloase şi hidoase comise în numele Autorităţii – şi cum prind vrăjitoare în unele dintre lumi şi le ard de vii, suratelor, da, vrăjitoare ca noi…

Mi-a deschis ochii. Mi-a arătat lucruri nemaivăzute, cruzimi şi orori săvârşite toate în numele Autorităţii, toate menite să distrugă bucuriile şi adevărurile vieţii.

Ah, suratelor, tânjeam să mă arunc, cu tot cu clan, în slujba cauzei!

Dar ştiam că trebuie să mă consult cu voi mai întâi, apoi să zbor în lumea noastră ca să vorbesc cu Ieva Kasku, cu Rein Miti şi cu celelalte regine ale vrăjitoarelor.

Aşa că am părăsit nevăzută camera, mi-am găsit creanga de pin şi am zburat. Dar înainte să ajung prea departe a venit o pală de vânt care m-a aruncat sus în munţi şi a trebuit să mă refugiez pe pisc. Ştiind ce făpturi trăiesc pe stânci, m-am făcut nevăzută iarăşi şi am auzit voci în întuneric.

Se pare că dădusem peste cuibul celei mai bătrâne dintre spurcăciunile-de-stâncă. Era oarbă, şi-i aduceau mâncare: came de stârv de jos de departe. Şi îi cereau sfatul.

„— Bunicule, îi spuneau, cât de departe îţi merg amintirile?

— Mult, mult în urmă. Dinaintea oamenilor, a răspuns, şi vocea-i era slabă, hârâită şi spartă.

— Bunicule, e adevărat că în curând vine cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată?

— Da, copiii mei, a spus. O bătălie mai mare chiar decât ultima. Mare ospăţ pentru noi. Vor fi zile de plăcere şi îndestulare pentru toate spurcăciunile lumilor.

— Şi cine va câştiga, bunicule? O să înfrângă Lordul Asriel Autoritatea?

— Armata Lordului Asriel are milioane de oşteni, le-a spus bătrânul, adunaţi din toate lumile. E o armată mai mare decât cea care a luptat cu Autoritatea ultima oară şi e mai bine condusă. Cât despre forţele Autorităţii, pe acelea le întrece armata din Asriel cu o sută la unul. Dar Autoritatea durează de ere întregi, e mult mai veche ca mine, copii, iar trupele îi sunt înfricoşate, şi când nu sunt înfricoşate sunt delăsătoare. Ar fi o luptă strânsă, dar Lordul Asriel ar câştiga, pentru că el e înflăcărat şi dârz şi crede că e dreaptă cauza lui. În afară de un singur lucru, copiii mei. Nu are Æsahættr. Fără Æsahættr, el şi toate forţele lui ar fi înfrânte. Şi atunci ne vom ospăta ani şi ani, copiii mei!“

Şi a râs rozând la ciolanul acela împuţit pe care i-l aduseseră, iar ceilalţi au urlat de bucurie.

Acum vă închipuiţi cât mă străduiam să aflu mai multe despre acest

Æsahættr, dar tot ce-am putut să mai prind peste şuierul vântului a fost o spurcăciune tânără care întreba: „Dacă Lordul Asriel are nevoie de Æsahættr, de ce nu-l cheamă?“ Iar bătrânul a spus: „Lordul Asriel nu ştie mai multe despre Æsahættr decât voi, copii! Asta e gluma! Râdeţi aşadar.“

Când am încercat să ajung mai aproape de scârnăvii ca să aflu mai multe, puterile m-au lăsat, suratele mele, şi n-am mai reuşit să rămân nevăzută. Cei tineri m-au zărit şi au început să ţipe şi a trebuit să fug, să fug înapoi prin poarta invizibilă din aer. A venit după mine un stol întreg, iar astea sunt ultimele dintre ele, zac moarte.

Dar e clar că Lordul Asriel are nevoie de noi, suratelor. Oricine-ar fi acest Æsahættr, Lordul Asriel are nevoie de noi! Aş vrea să pot să merg înapoi la el şi să-i spun „Nu fi îngrijorat, venim noi, vrăjitoarele Nordului, şi te vom ajuta să câştigi…“ Haide să ne punem de acord, Serafina Pekkala, să ne adunăm la mare sfat cu toate vrăjitoarele, cu fiecare clan, şi să pornim la război!

Serafina Pekkala privi spre Will, iar băiatul avu impresia că îi cere permisiunea pentru ceva. Dar el nu-i putea da nicio îndrumare, aşa că vrăjitoarea îşi întoarse privirea către Ruta Skadi.

— Noi nu, spuse ea. Noi trebuie s-o ajutăm pe Lyra, iar misiunea ei e să-l ducă pe Will la tatăl lui. Tu trebuie să zbori înapoi, de acord, dar noi trebuie să stăm cu Lyra.

Ruta Skadi clătină din cap, nerăbdătoare.

— Dacă trebuie… spuse ea.

Will se aşeză jos, pentru că-l durea mâna – mult mai tare acum decât când se rănise; îi era umflată. Lyra se aşeză şi ea, cu Pantalaimon încolăcit în jurul gâtului; se uita la foc cu ochii pe jumătate închişi şi asculta moţăind murmurul vrăjitoarelor.

Ruta Skadi merse puţin în sus pe pârâu, iar Serafina Pekkala o însoţi.

— Ah, Serafina, trebuia să-l vezi pe Lordul Asriel, spuse încetişor regina letonă. Este cel mai mare conducător de oşti care-a existat vreodată. Fiecare detaliu al forţelor lui îi este limpede în minte. Închipuie-ţi îndrăzneala lui, să pornească la război împotriva Autorităţii! Dar cine crezi că poate fi acest Æsahættr? Cum de n-am auzit de el? Şi cum îl putem convinge să se alăture Lordului Asriel?

— Poate nu e bărbat, surată. Ştim la fel de puţine ca spurcăciunile-de-stâncă. Poate că bunicul cel bătrân lua în batjocură ignoranţa lor. Cuvântul sună a ceva care înseamnă *distrugător de zei*. Ştiai?

— Atunci poate că e vorba despre noi, Serafina Pekkala! Şi dacă-i aşa, închipuie-ţi cu cât mai puternice vor fi forţele lui dacă ne alăturăm şi noi. Ah, cât aş dori să-mi văd săgeţile răpunând fiarele din Bolvangar şi din toate Bolvangarele din toate lumile! Surată, de ce o fac? În fiecare lume, agenţii Autorităţii jertfesc copii zeului lor cel

crud! De ce? De ce?

— Se tem de Praf, spuse Serafina Pekkala, deşi ce este acela eu nu ştiu.

— Şi băiatul ăsta pe care l-ai găsit… Cine e? Din ce lume vine?

Serafina Pekkala îi spuse tot ce aflase despre Will.

— Nu ştiu de ce e important, încheie ea, dar noi o slujim pe Lyra. Iar instrumentul acela îi spune că asta-i misiunea ei. Surată, am încercat să-i vindec rana, dar am dat greş. Am încercat şi vraja de ţinut în loc, dar nu a mers. Poate că ierburile din lumea asta simt mai puţin eficiente decât cele dintr-a noastră. E prea cald aici ca să crească muşchi-de-sânge…

— E ciudat băiatul, spuse Ruta Skadi. E precum Lordul Asriel. L-ai privit în ochi?

— Ca să fiu sinceră, spuse Serafina Pekkala, n-am îndrăznit.

Cele două regine se aşezară pe malul pârâului. Trecea timpul; apuseră stelele, apoi răsăriră altele; dinspre cei adormiţi veni un geamăt, dar era doar Lyra, care visa. Vrăjitoarele auziră un tumult de furtună şi văzură cum se joacă fulgerul pe mare şi pe dealuri, în depărtare.

După o vreme, Ruta Skadi spuse:

— Fata, Lyra. Care e marele rol pe care trebuia să-l joace? Să fie oare ăsta? E importantă pentru că îl poate duce pe băiat la tatăl lui? E mai mult de atât, nu?

— Asta trebuie să facă acum. Dar mai târziu, da, mult mai mult de-atât. Ce am spus noi, vrăjitoarele, despre copilă este că o să-şi împlinească destinul. Ei bine, ştim numele care ar avea înţeles pentru doamna Coulter şi ştim că femeia nu-l cunoaşte. Vrăjitoarea pe care o tortura pe vapor lângă Svalbard aproape că l-a dat de gol, dar Yambe-Akka a venit la ea la timp.

Acum mă gândesc că Lyra ar putea fi creatura de care vorbeau generalii, acel Æsahættr. Nu vrăjitoarele, nu îngerii, ci copilul care doarme: arma decisivă în războiul cu Autoritatea. Altfel de ce ar fi doamna Coulter atât de hotărâtă s-o găsească?

— Doamna Coulter a fost una dintre iubitele Lordului Asriel, spuse Ruta Skadi. Desigur, Lyra este copilul lor… Serafina Pekkala, dacă eu i-aş fi dat naştere, ce vrăjitoare ar mai fi fost! O regină între regine!

— Mai încet, surată, zise Serafina. Ascultă… ce-o fi lumina aceea?

Se ridicară, alarmate că ceva trecuse de paznice, şi văzură un licăr de lumină dinspre locul de tabără: dar nu era foc, nu era nici pe departe ca lumina focului.

Fugiră înapoi tiptil, cu săgeţile în coarda arcului, şi se opriră brusc.

Toate vrăjitoarele erau adormite pe iarbă, la fel ca Will şi Lyra. Dar în jurul copiilor era mai bine de-o duzină de îngeri care priveau în jos spre ei.

Serafina înţelese ceva pentru care vrăjitoarele nu aveau un cuvânt aparte: ideea de pelerinaj. Înţelese de ce aceste fiinţe erau dispuse să aştepte mii de ani şi să bată distanţe imense pentru a fi aproape de ceva important şi că aveau să se schimbe pentru totdeauna, doar fiindcă fuseseră un moment în prezenţa acelui lucru important. Aşa arătau acum făpturile îngereşti, acei pelerini superbi de lumină rarefiată, stând în jurul copilei cu faţa murdară şi fustiţă ecosez şi în jurul băiatului cu mâna rănită care se încrunta în somn.

La gâtul Lyrei mişcă ceva. Pantalaimon, în forma unei hermine cu blana ca zăpada, deschise somnoros ochii şi privi în jur fără teamă. Mai târziu, Lyra urma să-şi aducă aminte de asta ca de un vis. Pantalaimon părea să primească el atenţia ce i se cuvenea Lyrei şi după un moment se încolăci din nou şi închise ochii.

În cele din urmă, una dintre făpturi desfăcu larg aripile. Celelalte, deşi erau aproape unele de altele, făcură la fel, iar aripile li se întrepătrunseră, trecând una prin alta ca lumina prin lumină, până se făcu un cerc strălucitor în jurul celor ce dormeau pe iarbă.

Apoi privitorii se înălţară în aer, unul după altul, ridicându-se ca flacăra pe cer şi crescând pe măsură ce urcau, până deveniră imenşi; dar erau deja departe, mişcându-se ca stelele căzătoare către nord.

Serafina şi Ruta Skadi săriră pe ramurile lor de pin şi îi urmară în sus, dar rămaseră mult în urmă.

— Erau precum făpturile pe care le-ai văzut, Ruta Skadi? întrebă Serafina după ce se opriră în văzduh, privind parele de foc ce dispăreau la orizont.

— Mai mari, cred, dar acelaşi soi. N-au trup, ai văzut? Sunt numai lumină. Simţurile lor trebuie să fie atât de diferite de ale noastre… Serafina Pekkala, eu te las acum, ca să merg să adun vrăjitoarele nordului. Când ne-om vedea din nou va fi pe vreme de război. Mergi cu bine, draga mea…

Se îmbrăţişară, iar Ruta Skadi se întoarse şi porni spre sud.

Serafina privi în urma ei, apoi se uită cum dispare în zare şi ultimul înger strălucitor. Nu simţea decât milă pentru uriaşii privitori. Ce dor trebuie să-i fi măcinat, să nu simtă în veci pământul sub picioare sau vântul prin păr sau licărul de stele pe piele! Atunci rupse o crenguţă de pe ramura de pin cu care zbura şi mirosi cu sete răşina aromată înainte de a zbura spre pământ ca să se alăture celor ce dormeau pe iarbă.

14. Alamo

Lee Scoresby se uită în jos spre oceanul liniştit din stânga, apoi spre ţărmul înverzit din dreapta şi îşi duse mâna streaşină la ochi în căutarea oricăror urme de viaţă. O zi şi o noapte trecuseră de când plecaseră de la gurile Eniseiului.

— Şi asta e o lume nouă? întrebă el.

— Nouă pentru cei care n-au mai fost pe-aici, răspunse Stanislaus Grumman. Altfel, e la fel de veche ca a dumitale sau a mea. Ceea ce a făcut Asriel a zguduit totul, domnule Scoresby, mai profund decât orice cutremur. Porţile şi ferestrele astea despre care am vorbit mai adineauri se deschid acum în locuri neaşteptate. E greu să navighezi, dar vântul ăsta e bun.

— Nouă sau veche, e o lume ciudată, spuse Lee.

— Da, răspunse Stanislaus Grumman, e o lume ciudată, deşi nu mă îndoiesc că mulţi se simt aici ca acasă.

— Pare nelocuită, spuse Lee.

— Nu e chiar aşa. În spatele acelui pisc se află un oraş care era odată puternic şi înfloritor. Încă mai este locuit de urmaşii negustorilor şi nobililor care l-au construit, deşi în ultimii trei sute de ani a trecut prin vremuri potrivnice.

După câteva minute, în timp ce balonul plutea în continuare, Lee văzu mai întâi un far, apoi un dig rotunjit de piatră şi turnurile, cupolele şi acoperişurile brun-roşcate ale unui oraş frumos în jurul unui port, cu o clădire impunătoare, ca un teatru, ascunsă printre grădini luxuriante şi bulevarde largi cu hoteluri elegante şi străduţe unde crengile copacilor în floare atârnau peste balcoanele umbrite.

Grumman avea dreptate. Erau şi oameni pe-acolo, dar când se apropiară mai mult de ei văzură că, de fapt, erau numai copii. Nu se vedea niciun adult. Copiii se jucau pe plajă sau fugeau prin cafenele, mâncau şi beau sau ieşeau cu sacoşe încărcate din case şi magazine. Mai erau nişte băieţi care se băteau şi o fată cu părul roşu care îi conducea, un băieţel care arunca cu pietre în ferestrele unei clădiri din apropiere. Era ca un loc de joacă de mărimea unui oraş, fără niciun supraveghetor prin preajmă; o lume a copiilor.

Dar nu erau singurii de acolo. Lee se frecă la ochi când îi văzu, însă nu încăpea îndoială: vârtejuri de ceaţă sau ceva chiar mai păcătos decât ceaţa, ca un aer îngroşat… Indiferent ce erau, oraşul era plin de ele; pluteau peste bulevarde, intrau în case, se adunau în jurul pieţelor şi curţilor. Copiii se mişcau printre ele fără să le bage în seamă.

Dar ei fuseseră observaţi. Pe măsură ce înaintau deasupra oraşului, Lee putu să vadă mai bine comportamentul acelor forme. Era clar că

unii dintre copii erau mai interesanţi pentru ele, iar pe unii îi urmăreau mai îndeaproape: copiii mai mari, cei care erau (pe cât îşi putea da seama Lee) aproape adolescenţi. Era un băiat, de exemplu, subţirel şi înalt, cu un smoc de păr negru, pe care-l înconjurase un nor gros de fiinţe transparente care parcă îi desenau conturul în văzduh. Veneau ca muştele la miere. Iar băiatul n-avea habar, deşi, din când în când, se freca la ochi sau clătina din cap ca şi când ar fi vrut să vadă mai bine.

— Ce naiba sunt alea? întrebă Lee.

— Oamenii de aici le numesc Spectre.

— Ce fac, mai exact?

— Ai auzit de vampiri?

— Da, în basme.

— Spectrele se hrănesc ca vampirii, dar nu cu sânge, ci cu atenţia oamenilor. Cu interesul lor conştient asupra lumii. Inocenţa copiilor nu le atrage.

— Deci sunt inversul diavolilor ălora de la Bolvangar.

— Nici vorbă. Comitetul de Oblaţii şi Spectrele indiferenţei sunt vrăjite de acelaşi adevăr despre oameni: inocenţa este diferită de cunoaştere. Comitetul de Oblaţii se teme de Praf şi îl urăşte, iar Spectrele se hrănesc cu aşa ceva, dar ambele sunt obsedate de el.

— S-au strâns în jurul copilului ăluia de acolo…

— Creşte. O să-l atace în curând şi apoi viaţa lui va fi o nenorocire fără sens. E sortit pieirii.

— Doamne fereşte! Nu putem să-l salvăm?

— Nu. Spectrele ne-ar prinde pe noi imediat. Nu ne pot atinge aici, deci nu ne rămâne decât să privim şi să zburăm mai departe.

— Dar unde sunt adulţii? Doar n-o să-mi spui că în lumea asta nu sunt decât copii?

— Copiii ăştia sunt orfani din cauza Spectrelor. Sunt multe în lumea asta. Umblă de colo-colo şi trăiesc cu ce lasă adulţii în urmă. Şi au destule de luat, după cum ai văzut. Nu mor de foame. Se pare că oraşul e invadat de o mulţime de Spectre, iar adulţii au plecat. Vezi ce puţine bărci au rămas în port? Copiii n-au de ce să se teamă.

— Doar cei mai mari, cum e amărâtul ăla de-acolo…

— Domnule Scoresby, aşa merg lucrurile în lumea asta. Şi dacă vrei să pui capăt cruzimii şi nedreptăţilor trebuie să mă duci mai departe. Am o treabă de făcut.

— Mi se pare, spuse Lee căutându-şi cuvintele, că ar fi bine să te lupţi cu cruzimea acolo unde o găseşti şi să ajuţi acolo unde vezi că e nevoie. N-am dreptate, Dr. Grumman? Eu nu sunt decât un aeronaut ignorant. Ştiam atât de puţine, încât am crezut că şamanii pot să zboare. Şi totuşi iată un şaman care n-a zburat.

— Ei, dar eu am zburat.

— Cum aşa?

Balonul se lăsase mai jos acum, iar pământul se apropia. În calea lor apăru un turn de piatră, iar Lee nu părea să-l fi observat.

— Am fost nevoit să zbor, spuse Grumman, aşa că te-am chemat pe dumneata, iar acum uite că zbor.

Era perfect conştient că se aflau în pericol, dar n-avea de gând să-l avertizeze pe aeronaut. Şi într-adevăr, la momentul potrivit, Lee Scoresby se aplecă peste marginea coşului şi trase funia unuia dintre sacii cu balast. Nisipul se răspândi în toate părţile, iar balonul se ridică încet, trecând cam la vreo doi metri de turn. Câteva ciori, tulburate de apariţie, zburară croncănind în jurul lor.

— Mda, spuse Lee, cred că zbori, într-adevăr. Ai un fel foarte ciudat de a fi, Dr. Grumman. Ai trăit printre vrăjitoare?

— Da, răspunse Grumman. Şi printre academicieni şi printre spirite. Am găsit nebuni peste tot, dar în fiecare nebun era şi câte o sămânţă de înţelepciune. Nu mă îndoiesc că era chiar mai multă înţelepciune decât am reuşit eu să-mi dau seama. Viaţa e grea, domnule Scoresby, dar ţinem cu dinţii de ea.

— Şi călătoria asta a noastră e nebunie, sau înţelepciune?

— Cel mai înţelept lucru pe care îl putem face.

— Mai spune-mi o dată care e scopul dumitale: să găseşti purtătorul pumnalului diafan, şi apoi?

— Să-i spun ce misiune are.

— Şi misiunea asta include şi protecţia Lyrei, îi aminti aeronautul.

— Protecţia tuturor.

Zburau în continuare, iar oraşul rămase în urmă şi nu se mai văzu.

Lee îşi verifică instrumentele. Busola se învârtea încă fără niciun sens, dar altimetrul funcţiona corect, pe cât îşi putea da seama, şi le arăta că zburau cam la trei sute de metri deasupra ţărmului, paralel cu el. În zare se înălţau nişte dealuri verzi, iar Lee se bucura că aveau balast destul.

Dar când verifică orizontul, conform obiceiului său, îi sări inima din loc. Hester simţi şi ea şi ciuli urechile, aţintindu-şi un ochi auriu pe faţa lui Lee. O luă şi o puse în buzunarul de la piept al hainei şi apoi se uită din nou prin telescop.

Nu, nu era nicio greşeală. Mult spre sud, dacă sud era direcţia din care veniseră ei, se zărea un alt balon. Aerul tremurat din cauza căldurii şi distanţa mare nu le permiteau să distingă alte amănunte, dar celălalt balon era mai mare şi zbura mai sus.

Îl zărise şi Grumman.

— Duşmani, domnule Scoresby? întrebă el, cu mâna streaşină la ochi, ca să vadă mai bine în lumina lăptoasă.

— Nu mă îndoiesc. Nu ştiu dacă să mai arunc din balast şi să urc, ca să prind un vânt mai rapid, sau să stau mai jos şi să ies cât mai

puţin în evidenţă. Mă bucur că n-avem de-a face cu un zepelin, că ne-ar depăşi în câteva ore. Fir-ar să fie, Dr. Grumman, mă duc mai sus, pentru că dacă aş fi fost eu în balonul ăla l-aş fi văzut deja pe al nostru. Cred că au ochi buni.

O lăsă pe Hester jos din nou şi se aplecă să golească trei saci cu balast. Balonul se ridică imediat, iar Lee privi încă o dată prin telescop.

După un minut înţelese că fuseseră văzuţi, pentru că aburul se mişca puţin, şi apoi se zări o dâră de fum în unghi faţă de celălalt balon; când se îndepărtă puţin, apăru şi o flacără, roşie un moment şi apoi stingându-se într-o pată cenuşie de fum, dar la fel de clară ca o rachetă de semnalizare în noapte.

— Dr. Grumman, poţi aduce un vânt mai puternic? întrebă Lee. Vreau să ajung la dealurile alea de colo până diseară.

Se distanţaseră deja de ţărm, iar drumul ducea acum peste un golf larg de vreo şaizeci de kilometri. Pe latura cea mai îndepărtată se ridica un lanţ de dealuri, iar Lee îşi dădu seama, acum că ajunseseră mai aproape, că erau de fapt munţi.

Se întoarse spre Grumman, dar îl găsi în transă. Ochii şamanului erau închişi, iar pe frunte avea broboane de sudoare şi se legăna încet înainte şi înapoi. Din gât scotea un geamăt ritmic, iar daimonul lui se prinsese cu ghearele de marginea coşului, tot în transă.

Ori pentru că zburau mai sus, ori o fi fost vraja şamanului, dar Lee simţi o pală de vânt în faţă. Se uită la rezervorul de benzină şi văzu că balonul se aplecase câteva grade, în direcţia dealurilor.

Briza care-i purta mai repede avea efect şi asupra celuilalt balon. Nu se apropiase, dar nici nu rămăsese în urmă. Iar când Lee se uită din nou prin telescop văzu forme mai mici şi negre în spatele lui, la o oarecare distanţă. Zburau în formaţie şi deveneau tot mai clare pe măsură ce se apropiau.

— Zepeline, spuse el. Deci n-avem unde să ne ascundem.

Încercă să estimeze distanţa până la ele şi apoi până la dealurile spre care înaintau. Aveau viteză mai mare acum, iar briza ridica creste albe de valuri pe mare.

Grumman se odihnea într-un colţ al coşului, iar daimonul lui îşi curăţa penele. Ţinea ochii închişi, dar Lee ştia că nu doarme.

— Situaţia e cam aşa, Dr. Grumman, spuse el. Nu vreau să mă prindă zepelinele în zbor. N-am cum să mă apăr şi o să ne facă arşice în două minute. Nu vreau nici să cobor pe apă, nici de bunăvoie, nici de nevoie; am putea pluti o vreme, dar ne prind cu grenadele ca şi cum ar pescui. Aşa că vreau să ajung la dealurile alea şi să aterizez acolo. Văd o bucată de pădure; putem să ne ascundem printre copaci o vreme, poate chiar o vreme mai îndelungată. Între timp, soarele asfinţeşte. Avem cam trei ore până la apus, după socoteala mea. E

greu de spus exact, dar cred că zepelinele se vor apropia destul până atunci, iar noi ar trebui să fim de cealaltă parte a golfului. Cred că înţelegi la ce mă refer. O să mergem spre dealurile alea şi apoi o să aterizăm, pentru că orice altceva e moarte curată. De-acum or fi făcut legătura între inelul pe care li l-am arătat şi skraelingul pe care l-am omorât pe Novaia Zemlia şi nu umblă de nebuni după noi ca să ne aducă portofelul pe care l-am lăsat pe tejghea. Deci, Dr. Grumman, în cursul nopţii, la un moment dat, zborul ăsta o să se termine. Ai aterizat cu balonul vreodată?

— Nu, dar mă încred în iscusinţa dumitale, răspunse şamanul.

— O să încerc să ajung cât mai departe printre munţii ăştia. E o chestiune de echilibru, pentru că, cu cât ne îndepărtăm mai mult, cu atât vor ajunge mai aproape de noi. Dacă aterizez când se apropie, o să văd unde ne ducem, dar dacă aterizez mai devreme n-o să ne putem adăposti sub copaci. Oricum, o să se tragă în curând.

Grumman era calm, plimbând o amuletă din pene şi mărgele dintr-o mână în alta, într-o mişcare care nu era la-ntâmplare, după cum observă Lee. Ochii daimonului nu părăsiseră nicio clipă zepelinele.

Trecu o oră, şi apoi încă una. Lee mestecă o ţigară de foi neaprinsă şi bău cafea rece dintr-o sticlă de metal. Soarele se lăsa din ce în ce mai jos spre asfinţit, iar Lee văzu umbrele din ce în ce mai lungi pe linia ţărmului şi peste coastele dealurilor, în timp ce bidonul şi crestele munţilor erau scăldate în lumină aurie.

În spatele lor, chiar printre razele soarelui la apus, zepelinele se făceau din ce în ce mai mari şi mai clare. Deja depăşiseră celălalt balon şi acum se vedeau cu ochiul liber, patru la număr. Se auzeau şi motoarele, slab, dar distinct, ca bâzâitul unui nor de ţânţari.

Când mai aveau puţin până să ajungă la poalele dealurilor, Lee văzu ceva în spatele zepelinelor. Se strângeau nori ameninţători, iar un nor negru de furtună înainta pe cerul senin în rest. Cum de nu-i văzuse până atunci? Dacă venea furtuna, cu cât aterizau mai repede, cu atât mai bine.

O perdea întunecată de ploaie începu să cadă, iar furtuna părea să urmărească zepelinele aşa cum urmăreau ele balonul lui Lee, pentru că picăturile se repezeau peste ele de deasupra mării şi, când soarele dispăru, un trăsnet uriaş se văzu printre nori, urmat de un tunet asurzitor care zgudui pânza balonului lui Lee şi al cărui ecou se mai auzi mult timp după aceea dinspre munţi.

Un alt fulger se lansă, de data aceasta direct din norul gros, către unul dintre zepeline. Benzina se aprinse într-o clipită. Limbile de foc ţâşniră ca petalele unei flori pe fundalul norilor vineţii, iar aparatul căzu în flăcări şi continuă să ardă pe mare.

Lee răsuflă. Grumman stătea lângă el, cu o mână pe suspensie şi cu riduri adânci de extenuare pe chip.

— Dumneata ai stârnit furtuna asta? întrebă Lee.

Grumman dădu din cap în semn că da.

Cerul era acum colorat ca un tigru, cu dungi aurii şi pete negre-maronii, iar imaginea se schimba rapid, căci auriul era înghiţit de cafeniul din jur. Marea de jos era ca o cuvertură neagră cu cusături albe de spumă fosforescentă, iar ultimele flăcări ale zepelinului se stinseră când acesta se scufundă.

Mai erau încă trei, care, deşi zguduite, îşi continuau cursul. În jurul lor apăreau fulger după fulger, iar când furtuna se apropie mai mult Lee începu să se teamă pentru benzina din rezervor. Un singur fulger ar fi fost suficient să-i trimită în flăcări spre pământ şi nu credea că şamanul era în stare să controleze furtuna atât de bine încât să evite acest deznodământ.

— Aşa, Dr. Grumman, spuse el, o să ignor zepelinele alea puţin şi o să mă concentrez pe aterizare, ca să ajungem teferi pe pământ, în munţi. Te rog să te ţii bine, să stai liniştit şi să fii pregătit să sari atunci când îţi spun eu. O să te atenţionez şi o să încerc să nu te zgudui prea tare, dar o aterizare în condiţiile astea este mai mult o chestiune de noroc decât de iscusinţă.

— Am încredere în dumneata, domnule Scoresby, spuse şamanul.

Se aşeză într-un colţ al coşului, în timp ce daimonul lui se agăţase de suspensie, cu ghearele adânc înfipte în legăturile de piele.

Vântul bătea destul de tare de-acum, iar rezervorul de benzină se umfla printre rafale. Frânghiile se întindeau şi scârţâiau, dar Lee nu se temea că ar putea ceda. Aruncă mai mult balast şi apoi citi cu atenţie altimetrul. În mijlocul furtunii, când scade presiunea, trebuie să calculezi şi scăderea când citeşti altimetrul, şi de multe ori acesta e un calcul empiric. Lee citi cifrele, le verifică de două ori şi apoi aruncă şi ultimul sac de balast. Nu mai putea acum să controleze decât valva de gaz. Nu putea să mai urce, ci doar să coboare.

Privi cu atenţie furtuna, încercând să zărească formele masive ale dealurilor, întunecate şi ele pe fundalul cerului negru. Se auzi de jos un muget, ca acela al valurilor care se izbesc de un ţărm stâncos, dar el recunoscu zgomotul vântului care rupea frunzele din copaci. Aşa departe, deja! Se mişcau mai repede decât crezuse.

Şi nu mai putea să amâne aterizarea. Lee era calm din fire şi nu se mânia împotriva sorţii; de obicei, privea lucrurile cu umor şi le lua aşa cum erau; dar nu putea să-şi înfrâneze o uşoară urmă de deznădejde acum, când singurul lucru pe care trebuia să-l facă, adică să fugă din calea furtunii şi s-o lase să-şi consume forţa, era chiar garanţia faptului că vor fi doborâţi.

O luă pe Hester şi o puse în siguranţă în buzunarul de la piept, încheindu-şi nasturii cu grijă să nu cadă. Grumman şedea liniştit, iar daimonul lui, bătut de vânt, se ţinea strâns cu ghearele de marginea

coşului, cu penele răscolite.

— Acum coborâm, Dr. Grumman! strigă Lee, încercând să acopere vuietul vântului. Ridică-te şi fii gata să sari. Ţine-te de inel şi pregăteşte-te să te balansezi când îţi spun eu.

Grumman ascultă. Lee privi în jos, apoi în faţă, din nou în jos şi în faţă, verificând fiecare scânteie de lumină şi clipind ca să-şi ferească ochii de ploaie. O rafală neaşteptată făcu picăturile să se izbească în ei de parcă ar fi fost pietriş, iar căderea ploii pe rezervor amplifica zgomotul vântului şi al frunzelor, astfel încât Lee abia dacă mai auzea tunetul.

— Aşa, acum începe, strigă el. Ai stârnit o furtună pe cinste, domnule şaman.

Trase de coarda valvei de gaz şi o aruncă peste un tachet, ca să ţină valva deschisă. Gazul începu să curgă de sus, invizibil pe deasupra, rezervorul îşi pierdu rotunjimea în partea de jos şi începură să apară falduri, acolo unde cu numai un minut în urmă nu se vedea decât curbura unei forme rotunde.

Coşul se zbătea în toate părţile atât de violent, încât era greu de spus dacă într-adevăr coborau, iar rafalele de vânt erau atât de bruşte şi capricioase, că ar fi putut să-i arunce în înaltul cerului fără să-şi dea seama; dar, după câteva momente, Lee simţi că balonul se agăţase: ancora se prinsese de o creangă. Nu rămase aşa decât o clipă, căci creanga cedă în cele din urmă, şi astfel îşi putură da seama cât de aproape erau de fapt.

Lee strigă:

— Suntem la vreo cinşpe metri de copaci…

Şamanul dădu din cap.

Balonul se agăţă din nou, mai tare, iar cei doi se izbiră de peretele coşului. Lee era obişnuit şi îşi regăsi pe dată echilibrul; dar forţa loviturii îl luă pe Grumman prin surprindere. Nu scăpă însă din mână inelul de suspensie şi Lee îl văzu imediat cum îşi găseşte poziţia de siguranţă, gata să se balanseze la nevoie.

După numai un moment, şocul izbiturii îi făcu să sară din loc, când ancora găsi o creangă destul de puternică, în sfârşit. Coşul se aplecă şi imediat căzu printre vârfurile copacilor, într-un vârtej de frunze ude şi rămurele rupte, până când se opri în scrâşnetul crengilor aplecate la maximum.

— Dr. Grumman, mai eşti acolo? întrebă Lee, pentru că nu se vedea absolut nimic.

— Da, aici sunt, domnule Scoresby.

— Mai stai puţin să vedem care e situaţia, spuse Lee.

De-acum se balansau în bătaia vântului şi simţeau cum coşul se deplasa cu mici zgâlţâituri pierzându-şi punctele de sprijin.

Rezervorul de gaz încă mai trăgea balonul într-o parte; fiind gol,

vântul se opintea în el ca într-o pânză de corabie. Lee se gândi să-i taie legăturile, dar, dacă nu şi-ar fi luat zborul de tot, ar fi atârnat printre vârfurile copacilor ca un steag şi i-ar fi dat de gol. Mai bine să-l strângă, dacă puteau.

Un nou fulger lumină pădurea, urmat de un tunet puternic. Furtuna ajunsese aproape deasupra capetelor lor. În strălucirea fulgerului, Lee văzu că erau agăţaţi de un stejar, pe trunchiul căruia rămăsese o urmă albă în locul din care se rupsese pe jumătate o creangă, iar coşul lor era prins foarte aproape de despicătură.

— Trebuie să arunc o frânghie ca să mă pot da jos! strigă el. Când ajungem la sol putem să ne gândim ce facem după aceea.

— Te urmez, domnule Scoresby, spuse Grumman. Daimonul meu îmi spune că mai sunt vreo zece metri până la pământ.

Lee auzi un fâlfâit şi apoi văzu daimonul-vultur cum se aşază pe marginea coşului.

„Atât de departe poate ajunge?“ se întrebă el surprins, dar uită de asta şi înnodă frânghia, mai întâi de inelul de suspensie şi apoi de creangă; astfel, chiar dacă ar fi căzut coşul, nu s-ar fi dus prea departe.

O puse pe Hester cu grijă la piept, apoi aruncă restul de frânghie peste margine şi se lăsă în jos, până când simţi pământul sub picioare. În jurul trunchiului acelui stejar uriaş se ridicau crengi în toate direcţiile, iar Lee mulţumi în gând în momentul în care îi transmise lui Grumman semnalul că poate să coboare.

Se mai auzea, oare, un alt zgomot în tot acel tumult? Ascultă cu atenţie. Da, era motorul unui zepelin, poate mai multe, undeva mai sus, dar era imposibil să-şi dea seama cât de sus era sau în ce direcţie o lua. Sunetul se auzi câteva momente, apoi dispăru.

Şamanul ajunse şi el la sol.

— Ai auzit? întrebă Lee.

— Da. Se duce în sus, spre munţi, cred. Felicitări pentru aterizare, domnule Scoresby.

— Încă n-am terminat. Vreau să ascund balonul sub coroanele copacilor până-n zori, altfel o să ne dea de gol. Dr. Grumman, te înhami la muncă cu braţele?

— Spune-mi ce trebuie să fac.

— Bine. O să mă caţăr pe frânghie şi o să-ţi dau nişte lucruri din coş. Mai întâi un cort. Poţi să-l montezi cât mă duc eu să văd unde pun balonul.

Munciră din greu ceva vreme, la un moment dat chiar fiind în pericol, căci creanga pe care se sprijinea coşul se rupsese de tot, iar Lee căzuse cu tot cu ea; dar coşul balonului era încă blocat printre copaci, aşa că nu avea unde să se ducă.

De fapt, căderea îi ajutase să ascundă balonul, pentru că partea de jos era acum printre coroanele copacilor; lucrând la lumina fulgerelor,

smucind, împingând şi rupând, Lee reuşi să tragă corpul balonului printre ramurile de jos şi în afara razei vizuale a zepelinelor.

Încă bătea vântul, vârfurile copacilor se înclinau în toate părţile, dar ploaia se domolise când Lee simţi că nu mai poate să facă nimic. Coborî din nou pe frânghie şi descoperi că şamanul nu numai că ridicase cortul, dar aprinsese şi un foc, de nicăieri, şi fierbea cafea.

— P-ăsta l-ai făcut cu o vrajă? întrebă Lee, ud până la piele şi înţepenit, intrând în cort şi luând cana cu cafea pe care i-o întinse Dr. Grumman.

— Nu, asta am învăţat la cercetaşi. Voi aveţi cercetaşi? Deviza aia cu fii gata pentru orice? Focul se aprinde cel mai bine cu chibrituri uscate. Nu plec niciodată la drum fără ele. Nu-i un loc rău pentru camping, domnule Scoresby.

— Ai mai auzit zepelinele?

Grumman ridică mâna. Lee ascultă şi, într-adevăr, se auzea sunetul motorului, mai clar acum, când se oprise ploaia.

— Au mai trecut de două ori, spuse Grumman. Nu şi-au dat seama exact unde ne aflăm, dar au o idee că suntem pe-aici pe undeva.

După câteva momente apăru o sclipire de unde zburaseră zepelinele. Era mai puţin strălucitoare decât fulgerul, dar era o lumină continuă, iar Lee ştia că-i o rachetă de semnalizare.

— Mai bine ai stinge focul, Dr. Grumman, spuse, deşi îmi pare rău de el. Coroanele copacilor sunt destul de stufoase, dar nu se ştie. Acum mă culc, sunt ud până la piele.

— Te usuci până dimineaţă, spuse şamanul.

Luă o mână de ţărână udă şi o presără peste foc, iar Lee se chinui să-şi găsească o poziţie în cortul micuţ şi să închidă ochii.

Visă lucruri ciudate, dar parcă aievea. La un moment dat era convins că se trezise şi îl vedea pe şaman şezând cu picioarele încrucişate, înconjurat de flăcări care-i ardeau carnea până când rămăsese doar scheletul, şezând încă într-un morman de cenuşă lucitoare. Lee se uită speriat după Hester şi văzu că doarme, ceea ce nu se întâmpla de obicei, pentru că, atunci când era el treaz, şi ea era trează; când văzu iepuroaica-daimon cu limba ascuţită, care părea acum atât de blândă şi vulnerabilă, fu mişcat de ciudăţenia acelei imagini şi se aşeză şi el, cu greu, lângă ea, treaz în vis, dar de fapt adormit: visă că rămăsese treaz multă vreme.

Mai avu şi un alt vis despre Grumman. I se păru că şamanul zornăie o jucărioară cu pene şi că ceva îi ascultă comenzile. Acel ceva, îşi dădu seama Lee cu o strângere de stomac, era un Spectru, ca cele pe care le văzuse din balon. Era înalt şi aproape invizibil şi îi provoca o repulsie atât de puternică, încât aproape că se trezi îngrozit. Dar

Grumman îl conducea fără teamă şi nu păţi nimic, pentru că entitatea aceea îl ascultă cu atenţie şi apoi pluti în văzduh ca un balon de săpun, până când se pierdu printre ramurile copacilor.

Apoi visul luă o întorsătură încă şi mai stranie, pentru că se văzu pe el însuşi în cabina unui zepelin, urmărindu-l pe pilot. De fapt, stătea în locul copilotului, iar aparatul plana deasupra pădurii, cei doi privind cu atenţie vârfurile zbuciumate ale copacilor, ca o mare de frunze şi crengi. Deodată, se treziră cu Spectrul în cabină.

Încremenit în vis, Lee nu putea nici să se mişte, nici să strige şi suferea odată cu pilotul, care începuse să-şi dea seama cu groază ce i se întâmplă.

Spectrul se aplecase peste pilot şi îşi apăsa aşa-zisa faţă de faţa omului. Daimonul acestuia, o cinteză, bătea repede din aripi şi ţipa, încercând să fugă, dar căzu aproape leşinat pe panoul de comandă. Pilotul îşi întoarse faţa spre Lee şi întinse o mână cerând ajutor, dar Lee nu se putea mişca. Durerea din ochii omului îi rupea sufletul. Viaţa adevărată i se scurgea din trup, iar daimonul dădea din aripi din ce în ce mai încet slobozind un ţipăt ascuţit: era pe moarte.

Apoi dispăru. Dar pilotul era încă în viaţă. Ochii erau morţi, ca acoperiţi de o peliculă opacă, iar mâna întinsă îi căzu cu zgomot pe manşă. Era încă în viaţă, însă nu mai avea nimic viu în el: era indiferent la tot ce îl înconjura.

Lee stătea şi privea cum zepelinul se îndreaptă direct spre o coastă de munte din faţa lor. Pilotul se uita prin hublou, dar nu-l interesa nimic. Lee se sprijini de spătar cu groază, însă nu se întâmplă nimic care să oprească coliziunea, iar în acel moment strigă:

— Hester!

Şi se trezi.

Era în cort, în siguranţă, iar Hester îi molfăia bărbia. Transpirase. Şamanul stătea cu picioarele încrucişate, dar pe Lee îl trecu un fior când văzu că daimonul-vultur nu era prin preajmă. Cu siguranţă că pădurea era un loc bântuit de duhuri, de rău augur.

Deodată îşi dădu seama că şamanul se vedea într-o lumină ciudată, pentru că focul se stinsese de mult, iar pădurea era cuprinsă de un întuneric adânc. Trunchiurile copacilor şi dosul frunzelor picurând de apă erau luminate din depărtare, iar Lee înţelese pe dată ce se întâmplase de fapt: visul lui fusese adevărat, iar pilotul zepelinului zburase într-adevăr direct în coasta muntelui.

— La naiba, Lee, te agiţi ca o frunză în vânt. Ce-i cu tine? mormăi Hester şi îşi mişcă uşor urechile lungi.

— Tu nu visezi, Hester? murmură el.

— Da’ nici tu n-ai visat, Lee, ai văzut. Dacă ştiam că eşti clarvăzător, te lecuiam de mult. Hai, gata, termină, ne-am înţeles?

O mângâie pe cap cu degetul mare şi ea îşi scutură urechile.

Brusc, se trezi zburând alături de daimonul-vultur pescar, Sayan Kötör. Faptul că se afla în prezenţa daimonului altcuiva şi atât de departe de propriul daimon îl făcea pe Lee să se simtă vinovat într-un fel, dar şi cuprins de o plăcere stranie. Planau, ca şi cum ar fi fost şi el pasăre, pe curenţii de aer care urcau din pădure, iar Lee privea cu atenţie întunericul nopţii, ceva mai puţin pătrunzător acum, când luna plină arunca o lumină difuză printr-o spărtură de nori şi poleia cu argint vârfurile copacilor.

Daimonul-vultur scoase un ţipăt puternic, la care răspunseră mii de voci de mai jos: se auzeau bufniţe, vrăbii, chiar şi cântecul privighetorii. Sayan Kötör le striga, iar toate păsările pădurii îi răspundeau, cele care vânau fără zgomot prin văzduh sau cele care dormitau, toate zburau cu miile printre nori.

Lee simţi cum tot ceea ce era pasăre în el reacţiona cu bucurie la comanda reginei vulturilor, iar ceea ce avea de om în el simţea o plăcere stranie: aceea de a se supune unei puteri mai mari, dreptăţii depline. Se roti şi se întoarse şi el cu restul stolului de păsări, sute de specii diferite care se întorceau ca una, supuse de voinţa de fier a vulturului. Deodată, văzu la marginea norilor argintii silueta întunecată a zepelinului.

Ştiau toate ce au de făcut. Se scurseră în zbor spre zepelin, cele mai rapide ajunseră primele, dar Sayan Kötör fusese acolo înaintea tuturor; micile pitulici şi cinteze, rândunicile iuţi ca săgeata, bufniţele cu aripi moi – într-o clipită maşinăria era încărcată de păsări care scurmau cu ghearele în mătasea unsă cu ulei sau o găureau ca să se poată prinde de ea.

Nu se îndreptaseră spre motor, deşi câteva fuseseră trase de curentul de aer şi făcute fărâme de elice. Majoritatea păsărilor spărgeau pur şi simplu pânza zepelinului, iar cele care veneau din urmă se aşezau tot acolo, astfel încât, la un moment dat, acoperiră nu numai întregul corp al maşinăriei (care scăpa hidrogen prin mii de găurele cât o gheruţă de pasăre), ci şi ferestrele cabinei, barele de metal şi cablurile; pe fiecare centimetru pătrat erau agăţate câte una, două, trei sau mai multe păsări.

Pilotul era complet neajutorat. Zepelinul cădea tot mai rapid sub greutatea zburătoarelor, iar dintr-odată se văzu o altă coastă abruptă care se profila în faţă în întuneric, dar pe care oamenii din zepelin n-o vedeau, pentru că erau prea ocupaţi să arunce cu puştile dintr-o parte în alta şi să tragă la nimereală.

În ultimul moment, Sayan Kötör ţipă, iar zgomotul ca de tunet al miilor de aripi care fâlfâiau acoperi zgomotul motorului, atunci când toate păsările se ridicară şi zburară de pe zepelin. Pentru oamenii dinăuntru nu mai rămăseseră decât câteva secunde de groază când îşi dădură seama că maşinăria se duce direct în munte; apoi zepelinul se

lovi de coastă şi luă foc.

Foc, arşiţă, flăcări… Lee se trezi din nou, cu corpul fierbinte de parcă ar fi stat în soarele deşertului.

Se auzea încă picuratul necontenit al apei de pe frunze pe pânza cortului, dar furtuna încetase. Se aşternuse o lumină cenuşie, iar Lee se ridică într-un cot şi îi găsi pe Hester clipind lângă el şi pe şaman acoperit cu o pătură, căzut într-un somn adânc, cu Sayan Kötör dormind şi el pe o creangă căzută.

Singurul zgomot care se mai auzea în afară de picăturile de apă era cântecul păsărilor în pădure. Nu mai era niciun motor, nicio voce inamică; aşa că Lee se gândi că sunt în siguranţă şi aprinse focul cu greu, ca să fiarbă cafea.

— Şi acum, Hester? întrebă.

— Depinde. Erau patru zepeline, iar el a distrus trei.

— Adică ne-am făcut treaba?

Daimonul îşi mişcă urechile şi spuse:

— Da’ ce, aveam contract?

— Nu e vorba de contract. Ci de morală.

— Păi, mai avem un zepelin de dat jos până să te gândeşti la morală, Lee. Vreo treizeci-patruzeci de oameni cu puşti care vin după noi. Soldaţi imperiali, nici mai mult, nici mai puţin. Aşa că supravieţuirea mai întâi şi morala dup-aia.

Avea dreptate, desigur; până bău Lee fiertura opărită şi fumă un trabuc, se lumină tot mai mult de ziuă; se întrebă ce ar face el dacă ar fi pilotul zepelinului care mai rămăsese. S-ar retrage şi ar aştepta să se facă ziuă de-a binelea, fără îndoială, şi ar zbura destul de sus ca să cuprindă cât mai mult din pădure, în caz că Lee sau Grumman ar ieşi din ascunzătoare.

Daimonul-vultur Sayan Kötör se trezi şi îşi întinse aripile maiestuoase deasupra lui Lee. Hester se ridică şi se uită când cu unul din ochii ei aurii, când cu celălalt, iar şamanul apăru şi el din cort după câteva momente.

— Am avut multă treabă noaptea trecută, spuse Lee.

— Şi urmează o zi la fel de grea. Trebuie să plecăm imediat din pădure, domnule Scoresby, o să-i dea foc.

Lee se uită în jur cu neîncredere la frunzele îmbibate de apă şi întrebă:

— Cum?

— Au o maşină care aruncă un fel de combinaţie de nafta cu potasă care se aprinde la atingerea apei. Marina imperială a creat-o când au purtat război cu niponii. Dacă pădurea e saturată de apă, o să ia foc şi mai repede.

— Vezi asta cu ochii minţii, nu-i aşa?

— Tot aşa cum ai văzut dumneata zepelinele astă-noapte.

Împachetează ce vrei să iei cu dumneata şi hai să mergem.

Lee îşi frecă bărbia. Cele mai valoroase dintre obiectele lui personale erau uşor de dus, adică instrumentele din balon, aşa că le luă din coş, le aşeză cu grijă într-un rucsac şi se asigură că puşca era plină şi uscată; lăsă coşul, armătura şi balonul unde erau, încurcate printre crengi. Deocamdată nu mai era aeronaut decât dacă scăpa cu viaţă, ca prin minune, şi găsea destui bani ca să construiască un alt balon. Acum însă trebuia să bată pământul cu piciorul.

*

* *

Simţiră miros de fum înainte să audă trosnetul flăcărilor, pentru că briza dinspre mare purta fumul spre uscat. Când ajunseră la liziera pădurii, auziră şi mugetul focului.

— De ce n-au dat foc aseară? întrebă Lee. Puteau să ne prăjească în somn.

— Cred că vor să ne prindă vii, răspunse Grumman, curăţând o creangă de frunze, ca s-o poată folosi ca baston, şi aşteaptă să vadă pe unde ieşim din pădure.

Bâzâitul zepelinului se auzi imediat, acoperind zgomotul focului şi al respiraţiei lor greoaie, pentru că deja alergau, se căţărau pe rădăcini şi pietre şi săreau peste trunchiuri căzute, oprindu-se numai să-şi tragă sufletul. Sayan Kötör zbura în înalt şi mai cobora din când în când ca să le spună până unde ajunseseră flăcările; deşi nu mai dură mult şi văzură fumul deasupra copacilor din spatele lor şi apoi flăcările înghiţind copacii.

Pe lângă ei goneau şi vieţuitoarele pădurii, veveriţe, păsări, mistreţi, fiecare vociferând pe limba ei. Se auzeau ţipete de avertizare şi grohăituri. Cei doi călători se străduiau să ajungă la lizieră, care era destul de aproape; când ajunseră, valurile de căldură se rostogoleau spre ei dintre limbile peretelui de flăcări, care se înălţa aproape douăzeci de metri. Copacii ardeau ca nişte torţe, seva fierbea în trunchiuri, iar răşina din conuri se aprindea mai ceva ca naftaua, în timp ce pe fiecare rămurică păreau să răsară flori portocalii care o măcinau pe dată.

Respirând anevoie, Lee şi Grumman se chinuiau să urce panta abruptă, cu bolovani şi grohotiş. Cerul era pe jumătate ascuns de fum, iar aerul tremura din cauza căldurii. Deasupra lor se vedea silueta rotunjită a singurului zepelin rămas – prea departe, spera Lee, ca să-i poată vedea, chiar şi cu binoclul.

În faţa lor apăru coasta muntelui, goală şi de netrecut Nu exista decât o singură ieşire din capcană: o vale îngustă pe o albie uscată de râu care apărea de după nişte stânci.

Lee arătă spre ea, iar Grumman spuse:

— Aşa mă gândeam şi eu, domnule Scoresby.

Daimonul lui plutea şi se rotea pe deasupra şi o porni imediat spre canion, purtat de curentul de aer cald. Cei doi nu se opriră deloc, ci continuară să meargă cât de repede puteau, dar Lee spuse:

— Îmi cer scuze dacă ţi se pare impertinent ce te întreb, dar n-am mai văzut niciun daimon care să facă asta în afară de cei ai vrăjitoarelor. Dar dumneata nu eşti vrăjitoare. Te-a învăţat cineva să faci chestia asta, sau e natural?

— Nimic nu e natural pentru oameni, răspunse Grumman. Trebuie să învăţăm tot ce facem. Sayan Kótór îmi spune că după canion e o trecătoare. S-ar putea, totuşi, să scăpăm.

Vulturul se lăsă din nou în jos, iar cei doi bărbaţi continuară urcuşul. Hester prefera să alerge pe jos, printre pietre, aşa că Lee o urmă, evitând bolovanii alunecoşi şi mergând cât putu de repede, tot timpul cu viroaga în faţă.

Lee se temea pentru Grumman: era palid şi respira greu. Noaptea din urmă îl storsese de energie. Nu voia să se gândească la cât mai puteau înainta, dar când ajunseră la intrarea în canion, chiar pe marginea albiei uscate, auzi zgomotul motorului zepelinului: era schimbat.

— Ne-au văzut, spuse el.

Era ca şi cum ar fi primit pedeapsa capitală. Hester se împiedică. Până şi ea, care era atât de sigură pe picioare şi de neînfricată. Grumman se sprijini în baston ca să-şi tragă sufletul, îşi făcu mâna pavăză la ochi ca sa vadă mai bine, iar Lee se întoarse şi el să se uite.

Zepelinul cobora rapid înspre ei. Era clar că încercau să-i prindă vii, pentru că, dacă ar fi tras, i-ar fi omorât cu siguranţă. Pilotul însă conduse maşinăria cu atenţie şi o lăsă să plutească chiar deasupra solului, înspre vârful pantei, unde era cel mai sigur, şi apoi de după uşa cabinei începură să iasă rânduri-rânduri de soldaţi îmbrăcaţi în albastru, cu daimonii-lupi lângă ei, urcând panta.

Lee şi Grumman erau la vreo şase sute de metri în faţa lor, nu departe de intrarea în canion. Odată ajunşi acolo, ar fi putut să-i ţină în loc pe soldaţi cât timp le mai rămânea muniţie, dar nu aveau decât o singură puşcă.

— Pe mine mă caută, domnule Scoresby, spuse Grumman, nu pe dumneata. Dacă-mi dai puşca şi te predai, o să trăieşti. Sunt soldaţi disciplinaţi. O să fii prizonier de război.

Lee ignoră ce auzise şi spuse:

— Mergi dumneata. Du-te la viroagă şi îi ţin eu în loc până treci pe partea cealaltă. Dacă te-am adus pân-aci, nu-i las să te prindă tocmai acum.

Soldaţii înaintau rapid, pentru că erau în formă şi odihniţi. Grumman dădu din cap.

— N-am mai avut putere să-l dobor şi pe al patrulea, zise, şi apoi o luară la fugă spre viroaga adăpostită.

— Înainte să pleci, spune-mi şi mie, zise Lee, ca să fiu cu cugetul împăcat. Nu ştiu de care parte mă bat şi nici nu prea-mi pasă. Dar aş vrea să aflu: ce fac acum o s-o ajute pe Lyra, sau nu?

— O s-o ajute, spuse Grumman.

— Şi jurământul dumitale. N-o să uiţi ce mi-ai jurat, nu-i aşa?

— Nu, n-o să uit.

— Doctore Grumman, sau John Parry, sau cum te-o mai chema pe unde te-oi duce, eu o iubesc pe fetiţa aia de parcă ar fi a mea. N-aş putea să-mi iubesc propriul copil mai mult. Şi dacă-ţi încalci jurământul rămăşiţele mele o să le urmărească pe-ale tale o veşnicie şi o să-ţi doreşti să nu te fi născut. Atât e de important jurământul ăsta.

— Înţeleg şi ai cuvântul meu.

— E bine, asta-i tot ce-mi trebuie. Mergi cu grijă.

Şamanul întinse mâna, iar Lee i-o strânse. Apoi Grumman se întoarse şi o luă spre viroagă, iar Lee căută în jur cel mai bun loc de unde să tragă.

— Nu bolovanul cel mai mare, Lee, spuse Hester. Nu vezi la dreapta de-acolo şi pot trece pe lângă noi. Mai bine ăla mai mic.

Zgomotul din urechile lui Lee nu avea nimic de-a face cu bătălia din pădure şi nici cu motorul zepelinului care încerca să se ridice din nou. Era un zgomot din copilărie, de la Alamo. Cât se mai jucase cu ceilalţi copii de-a celebra bătălie, printre ruinele vechiului fort, fiind, când unii, când alţii, danezi sau francezi! Copilăria venea peste el ca un tăvălug. Scoase inelul navajo de la mama lui şi îl puse pe bolovan lângă el. În vechile jocuri Alamo, Hester era când pumă, când lup, de vreo două ori fusese şarpe cu clopoţei, dar în general era mierlă.

— Hai, nu mai visa cu ochii deschişi şi ocheşte, spuse ea. Asta nu mai e de joacă, Lee.

Soldaţii urcau în formaţie răsfirată şi mergeau mai încet, pentru că îşi dădeau seama şi ei de problemă, la fel de bine ca el. Ştiau că trebuie să ia cu asalt viroaga şi că un singur om cu o puşcă îi putea ţine în loc mult timp. În spatele lor, spre mirarea lui Lee, zepelinul încă se chinuia să se ridice. Poate îşi pierduse din portanţă sau poate nu mai avea combustibil, dar nu se ridicase, aşa că lui Lee îi veni o idee.

Îşi potrivi poziţia şi ochi prin puşca Winchester până când avu în vizor motorul din dreapta, apoi trase. Soldaţii tresăriră la auzul împuşcăturii, dar motorul bufni o dată şi se opri. Zepelinul se lăsă într-o parte. Celălalt motor se străduia din răsputeri, dar maşinăria era ţintuită la pământ.

Soldaţii se opriră şi se adăpostiră cum puteau. Lee reuşi să-i numere: erau douăzeci şi cinci. Iar el avea treizeci de gloanţe.

Hester se căţără pe umărul lui stâng.

— Eu stau de pază pe partea asta, spuse ea.

Ghemuită pe bolovanul cenuşiu, cu urechile lipite de spate, arăta şi ea ca o piatră, cu excepţia ochilor. Hester nu era vreo frumuseţe; era doar un iepure de câmp, dar ochii aveau o culoare minunată, aurii ca aluna şi cu raze brun-roşcate şi verzi ca frunza. Acum, ochii aceia priveau ultimele imagini pe care aveau să le mai vadă vreodată: o coastă de munte, goală, abruptă, plină de bolovani răsturnaţi, şi în spate o pădure în flăcări. Niciun fir de iarbă, niciun punct verde pe nicăieri.

Mişcă puţin din urechi.

— Vorbesc, spuse ea. Aud, dar nu înţeleg.

— Rusă, spuse el. O să vină toţi deodată. Aşa ar fi cel mai greu pentru noi, deci aşa vor face.

— Ţinteşte bine.

— Aşa o să fac. Dar nu-mi place să omor oameni, Hester!

— Noi sau ei.

— Nu e numai asta, spuse el. Ei sau Lyra. Nu-mi dau seama de ce, dar suntem legaţi de copila asta, iar eu unul mă bucur.

— La stânga e un soldat gata să tragă, spuse Hester.

Împuşcătura porni chiar în acel moment, iar din bolovan zburară aşchii de piatră, aproape de locul unde stătea ea. Glonţul ajunse la viroagă, dar Hester nu se clinti.

— Ei, acum mă simt mai bine, spuse Lee şi ochi cu atenţie.

Trase. Nu se vedea decât o bucăţică de uniformă albastră, dar glonţul lovi chiar acolo. Omul căzu pe spate, cu un ţipăt surprins, şi muri pe loc.

Imediat începu lupta. Nu trecuse niciun minut şi pocniturile puştilor, vâjâitul gloanţelor care ricoşau, bubuiturile bolovanilor pulverizaţi răsunau cu ecou cât era muntele de lung şi în toată viroaga. Se amestecau diferite mirosuri, de cordită, de rocă sfărâmată de gloanţe şi mirosul pădurii arzând, de parcă întreaga lume ar fi luat foc.

Ascunzătoarea lui Lee fu greu încercată în curând, iar el simţea bufniturile gloanţelor care loveau în piatră. O dată sau de două ori văzu blana de pe spatele lui Hester cum fâlfâie la trecerea gloanţelor, dar ea tot nu se clintea. Iar Lee continua să tragă.

Primul minut fusese îngrozitor. După aceea, în scurta pauză care urmase, Lee îşi dădu seama că era rănit. Văzu sânge pe piatră, iar mâna dreaptă şi puşca erau şi ele roşii de sânge.

Hester se îndreptă spre el ca să vadă ce se întâmplase.

— Nu e nimic grav, spuse ea. Doar un glonţ care te-a zgâriat pe creştet

— Ai numărat câţi au căzut, Hester?

— Nu. Aveam treabă să mă feresc. Hai, încarcă mai repede!

Lee se rostogoli în spatele stâncii şi trase de încărcător înainte şi înapoi. Era fierbinte, se cam înţepenise din cauza sângelui care-i curgea din rana de pe creştet şi se uscase pe puşcă. Scuipă peste el şi mecanismul îşi dădu drumul.

Apoi se aruncă la loc în poziţia iniţială şi fu împuşcat chiar înainte să apuce să ochească.

Simţi un fel de explozie în umărul stâng. Rămase ameţit câteva secunde, cu braţul stâng amorţit şi nefolositor. Îl aştepta o durere cruntă, dar care parcă nu se hotărâse încă să se pornească, iar gândul acesta îi dădu putere să tragă mai departe.

Îşi sprijini arma de braţul mort, care fusese atât de plin de viaţă cu doar o clipă înainte, şi ochi cu concentrare maximă: o împuşcătură, două, trei, toate îşi găsiră ţinta.

— Cum e? murmură Lee.

— Ai tras bine, şopti Hester, aproape de obrazul lui. Nu te opri. Peste bolovanul ăla negru…

El se uită, ochi şi trase. Silueta căzu.

— Fir-ar să fie, sunt oameni ca mine! spuse.

— N-are-a face, răspunse Hester. Oricum trebuie să tragi.

— Îl crezi? Pe Grumman?

— Desigur. Încarcă şi dă-i bătaie, Lee.

Poc! Alt bărbat căzu la pământ, iar daimonul lui se topi în aer.

Urmă o tăcere lungă. Lee se căută în buzunare şi mai găsi gloanţe. Când încărcă, simţi ceva atât de neobişnuit, încât aproape că-i stătu inima în loc: faţa lui Hester era lipită de a lui şi plină de lacrimi.

— Lee, e vina mea, spuse ea.

— De ce?

— Skraelingul. Eu ţi-am spus să-i iei inelul. Dacă nu-l luai, nu eram în buclucul ăsta…

— Da’ ce, crezi că te-am ascultat? L-am luat pentru că vrăjitoarea…

Nu mai apucă să termine, pentru că un glonţ îl lovi din nou. De data asta îi zdrobi piciorul stâng, iar un al treilea îl lovi în cap cât ai clipi, ca un fier înroşit.

— Nu mai avem mult, Hester, murmură el, încercând să rămână pe loc.

— Vrăjitoarea, ai spus vrăjitoarea, ţi-aduci aminte?

Biata Hester, acum zăcea întinsă, nu mai era încordată ca un arc, atentă la toate, cum fusese tot timpul vieţii lui. Iar frumoşii ei ochi aurii deja nu mai străluceau.

— Tot frumoşi, spuse el. Da, Hester, vrăjitoarea, mi-a dat…

— Da, ţi-a dat floarea.

— În buzunarul de la piept. Dă-mi-o, Hester, nu mă pot mişca.

Cu greu, reuşi să scoată floarea cu dinţii ei mari din faţă şi o puse

pe mâna lui dreaptă. Cu un efort supraomenesc Lee strânse pumnul şi spuse:

— Serafina Pekkala, ajută-mă, te implor…

Încă o mişcare în depărtare. El lăsă floarea din mână, ochi şi trase. Mişcarea încetă.

Hester se stingea.

— Hester, să nu te duci înaintea mea, murmură Lee.

— N-aş putea să stau departe de tine nicio clipă, şopti ea.

— Crezi că o să vină vrăjitoarea?

— Sigur, trebuia s-o fi chemat mai demult.

— Multe trebuia să facem.

— Poate…

Apoi se auzi o nouă pocnitură şi un glonţ intră adânc, căutându-i sufletul. Lee gândi: n-o să găsească nimic acolo, Hester e sufletul meu. Văzu o sclipire de albastru în vale şi se strădui să-şi îndrepte puşca într-acolo.

— Ăla e, răsuflă Hester.

Pentru Lee era deja greu să apese pe trăgaci. Totul era prea greu. Încercă de trei ori şi reuşi, în sfârşit. Uniforma albastră se rostogoli la vale.

Urmă o nouă tăcere lungă. Durerea începea să aibă mai mult curaj. Era ca o haită de şacali care înconjuraseră prada, miroseau, se apropiau; iar el ştia că nu mai era mult până când îl vor devora.

— Mai e unul, murmură Hester. Se îndreaptă spre zepelin.

Lee îl văzu ca prin ceaţă, un soldat imperial care fugea de la locul unde compania lui fusese înfrântă.

— Nu pot să împuşc omul în spate, spuse Lee.

— Ar fi păcat să mori când mai ai un glonţ.

Trase ultimul glonţ chiar în zepelinul care se chinuia să se ridice cu un singur motor, iar glonţul era, probabil, incandescent, sau poate că o rămurică arzând din pădurea de dedesubt ajunsese, purtată de vânt, la maşinărie, pentru că gazul izbucni în flăcări, iar cadrul de metal se ridică de la pământ şi se rostogoli la loc încet, încet, aducător de moarte.

Bărbatul care se târa spre ieşire şi încă vreo şase sau şapte care mai rămăseseră din Gardă şi care nu îndrăzniseră să vină mai aproape de omul care ţinea canionul fură cuprinşi de flăcările căzute din cer.

Lee văzu mingea de foc şi auzi, printre bubuituri, cum Hester îi spune:

— Asta a fost tot, Lee.

El răspunse, sau gândi:

— Amărâţii ăia n-aveau de ce să vină până aici, şi nici noi.

— I-am bătut. Am reuşit, am ajutat-o pe Lyra, spuse Hester.

Apoi îşi lipi trupşorul zdrobit de faţa lui, aproape de tot, şi se

stinseră.

15 Muşchi-de-sânge

— Hai mai departe, mai sus, spuse alethiometru.

Aşa că urcară mai departe. Vrăjitoarele zburau sus ca să vadă cea mai bună cale, pentru că terenul deluros se schimbase în pante mai abrupte şi pământ pietros, iar când soarele se ridică spre amiază călătorii se treziră pe un tărâm de albii uscate, stânci şi văi presărate cu bolovani, unde nu creştea nici măcar o frunză verde şi unde ţârâitul insectelor era singurul sunet.

Merseră în continuare, oprindu-se doar ca să mai ia câte o gură de apă din burdufurile din piele de capră; schimbând câteva vorbe. Pantalaimon zbură deasupra capului Lyrei până se plictisi, apoi se făcu o capră neagră sprintenă, mândră de coarnele ei, ţopăind pe stânci în timp ce Lyra urca anevoie panta pe lângă el. Will mergea îndârjit, cu ochii mijiţi din cauza soarelui, ignorând durerea din ce în ce mai intensă de la mână; la un moment dat ajunse în asemenea stare, încât mişcarea îi făcea bine, iar statul pe loc, rău, astfel că suferea mai mult de la popasuri decât de la truda de a merge înainte. De când dăduse greş vraja care trebuia să-i oprească sângerarea, i se părea că vrăjitoarele se uită la el cu frică, de parcă era urmărit de un blestem peste puterile lor.

La un moment dat ajunseră la un mic lac, o pată de albastru intens de nici zece metri de-a curmezişul printre pietrele roşietice. Se opriră acolo ca să bea apă şi să umple burdufurile, înmuindu-şi picioarele obosite în apa ca gheaţa. Zăboviră câteva minute, apoi porniră iar la drum şi curând după aceea, când soarele era cel mai sus pe cer şi ardea cel mai tare, Serafina Pekkala coborî ca să le vorbească. Era agitată.

— Trebuie să vă las puţin, spuse ea. Lee Scoresby are nevoie de mine. Nu ştiu de ce, dar nu m-ar chema dacă n-ar avea nevoie de ajutorul meu. Mergeţi înainte şi vă prind din urmă…

— Domnul Scoresby? spuse Lyra, agitată şi înfricoşată. Dar unde…

Însă Serafina plecase grăbită înainte ca Lyra să apuce să termine întrebarea. Lyra duse mâna automat spre alethiometru ca să întrebe ce era cu Lee Scoresby, dar se răzgândi imediat, pentru că promisese să nu facă altceva decât să-l îndrume pe Will.

Se uită spre el. Şedea în apropiere, cu mâna din care-i picura sânge pe genunchi şi cu faţa arsă de soare, palidă sub roşeaţă.

— Will, spuse ea, ştii de ce trebuie să-ţi găseşti tatăl?

— Asta am ştiut dintotdeauna. Mama spunea că o să preiau mantia tatălui meu. Asta-i tot ce ştiu.

— Cum adică să-i preiei mantia? Ce-i aia mantie?

— Probabil ceva ce am de făcut. Să continui ce-a început. Pare posibil.

Îşi şterse sudoarea cu dreapta. Ce nu putea să-i spună era că tânjea după tatăl lui ca un copil după casă. Nu era însă o comparaţie bună, pentru că acasă era locul de care el avea grijă spre siguranţa mamei lui, nu cel de care alţii aveau grijă spre siguranţa lui; dar trecuseră cinci ani de la acea sâmbătă dimineaţă la supermarket când jocul de-a v-aţi ascunselea cu duşmanii devenise disperat de real, atât de mult timp, iar inima-i tânjea să audă cuvintele: „Bravo, bravo, băiatul meu; nimeni pe pământ nu s-ar fi descurcat mai bine; sunt mândră de tine. Hai să te odihneşti…“

Will îşi dorea asta atât de tare, încât abia dacă-şi dădea seama. Era pur şi simplu o parte din mersul lucrurilor. Deci nu-i putea explica Lyrei acum, cu toate că i-o citea în ochi, iar asta era ceva nou şi pentru ea, faptul că vedea cu atâta claritate. În ceea ce-l privea pe Will, Lyra începea să dezvolte un fel nou de a simţi, de parcă se putea concentra asupra lui mult mai bine decât asupra oricărei alte persoane pe care o ştia. Totul în legătură cu el era mai limpede, mai apropiat şi mai urgent.

Şi poate i-ar fi spus-o, dar în acel moment coborî una dintre vrăjitoare.

— Văd pe cineva în urma noastră, zise ea. E la distanţă, dar se mişcă repede. Să mă duc să văd mai de-aproape?

— Da, te rog, spuse Lyra, dar zboară jos şi ascunde-te, nu-i lăsa să te vadă.

Will şi Lyra se ridicară cu greu şi continuară drumul anevoios.

— Mi-a fost frig de multe ori, spuse Lyra, ca să-şi distragă gândul de la urmăritori. Dar niciodată nu mi-a fost aşa de cald. În lumea ta e vreodată aşa de cald?

— Nu unde stăteam eu. Adică nu în mod normal. Dar clima se schimbă. Vara e mai cald decât înainte. Se zice că oamenii i-au făcut ceva atmosferei, au răspândit substanţe chimice în atmosferă şi vremea scapă de sub control.

— Da, aşa e, spuse Lyra, şi asta vedem aici. Aici suntem chiar în miezul lucrurilor.

Şi lui Will îi era prea cald şi sete ca să mai răspundă, aşa că urcară în continuare prin freamăt. Pantalaimon se făcuse greier şi stătea pe umărul Lyrei, prea obosit ca să sară sau să zboare. Din când în când vrăjitoarele mai vedeau câte un izvor sus, prea sus ca să ajungă copiii la el, aşa că se mai duceau în zbor ca să le umple burdufurile. Ar fi murit repede fără apă, iar unde se aflau ei nu se găsea; orice izvor care-şi tăiase cale era înghiţit repede de bolovăniş.

Şi astfel continuară drumul până către seară.

Vrăjitoarea care se dusese în urmă în recunoaştere se numea Lena

Feldt. Zbura la înălţime joasă, din stâncă în stâncă, iar când soarele se apropie de apus şi începu să scoată un roşu sângeriu sălbatic din roci ea ajunse la lacul cel albastru şi găsi o trupă de soldaţi care făcuseră tabără acolo.

Dar prima privire pe care le-o aruncă îi spuse mai mult decât dorea să ştie; soldaţii aceia nu aveau daimoni. Şi nu erau din lumea lui Will sau din Cittàgazze, unde oamenii aveau daimonii pe dinăuntru şi unde încă arătau vii: aceia erau oameni din lumea ei şi a-i vedea lipsiţi de daimoni era o privelişte care-i produse oroare şi scârbă.

Explicaţia se ivi din cortul de pe malul lacului. Lena Feldt zări o femeie din cele cu viaţă scurtă, graţioasă în hainele ei kaki de vânătoare şi la fel de plină de viaţă precum maimuţa aurie care se plimba cu ea pe malul apei.

Vrăjitoarea stătea ascunsă între stânci deasupra lor şi se uita la doamna Coulter cum vorbeşte cu ofiţerul în timp ce oamenii acestuia montau corturi, făceau focuri şi fierbeau apă.

Lena Feldt fusese printre cele care merseseră cu Serafina Pekkala ca să-i salveze pe copiii de la Bolvangar şi ardea de nerăbdare să tragă pe loc o săgeată înspre doamna Coulter; dar femeia era ocrotită de cine ştie ce noroc, pentru că era prea departe ca să ajungă la ea o săgeată din locul în care se afla vrăjitoarea, iar aceasta nu putea să se apropie mai mult fără să fie văzută. Aşa că începu să spună vraja. Avea nevoie de zece minute de concentrare intensă.

Când în sfârşit se asigură că totul este bine, Lena Feldt coborî panta abruptă către lac şi, cum trecea prin mijlocul taberei, unul sau doi soldaţi aruncară priviri spre ea, dar ce văzură părea o iluzie, aşa că îşi întoarseră ochii în altă parte. Vrăjitoarea se opri la cortul în care intrase doamna Coulter şi puse o săgeată în arc.

Ascultă vocile care se auzeau estompat prin pânza cortului.

Acolo, doamna Coulter vorbea cu un bărbat pe care Lena Feldt nu-l mai văzuse: un om în vârstă, cărunt şi puternic, cu un daimon-şarpe încolăcit în jurul încheieturii mâinii. Şedea pe un scaun pliant din pânză de cort lângă ea, iar femeia îi şoptea ceva aplecată către el.

— Desigur, Carlo, zicea. Îţi spun orice doreşti. Ce-ai vrea să ştii?

— Cum stăpâneşti Spectrele? întrebă omul. Nu credeam să fie posibil, dar te urmează ca nişte căţeluşi… Le e teamă de garda ta de corp? Ce faci?

— Simplu, zise ea. Ele ştiu că le pot da mai multă hrană dacă mă lasă în viaţă decât dacă mă mistuie. Pot să le duc la toate victimele pe care le pofteşte inima lor fantomatică. Când mi le-ai descris am ştiut cum să le domin şi aşa a fost. Când te gândeşti că o lume întreagă tremură de teama creaturilor ăstora palide! Însă, Carlo, şopti ea, aş putea să-ţi ofer o plăcere şi mai mare, ştii asta. Ai vrea să-ţi fac o plăcere şi mai mare?

— Marisa, murmură el, e o plăcere destul de mare doar să-ţi fiu aproape…

— Ba nu, Carlo, ştii bine că nu. Ştii bine că-ţi pot ofer mult mai multă plăcere de-atât.

Mânuţele negre şi bătătorite ale daimonului ei mângâiau daimonul-şarpe. Încet-încet, daimonul se descolăci şi începu să alunece pe braţul bărbatului, către maimuţă. Fiecare din cei doi avea în mână un pahar cu vin auriu, iar doamna Coulter sorbi uşor dintr-al ei şi se aplecă spre sir Charles.

— Ah, spuse bărbatul în momentul în care şerpoaica i se prelinse de pe braţ lăsându-şi greutatea înspre maimuţoiul auriu.

Maimuţoiul o ridică spre faţă şi-şi frecă uşurel obrazul de pielea ca smaraldul. Limba despicată se iţea dintr-o parte în alta, iar bărbatul scoase un oftat.

— Carlo, spune-mi, de ce-l urmăreşti pe băiat? şopti doamna Coulter, iar vocea îi era la fel de mieroasă ca dezmierdarea maimuţoiului. De ce trebuie să-l găseşti?

— Are ceva ce-mi doresc eu. Ah, Marisa…

— Ce e, Carlo? Ce are?

El îşi scutură capul. Dar îi venea greu să reziste; daimonul lui era încolăcit uşor în jurul pieptului maimuţei, vârându-şi capul prin blana bogată în timp ce mâinile lui mângâiau trupul femeii.

Lena Feldt privea, invizibilă, la doar doi paşi de ei. Arcul era pregătit, săgeata, potrivită pe coardă: ar fi putut să încordeze arcul şi să trimită săgeata la ţintă în mai puţin de o secundă, iar doamna Coulter ar fi murit înainte să-şi tragă suflarea. Dar vrăjitoarea devenise curioasă. Stătea nemişcată, tăcută, cu ochii mari.

Fiindcă privea fix la doamna Coulter, nu se putea uita în spatele ei de cealaltă parte a lacului albastru. Acolo, în întuneric, părea că fusese plantat un pâlc de copaci fantomatici, care tremurau din când în când de parcă ar fi vrut să vorbească. Dar nu erau copaci, desigur; iar în timp ce Lena Feldt şi daimonul ei se concentrau, curioşi, asupra doamnei Coulter, una dintre formele palide se desprinse de celelalte şi pluti pe suprafaţa apei reci ca gheaţa fără să stârnească nici cel mai mic val, până ajunse la un pas de bolovanul pe care stătea daimonul Lenei Feldt.

— Ai putea să-mi spui foarte uşor, murmura doamna Coulter. Ai putea să-mi şopteşti. Ai putea să-ţi închipui că dormi, şi cine te-ar condamna pentru asta? Spune-mi doar ce are băiatul şi de ce-ţi doreşti acel lucru. Aş putea să-ţi fac rost de acel obiect… N-ai vrea? Doar spune-mi, Carlo. Eu nu-l vreau. Eu o vreau pe fată. Ce este? Doar spune-mi şi-l vei avea.

Îl trecu un fior. Avea ochii închişi. Apoi spuse:

— E un pumnal. Pumnalul diafan din Cittàgazze. N-ai auzit de el,

Marisa? Unii îi spun *teleutaia makhaira,* ultimul pumnal între toate. Alţii îi spun Æsahættr…

— Şi ce face, Carlo? De ce e atât de aparte?

— A… E pumnalul care taie orice… Nici cei care l-au făurit nu ştiau de ce-i în stare… Nimic, nimeni, materie, spirit, înger, aer – nimic nu-i rezistă. Marisa, e al meu, pricepi?

— Sigur, Carlo. Promit. Să-ţi umplu paharul…

Şi, în timp ce maimuţoiul o mângâia pe şerpoaică întruna, strângând-o uşurel, iar sir Charles ofta de plăcere, Lena Feldt văzu ce se întâmplă cu adevărat: în timp ce bărbatul stătea cu ochii închişi, doamna Coulter puse în taină câteva picături dintr-o fiolă mică în pahar înainte să-l umple cu vin.

— Ia, dragul meu, şopti ea. Să închinăm unul pentru celălalt…

El era deja ameţit. Luă paharul şi sorbi cu lăcomie, o dată, de două ori şi încă o dată.

Imediat, complet prin surprindere, doamna Coulter se ridică şi o privi pe Lena Feldt direct în ochi.

— Aşa, vrăjitoare, spuse ea, chiar credeai că nu ştiu cum vă faceţi nevăzute?

Lena Feldt fu prea surprinsă ca să mişte.

În spatele ei, bărbatul încerca din răsputeri să respire. Pieptul îi zvâcnea cu greu, era roşu la faţă, iar daimonul lui era moale, leşinat în mâinile maimuţei, care îl aruncă cu dispreţ pe jos.

Lena Feldt încercă să ridice arcul, dar îşi simţi umărul paralizat. Nu putea cu niciun chip. Asta nu se mai pomenise, şi scoase un mic ţipăt.

— Oo, dar e prea târziu pentru aşa ceva, spuse doamna Coulter. Uită-te spre lac, vrăjitoare.

Lena Feldt se întoarse şi îşi văzu daimonul ei alb ca zăpada zburătăcind şi ţipând de parcă era într-o cutie de sticlă ce se golea încet de aer, dând din aripi, căzând, şchiopătând, căzând iar, cu ciocul deschis larg, gâfâind panicat. Spectrul îl învăluise.

— Nu! strigă ea, şi încercă să se ducă spre el, dar fu împinsă înapoi de o scuturătură de greaţă.

Chiar dacă îi era tare rău, Lena Feldt îşi dădea seama că doamna Coulter are mai multă forţă în suflet decât orice om pe care-l întâlnise până atunci. Nu o surprinse să vadă că Spectrul era sub puterea ei: nimeni nu putea rezista acelui fel de autoritate. Vrăjitoarea se întoarse spre femeie cu o figură chinuită.

— Daţi-i drumul! Vă rog, daţi-i drumul! strigă ea.

— Mă mai gândesc. Copila e cu tine? Fata, Lyra?

— Da!

— Şi un băiat? Un băiat cu un pumnal?

— Da – te implor!

— Şi câte vrăjitoare sunteţi?

— Douăzeci! Daţi-i drumul, daţi-i drumul!

— Toate în văzduh? Sau mai stau şi pe pământ unele dintre voi, cu copiii?

— În văzduh, doar trei sau patru stau tot timpul pe pământ. E un chin – daţi-i drumul sau omorâţi-mă acum!

— Cât de departe au ajuns pe munte în sus? Sunt în mişcare, sau au făcut popas?

Lena Feldt îi spuse tot. Ar fi putut să reziste la orice tortură, dar nu la ce i se întâmpla acum daimonului ei. Când află tot ce voia să afle despre locul în care se aflau vrăjitoarele şi despre cum îi păzeau pe Lyra şi pe Will, continuă:

— Acum mai spune-mi un lucru. Voi, vrăjitoarele, ştiţi ceva despre copila Lyra. Aproape că am scos informaţia de la una dintre suratele tale, dar a murit înainte să terminăm cu tortura. Ei bine, acum nu e nimeni să te salveze. Spune-mi adevărul despre fiica mea.

Lena Feldt îngână:

— O să fie mama – o să fie viaţa – mama – o să încalce porunca – o să…

— Spune-i pe nume! Zici totul, în afară de ce-i mai important! Spune-i pe nume! strigă doamna Coulter.

— Eva! Mamă tuturor! Eva, din nou! Mama Eva! bâlbâi Lena Feldt printre hohote.

— Aha! spuse doamna Coulter.

Şi scoase un oftat de uşurare, ca şi cum scopul vieţii ei îi era limpede acum.

— Ce-o să-i faci? Ce-o să faci?

— Păi, va trebui s-o distrug, spuse doamna Coulter. Ca să previn o nouă Cădere… Oare de ce nu mi-am dat seama până acum? Era un lucru prea important ca să-l desluşesc…

Bătu din palme, ca un copil, cu ochii mari. Lena Feldt, care scâncea, o auzi din nou:

— Desigur, Asriel o să pornească război împotriva Autorităţii şi apoi… Da, desigur… Precum înainte, aşa şi acum. Iar Lyra e Eva. Şi de data asta nu va mai cădea, o să am eu grijă. N-o să mai fie nicio Cădere…

Doamna Coulter se îndreptă de spate şi plesni din degete către Spectrul care se hrănea din daimonul vrăjitoarei. Micul daimon zăcea zvâcnind pe piatră, iar Spectrul se duse către vrăjitoare; ceea ce simţise Lena Feldt până atunci se dublă, se triplă, se înmulţi de o sută de ori. Simţi o greaţă a sufletului, o disperare hidoasă, bolnavă, o osteneală melancolică atât de profundă, încât îşi dădea duhul. Ultimul ei gând conştient fii acela că e dezgustată de viaţă: simţurile o minţiseră; lumea nu era făcută din forţă şi bucurie, ci din mizerie, trădare şi delăsare. Viaţa era de dispreţuit, iar moartea, cu nimic mai

bună, şi, de la un capăt la altul al universului, acesta era primul şi ultimul şi singurul adevăr.

Aşa rămase, cu arcul în mână, moartă în viaţă.

Astfel, Lena Feldt nu mai văzu şi nici nu-i mai păsă de ce avea să facă doamna Coulter după aceea: ignorându-i pe bărbatul cărunt care zăcea într-o parte pe scaun, fără cunoştinţă, şi pe daimonul lui cu pielea de culoare ştearsă încolăcit în praf, îl chemă pe comandantul soldaţilor şi îi ordonă să se pregătească pentru un marş de noapte pe munte.

Apoi se duse la mal şi chemă Spectrele.

Ele se supuseră, alunecând ca nişte stâlpi de ceaţă pe apă. Ridicând braţul, femeia le făcu să uite că sunt legate de pământ, aşa că, unul câte unul, se înălţară în văzduh şi plutiră liber ca nişte ciulini, purtaţi de curenţii de aer ai nopţii, către Will, Lyra şi vrăjitoare; dar Lena Feldt nu văzu nimic.

Se făcu frig repede după lăsarea întunericului, iar când Will şi Lyra terminară de mâncat ultima bucată de pâine uscată pe care o aveau se culcară sub o streaşină de stâncă; stăteau la căldură, încercând să doarmă. Lyra, cel puţin, nici nu trebuia să se chinuie prea mult: rămăsese fără cunoştinţă în mai puţin de un minut, încolăcită în jurul lui Pantalaimon, dar lui Will nu-i venea somnul, chiar dacă stătea întins. Era din cauza mâinii, care acum îi zvâcnea până la cot, umflată, dar mai era şi pământul tare, mai erau şi frigul şi epuizarea, dar şi dorul de mama lui.

Se temea pentru ea, desigur, şi ştia că ar fi fost mai în siguranţă cu el acolo purtându-i de grijă; dar îşi dorea să mai aibă şi ea grijă de el, aşa cum făcuse când era mic; îşi dorea să-l bandajeze şi să-l pună la culcare şi să-i cânte şi să-i ia cu mâna toate grijile şi să-l înconjoare cu toată căldura şi blândeţea şi bunătatea de mamă de care avea nevoie atât de mult; asta era cu neputinţă. O parte din el încă era un băieţel. Aşa că plânse, dar stând nemişcat, căci nu voia s-o trezească pe Lyra.

Tot nu putea să adoarmă. Era mai treaz ca niciodată, în cele din urmă îşi întinse mădularele înţepenite şi se ridică încet, tremurând; cu pumnalul la brâu, porni în sus pe munte ca să-şi domolească neliniştea.

În spatele lui daimonul-prigorie al vrăjitoarei de pază ciuli urechea, iar ea se întoarse să se uite cum urcă Will pe munte. Îşi luă ramura de pin şi se ridică în linişte în văzduh ca să nu-l deranjeze, dar şi ca să se asigure că nu păţeşte nimic.

El nu observă. Avea o asemenea nevoie să se mişte încontinuu, încât aproape că nu mai simţea durerea de la mână. Simţea că poate să meargă toată noaptea, toată ziua, în veci, pentru că nimic altceva

nu i-ar fi ostoit înfrigurarea din piept. Iar vântul, complice parcă, se înteţi. Nu erau frunze să fremete în sălbăticia aceea, dar adierea îi opunea rezistenţă şi-i flutura prin păr; înjur era sălbăticie şi înăuntrul lui, tot sălbăticie.

Urcă din ce în ce mai sus, fără să se gândească măcar cum o să găsească drumul înapoi către Lyra, până ajunse la un mic platou aproape în vârful lumii, aşa i se părea. De jur împrejur, la orizont, nu se zărea nimic mai înalt. În lumina puternică a lunii singurele culori erau negru-tăciune şi alb-viu, fiecare colţ era ca fierăstrăul şi fiecare petic de pământ, golaş.

Vântul cel sălbatic trebuie să fi adus nori deasupra, pentru că brusc luna fu acoperită şi peste întregul peisaj se aşternu întunericul: erau nori groşi, căci prin ei nu se mai vedea fir de lumină de la lună. Într-o clipită, Will se trezi în beznă.

În acel moment, simţi cum îl apucă ceva de braţul drept.

Ţipă de spaimă şi se răsuci să scape; dar fusese apucat zdravăn. Şi deveni fiară. Simţi că e la sfârşitul a toate şi, dacă era să-i fie şi sfârşitul vieţii, avea să lupte până la capăt.

Aşa că se smuci şi dădu din picioare, dar mâna străină nu îi dădea drumul; pentru că era ţinut de braţul drept, nu putea să apuce pumnalul. Încercă cu stânga, dar era tras de colo-colo, iar mâna îi era atât de umflată şi-l durea aşa de tare, încât nu reuşi: trebuia să lupte cu mâna goală, rănită, împotriva unui om în toată firea.

Îşi înfipse dinţii în braţul care-l ţintuia, dar omul îi dădu una după ceafă de-i zdruncină creierul. Apoi Will începu să dea cu picioarele oriunde apuca, uneori nimerind, alteori nu, şi în tot acest timp se trăgea, se smucea, împingea, dar mâna care-l ţinea era fără milă.

Ca prin ceaţă, auzea gâfâitul, icnetele omului şi respiraţia lui grea; la un moment dat, din întâmplare, reuşi să ajungă cu piciorul la picioarele omului şi se avântă în pieptul lui, iar străinul căzu cu Will peste el, greoi: dar nici măcar pentru o clipă nu-i dădu drumul, iar Will, rostogolindu-se pe pământul pietros, simţi o frică nesfârşită cum îi prinde inima ca-n cleşte: omul nu-i va da drumul în veci şi, chiar dacă-l omoară, cadavrul lui o să-l ţină în strânsoare.

Puterile lui Will slăbeau şi acum începuse şi să plângă; plângea amarnic în timp ce dădea cu picioarele, smucea şi lovea cum apuca; simţea că muşchii o să-i cedeze curând. Apoi îşi dădu seama că străinul rămăsese nemişcat, deşi mâna lui îl strângea mai vajnic ca oricând. Stătea pe jos, lăsându-l pe Will să dea în el cu nemiluita cu genunchii şi cu capul; văzând aşa, pe băiat îl părăsi şi ultima urmă de vlagă şi căzu lat, neputincios, lângă oponentul său, ameţit şi fremătând din tot trupul.

Will se ridică anevoie şi încercă să se iţească prin negura groasă; văzu lângă omul de pe jos o pată albicioasă. Erau pieptul alb şi capul

unei păsări imense, un vultur de mare, un daimon, care zăcea nemişcat. Will încercă să se tragă înapoi, fără vlagă; omul nu-i dăduse încă drumul.

Dar se mişca. Îi pipăia lui Will mâna dreaptă, atent, cu mâna liberă. Will simţi cum i se face pielea de găină.

Străinul spuse:

— Dă-mi mâna cealaltă.

— Cu grijă, zise Will.

Mâna liberă a omului se lăsă pe braţul stâng al lui Will, iar degetele se mişcară uşor pe încheietură şi către palma umflată, în jos, cu mare grijă, până la cioturile degetelor pe care şi le pierduse Will.

Dădu drumul braţului de îndată şi se ridică.

— Ai pumnalul, spuse el. Eşti purtătorul pumnalului.

Vocea îi rezona, aspră, dar aproape că nu mai avea suflu. Will bănui că este grav rănit Oare chiar el îl rănise pe acest adversar nevăzut?

Will încă zăcea pe pietre, epuizat. Distingea silueta omului, aplecat deasupra lui, dar nu-i vedea faţa. Bărbatul căută ceva într-o parte şi după câteva secunde o minunată uşurare şi răcoare îi cuprinse mâna începând de la cioturile degetelor; străinul îl ungea cu o alifie pe piele.

— Ce faci? întrebă Will.

— Îţi vindec rana. Stai locului.

— Cine eşti?

— Singurul om care ştie la ce foloseşte pumnalul. Ţine mâna aşa în sus. Nu mişca.

Vântul bătea mai sălbatic ca oricând şi Will simţi pe faţă un strop sau doi de ploaie. Tremura zdravăn, dar îşi ţinu stânga ridicată cu dreapta în timp ce omul îi întindea alifie pe cioturi şi îi înfăşură strâns o faşă de in.

După ce legă faşa, bărbatul se rostogoli într-o parte şi se întinse şi el pe jos. Încă nedumerit de plăcuta senzaţie de amorţeală răcoroasă din mână, încercă să se ridice ca să-l vadă. Dar era tot în negură. Pipăi înainte cu mâna dreaptă şi găsi pieptul omului, unde inima îi bătea ca o pasăre care se zbate în colivie.

— Da, spuse omul răguşit. Încearcă să vindeci asta, haide.

— Eşti bolnav?

— O să mă simt mai bine în curând. Ai pumnalul, da?

— Da.

— Şi ştii să-l foloseşti?

— Da, da. Dar eşti din lumea asta? De unde ştii de el?

— Fii atent, spuse străinul, ridicându-se cu mare greutate în capul oaselor. Nu mă întrerupe. Dacă eşti purtătorul pumnalului, ai o misiune mult mai importantă decât îţi poţi imagina. Un *copil*… Cum au putut permite aşa ceva? Ei da, dacă aşa trebuie… Vine războiul,

băiete. Cel mai mare care-a fost vreodată. S-a mai întâmplat aşa ceva şi înainte, dar de data asta binele trebuie să triumfe. În toate miile de ani de istorie a omenirii n-am avut parte decât de minciuni şi propagandă şi cruzime şi înşelăciune. E timpul s-o luăm de la capăt, dar cum trebuie de data asta…

Se opri ca să tragă aer în piept de câteva ori, anevoie.

— Pumnalul… continuă el după câteva momente. N-au ştiut nicio clipă ce fac, filosofii ăia din vechime. Au inventat un instrument care poate despica cele mai mici particule de materie, iar ei îl foloseau să fure bomboane, când aveau singurul lucru făcut în univers care-l poate învinge pe tiran. Autoritatea. Dumnezeu. Îngerii răzvrătiţi au căzut pentru că nu aveau nimic care să fie măcar şi pe jumate cât pumnalul; dar acum…

— Nu l-am vrut! Nu-l vreau nici acum! strigă Will. Dacă-l vrei ia-l! Îl urăsc şi urăsc ce face!

— Prea târziu. N-ai loc de-ntors, eşti purtătorul: te-a ales dintre toţi. Şi, în plus, ei ştiu că-l ai. Şi dacă nu-l foloseşti împotriva lor o să ţi-l smulgă din mână şi o să-l folosească ei împotriva noastră, a tuturor, în vecii vecilor.

— Dar de ce să mă lupt cu ei? M-am luptat prea mult, nu mai pot să lupt, vreau să…

— Ţi-ai câştigat bătăliile?

Will stătu în loc pentru o clipă, fără să zică nimic. Apoi spuse:

— Bănuiesc că da.

— Te-ai luptat pentru pumnal?

— Da, dar…

— Atunci eşti războinic. Asta eşti tu. Poţi să mă contrazici, dar propria fire n-ai cum să ţi-o contrazici.

Will ştia că omul spune adevărul. Dar nu era un adevăr care să-l bucure. Era apăsător şi dureros. Bărbatul părea să-l înţeleagă, căci îi permise lui Will să lase capul în jos înainte să vorbească din nou.

— Sunt două mari puteri, spuse omul, şi se luptă de la începutul timpurilor. Fiecare pas înainte în viaţa omului, fiecare firimitură de cunoaştere şi înţelepciune şi decenţă au fost smulse de una din părţi din ghearele celeilalte. Fiecare mic pas înainte înspre libertatea omului a trebuit să fie câştigat în luptă feroce între cei care vor să ştim mai multe şi să fim mai înţelepţi şi mai puternici şi cei care vor să fim ascultători şi umili şi să ne supunem. Iar acum cele două puteri se pregătesc de război. Şi fiecare dintre părţi vrea pumnalul ăla al tău mai mult decât orice pe lume. Ai de ales, băiete. Am fost îndrumaţi aici amândoi: tu cu pumnalul, iar eu, ca să-ţi spun despre el.

— Nu! Greşeşti! strigă Will. Nu căutam nimic de genul ăsta! Nu căutam asta deloc!

— Poate tu aşa crezi, dar asta ai găsit, spuse omul, prin negură.

— Ce trebuie să fac?

Atunci Stanislaus Grumman, Jopari, John Parry, ezită.

Era dureros de conştient de jurământul făcut lui Lee Scoresby şi ezită înainte să-l încalce; dar era neapărată nevoie.

— Trebuie să te duci la Lordul Asriel, spuse el, şi să-i spui că te-a trimis Stanislaus Grumman şi că la tine se află acea armă de care are nevoie mai presus de orice. Că-ţi place sau nu, băiete, ai o treabă de făcut. Lasă deoparte orice altceva, indiferent cât de important pare, şi du-te şi fă asta. Cineva o să apară şi o să te îndrume: noaptea e plină de îngeri. Rana ţi se va vindeca acum. Stai. Înainte să pleci, vreau să te văd cum trebuie.

Căută pe pipăite în rucsacul pe care îl ducea în spate şi scoase ceva, apoi aprinse cu un chibrit o mică lampă de tinichea. La lumina ei, prin aerul ploios frământat de vânt, cei doi se priviră.

Will văzu ochii albaştri arzători pe un chip ostenit, cu barbă nerasă de câteva zile, faţa trasă de durere, un trup firav înfofolit într-o mantie grea cu pene pe margini.

Şamanul văzu un băiat şi mai mic decât îşi imaginase, cu trupul slab tremurând într-o cămaşă de in ruptă şi cu o expresie epuizată, sălbatică şi temătoare, dar luminată de curiozitatea fiarelor pădurii, cu ochii mari sub sprâncenele negre şi drepte, leit mama lui…

Între ei se născu ceva, ca o scânteie.

Dar când lumina lămpii pică pe faţa lui John Parry ceva veni în zbor din cerul aprig şi el căzu mort fără să mai poată rosti niciun cuvânt, cu o săgeată în inima-i slăbită. Daimonul-vultur dispăru într-o clipită.

Will rămase împietrit

Cu coada ochiului văzu o urmă de mişcare, iar mâna sa dreaptă ţâşni în sus: prinsese o prigorie, un daimon panicat.

— Nu! Nu! strigă vrăjitoarea Juta Kamainen, şi se lăsă în jos în zbor, cu mâna încleştată la inimă; ateriză stângaci pe pământul pietros şi se ridică anevoie.

Dar Will o ajunse înainte să se ridice de tot, iar pumnalul diafan era deja la gâtul ei.

— De ce-ai făcut asta? strigă el. De ce l-ai omorât?

— Pentru că l-am iubit şi el m-a respins! Sunt vrăjitoare! Nu iert!

Şi, pentru că era vrăjitoare, în mod normal nu s-ar fi temut de un băieţel. Dar de Will îi era teamă. În acel trup tânăr şi rănit zăcea mai multă forţă şi primejdie decât văzuse vreodată şi începu să tremure. Se trase înapoi, dar el îi urmă mişcarea şi o trase de păr cu stânga, fără să simtă durere, ci numai o deznădejde imensă, nimicitoare.

— Nu ştii cine era! strigă el. Era tatăl meu!

Ea clătină din cap şi şopti:

— Nu! Nu! Nu poate fi adevărat. Imposibil!

— Crezi că lucrurile trebuie să fie posibile? Lucrurile trebuie să fie adevărate! Era tatăl meu şi niciunul din noi n-a ştiut asta până în momentul în care l-ai omorât! Vrăjitoareo, am aşteptat toată viaţa şi am bătut tot drumul până aici ca să-l găsesc, şi în sfârşit l-am găsit, iar tu-l omori!

O scutură de cap ca pe o cârpă şi o aruncă la pământ, lăsând-o ameţită. Uimirea ei era aproape mai puternică decât frica, şi atunci se ridică zdruncinată şi-l apucă de cămaşă, implorându-l. Will îi împinse mâinile la o parte.

— Ce ţi-a făcut de trebuia să-l omori? ţipă el. Zi-mi, dacă poţi!

Atunci vrăjitoarea se uită la omul mort, pe urmă la Will, clătinând din cap cu tristeţe:

— Nu, nu pot să-ţi explic. Eşti prea tânăr. N-ai înţelege. L-am iubit. Asta-i tot. E destul.

Şi, înainte ca Will s-o poată opri, căzu încet într-o parte, cu degetele pe mânerul pumnalului pe care şi-l scosese din cingătoare şi şi-l înfipsese în piept

Will nu simţi frică, ci doar deznădejde şi confuzie.

Se ridică încet şi se uită la vrăjitoarea moartă, la părul ei negru, bogat, la obrajii îmbujoraţi, la membrele ei palide, ude de ploaie, la buzele întredeschise.

— Nu înţeleg, spuse el cu voce tare. E prea ciudat.

Will se întoarse spre omul mort, tatăl lui.

O mie de cuvinte îi stăteau în gâtlej şi numai ploaia piezişă îi ostoia fierbinţeala din ochi. Mica lampă încă licărea în aerul ce pătrundea prin ferestruica prost potrivită, iar la lumina ei Will îngenunche şi-şi puse mâinile pe trupul tatălui, pipăindu-i faţa, umerii, pieptul; îi închise ochii, dând la o parte părul cărunt de pe frunte, îşi apăsă palmele pe obrajii aspri, îi închise gura şi îi strânse mâinile.

— Tată, spuse el. Tati, tăticule… Tată… Nu înţeleg de ce-a făcut asta. E prea ciudat pentru mine. Dar ce mi-ai zis să fac, promit, jur c-am să fac. O să lupt, o să fiu războinic. Pumnalul ăsta o să i-l duc Lordului Asriel, oriunde-ar fi, şi o să-l ajut să lupte cu duşmanul. O s-o fac. Poţi să te odihneşti în linişte. E bine. Poţi să dormi acum.

Lângă omul mort stăteau rucsacul lui din piele de cerb, geanta de pânză gudronată, lampa şi cutiuţa de corn cu alifia de muşchi-de-sânge. Will le luă şi atunci văzu mantia cu pene a tatălui lui întinsă pe jos, grea şi udă leoarcă; îi putea ţine de cald. Tatălui lui nu-i mai trebuia, iar Will tremura de frig. Desfăcu catarama de bronz de la gâtul mortului şi îşi puse pe umăr geanta de pânză înainte să se înfăşoare în mantie.

Stinse lampa şi se uită înapoi la siluetele estompate, a tatălui său, a vrăjitoarei, înainte să pornească în jos pe munte.

Aerul de furtună era plin de şoapte electrice, iar în pala de vânt Will auzea şi alte sunete: ecouri confuze de strigăte şi incantaţii, metal izbind metal, zgomot de aripi care în unele momente păreau atât de aproape, încât poate că erau doar în mintea lui, iar în altele păreau atât de departe, de parcă veneau de pe altă planetă. Pietrele erau alunecoase, se desprindeau uşor, şi era mult mai greu de mers la vale decât fusese la urcuş; dar nu se poticni.

Şi, când ieşi din ultima râpă înainte de locul în care dormea Lyra, se opri brusc. Văzu doi oameni care pur şi simplu stăteau acolo în picioare, pe întuneric, de parcă ar fi aşteptat. Will duse mâna la pumnal.

Unul din oameni vorbi.

— Tu eşti băiatul cu pumnalul? întrebă, şi vocea lui părea o stranie fâlfâire de aripi. Indiferent cine era, nu era fiinţă omenească.

— Cine sunteţi? întrebă Will. Sunteţi oameni sau…

— Nu, nu oameni. Suntem Veghetori. *Bene elim.* Pe limba ta, îngeri.

Will nu spuse nimic. Vocea continuă:

— Alţi îngeri au alte funcţii, alte puteri. Sarcina noastră e simplă: avem nevoie de tine. L-am urmărit pe şaman la fiecare pas, în speranţa că ne va aduce la tine, şi asta a şi făcut. Iar acum am venit să te îndrumăm la rândul nostru spre Lordul Asriel.

— Aţi fost cu tatăl meu tot timpul?

— Clipă de clipă.

— El ştia?

— N-avea habar.

— Atunci de ce n-aţi oprit-o pe vrăjitoare? De ce aţi lăsat-o să-l omoare?

— Mai înainte am fi făcut-o. Dar misiunea lui era să ne conducă la tine şi a luat sfârşit când te-am găsit.

Will nu spuse nimic. Îi vâjâia capul şi nu pricepea nimic.

— Bun, spuse el în cele din urmă. Vin cu voi. Dar mai întâi trebuie s-o trezim pe Lyra.

Îngerii se dădură la o parte ca să-i facă loc să treacă, iar Will simţi un mic fior în văzduh când trecu pe lângă ei; nu se sperie, ci se concentră să coboare la vale către micul adăpost în care dormea Lyra.

Dar ceva îl făcu să se oprească.

În lumina slabă le văzu pe vrăjitoarele care o păziseră pe Lyra, toate şezând nemişcate. Arătau ca nişte statui, doar că respirau; abia dacă mai aveau viaţă în ele. Pe pământ zăceau câteva siluete înveşmântate în mătase neagră şi, privind îngrozit de la una la alta, Will pricepu ce se petrecuse: fuseseră atacate în zbor de Spectre şi căzuseră moarte.

Dar…

— Unde-i Lyra? strigă el.

Văgăuna de sub stâncă era goală. Lyra dispăruse.

Zări ceva sub streaşină, unde dormise. Rucsacul de pânză al Lyrei; şi, după cât era de greu, ghici că alethiometrul era încă înăuntru.

Will dădea din cap mecanic. Nu putea fi adevărat, dar era: Lyra dispăruse, Lyra fusese capturată, Lyra era pierdută.

Cele două siluete întunecate de *bene elim* nu se mişcau. Însă vorbiră:

— Trebuie să vii cu noi acum. Lordul Asriel are nevoie de tine de îndată. Forţa duşmanului e din ce în ce mai mare. Şamanul ţi-a spus care ţi-e misiunea. Vino cu noi şi ajută-ne să învingem. Vino cu noi. Vino pe aici. Vino chiar acum.

Iar Will se uită la ei, se uită la rucsacul Lyrei, apoi din nou la ei; nu auzise nici măcar o vorbă din tot ce spuseseră.

Aventurile Lyrei Belacqua şi ale daimonului său, Pantalaimon, continuă!

Lyra – curajoasa, cercetând neobosită misteriosul fenomen al Prafului – şi Will – noul ei prieten, fugar pe urmele tatălui pe care nu l-a cunoscut niciodată – se întâlnesc pe tărâmul straniu şi exotic numit Cittàgazze, „ţinutul coţofenelor“. Un tărâm unde oamenii mari s-au făcut nevăzuţi, înghiţiţi de teribilele, înfricoşătoarele Spectre, iar copiii par toţi sălbatici.

Din momentul în care alethiometru îi dă Lyrei comanda „Găseşte-l pe tatăl lui Will!“, căutările îi poartă pe cei doi prieteni în miezul unei lupte crâncene: muritori, vrăjitoare, fiare şi duhuri de peste tot se unesc împotriva forţei nevăzute care stăpâneşte Spectrele. O singură armă, străveche şi fermecată, în stare să taie ferestre între lumi, o poate învinge: mult râvnitul Pumnal Diafan.

„Această carte extraordinară va aprinde imaginaţia copiilor şi adulţilor de pretutindeni, multe generaţii de-acum încolo.“

Daily Mail

„În acest al doilea volum din trilogia *Materiile Întunecate* promisiunile celei dintâi poveşti se împlinesc toate; iar aventurile se ţin lanţ, necontenit, într-un ritm care-ţi taie respiraţia.“

Publishers Weekly

Din trilogia *Materiile Întunecate* a apărut *Luminile Nordului* (volumul I) şi va mai apărea *Ocheanul de chihlimbar* (volumul al III-lea).

{1} John Keats, ***Scrisori,*** trad. de Cecilia Melinescu-Burcescu, Ed. Univers, Bucureşti, 1974. Poetul foloseşte – într-o scrisoare din 1817 adresată fraţilor săi – sintagma „capacitate negativă“: artistul adevărat este capabil să rămână în mister, în confuzie, până când se conturează de la sine elementele imaginilor coerente, nefalsificate de gânduri sforţate, asupra realităţii. ***(N. tr.)***